

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

25

288.

Purchased 1826

A N A C R E O N T E A

QUÆ DICUNTUR

SECUNDUM LEVESQUII

**COLLATIONEM CODICIS PALATINI
RECENSUIT, STROPHIS SUIS RESTITUIT,
STEPHANI NOTIS INTEGRIS, ALIORUM
SELECTIS SUISQUE**

ILLUSTRAVIT

DR. FRIDERICUS MEHLHORN,

**GYMNASII EVANGELICI GLOGAVIENSIS
ARCHIDIDASCALUS.**

**SUBIECTI SUNT DUO EXCURSUS
DE IMPERFECTI QUODAM USU ET DE ACTIVA VI
ADIECTIVORUM VERBALIUM IN ΤΟΣ.**

**GLOGAVIÆ
IN LIBRARIA NOVA GUENTERIANA
MDCCCXXV.**

288

Acquired 1826

A N A C R E O N T E A

QUÆ DICUNTUR

SECUNDUM LEVESQUII

**COLLATIONEM CODICIS PALATINI
RECENSUIT, STROPHIS SUIS RESTITUIT,
STEPHANI NOTIS INTEGRIS, ALIORUM
SELECTIS SUISQUE**

ILLUSTRAVIT

DR. FRIDERICUS MEHLHORN,

**GYMNASII EVANGELICI GLOGAVIENSIS
ARCHIDIDASCALUS.**

**SUBIECTI SUNT DUO EXCURSUS
DE IMPERFECTI QUODAM USU ET DE ACTIVA VI
ADIECTIVORUM VERBALIUM IN TOΣ.**

**GLOGAVIÆ
IN LIBRARIA NOVA GUENTERIANA
MDCCCXXV.**

288

AF THOMSON

1997年 第 4 期

0237 11 120 0237 11 120

DATE _____ **TIME** _____ **BY** _____

DATE: 10/10/2018 10:07:23 AM

SECRET

100-442089

10-17-68

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

14-00000

100

APPENDIX D

100-443887-100

100-100000

SECRET

7742-2-10-44

VIRIS
DOCTISSIMIS ET AMICISSIMIS,
AUG. VOIGTLÄNDERO,
LYCEI SCHNEEBERGENSIS RECTORI,

ET
EDUARDO WUNDERO,
SCHOLÆ PRINCIPUM GRIMENSIS COLLEGÆ,

AD ILLIUS TEMPORIS, QUO
SUB HERMANNO ET BEATO SPOHNIO
UNA ANTIQUIS LITTERIS OPERAM DABAMUS,
IUCUNDISSIMAM MEMORIAM RECOLENDAM
HUNC LIBELLUM

D. D. D.

EDITOR.

1847

1848

1849

1850

1851

1852

1853

1854

1855

1856

1857

1858

1859

1860

1861

1862

1863

1864

1865

1866

1867

P R A E F A T I O.

Qui post Henricum Stephanum usque ad Brunckium exstiterunt Anacreonticorum interpretes et editores, — longum recensum videas in Fabrii Bibl. T. II. p. 92. sq. — eorum plurimi ad emendationem aut paucā, aut talia fere protulerunt, quae hodie vix quisquam possit probare. Iam Brunckius Spalletii Cod. Pal. apographo et eleganti iudicio usus aliquanto emendatiora quidem illa exhibuit, sed quum ab accurata quaestione de interpolatione et diversa origine horum carminum abstineret, hic illic tantum quaedam ex hoc genere monens, sed obiter et non additis rationibus; neque lectionis diversitatem ubique diligenter memoraret, ita ut quaedam etiam tacite ei mutata deprehendantur: factum est, ut neque de universis carminibus, neque de singulis locis firmum iudicium ex eius editionibus possit hauriri. Post Brunckium Fischerus quae a superioribus coniectata erant diligenter conguessit, diversam Stephani et Spalletianae editionis lectionem apposuit, — falso tamen interdum, ut $\nu\gamma'$, 11. $\lambda\alpha'$, 20. $\mu\gamma'$, 5. — ad interpretationem nonnulla utiliter mo-

*

nuit et editioni secundae praefationem addidit duplici laude conspicuam, primo quod, quae ad rem litterariam in his carminibus spectarent, omnium diligentissime colligeret; deinde quod diligentius quaereret, quo iure haec carmina Anacreonti tribui possent. Sed quae ad emendanda illa pertinerent, hunc doctissimum virum non vidisse vel ex eo apparet, quod longe pessimam Baxteri recensionem tribus editionibus fideliter repetiit, uno in loco mutatione facta od. *va'*, ult. Et quis nescit Fischeri morem nunc in rebus levissimis antiquos lexicographos ad verbum citantis, lectoresque ad neminem non delegantis, nunc in difficilioribus loca undecunque congesta afferentis, saepe alia omnia quam quod probandum erat probantia? Nolo tamen his minuere merita senis laboriosissimi, qui indefesso studio haud raro copias suppeditavit, quibus instructi seriores de graecis litteris bene mereri potuerunt. — Iam vellem meliora praedicare possem de editionibus quae aut eodem tempore aut postea prodierunt, ut Briegeri 1787. Ioerdensii 1789. Bornii 1789. (repetita 1809.) Degenii 1781. (repetit. 1786, 1808.) eiusdem cum versione vernacula 1787. (repet. 1821.) Bodonii 1785. (repet. 1791.) Gaillii 1798 et 1799. Forsteri 1802. (hanc non vidi) Bothii 1805. van Reenii 1807. et 1811. *Финнов* Genevae 1809. (hanc non vidi) Moebii 1811., ut taceam de iis, qui vernacula tantum haec carmina exhibuerunt, ut Overbeckius, Ramlerus, Brossius etc. Sed hi omnes, quos quidem vidi, aut in Brunckii recensione substituerunt, hic illic tantum mutatione facta, — et hi quidem erant prudentiores — aut qui suo Marte rem gererent et levissime artem criticam factitarunt, et in metris saepe,

ut solebat tum fieri propter novam neque dum multis intellectam doctrinam, gravissime lapsi sunt. De quorum vano conatu quum severum iudicium protulisset Hermannus in *El. Metr.* p. 486. sq., tanti viri voce multi haud dubie sunt deterriti ab his carminibus, ita ut per decennium et amplius nihil de iis publice prodiret, nisi quod Brunckii editio aliquoties Lipsiae repeteretur et splendida Degenii editio cum vers. vernacula 1821. Nam ab iis qui vertendis illis operam hoc tempore dederunt, ut Drexelius 1816. Winspeare et Zurla 1817. Caselli 1819. etc. ad criticam rationem ne expectari quidem quidquam potuisse per se intelligitur. Sed quae virò Summo in novissimo opere de re metrica, et eidem aliisque de tota grammatica graeca multo accuratius quam antehac factum erat pervestigata et exposita sunt, ea nondum quisquam quod sciam (Boissonadii *Syllogon Graec. poëtt.*, quia haec quoque carmina contineri dicuntur, nondum vidi) his carminibus adhibuit. Itaque quum ego etiam alia quaedam invenisse mihi viderer, ad quae viri docti in tractandis illis non advertissent, suscepi hanc provinciam, „non electus unus qui maximo ingenio, sed relictus ex omnibus qui minimo periculo de hac re possem dicere.“ Quae mea opella quid maxime spectaverim, quum iam ex prolegomenis satis appareat, hic paucis defungi licet. Palatini igitur scripturam, ubicunque per linguae et metri leges fieri posset, retinui, ita ut vel ea, quae spuria viderentur i. e. ab alio quam qui totum carmen aliquod composuit profecta, nonnisi in duobus locis prorsus omiserim, in ceteris alienum versum aut uncis incluse- rim, aut, ubi prorsus incerta res esset, tantum suspicionem meam in notis significaverim. In subiecta va-

ria lectione operam dedi ut ne levissima quidem omitterentur nisi quaedam Spalletii manifestissima vitia, et quo certius de librarii indole constaret, omnium corruptelarum indicem in fine addidi. Stephani notas autem integras apposui non tantum propterea, quod longe optima continent, quae unquam ad Anacreontica prodierunt, sed quod seriores etiam saepius ex hoc rivulo suos hortulos irrigarunt. In multis locis etiam ita tantum optime perspicui poterat quid legerit Stephanus, aut quid legi voluerit. Ac Fischerus quidem iam addiderat eas suae editioni, sed interdum ne recte quidem ut od. γ', 6. etc. et loca citata indicavit ex editionibus nuno fere iam obsoletis. Ceterum in his locis ipsa Stephani verba semper retinui, quamquam multa eorum hodie rectius leguntur. Ex aliis editionibus pauca tantum Fischeri, plura Brunckii memorari debebant, cuius notas ne integras apponerem, id quod fortasse nonnulli optassent, retinuit me hoc quod plurimae in scripturae diversitate memoranda versantur, (quamquam nonnulla etiam tacite mutavit) quae nunc longe accuratius exhibita est. Cetera quae alicuius momenti essent, et quae in textu diversa exhiberet a mea recensione, diligenter apposui. Ex aliorum autem coniecturis et commentis potiora tantum vel quae illustri nomine auctoris celebritatem quandam assequuta essent selegi. Nam permulta sunt ex eo genere unde v. c. Trilleri ad od. λδ', 1., de qua facete Schneiderus in animadverss. p. 93.: *Trillers Verbesserung πλῆθος χρυσού werden wir aus eben dem Grunde verwerfen können, als er sie gemacht hat. Er wusste keinen davon zu geben, also verlange man von uns viel weniger einen.* Quo in delectu tamen magis quod nimia

quam quod pauciora attali reprehendendus fortasse videbor. Fischerum autem saepe miratus sum quod, multus in aliorum sententiis afferendis, Schneideri vix semel iterumque mentionem iniecit, quum ipse a Schneidero honorificentissime saepe memoraretur. Eiusque rei nullam aliam causam fuisse puto, quam quod despicatui erant severo Rectori vernacule scriptae animadversiones, quae, etsi iuvenili abundantia adhuc et petulantia laborant, tamen multo utiliora saepe continent, quam Zeunii, Bosii, Arnaldi etc. commenta, quibus varietatem lectionis exornavit Fischerus. In meis autem studiose cavi, ne aliorum scriptorum magis quam huius causa notae scriptae viderentur, ideoque ea quae paullo longius erant repetenda sub excursuum forma ad finem libri reieci, quorum in posteriore maxime, si quid ad liquidum perduxisse peritis videbor, impense gaudebo. Tanta brevitas autem, quam nunc quidem omnes in *Lobeckio*, viro Summo, admiramur, quemque velim plures audiant in praefat. ad Phrynichum LXXVI, in his quidem propterea minus studiosus esse potui, quod haec carmina etiam ab iis legi solent, quibus antiquarum litterarum cognitio non primaria est disciplina.

Quum plura iam typis essent expressa, allatae mihi demum sunt diu expectatae Peerlkampii observationes de 45. prioribus odariis ex Stephani ordine, insertae Novis actis litterariis societatis Rheno-Traiectinae P. I. p. 121. sqq. Sed mox vidi virum doctissimum in iis colligendis plerumque versari, quae similiter dicta apud Graecos et Latinos — recentiores quoque latinos poëtas — viderentur; de scripturae diversitate autem ita disputare ut paucissima tantum possent probari-

Sed quum novo homini in litterarum civitate magis conveniāt afferendis, et ubi opus videretur refutandis huiusmodi molestus videri, quam praetermittendis superbus, potiora eorum memoravi inde ab od. 28. et quae ad priora pertinent in addendis, propterea paullo longioribus. Denique omnibus fere iam typographo traditis accepi Wolperi commentationem cum duabus aliis his ipsis diebus editam, qua quidem quam gratiam apud viros doctos inierit, ipse videat: mihi quidem, si iuvenilem scriptionem adhuc premere voluisset vir optimus, suae famae melius consulturus fuisse videtur. Tam infirma enim sunt argumenta, quibus sententiam suam stabilire solet, ut adversarius suo iure pleraque simpliciter negare possit. Sic, ut ne temere hoc iactare videar, illud quod doricā quaedam occurrunt eo excusat, quod Anacreon peregrinationibus suis etiam aliam dialectum addiscere et pariter atque Homerus (?) ea uti potuerit. Deinde recte quidem contendit monosyllabam et disyllabam anacrusin in eodem carmine Anacreontem non adhibiturum fuisse: sed quod propterea od. 16, 16', 16', 16', 16', 16', 16', 16', 16', 16' contra hanc regulam peccare affirmat, id eiusmodi est, ut mirer hodie a quoquam proferri potuisse. Anne didicerat disyllabam anacrusin in unam longam contrahi posse? Nam istam quidem legem ex his odariis tantum od. 16' et 16' violant; vid. notam meam ad od. 16', 35. Illud autem quod attulit, Petri Alcyonii dictum, a Blomfieldio quoque ante Alcaei fragmenta in Gaisfordii poëtt. minorr. allatum, vix quidquam momenti in hac caussa habere arbitror. Argumenta autem, quibus singula carmina spuria vult probare, pleraque ex eo genere sunt, de quo dixi in prol. p. 35.

Sed nolim ut quis haec invidiae aut obtreactionis
 caussa in illos viros dicta putet, ut qui alienissimus sim
 a vanitate ista, qua quis priorum contemptu sua maxime
 merita efferre conetur. Id modo quod verum est non
 debebat dissimulari, idque tanto minus, quo maiores
 meo ipsius operi timeo reprehensiones. Ipse enim hanc
 totam operam me inchoasse magis quam perfecisse in-
 genue profiteor et si modo rationem qua haec carmina
 tractare ausus sum, peritis non plane improbari videro,
 id satis luci deputabo. Paucis fortasse illud probabi-
 tur quod litteram τ ante spiritum asperum retinui, prae-
 sertim quum in duobus carminibus quae maiori iure
 Anacreonti adscribi possunt, od. $\xi\alpha'$. ex Stobaeo et od.
 $\xi\beta'$. ex Athenaeo contrarium factum sit. Sed, quod
 in prolegomenis p. 7. adnotare neglexi, in ea re meam
 sententiam id quoque confirmare videbatur, quod in
 Codicem Palatinum *nusquam* alibi τ pro θ , sed ali-
 quoties θ pro τ illatum est; vid. indicem corruptela-
 rum. Deinde etsi de universa ratione, qua haec car-
 mina tractarem, diu multumque mecum cogitavi et sin-
 gula quaeque perpendi, tamen quod plurima non sta-
 tim conscriberem, in ipsius operis festinatione turbatus-
 que multis aliis negotiis, haud paucâ neglexi, quae se-
 rius demum in memoriam redierunt, quorum quaedam
 in addendis collocavi, alia in alium locum reservans.
 Denique vereor ne plura eorum quae hic illic a viris
 doctis monita sunt, me praeterierint. Quamquam enim
 haud paucos commentarios hac de caussa excussi, ne-
 que ullum laborem detrectavi, tamen perraro aliquid
 de his carminibus monitum deprehendi, rarius etiam
 quod dignum memoratu fuisset. Omnia autem, quod
 in dies fit difficilior, mihi comparare non potui, ab in-

ferno deo contemptus, neque publicae bibliothecae copiis adiutus. Sic v. c. non habui Angli cuiusdam opus quod Hermannus memoravit in *El. Metr.* p. 473. sq., Chardon de Rochette *Mélanges*, Wyttenbachii *Bibliothecam Criticam* in qua Brunckii editiones censentur, Stephani *Thesaurum* neque veterem, neque novum etc. Ac multa alia quoque non habuissem, nisi liberalissime ea mihi suppeditasset Passovius, vir Celeberrimus, cui propter insignem, qua me dignatus est, benevolentiam hic publice gratias ago. Me invito quoque in summa quavis pagina positum est: *Anacreontis carmina*, quod esse debebat *Anacreontem* α' , β' , etc. Pro his igitur, et si quae alia huiusmodi inveniantur leviter peccata, veniam expeto. Sed quid de universa ratione, qua haec carmina tractaverim, statuendum, quidve in singulis rectius fuerit administrandum, hoc velim ut allatis rationibus docear a peritis. Altera pars libelli, quae fragmenta *) et epigrammata Anacreontis continebit, quam primum fieri poterit, exhibebitur.

Scripsi ipsis Nonis Iuniis 1825.

---

*) Citavi interea fragmenta secundum eum ordinem, quo ea editurus sum, addito tamen numero Fischerianae editionis.

PROLEGOMENA.

Ex quo primum Henricus Stephanus *Anacreontica* §. 1. a. 1554. edidit, de antiqua horum carminum origine viri docti magnopere dubitarunt. Ac primo quidem, quum Stephanus de manuscr. codicibus, quibus se usum esse profiteretur, nihil accuratius exposuisset — vid. tamen de hac re Bayle s. v. *Anacreon* et Fischerus in praefat. ad ed. secund. *Anacreontis*, pag. XXII. not. 33. seqq. — prorsus explosa est eius opera a Fr. Robortellio, summo illius aetatis critico. Nihilominus tamen haec carmina mirabili applausu excepta et a plerisque Europae gentibus toties edita et versa sunt, quoties vix alii graeco poetae contigit. Et quamquam postea quoque non defuerunt, qui omnem antiquitatis fidem his carminibus derogarent, quorum omnium maxime, animi confidentia quidem magis quam doctrina, excelluit Pauwius, quem etiam Fischerus, cuius audaciam hic mireris, haetenus secutus est, ut vix unum alterumve horum carminum, i. e. od. γ' et μs', *Anacreontem* auctorem habere contenderet; vid. eius praefat. ed. sec. *Anacr.*: tamen recentiore tempore magis magisque intellectum esse videtur, ex carminibus, maximam partem mutilatis, diversissimarum aetatum hic eclogam quandam nobis propinari, quorum tamen nonnulla certe *Anacreontis* Musa non plane indigna videantur. Qua sententia etiam Bentleium fuisse conicias ex eius verbis ad Horat. od. II. 17; 14. et in epistola infra ad odor. ις' memorata. Nam illud quidem spuria multa his carminibus admixta esse, quas aperta serioris originis signa contineant, non puto a quoquam hodie, qui ea legerit, negari. Sed utrum cetera, melioris notae, et quanam horum potissimum ad *Anacreontis* aetatem assurgant, in tanta de his carminibus antiquorum testium penuria, ad probabilitatem perducere mea sententia non potest, nisi singularum vocum

A

graecarum, quando omnino, aut hac vel illa significatione usurpari coeperint, accurata exstiterit historia. Quod egregio Cl. Passovii conatu posteris fortasse praeparatur, nobis autem adhuc denegatum esse videtur. Quare ego in meo tirocinio, quid egerim expositurus, illa maxime opprobria attingam, quae iniuria videantur his carminibus facta esse. Ac de Stephani quidem fide nunc curam omnem nobis ademit

PALATINA MEMBRANA

- §. 2. cuius minus accuratam collationem iam pridem adhibuit Barnesius, multo accuratorem, ut videtur, exhibuit Levesquius in libro: *Notices et Extraits etc.* T. V. pag. 465. seqq. — non recte cit. in addendd. ad Anthol. Pal. — Nam Spaletius quidem duabus editionibus codicis scripturam repraesentare studuit, una, aeri incisa, a. sup. saec. 81., altera, vulgaribus typis expressa, a. sup. saec. 83.: verum hae editiones non tantum inter se ipsae discrepant, sed fides earum etiam iis, quae doctiss. Paullsen monuit de Spaletiano Anthologiae apographo, magnopere fit suspecta. Quamquam igitur Levesquii collatio omni fide digna videretur, tamen, quo certius hac de re fieret iudicium, ipse codex an fortasse iterum in meum usum conferri posset, circumspexi. Sed ubi ille? Iacobsius quidem in notis critt. ad Anth. pag. 830. dixerat Anthologiae codice pag. 676 — 691. eum contineri, et eadem fere, ut infra apparebit, tradiderat Levesquius. Sed Paullsen in descriptione sua, isti operi adiecta, pag. XII. diserte „Porro, inquit, ut nunc est membrana, progreditur non ultra pag. 614., qua ferè media recentiori manu exstat scriptum *ὁδὲ τὰ λοιπὰ ἐν αὐτῷ*. cum numero aliquo, qui temere memoria excidit. Heidelbergae certe, quae desiderantur, non reperi; proinde remanserint probabiliter aut Parisiis aut Romae.“ Forte accidit autem, ut tūm, cum hac de re cogitabam, amicus quidam Parisiis commoraretur, cui literas ad Cel. virum Boissonade misi, rogans, ut, si adeundi codicis potestas fieri posset, conferendum illum accuratissime mihi curaret. Sed mox tristem nuntium a viro summo accepi, codicem Parisiis non exstare addiditque amicus suspicatos esse viros, bibliothecae regiae praefectos, haud dubie inter transportandi tumultum eum aut periisse aut interceptum esse. Quodsi tamen Romae fortasse adhuc retineatur, ubi quaerendi

mihi quidem facultas non suppetit, optandum est, ut Heidelbergensi bibliothecae praefecti id, quod iure suo postulare possunt, repetant, praesertim cum Anthologiae quoque magna pars Anacreonti agglutinata esse videatur. Nam Levesquius in libro supra citato haec refert: „Ce manuscrit contient seize feuillets, petit in fol. en deux colonnes, sur velin. L'écriture est du dixième siècle. Ces seize feuillets sont reliés avec la dernière partie de l'Anthologie de Céphalas et paroissent être de la même main, que quelques pages également jointes à cette Anthologie. Ce volume est coté 23 des manuscrits de la bibliothèque Palatine du Vatican; il faisoit partie de la bibliothèque des électeurs Palatins, qui passoit etc. etc.“

Illud vero certum est, utriusque, Spaletii et Leves- §. 3.
quii, coniuncto opere cod. Pal. defectum longe maximam partem compensari; cur non in omnibus, infra apparebit. Levesquius quidem de sua collatione summa hoc in genere spondet, his verbis:

„dans la collation, que je vais donner de l'Anacréon de la Bibliothèque nationale, je n'omettrai ni les leçons qui pechent contre la grammaire ou la versification ni celles qui ne forment aucun sens ou qui n'offrent qu'un sens absurde. Les corrections qui dans le manuscrit sont placées au-dessus des mots, le seront de même ici. Je ne négligerai aucune des corrections ou variétés de leçons qui se trouvent en marge. Ce sera enfin une collation très complète, et qui rendra le manuscrit inutile aux savans qui n'auront pas la facilité de le consulter. Mon dessein est qu'on n'ait plus besoin d'y jeter les yeux que par rapport à la paléographie.“

Differunt autem Spaletius et Levesquius maxime eo, quod prior quaedam non recte, posterior autem non omnia, quae debebat, attulisse videtur. Nam de titulis v. c. Levesquius saepissime nihil monet, quasi in codice non alii sint, quam in Stephaniana editione, cum qua codicem contulit. Spaletius contra iisdem in locis saepe verbosam inscriptionem affert, quam suo arbitrio effinxisse vix credibile est. Conf. v. c. od. δ', ζ', ιη', λ', μβ', μ' etc.

Saepissime autem Spaletius addit verba. ἄλλο vel τοῦ αὐτοῦ, quae posteriora verba, si vere exstant in codicibus, documento sunt eum, qui haec scripserit, nonnisi variorum poetarum specimina quaedam dare voluisse.

Ex margine quoque affert Spaletius nonnulla, quae Levesquius non habet. Ex his apparet neque Gallum neque Italum Germanis satisfacere potuisse. Praetuli hic tamen Galli fidem. Itaque in codicis scriptura indicanda hanc legem sequutus sum, ut, si quid Levesquius proferret, hunc sequeretur; Spaletium autem memorarem, ubi aut alia aut solus aliquid praeberet.

- §. 4. Ceterum vitiosissimum saepe esse codicem Palatinum scriptum nemo non videt, ut qui verba saepe offerat barbara, aut male distracta, aut sensu cassa. Ac mihi quidem videtur librarius in eo libro, quem describebat, permulta aut non intellexisse aut legere non potuisse, sive propter vetustatem et evanidam scripturam, sive propter insolentiora literarum compendia. Itaque primo id reddidit, quod archetypi scripturae simillimum esse videbatur; deinde autem, si haec ob alias causas ipsi non probabantur, emendare ea studuit aut superscripta, aut in margine posita lectione,

Sic restituere voluit:

metrum odd. ε', 14. ι', 4. 9. κβ', 13. λ', 19. 20. λ', 2. λ', 11. κβ', 5.

sensum odd. ι', 8. υ', 25. ι', 7. λ', 24. λβ', 7.

structuram odd. ε', 28. μβ', 1. 2. 7. 11.

graecum formam odd. ε', 2. κβ', 14. λη', 1. 6. μα', 10.

dialectum odd. θ', 3. ι', 11. λ', 2. υβ', 4.

in aliis aperta vitia intacta reliquit. Quae si vera sunt, apparet, lectionem in lineis positam ubicunque ob alias causas ferri possit, praefereendam esse. Hinc non dubitavi, ceteris, paribus, hanc praeferre v. c. odd. ι', 7. λβ', 7. λ', 2. λη', 1. etc.

Nulla in re autem magia anceps est iudicium de codicis scriptura, quam in ultimis vocabulorum syllabis, de qua re vid. var. lect. in odd. ι', κβ', κδ', λ', λη', λ', υ'. Ad postremum locum Levesquius „il faut observer, inquit, que dans le manuscrit l'o final, sur-tout quand il est ecrit au-dessus de la ligne equivaut à os et à ou. Ainsi dans l'ode V. (μβ') le dernier vers est ecrit ainsi:

ὁδὸν αἰ περιστο ἀνδρ. Dans le premier mot l'o signifie ou, dans le dernier os. Ces exemples sont frequents.

Deinde literae o et ω tam crebro permutantur cf. var. lect. odarr, ε', ιβ', ι', κ', λδ', λη', λ', μ', μβ', ν', υη'. ut paene ubique aliis rationibus potius, quam codici, hac quidem in re, obtemperaverim. Subiungam hic quattuor alias Levesquii de codicis observationes.

Ad od. 12, 10: le manuscrit offre souvent le *v* paragogique à la fin des vers.

Ad od. 17, 7. *ἐκ' ἐκπετόμων*: cette manière d'écrire les mots composés est fréquente dans le manuscrit.

Ad od. 8, 1: d'un seul mot ce qui ne prouve rien, parce que souvent dans le manuscrit les mots ne sont pas séparés les uns des autres. Mais souvent aussi un même mot est coupé en plusieurs parties et quelque fois la dernière lettre d'un mot est détachée et commence le mot suivant.

In fine: La fin de chaque vers est marquée par deux points dans le manuscrit.

ANTIQUORUM TESTIUM INOPIA.

Porro offensioni fuit, quod, quotiescunque apud §. 5. antiquos scriptores loci sub Anacreontis nomine laudarentur; nunquam ex his Anacreonteis quidquam afferretur, praeter unum odarium γ' apud Gellium L. 19. 9. et duos versiculos ex od. με' apud Hephaestionem et scholastam Aristophanis ad Plut. 302. Scripsit autem Anacreon secundum Suidam *Ἑλεγῖα καρσίνια μέλη, λάμβους ἐτ' αὐτὰ κελούμενα Ἀνακρεόντεια*, quorum cum quartum genus longe minima pars fuisse, horum autem minor etiam particula superesse videatur, quid mirum, si vel nihil horum apud superstites auctores relatum inveniremus, praesertim cum tot alia olim eiusdemmodi argumenti exstarent, ut facile haec paucula carmina in citando praeteriri possent? Quod tamen non factum, ut videmus in Hephaestione — huic vero propter singulare metrum non poterat praetermitti — et in Gellio, qui profecto in hac quidem causa testes nobis sunt nullo modo contemnendi, siquidem ipsorum fragmentorum, de quorum antiquitate nemo dubitare solet, conservatores, inter quos ispe Hephaestion locupletissimus, partim non multo antiquiores, partim et plerique quidem multo recentiores fuerunt. Quorum antiquissimus est Strabo, qui quantum fragmentum (ed. Fisch.) nobis servavit, ita ut ante Christum natum nemo fuisse videatur, qui de Anacreontea poësi nobis quidquam praeter nomen et gloriam referret, etsi tunc quidem plura adhuc supererant, si Horatio fides od. IV. 9, 9. Neque vero horum carminum illa ipsa, quae vetere aliquo testimonio Anacreonti tribuuntur, Gellii, od. γ', Hephaestionis, od. με'. et duo

alia, quas quamquam codex Palatinus non praebet, tamen eiusdem plane generis apud alios scriptores inveniuntur, apud Stobaeum, od. ξ. et Athenaeum od. ξα', quod Horatius quoque expressit, a plurimis reliquis, sive dialectum, sive numerum, sive totam orationem spectes ita differunt, ut diversae originis suspicio inde merito concipi possit. Porro

IONICA DIALECTO

- §. 6. Anacreontem scripsisse, clamat tota antiquitas ab Aristophane inde — Thesmoph. 161 — 163. usque ad Suidam. Quam quum viri docti plerumque in his reliquiis desideraverint, operae pretium duxi ea enotare, quae huic dialecto convenient. Quae in re tamen non utar quibusdam carminibus, aperte serioris originis et infimae notae v. c. od. λθ', λξ', πς; alia, et ipsa dubiae fidei, sed melioris notae adhibebo, quod hic alii aliter iudicare solent. Neque repudiabo ea, quae mea sententia non nimis imperitis imitatoribus debentur, quod verisimile est, hos dialectum quoque Anacreontis, quam nobis melius adhuc noverant, exprimere voluisse. Ac primo quidem eum ionismum videamus, qui, quod eandem quam vulgaris forma syllabarum mensuram praeberet, facillime et nullo cum venustatis dispendio his brevibus numeris recipi poterat, η pro α posito. Hunc servatum videbis per integra carmina β', ε', η', ια', ιβ', ιγ', ιδ', ιε', ις', ιζ', ιη', κβ', κδ', κς', κς', κδ', λ, λα', λβ', μβ', μη', νβ', ξ, ξβ'. In his omnibus, prouti res ferebat, aut semel aut saepius huiusmodi formae usurpatae sunt: λυρην, μοίρης, παρτίρην, φονίης, καρδίης, ποδωλίην etc. etc. In aliis genuinam formam librariis obscuratam esse magna suspicio est, ubi in eodem carmine contrariam formam deprehendis v. c. od. ιδ', λαλιστόραν et ελενθίρην. Haesitationem librarii videas

in od. νβ', 4. Σιδωνίαν et λξ', 2. Χορσενην. Neque enim in eiusmodi carmine has diversas formas eo modo defendi posse puto, quo apud tragicos eas defendi posse nunc didicimus. Alia carmina hactenus non offendunt, quod ponendi huius ionismi occasio deerat odd. α', ε', θ', ζ', ιδ', ια', κς', κς', λβ', λς', μ', μγ', μδ', μς', μς', ν', πς', γη', ξα'. Porro huc pertinet

contractio in εν.

Haec in his pronominiis *σεῦ, μού, ἑσέ* constanter servatur in odd. *ε', θ', 3, 5, 8. ιβ', κί, μῆ, λά, 6, 9.* Communis forma *μου* in uno odario *ε', 7.*, quam corrigendam puto in carmine ceteroquin optimae notae. Fragmenta quoque v. c. illud Hephaestionis

κλῶδι μὲν γέγοντος ἐνέδσειρα Χρυσόκεπλι κόρη
hanc formam praebent. Ad eundem locum pertinet
adspiratio neglecta. Hoc in litera *τ* semper factum, quamquam tantum in sex odariis occasio aderat in od. *γ', ε', η', ιβ', λά, νγ'.*

Quare Barnesium, qui ubique ionismum reducere voluit, satis mirari nequeo, quod hunc pariter atque ceteri omnes editores ubique removit. Ego non dubito, quin etiam in illo odario, quod Stobaeus servavit, od. *ε'* scribendum sit v. 3.

οὐκ ἐτ' ἤβη. Neque tamen propterea cum Levesquio in od. *λά, 29.* scribendum *ἄλλεται*, quod ille, fere triginta scilicet abhinc annis, notissimo illo Gregorii Corinthii praecepto, et Herodoteis *οὐκ οἶον, ἀπιστάναι* se comprobare posse putabat. Quin ne ceterae quidem leues literae mutantur sequente spiritu in his carminibus, ut odd. *ή, Χό. κς, οὐκ ἔπος. ιβ', θώρη' ὄπως,* ita ut unum illud *κόπόσα* in od. *ιβ', 7.* scribendi vel legendi vitium esse videatur, quemadmodum od. *λά, 9. αἰτίαι* od. *κδ', ληδοισιν* corruptionem literae *X* manifeste ostendunt.

Alterum quendam ionismum quo soluta forma pro §. 7.
contracta ponitur, quem scimus neque apud epicos semper, neque adeo apud Herodotum in certis quibusdam servari, hic ita temperatum vides, ut, prouti metrum permitteret pari modo solutam et contractam formam posuisse poeta putandus sit. Hinc multo saepius haec forma *δοκίω, φιλέω* etc. in iis numeris, qui ab initio dissyllaba anacrusi utuntur, quam in altero genere deprehenditur, quia aptum initium versus praebebat, quamquam etiam in medio versu occurrit. Occurrunt in illo genere haec fere: *ἀπέουσαν, γέιν, δοκίω, θυρίω, προχέοντα, θίρεος, φιλέουσι, φιλέω, ποδίω, φιλέω, σενγίω, δονίει, ενώδεϊ, κίταται*, odd. *γ', ις, κη, κδ', λ', λά, ιβ', μ', μῆ.*; in altero genere cum monosyllaba anacrusi tantum haec: *χρυσέους, κνέις, χρυσέην*, od. *γ', ιδ', ιβ'.* Parem numerum fere invenies si contractas huiusmodi formas enotabis.

Alia minus ionicae dialecto quam antiquo epicorum sermoni propria ad omnes seriores poëtas cuiusvis gentis et generis manarunt. Huc pertinet maxime

producta vocalis

ex quo genere in his carminibus tantum haec occurrunt: *νοῦσας, εὐρεσίν, δαῦρα, μῶνας, ὄχλας, τοχῆς, ἄστος, κούρη, κούρα, κοῦρος* odd. ζ, 14. *ιά, ιβ', 10. κγ', κς', 11. ις', 14. λα', μβ', μά.*

Alia quaedam paulo rarius inveniuntur, ut *δαφνηφόροιο, φιλολοιδόροιο, γαῖα* od. *ιά, μ', μδ', 10. ὀλλόμεσθα, κεισόμεσθα, χαρίτessιν, ὀπρόσου, πόλεσσιν* od. *κς', 13. λ', 9. μβ', ι', ιγ', 22. κῆνα* od. *λβ'.* Augmentum omissum est od. *α'* et *λε', 12. νς', 1, 6.* Literae σσ, quas ubi pro ττ exspectes, tamen in uno tantum vocabulo *θάλασσα* constanter servantur od. *ιγ', κα'.* Sed *μέλλετα*, quod his eodem modo scriptum occurrit in od. *λγ', 2, 14.* non mutandum esse putavi, neque *νισσίων* od. *κς'.* magis haerens in *γλῶττις, ψυλλίων* od. *μ', νς'.*

Quod si horum carminum ionicam dialectum hoc modo definias ut

1) legitime η pro α, formae *ἔμῃ, σεῦ, μεῦ* pro *ἔμου, σοῦ* usurpentur, et litera τ adspirationem propter sequentem spiritum non recipiat

2) pro arbitrio poëtae i. e. prouti numeris aptum videatur, solutae formae adhibeantur pro contractis

3) alia quaedam ex antiquiore i. e. epica dialecto interdum admisceantur: nihil offensionis in dialecto quidem, dummodo codicem Palatinum sequaris, habebunt carmina haec: *α', β', β*, ε', ε', ζ, η, θ, ι; ια, ιβ', ιγ', ιε', ις', ιξ', ιη', ιθ', κα, κβ', κδ', κε, κς', κς*, κς*, κδ', λ', λα', λβ', λε', λς', μ', μβ', μγ', μδ', με, μες, μη, ν', νβ', νε, νη, ξ, ξα, ξβ'.* Quominus his non intersit, optimum poema γ', a Gellio servatum, obstat una forma *πενονκλιν* v. 3. de qua vid. ad ipsum odarium. Levi mutatione facta fortasse etiam odd. *λδ', κη, κς'*, huc referri possent.

§. 8. Iam plura ex ionismo, qui desiderant, nescio quid tandem postulent. An Herodotea oratione sapientem poëtam usuram fuisse sperant, qui carmina argumento tam tenui, metro tam conoiso pangeret? Quibus quidem nihil aptius respondere possum, quam quod iam dudum Hermannus dixit in dissert. de graecae linguae dialectis edita a. 1807. p. VI. „Non idem est utrum hi „storicus an orator an philosophus loquatur. Quam-

„quam in his hoc tamen commodum accidit, quod quies-
 „que eius gentis, ex qua ipse est, lingua eaque pura
 „utitur. Quod longe aliter est, ubi ad poëtas animum
 „edieceris. Qui quum nulla cuiusquam gentis dialecto
 „pura utantur, neque iudicari ex illis dialectis, neque
 „ubique idonea pro iis testimonia præbere possunt.“
 Et in dissert. de Pindari dialecto ed. a. 1809. pag. IV.
 „Nullum poëseos genus est, quod puram cuiusquam
 „gentis linguam exprimat.“ Ex fragmentis autem, quæ
 dicuntur, ea, quæ Anacreonteo metro scripta sunt,
 non plus præbent ionismi. Cetera autem partim pro-
 pter singulares ionicæ formas citata sunt, partim pro-
 pter numeros ampliores non poterant non ex interiore
 ionismo aut ex antiqua epica dialecto plura retinere.
 De quibus in altera libri parte separatim agetur.

Tantum abest igitur ut offendar, quod non satis io- §. 9.
 nics, ut multo magis hoc mirer, quod haud paucis in
 locis dorice etiam locutus est traditus nobis Anacreon.
 Sunt autem duodecim carmina, in quibus doricae for-
 mae occurrunt, de quibus omnibus nunc deinceps agam.
 Ac primo quidem nemo hoc mirabitur, ubi poëta
 ipse se hoc facturum esse prodit, ut in carmine ε'. Ne-
 que in his *δεσφω, παλλω, κασιγας* odd. δ', 4, 7: λα' 19.
 quisquam offendant, quum hic dorismus etiam ab aliis
 non doriceis poëtis adhibeatur vid. Buttm. Gramm. ampl.
 pag. 383. In carmine λα' 7. vero, quod cod. Pal. præ-
 bet, *δυσάων* falsum esse vel metrum ostendit. Hinc
 non dubitavi, hæc tria carmina, ε', δ', λα' inter ea re-
 ferre, quæ ad dialectum nihil habeant offensionis. At
 quid censeamus de carminibus λγ', μα', μδ', in quibus re-
 gnat adeo dorica dialectus? Quid de carmine να', ubi
 miro modo doricae et ionicæ formae permixtæ legun-
 tur? Quid denique de νγ', 3. λδ', ult., μδ', 2. νε', 2, 6,
 8, 9, 12. λς', 6, 9.? In quibus omnibus fere Stephanus
 conspirat cum cod. Pal. Quæ ut facillime mutes litera
 η pro α posita ita difficillime demonstraveris, unde in
 textum venire potuerint eius poëtae, quem ionice loqui
 apud omnes constaret.

Itaque Barnesio hæc omnia ad ionicam dialectum §. 10.
 revocanti nemo facile hodie assentiatur, postquam didi-
 cimus, quam fallax et lubrica in his rebus sit nostra sa-
 pientia. Ac legi merentur, quæ in simili causa disputat
 Cel. Jacobs in præfat. ad Anth. Pal. T. I. pag. XL. sqq.,
 qui liber, quum non citique statim ad manum sit, ve-

niam impetrari puto a doctissimo viro, et cetera verba, quoad huc pertineant, hic apponam. Ita enim vir praestantissimus: „Quod de Atheniensibus dicit Xenophon in libello de Athen. Rep. c. II. 8. eos ob commercium cum pluribus gentibus ex omnium sermone confiasse suum; ita ut, quum caeteri populi peculiarem et linguam haberent et vitam, illi vita et lingua ex omnibus tum graecis, tum barbaris mixta uterentur; idem quodammodo de poëseos sermone dici potest, postquam unumquodque eius genus, patriae, ubi natum et educatum fuerat, finibus, aggressum peregrinari et cum exteris populis communicari coeperat. Praeluserant illi dialectorum permissioni, modice tamen; poëtae tragici, dum doricis quibusdam formis adoptandis, tragico sermoni pleniorum dignioremque cothurno sonum conciliare studebant, nec ab ionismo abstinebant, quarum etiam apud prosaicos quaedam repariuntur vestigia. Iam quum in Tragicis licentiae, quam in dialectis sibi permisissent, fines accurate constituere, perdifficile sit, Porsoni verba sunt, auctoris gravissimi, quid de elegiacis dicamus, quos nec ab initio veteri ionismo inhaesisse, et inde ab Antimachi et Hermesianaetis aetate, rariora vocabula rarioresque vocabulorum formas sectatos esse constat. Ac si Tragoedia fortasse ac Comoedia ad Nilum quoque et in Asiae campis legitimum sonum et sermonem, quem in Atticae finibus et ad Ilissum imbiberat, conservavit; hoc in illo genere locum habere potuit, quod et sua gravitas et severae, quibus ab initio adstrictam fuerat, leges tueri poterant; in elegiaco autem genere, quod natura liberius, satis mature in diversas regiones tractum fuerat, nihil obstat, quominus praeter ionicum sermonem etiam alias dialectos addisceret. Iam vero quum unaquaeque dialectus proprie peculiarem loci et populi, apud quem nata est, characterem ostendat, noli mirari, si peculiari ipsorum populorum indole magis magisque mutata et in communi quadam forma soluta, id quod factum fuisse constat, libertate primum sub Macedonibus, deinde in Romanorum dominatione extincta, dialectorum quoque, quibus illi utebantur, discrimen imminutum, et termini, quibus olim divisae fuerant, propius sibi invicem admoti sunt. Et quum dialecti non iam in ore hominum vigerent, sed in putridis chartis delitescerent, usu venire coepit, ut iidem homines diversi in scribendo dialectis uterentur. Callimachus quidem, qui principem

inter elegiac auctores locum tenet, utramque dialectum; et doricam et ionicam, quarum neutram ex ore hominum viventium acceperat, sed ex libris studio et labore didicerat, in scribendo usurpavit. Hinc satis credibile est, factum fuisse, ut poëtae adulescerent, dialecto ionicae doricis passim formis modeste immixtis maiorem conciliare sonum, doricam autem ionicis formis illatis emollire. Et dorismi quidem diversae fuisse genera et diversas quasi gradus, nemo ignoret. Alius enim est, qui dominatur in mimis et in bucolicis ad mimorum formam compositis, alius in elegis et epigrammatis. In his enim character dorion temperatus ad eam formam, quam prae ceteris sonantibus poëtae vel ἡδοῖαν dicit Hermogenes. Quod vero de lyricis quibusdam poëtis, quorum nonnulli etiam inter epigrammaticos nomen habent, recte dixerunt Gregorius Corinthius (p. 872. ed. Lips.) et Iohannes Grammaticus (p. 382.): ἡ μέντοι διάλεκτος Πινδαρόν καὶ Ἰφύκον καὶ Σαπφώδου καὶ Βακχυλίδου παντὶ δὲ ἀνέεται, διὰ τὸ μὴ Δωριεὺς εἶναι τῇ φύσει τοὺς ποιητὰς, χρῆσθαι δὲ μόνον τῇ διαλέξει; hoc in epigrammaticos magis etiam valet, quorum plurimi Doros erant aut Iones non patria sed voluntate. De Pindaro Hermannus (in Observatt. de gr. linguae dial. p. VII.) statuit, eum sermonem epicum pro fundamento posuisse, cui e dorica dialecto tantum admisceret, quantum et ad dictionis splenderem et ad numerorum commoditatem videretur idoneum, repudiatis iis, quae aut interioris essent dorismi aut certis tantum in locis usitatae. Iam quis dubitet, viam a nobilissimis poëtis satis mature tentatam, insequenti tempore, diversorum Graeciae populorum, ut dictum est, confiniis paulatim commistis, magis magisque celebratam fuisse? Quare verisimile est, poëtas illos, qui uterentur sermone, non patrio sed studiose concinnato, non a matribus instillato, sed a magistris tradito, praeiore illo nunc ad doricum characterem, nunc ad ionicum; verisimile est, inquam, illos in hac re aurium iudicio plus aliquanto, quam severis grammaticorum praeceptis tribuisse, atque diversarum dialectorum formis, quae quidem inter se consistere possent, callide coniunctis cavisse, ne aut crebra eorundem sonorum iteratione aures onerarentur, aut dorico χλαζαζαζαμῶ elegiaci numeri nimium gravarentur, aut mollioribus ionismi formis nimium enervarentur. Quam igitur plerumque mediam quandam sectarentur viam in-

ter utrumque sermonem, non mirari, librarios in hoc poëseos genere fines saepius turbasse, quam in aliis. Quin in Theocriti quoque carminibus, quamquam ad paulo severiorem Dorismi normam compositis, nulla tamen in re magis, quam in dialectorum ratione codices inter se discrepare constat. Quid igitur in his poëmatibus factum fuisse putabimus, in quibus nonnisi tenuia dialecti, qua conscripta fuerint, expressa vestigia?

- §. 11. Apparet haec non ad Anacreontem, sed ad eos seniores poëtas pertinere, quorum imitamina his Anacreonticis permixta leguntur. Nam Anacreontis ionicam dialectum eodem modo temperatam credas, quæ Pindari doricam. Sed propriae doricæ formæ non magis ei conveniunt, quam Pindaro propriae ionicæ; unde consequitur, ea carmina, in quibus doricæ formas ita positas inveniamus, ut neque singulari quodam modo excusari neque librariis imputari possint, vel inde senioris originis coargui. Et hoc quidem maxime valet, nisi fallor; de od. λγ, λδ, μδ, με, πε, νε; et λδ, ultimo quidem versu. De quibus omnibus vid. nott. ad ipsa Odaria. In od. ηγ, v. 3. vero, si quidem recte nobis poëtae scriptura tradita est, non mirer, si ipse Anacreon peregrinum nomen βάρβισον, suæ ætati haud dubie minus adhuc cognitum, peregrina articuli forma notaverit. Certe simile quid factum esse videtur in fragmento apud Hephaest. p. 30.: Δαρυδίσσον' ε' ἐπὶ λήσων ἀλγασάν, cuius versiculi ingeniosam explicationem dedit Hermannus in El. doctr. metr. p. 428.

Nihil autem magis fraudi fuit editoribus, quam

METRUM ANACREONTICORUM

- §. 12. ita ut, si superioris seculi metrorum doctrinæ adhuc uteremur, quæ in his carminibus fere nullum versum præter dimetrum iambicum catalecticum agnoscebat, vitiosissima hæc carmina Anacreonte non possent non prorsus indigna videri. Quem locum constat egregia Summi Hermanni opera cum in ceteris Graecorum et Romanorum poëtis, tum in hoc nostro nunc tam feliciter tractatum esse, ut vel refutare amplius superiorum commenta inutile videatur. Omnia autem in hoc poëta exhaustire, quum alienum ab Hermanni consilio esset, ut elementa scribentis, non vereor, ne in arrogantiae crimen incurram, si enucleatius ea de re exponens discedam interdum a summi harum rerum arbitri sententia. Nam

qui Hermannum, mea laude longe superiorem, cui ego omnia debeo, norunt, his ex huius ipsius sententia rem gessisse videbor, si, quo magis temeritatis crimen effugiam, eo accuratius rem tractavero. Age igitur, dilectissimo praeceptorum diligentiae nostrae specimen proponamus.

Ac primo quidem, si grammaticos audiamus, hoc monendum, voce *Ἀνακρεόντειον* illos metrum non semper sed saepe nil nisi auctorem indicare voluisse. Hephaestionem quidem pag. 101. cap. XV.:

ὁμοιον Ἀνακρεόντειῳ τῷδε
Σίμαλον εἶδον ἐν χορῷ etc.

et p. 29. ubi de iambis agit, ἔστι δὲ, inquit, ἐπίγραμμα ἐν αὐτῷ ἀκατάληκτα μὲν δίμετρα ὅλα τὰ Ἀνακρεόντεια ὅλα ἄσματα γέγραπται, ὅλον

ἔρῳ τε δῆτα κοῦκ ἔρῳ
καὶ μάλνομαι κοῦ μάλνομαι

non metrum sed auctorem indicare, apparet ex verbis eius p. 30.: καταληκτικά δὲ δίμετρα μὲν ὡς τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,
παρεσι γὰρ, μάχεσθω.

Neque enim alibi utitur his verbis τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον, sed dicit παρὰ τῷ Ἀνακρεόντι vel Ἀνακρεῶν συνθήκης etc. unde apparet, Hephaestioni quidem tantummodo hunc ipsam dimetrum iambicum catalecticum τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον fuisse.

Porro M. Varro, ut refert Terentianus Maurus, Anacreonticum versum duos iónicos a maiore esse iudicavit. Quam sententiam quum Hermannus in libro de metris poetarum Graec. et Roman. probasset, adscivit eam inconsideratus Moebius in editione sua, et multa loca inde corruptit.

Servius denique apud Putsch. p. 1823. ubi de ionico a minore agit, „Anacreontium, inquit, constat dimetro acatalecto ut est hoc:

fuge virgo, fuge manus
Veneris.“

Habes igitur tres diversas sententias de metro Anacreonticorum, Hephaestionem, qui iambicum, Varro-nem, qui ionicum a maiore, Servium, qui ionicum a minore illud iudicat. Et ultimam sententiam, non ex Servio quidem, cuius sane in hac re perexigua est auctoritas, sed ex numeri rationibus, maxime eo, quod me-

di Amphibrachi huius versus prima et postrema syllaba producta invenitur, comprobavit Hermannus in Elem. doct. metr. p. 474. ita tamen, ut, quum duo diversa horum versuum genera esse monstraret, alterum anapaestica, alterum iambica anacrusi, in initio non temere in uno carmine confundenda, illorum Anacreonteorum, quae puris iambis scripta essent, numerum etiam pro iambico haberi posse censeret.

- §. 13. Huius dimetri ionici autem, qui in Anacreonteis non raro occurrit, aut purus $\sim \sim \sim \sim \sim \sim$ aut *κατὰ τὸν ἀνακλόμενον χαρακτήρα* $\sim \sim \sim \sim \sim \sim$ mentionem, quum vir summus in Hephaestione iure desiderasset, hanc invenisse mihi videor in eo capite, ubi de ionicis a minore agit. Nam attende mihi, quaeso, ad ordinem, quo Hephaestio inde a pag. 89. (67. ed. Gaisf.) horum versuum varias formas describit, a longioribus ad breviores ita descendens ut, praemissis quibusdam in universum de ionicis, primum ponat τὸ ἐπισημότερον τὸ τετράμετρον καταληκτικόν, secundum idem illud βραχυκατάληκτον, tertium τρίμετρον ἀκατάληκτον, quartum τρίμετρον καταληκτικόν. Iam sequuntur verba τὸ δὲ ἀκατάληκτον κατὰ τὸν ἀνακλόμενον χαρακτήρα πολὺ παρὰ τῷ Ἀνακρίοντι ἐστὶ

παρὰ δ' ἥντι Πυθόμανδρον κατὶδὼν ἔρωτα φεύγων

Quid est illud ἀκατάληκτον? Num τρίμετρον? At hoc iam posuerat. Qualis denique versus sequitur? Nonne aperte hic sunt duo ionici anaclomeni? Scribendum igitur: τὸ δὲ δίμετρον τὸ ἀκατάληκτον κατὰ τὸν etc.

παρὰ δ' ἥντι Πυθόμανδρον κατὶδὼν ἔρωτα φεύγων.

Ex his igitur apparet, cognitum quidem habuisse Hephaestionem hunc Anacreontis dimetrum ionicum, sed non ad metrum τὸ καλούμενον Ἀνακρεόντειον retulisse. Quae res si tantum ad nomen pertineret, facile hic ab Hephaestione posset discedi; sed aliud etiam nunc quaerendum restat. Nam quum Hermannus in El. metr. pag. 470. clarissime ostenderit, in anaclomeno dimetro ionico medii amphibrachi et primam et postremam syllabam ancipitem esse, quaeritur, an eadem licentia gaudeat prius quoque Anacreonteorum genus, cum iambica anacrusi. Hoc vero equidem ex iis, quae supersunt, carminibus et fragmentis probabiliter evinci posse nego.

Nam. de duodetriginta odariis, quae in cod. Palat. hunc versum sive solum sive aliis permixtum exhibent haec carmina α', ε', ζ', η', θ', ι', ια', ιβ', ιδ', κβ', κγ', κδ', κς', κς', λγ', λζ', νβ'. purissimo iambico numero decurrunt, aut si quis versus passim laborat, productionem istam certe non exhibet, ut od. ε', 5. *ἐκτον* pro *ἐκινον*; od. ζ', 8. *τόδς* pro *τοῦτο*; od. νβ', ult. *μόνος* pro *μόνος* γς; aut ob alias causas emendandus est, ut od. κβ', 10. *ὅπως σεῦ χροῖτα λοῦσω*, pro *οὐ χροῖτα*, quae pleraque Stephanus iam recte exhibet. Ex reliquis od. δ', quod nonnullos huiusmodi versus praebet, prorsus *ἀμετρον* esse, iam Hermannus monuit. Neque magis ad probandum adhiberi potest, od. νζ', quod aperte infimae aetatis foetus ad eam normam videtur factum esse; qua Paulus Silentarius illud composuit: *βούλει μαθεῖν ἀνδρῶν*, scilicet ita, ut auctor tertii iambi loco spondeum ponere licitum esse putaret, vid. Hrm. Elem. p. 477. et Schol. Hephaest. p. 171. ed. Gaisf. Denique carmen γ' tantum in cod. Palat. quibusdam perversis versibus esse ditatum infra demonstrabitur. Pro his igitur accedat in cenum carmen *ἀδίσποτον* in Adonidem, ita ut novem tantum carmina habeamus, quae quis ad probandam istam productionem adhibere possit. Nam in fragmentis multo magis altera forma cum dissyllaba anacrusi frequentatur; haec forma autem, ubi occurrit, semper purum servat dimetrum iambicum catalecticum. Eodem modo apud tragicos et Pindarum equidem versum nullum huiusmodi reperire potui, qui certo spondeum habeat pro altero aut tertio iambo.

Ista novem odaria autem, ζ', νγ', κα', λδ', μγ', μς', 14. μς', μζ', ξγ'. constant 150. versibus, quorum decem fere sunt alius generis 137. puri iambi et tredecim tantum spondeum habent pro altero aut tertio iambo. Verum ne hic quidem numerus in hac causa nimis exiguus esset, nisi in plerisque certa in promptu esset aut excusatio aut emendatio. Ac primo quidem ea afferamus, in quibus Stephanus exhibet meliorem lectionem.

In od. ιδ'. versu 25. cod. Palat. habet:

καὶ τοὺς Γαδίλων ἱκτός

Stephani lectio:

τοὺς ἱκτός αὐ Γαδίλων

optime metro satisfacit.

In od. κα'. v. 2. cod. Palat. habet:

πίνε δένδρεα δ' ἀνέμω

Stephani lectio:

πῖναι δὲ δένδρε' αὐτὴν

vel propter positum particulae *δὲ* multo elegantior ab omnibus editoribus iam recepta est.

In od. *λδ'*. v. 6. cod. Palat. habet:

εἰ δ' οὖν μὴ τὸ πῖνασθαι

Stephanus praebet

εἰ δ' οὐδὲ τὸ πῖνασθαι

de quo vid. ad ipsum odor., quae notavi. Restant decem loca, in quibus Stephanus et cod. Palat. in productione ista consentiunt. Qui consensus tamen, qua fide dignus sit, apparet ex od. *μς'*. v. 7., quem ambo sic scriptum habent:

παρίστω καὶ μαχέσθω.

At Hephaestio, qui, ut supra dixi, et hunc et sequentem versum citat, optime scribit

παρίσσι γὰρ, μαχέσθω.

- §. 15. De reliquis novem locis denique ii adhuc detrahendi, in quibus ionicus numerus stropharum ordine quodam videtur admixtus esse, ut in od. *μγ'*, in quo strophas latere monuit iam Hermannus Elem. metr. p. 480. et in od. *μς'*, cuius primus versus a multis tentatus fortasse hunc in modum optime corrigeretur:

ὁ Βάκχος εὐτ' ἐξέλδῃ.

Sed quum prioris carminis integra strophæ non amplius superesse videatur; posterioris autem compositio tribus ultimis versibus cum dissyllaba anacrusi non minus suspecta fiat, certum iudicium omnino de neutro carmine fieri potest; vid. tamen quae ad utrumque carmen infra notavi.

Deinde od. *μζ'*, iam propter doricam dialectum supra §. 10. notatum, haud dubie duabus strophis constat, hac lege factis, ut penultimus uterque versus ionicum numerum, contracta priore anacrusi, praeberet. Nam versum quintum et nonum recte, ni fallor, correxi. Similibus stropharum compositio reperitur in od. *ξ'*.

De tribus reliquis locis unum od. *ξγ'*. v. 43. etiam Hermannus corrigendum censuit, quod in hoc longiore carmine ceteri omnes versus purissimi essent. De reliquis duobus od. *ζ'*, 15. et *μς'*, 7., omnium maxime dubiis vid. quae ad ipsa carmina infra notavi.

Iam si haec omnia comprehendimus, apparet, hos versus, qui productionem istam probare videantur, primo nimis exiguo numero esse, deinde partim corruptos,

partim a recentiorum imperita manu compositos, partim certa quadam sede in carmine ita collocatos, ut stropharum ordine videantur cum reliquis coniuncti fuisse; de qua re infra explicatius dicam. Itaque non possum non Hephaestionis sententiam amplecti, qui plane diversum genus hoc putavit esse ab altero, quod anapaesticam anacrusin in initio habet, praesertim quum ille haud dubie plura carmina, quam nos, ob oculos habuerit, ex quibus certius iudicare poterat, in aliis etiam auctori lectionem, ut luculentissime videmus in carmine μέ, v. 7., quam nemo fortasse ausus esset sine antiquo teste reponere.

Alteram formam versus Anacreontē (appellare enim §. 16. ita eum licet, ut ab Anacreonte frequenter usurpatum et veteribus grammaticis quoque ita vocatum, quorum doctissimus Schol. ad Aesch. Prometh. v. 128, quem Hermannus protulit in Elem. metr. pag. 493.) verissime Hermannus ex ionico a minore derivavit. Neque enim solum in Anacreonteis saepe productam habet medii amphibrachi primam aut postremam syllabam et sine ullo ordine puris ionicis permiscetur in his carminibus: λς', μδ', μβ', μδ', μη', νγ', νς', νη', sed etiam apud scenicos poetas, ut Hermannus docuit salis superque, eadem licentia fruitur, ut Eur. Cycl. v. 507, 497; quin opponitur etiam purus anaclomenus ei, qui productam habet istarum syllabarum alterutram, ut Soph. Electra v. 1047 et 1059. ed. Herm. Aristoph. Ran. v. 345, 346 et 378, 379. An vero etiam puro ionico dimetro anaclomenus in antistrophe opponatur, dubitari potest. In Eurip. Bacch. certe v. 523 et 541, ubi libri habent:

ὁ δὲ μ', εἰ μάνικα Δίονα,
σχοτλαῖς κρηπτόν ἐν εἰρηταῖς

Hermannus correxit:

σχοτλαῖς κρηπτόν εἰρηταῖς

non idem facturū in Aesch. Prom. v. 399 et 408. vid. Elem. metr. p. 494.

Neque in iis Anacreonteis, quae κατὰ στίχον scripta sunt, multo elegantius videri non potest, si eadem forma aut anaclomeni, aut ionici puri per totum carmen retinetur. Et hactenus quidem diligentem poetam agnoscas in his

od. β', ις', ις', ιη', ιδ', κδ', κς', κς', κη', κδ', λ', νδ', νς'.

Nam productio primae medii amphibrachi syllabae in od. ις', 8; a Lennepio recte correctā, et postremae in

od. λ', 12. et ν', 10. iam in Stephano emendata est. Alia duo paulo longiora carmina dubitari potest an ad eundem numerum referas, nam utrumque unum versum tantum habet, in quo haereas:

ι', 43. τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον

λ', 9. κατὰ μὲν σιγῆς ὄνειρους.

In priore quidem conicere possis

αὐτὸν δὲ τὸνδ' Ἀπόλλω.

de qua forma Accusativi vid. ad ipsum odor. Brunckii certe correctio nulla est; in altero autem loco receperunt fere omnes editores Stephani lectionem σιγῆς, quod ut ad metrum aptissimum, ita sensui tam parum convenit, ut verear, ne hic ipse poeta tentatus sit. Vid. ad ipsum odor.

Certissime autem et saepius quidem legitur ionica forma puro anaclomeno sine ullo ordine intermixta in his carminibus:

λ', μ', μβ', μδ', μ', νγ', ν', νη'.

In od. ν' et νη' quidem imperitiae magis quam consilio poetae haec forma deberi videtur. Carmen μδ' autem paullo dubitanti in hunc numerum retuli, quum hoc ceteroquin elegantissimum poema duabus strophis constare videatur, in quibus ionicus dimeter certam sedem obtineat. Certius autem hoc ipsum de ceteris Anacreontis, quae hoc versu cum dissyllaba anacrusi scripta sunt, affirmari potest, de odd. μ', ν', νδ', ξ', ξα'. Itaque iam

DE STROPHARUM RATIONE

- §. 17. in Anacreontis dicendum est. Et hic quoque auctor et dux mihi fuit Summus Hermannus, qui in Elem. metr. p. 479. sqq. plura horum carminum non κατὰ στίχον sed κατὰ σχέσιν scripta esse, exemplis allatis docuit monuitque, strophas notari posse non tantum, ubi diversi versus in systema quoddam copulenter, sed etiam interdum, ubi omnes versus eiusdem generis sint, allato inculcentissimo exemplo carmine μη'. Hoc enim septem strophis constat, quarum quaevis quatuor versuum hoc versu incipit: ὅτ' ἐγὼ πῶ τὸν οἶνον: prima enim strophæ mutilata est. Neque vero eadem ubique incipiendarum stropharum ratio observata ab his poetis.

Multo saepius sensus duntaxat et interpunctio nobis aequalia membra prodit, quibus constat poema. Sic carmen ια' legenti aptissimus sententiae finis sese offert

quarto quoque versu, οἱ μὲν — οἱ δὲ — ἐγὼ δὲ. Et pari modo ternis quaternis, quinis et senis versibus sine haesitatione distincti carmina ιη', ιθ', κβ', κδ', κς', κη', λ', et cum epodo quodam od. α'.

Aliud vero stropharum genus eo constat, quod dimetri ionici positu aequales carminis partes distinguuntur, quarum initia et fines in sententiarum quoque initia et fines plerumque incidunt. Et huius quidem generis luculentissimum exemplum est od: ξ', quod duabus strophis constat, quarum penultimus uterque purus ionicus est. Sed quum vel absque hac distinctione cuiusvis carminis partes ipso legendo discerni possint, verendum, ne multis inanem et supervacaneam rem exponere videar. At magnam vim habet haec res saepe ad detegendam, interdum etiam ad sanandam horum carminum interpolationem. Nam multo plura eorum in strophas olim distincta fuisse, colligi potest ex quibusdam aliis, quae haud obscura indicia huiusmodi distinctionis, quae nunc quidem deleta est, prae se ferunt.

Antequam igitur haec quoque percenseamus, dicendum est.

DE CORRUPTIONE ANACREONTEORUM.

Est autem haec non tantum vulgaris illa, singulorum §. 18. verborum depravatio, sed cernitur etiam eo, quod per multis odariis integri versus aut adempti aut additi sunt, ita, ut proprie interpolatio dici queat. Quod genus corruptionis apud omnes gentes maxime ea carmina invadere solet, quae ad vulgi notitiam et usum descendunt et a plebe memoriter canuntur. Nam ut in singulorum vocabulorum formis, in sententiis et proverbii, ita etiam in integris carminibus usu venire solet, ut, quo quid saepius usurpetur, eo magis usurpantium manus experiat, qui aut memoriae lapsu, aut consulto vel addunt vel demunt, ita ut primus auctor saepe vix opus suum agnosceret. Itaque hoc in Anacreonteis quoque factum esse, per se non mirum, quum fieri non posset, quin haec, si quod aliud genus, Graecorum multitudini vehementer placerent et in hilari commisatione repeterentur; cf. v. c. A. Gell. XIX, 9. Revera autem esse interpolata, ut facile in multis carminibus intellectu, ita difficile probatu esset, quoniam unici duo fontes, unde longe plurima eorum habemus, Stephani editio et codex Palatinus, plerumque eundem versuum numerum prae-

bent. Verum opportune evenit casu, ut unum carmen et in aliis quoque duobus locis nobis servatum sit, apud ipsum Gellium l. c. et in Anthologia graeca. Sed quantā diversitate lectionis, vix ut ultima pars eiusdem carminis esse videatur. Quod quo melius oculis concipi posset, hic totum odarium cum omni lectionis varietate repraesentavi.

Cod. Palat.

Stephanus.

1) Τὸν ἄργυρον τορεύων:	Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
2) Ἥφαιστέ μοι πόλησον:	Ἥφαιστέ, μοι πόλησον,
3) πανοπλίαν μὲν οὐχί:	πανοπλίαν μὲν οὐχί.
4) τί γὰρ μάχαισι κάμοι:	τί γὰρ μάχαισι κάμοι.
5) ποτήριον δὲ κοῖλον:	ποτήριον δὲ κοῖλον
6) ὅσον δύνῃ βαθύνας:	ὅσον δύνῃ βάθυνον.
7) ποιεῖ δέ μοι κατ' αὐτοῦ:	ποιεῖ δέ μοι κατ' αὐτό,
8) μήτ' ἄστροα μήτ' ἄμαξαν:	μήτ' ἄστροα, μήτ' ἁμάξας,
9) μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα:	μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
10) τί πλειάδων μέλει μοι:	τί πλειάδεσσι, κάμοι,
11) τί γὰρ καλοῦ βοώτου:	τί δ' ἄστροασι βοώτεω.
12) πόλησον ἀμπέλους μοι:	πόλησον ἀμπέλους μοι,
13) καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν:	καὶ βότρυας κατ' αὐτό,
14) καὶ μαινάδας τρυγώ- σας:	deest
15) ποιεῖ δὲ ληνὸν οἶνον:	deest
16) ληνοβάτας πατοῦντας:	deest
17) τοὺς σατύρους γελῶν- τας:	deest
18) καὶ χρυσοὺς τοὺς ἔρω- τας:	καὶ χρυσέους πατοῦντας,
19) καὶ κυδύρην γελῶσαν:	deest
20) ὁμοῦ καλῶ λυαίω:	ὁμοῦ καλῶ λυαίω,
21) ἔρωτα κα' ἀφροδίτην:	ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

V. 3. legitur etiam in Anth. Plan. Auctore Metario exhibent Gellii edd. vett. *πανοπλίαν*, quod praeferrem ob dialectum, vid. supra §. 7, si de plurali huius vocis satis constaret.

V. 4. in omnibus Gellii editionibus, quas vidi, uncinis inclusus est.

V. 7. καὶ μὴ ποιεῖ κατ' αὐτό Gellii ms. Francouer. sec. Wesseling. et edit. Venet. a. 1509.

Gellius.

Τὸν ἄργυρον τορεύσας,
 Ἥφαιστέ, μοι ποιήσον,
 πανοπλίαν μὲν οὐχί·
 (τί γὰρ μάχαισι κάμοι;)·
 ποτήριον δὲ κοῖλον
 ὅσον δύνῃ βάδυνον.
 ποιεῖ δέ μοι κατ' αὐτὸ
 μῆδ' ἄστρο μῆδ' ἀμάξας,
 μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα.
 τί κλειάδεσσι κάμοι,
 τί δ' ἄστρασι Βοώτῳ;
 ποιήσον ἀμπέλους ποί·
 καὶ βότρυας κατ' αὐτὸ
 deest.

deest.

deest.

deest.

deest.

καὶ χροάεους πατοῦντας

deest.

ομοῦ καλῶ λυαῖα

Ἑρῶτα καὶ Βάδυνον.

Anthol.

τὸν ἄργυρον τορεύσας,
 Ἥφαιστέ μοι ποιήσον
 deest
 deest
 ποτήριον δὲ κοῖλον·
 ὅσον δύνῃ, βάδυνον.
 ποιεῖ δέ μοι κατ' αὐτοῦ
 μῆδ' ἄστρο, μὴ ἀμάξας,
 μὴ στυγνὸν Ὠρίωνα·
 deest
 deest
 ἀλλ' ἀμπέλους χλοώσας
 καὶ βότρυας γελῶντας
 deest

deest.

deest.

deest.

deest.

deest.

deest.

deest.

deest.

V. 8. μῆδ' ἀμάξας Anthol. Plan.

V. 9. deest in Gellii ms. Franequer. et ed. Venet.

V. 10. τί Πληγάδων μέλει μοι, τί δ' ἄστρος Βοώτῳ;
 Gellii ms. Franequer. et ed. Venet., nisi quod haec
 habet Πληγάδων.

Fac ut Gellius et Anthologia non servaverint odarium, num quis temeritatis notam effugisset, qui Palatini delevisset ludibria? Quod nunc quidem sine haesitatione faciendum, praesertim quum ceteris versibus omnibus bene factis ii tantum, qui in illo codice accedunt, pessimum versificatorem prodant, ut taceam de Venere bis nominata aliisque. Itaque verss. 14, 15, 16, 17, 19, qui iusta auctoritate carent, omissis, restant sedecim versus, quorum unum, quartum, et ad sensum supervacaneum, et in Anthol. Palat. omissum, abiiciendum esse, stropharum quoque ratio arguit. Nam ita, ut carmen suo loco exhibui, prodeunt tres strophae, quae aptissimo sententiarum fine clauduntur.

Non minus certum opinor specimen huius interpolationis in altero genere stropharum, quae ionici dimetri positu distinguuntur, praebet od. μ . In hoc enim quum versus nonus et decimus et in Stephano et in Palatino codice hoc modo legantur:

φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ

φθόνον οὐκ οἶδα δαίκτον

iam similitudo verborum (nam ne ultima quidem, $\eta\tau\omicron\rho$ $\iota\kappa\tau\omicron\nu$, si Reuchliniano more pronuncias, magnopere differunt) gignit suspicionem, eiusdem versus varias lectiones hic legi; sed accedit etiam metrum. Quatuor enim elegantissimae strophae expulso alterutro istorum versuum existunt, quarum primus quisque versus purus est ionicus dimeter. Uter autem alterius contineat depravationem, non obscure monstrat ipsum vocabulum $\delta\alpha\iota\kappa\tau\omicron\nu$, quod nullo modo *active* usurpari posse, in excursu ad hunc locum demonstrasse mihi videor.

- §.19. Quodsi stropharum ratio in his *insertis spurjis* obscurata est, hoc idem in aliis *genuinorum* *lactibus* effectum. Ex prioribus quidem stropharum genere hoc optime demonstrat od. $\lambda\epsilon$. Constat enim hoc carmen sex strophis quaternorum versuum, quibus verba

Ἰλαοὶ πλώμεν οἶνον,

ἀναμείλουμεν δὲ βάκχον,

praenissa et subiecta sunt proodi *obopodi* instar. Sexta strophæ autem caret primo versu, quem quum sensus causa iam Barnesius et Brunckius desideraverint, certo interisse nunc arguit nostra quoque ratio. Ex altero stropharum genere, praeter odarium $\xi\alpha$, in quo ultimi versus defectum facile excusare possis, odarium $\nu\alpha$ spe-

cum causa afferam, quod tribus strophis constat, quartum ultimus quisque purus est ionicus dimeter. Sed ultimae strophae deest versus, haud dubie penultimus, quum ipsa orationis concinnitas requirat aliquid, quo particula $\delta\epsilon$ in ultimo versu referatur, quae propterea ab editoribus tantum non omnibus in $\tau\epsilon$ mutata est.

Sed ut statim hoc caput de strophis absolvam, notandum est, his carminibus quaedam inesse, quae alibi quam Anacreonteo metro scripta, aut certe aliis quibusdam versibus permixta sunt, ita ut haec quoque stropharum indicia praebeant. Unum horum od. $\mu\epsilon$ egregie restituit Carolus Lachmannus de chor. syst. tragicorum Graecorum p. 5, postquam de hoc et ceteris plerisque etiam Hermannus praeclare iam egerat in Elem. metr. pag. 480. sqq. Sunt autem haec carmina odd. κ' , λ' , $\mu\gamma'$, $\mu\epsilon'$, $\mu\delta'$, $\nu\beta'$, $\xi\beta'$; in his plerisque Hermannum sequutus sum, qui idem monuit, prorsus $\kappa\mu\epsilon\tau\alpha$ esse odd. δ' , $\lambda\eta'$, $\lambda\theta'$ et $\xi\delta'$, de quibus vid. quae infra monui.

Illa carmina autem, quae eodem versu decurrunt, §. 20. peraeque secundum veteres grammaticos appellari possent $\kappa\omicron\iota\nu\alpha$ γενικά. Antiquiores enim poetae stropharum et versuum discrimina ipsa scriptura non expressisse videntur, quum ab aequalibus vel sine his claudicantium adminiculis canendo ea notari posse sperarent. Postea vero, quum dominatio artem cum libertate extinxisset auresque non amplius certo dicerent, quid aptum et pulcrum esset, spinosa grammaticorum doctrina de metris inventa est et argutae carminum et stropharum distinctiones, in quibus mireris saepe horum hominum acumen; vid. Hephaest. p. 65. sqq. Sed quoniam tamen interdum non poterant non haerere et inter se dissentire, mirum illud genus carminum adstiverunt, $\kappa\omicron\iota\nu\omicron\nu\gamma\epsilon\nu\iota\kappa\omicron\nu$, de quo Hephaest. p. 65. sqq. ita:

„ $\kappa\omicron\iota\nu\alpha$ $\delta\epsilon$ γενικά (ita enim scribendum pro eo, quod Gaisfordii editio habet, $\kappa\iota\delta\delta\sigma\tau\eta\mu\alpha\tau\iota\kappa\alpha$, quae Hephaestio infra p. 121. dicit esse $\tau\alpha$ $\delta\upsilon\omicron$ $\epsilon\iota\delta\omicron\varsigma$ $\upsilon\pi\omicron\pi\epsilon\tau\omega\kappa\omicron\tau\alpha$, Hermannus etiam tacite ita correxit in Elem. metr. p. 26.), $\alpha\pi\epsilon\omicron$ $\kappa\alpha\iota$ δ $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\sigma\iota\lambda\lambda\omicron\nu$ $\gamma\epsilon\nu\omicron\alpha$ $\phi\alpha\sigma\kappa\omicron\nu$, $\upsilon\gamma\omega\varsigma$ $\alpha\nu$ $\lambda\epsilon\gamma\omicron\iota$, $\kappa\alpha\iota$ δ $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\epsilon\nu\sigma\tau\eta\mu\alpha$, $\omega\varsigma$ $\tau\omicron$ $\delta\epsilon\nu\tau\epsilon\omicron\gamma\omicron\nu$ $\kappa\alpha\iota$ $\tau\omicron\iota\tau\omicron\nu$ $\Sigma\alpha\pi\phi\omicron\delta\delta\varsigma$. $\Delta\iota\alpha$ $\mu\epsilon\nu$ $\gamma\alpha\omicron$ $\tau\omicron$ $\epsilon\nu$ $\tau\omicron\iota\varsigma$ $\pi\alpha\lambda\alpha\iota\omicron\iota\varsigma$ $\alpha\nu\tau\iota\gamma\rho\alpha\phi\omicron\iota\varsigma$ $\kappa\alpha\tau\alpha$ $\delta\upsilon\omicron$ $\delta\omicron\delta\epsilon\nu$ $\pi\alpha\rho\alpha\gamma\epsilon\gamma\rho\alpha\mu\epsilon\nu\omicron\nu$ $\epsilon\kappa\alpha\sigma\tau\omicron\nu$ $\alpha\sigma\mu\alpha$, $\kappa\alpha\iota$ $\epsilon\tau\iota$ $\delta\iota\alpha$ $\tau\omicron$ $\mu\eta\delta\epsilon\nu$ $\epsilon\nu\phi\omicron\delta\iota\kappa\epsilon$

ἔσθαι ἀριθμοῦ περικοπῆς, κατὰ συστήματα νομίζου-
μεν αὐτὰ γεγράφθαι. Πάλιν δὲ τῶ ὁμοίον ἑκάτερον εἶναι
τῶν ἐν τῇ θυάδι στίχων καὶ τῶ δύνασθαι τὴν ποιήτριαν
κατὰ τύχην τινὰ ἀρτίου πάντα ἀριθμοῦ πεποιημένα,
φαλὴ τις ἀν κατὰ στίχον αὐτὰ γεγράφθαι.

Sunt igitur κοινὰ γενικά, quae ambigas, utrum κατὰ
στίχον, an κατὰ σύστημα, vel κατὰ σχέσιν scripta sint.
Sunt vero etiam κοινὰ κατὰ σχέσιν, i. e. talia, quae certo
quidem κατὰ σχέσιν scripta sunt, sed pluribus modis
possunt distingui, quale refert Hephaest. p. 69. ed. Pauw.
fuisse Anacreontis primum carmen, quod ego sexagesi-
mum quintum feci. Et ibi quoque memorabilia sunt,
quae Hephaestio dicit:

„κατὰ μὲν γὰρ τὴν νῦν ἔκδοσιν ὀκτάκωλός ἐστιν ἡ
στροφὴ, καὶ τὸ ἄσμα ἐστὶν μόνοςτροφικόν. Δύναται
δὲ καὶ ἑτέρως διαιρεῖσθαι, εἰς τε τριάδα καὶ πεντάδα, ἡ
στροφὴ· ὥστε φρεκράτειον εἶναι τὸ τελευταῖον τοῦ συ-
στήματος, τοῦ ἐκ τῶν τριῶν κώλων ἢ τῶν πέντε.

Non dubitasset opinor, nisi suam ἔκδοσιν a gram-
maticis, non ab ipso poeta in hanc formam redactam
esse scivisset. Videtur enim ab Alexandrinis grammat-
icis mos ille stropharum et versuum discrimina ipsa
scriptura exprimenti introductus esse, quod studium
mox, ut fit, in lusum et vitium abiit, peperitque, ni
fallor, monstra illa, Simmiae alas et ovum et bipennem,
Pseudo-Theocriti fistulam, Dosiadae aram etc.

§. 21. Quodsi vero τὸ δεύτερον καὶ τὸ τρίτον Σαπφούς, ab
Hephaestione supra memoratum, ita compositum erat,
ut bini aequales versus parvum systema quoddam effice-
rent, praebent ista haud spernendum exemplum, quo
firmari possit mea haec Anacreontea distinguendi ratio,
cui non nego opus esse aliqua auctoritate, quum vete-
res grammatici certe de istiusmodi strophis, quae non di-
versis versibus constent, prorsus taceant. Nam quae
apud Theocritum Idyll. α. et β. et Bionem Id. α. et
Moschum Id. γ. et, ut extremae aetatis aliquid afferam,
apud Nicetam Eugenianum lib. 2. v. 324 — 384. versu
intercalari discernuntur, eorum diversa ratio est ab Ana-
creonteo carmine μῆ, in quo hunc versum: ὅτ' ἐγὼ πῶ
τὸν οἶνον non recte versum intercalarem appellaveris:
nam sensu cohaeret cum ceteris. Sed quum permulta
Anacreonteorum κατὰ στίχον scripta esse negari nequeat,
ne animadvertisse quidem videntur grammatici ea, quae
κατὰ σχέσιν composita sunt. Itaque signis, quibus di-

stinguebantur strophae, destituta, postea illa cuiusque arbitrio, qui addere vel demere vellet, exposita, nunc quidem pleraque eo redacta sunt, ut ne remedia quidem patiantur.

Non alienum puto hic statim de iis carminibus §. 22. quaedam monere.

QUAE IMITATORIBUS DEBENTUR,

quos antiquiore pariter atque recentiore tempore nemo nescit inter omnes gentes exstitisse innumeros, qui naturam horum carminum simplicitatem, quae soli ingenio debetur, arte, vel potius sedulitate quadam assequi studuerunt. Quos deterrere debebat Horatii illud:

ex noto fictum carmen sequar, ut sibi quisvis
speret idem, sudet multum, frustra que laboret
ausus idem; tantum series iuncturaque pollet!

Valet enim de Anacreonte illud, quod Cicero de attico oratore praedicat: ab indisertis re plus quam opinione differens; itaque eum qui audiunt, quamvis ipsi infantes sint, tamen illo modo confidunt se posse dicere.

Ac de recentioribus quidem permulta iam attulit Schneiderus in animadverss. ad Anacreontem, quibus etsi nunc quidem multa ex hoc genere addi possent, tamen hoc alius relinquens tantum in graecis subsistam. Ac primo quidem loco nominabo od. 19, cuius auctor sincerus ipse fatetur v. 30.:

τὸν Ἀνακρέοντα μίμω,

τὸν αἰόδιμον μελιστήν.

Neque ille imperitus plane legum metricarum: nam quae sequuntur post versum 35. in cod. Palat., aperte sunt alius multo deterioris poetae; quare seiunxi ea etiam a praecedentibus. Sequitur deinde, quod inter Theocritea nunc legitur Idyll. 19, quod odarii 17 imitationem continet. Et quoniam de neutro carmine, cui debeantur, certo constet, illud Anacreonticum autem propter doricas formas Anacreonti certe non conveniat, vid. §. 8. supra, dubitari posset, utrum ex altero desumptum, nisi Anacreonticum antiqua simplicitate et venustate Theocriteo multum praestaret, hoc contra certa imitatoris signa haberet, quae cernuntur amplificando et rerum modulum augendo.

Eiusdem criminis reus est odarii 16 auctor, qui, quidquid ad laudem huius carminis proferri solet, longissime tamen a castitate et simplicitate odarii 16 aberrat.

vit v. 36. et 37. et in ceteris ipsum illud odarium is ita sequutus est, ut paene singula verba, quibus amplificandis studium suum adhibuit, possint monstrari. Ad eiusdem carminis imitationem etiam od. κδ* compositum est, de quo plura haud dubie perierunt.

Porro od. δ' miseram imitationem continet odarii γ', et pd. αζ' odarii μς'. Odarii ζ' auctor debuit quatuor primos versus Archilochi, si Aristoteli fides. Rhet. III, 17. cf. Anthol. I, p. 42. Plutarch. de anim. tranq. T. II. pag. 470. B. Hgen. Schol. Graec. pag. 183. sqq. Gaisford. poet. min. Vol. III. p. 95. ed. Lips.

In Anthologia expressa sunt haec:

od. ε' — II. p. 407. Anth. Pal. XI. 54.
 αβ' — III. p. 162. — — V. 83. et 84, XV. 35.

et Athenaeus p. 695. Cas.

κ' — III. p. 165. — — XI. 8.

23. Denique Nicetas Eugenianus in narratione amatoria de Drosilla et Charicle, quem primus ex duobus codicibus, Parisiensis et Veneto, edidit Boissonade Lugduni, 1819, septem horum odariorum imitatus est. Ac fecit hoc, ut in huius aevi scriptore exspectari poterat, ineptissime, sed ita, ut ea ipsa odaria ita fere, ut nos nunc legimus, legisse eum appareat.

Odarium ε' in lib. III. v. 140—145. hoc modo expressit:

Ἐρως δυσαντίβλεπτος; ὀπλοτοξότης,
 κῶνωψ φανείς ὀλισθεν ἔνδον τοῦ σκύφου·
 ὃν καὶ πεπωκώς, γαργαλλίζομαι τάλας
 ἐκ τῶν περὺγων ἐνδοθεν τῆς καρδίας,
 καὶ μέγρι τοῦ νῦν (τῆς ὀδύνης! τοῦ πόνου!)
 κνήθει με, καὶ δάκνει με, καὶ κακῶς ἔχω.

Cod. Ven. in v. 144. φεῦ ὀδύνης, φεῦ πόνου!

Od. ιθ' in lib. II. 228—236. hoc modo:

Τὸν τῶν βροτῶν τύραννον αὐτοδеспότην
 Ἐρώτα, τὸν τοσαῦτα συντηξάντά με,
 δεσμῆσαν αὐτὸ τῶν Χαρίτων τὸ στίφος,
 ταῖς εὐπροσώποις καλλοναῖς τῶν καρδέντων

v. 230. τὸν δεσπότην δίδωσιν ὥς ὑπηρέτην.

Ἡ Παφίη δὲ πανταχοῦ πλανωμένη,
 καὶ λύτρα δῶρα προσφέρουσα μυρία,

v. 235. ζητεῖ τὸ τέκνον πολλὰ ποτυρομένη·
 καὶ, κἂν τις αὐτὸν εὐρεθῇ λύσαι θέλων,
 οὐ δραπετεύει· καὶ γὰρ ὥς ὑπηρέτης
 τὸ προσμένειν ἔμαθεν ἐκ τῶν Χαρίτων.

V. 233. deest in Paris. ms. In Venet. apparet corrupta illa vox ποτ. quam posui. Boissonade scripsit: *πολλὰ ποιτειρομένη*, quod tamen ipse in notis ad h. l. improbat. Struvius in censura huius libri, quae inserta est commentariis menstruis: *krit. Bibliothek für Schul- und Unterrichtswesen, Jahrg. V. N. 7.* coniecit: *πολλὰ κινυραμένη*, vel: *πολλὰ ἀποικισαμένη*. In tali scriptore, in quo ineptissimum quodvis verissimum, certae coniecturae locum esse, omnino nego. Potuit tamen scribere: *πολλὰ ποτνιωμένη*.

Idem odarium paulo liberius imitatus est in lib. VI.

558 — 567:

πρὸς τρεῖς δὲ σὺ Χάριτας ἀβροδακτύλους,
οἷα βραχὺς παῖς, ἀντιπράττειν οὐκ ἔχων,
ἐκεῖθεν ἐνθεν ἐκδοραμῶν κατεσχέθης,
καὶ, δοῦλος οἷα, τληπαθεῖς καὶ προσμένεις·
ἥν καὶ πτερόσση πανταχοῦ γῆς ἐκτρέχων,
ὅπου τὸ κάλλος ἐκτελῶν ὑπουργίαν,
αἱ Χάριτες τὸ τόξον ἐκτείνουσί σοι·
τὸν σφῶν ἐκείναι δοῦλον ὀπλίζουσί σε,
τὸν δραπέτην ἔχουσι πιστὸν οἰκέτην,
τὸν φρυγάδα βλέπουσι προσμένοντά σε.

V. 585. codd. σοι pro σν. et ἀβροδακτύλους, quod Boissonade utrumque correxit.

Odarium κδ' in lib. V. 145 — 155:

Κέρας μὲν αὖ δέδωκε ταύροις ἢ φύσις,
ἵπποις ὅπλ᾽ δὲ, τὴν ποδάκειαν πάλιν
δειλοῖς λαγωοῖς, τῇ λεόντων ἀγέλῃ
τὸ τῶν ὀνύχων ὀξυκέντητον σθένος,
τὸ νηκτὸν ἔδνει τῶν ἀφώνων ἰχθύων,
τοῖς ὀρνέοις τὴν πτῆσιν, ἀνδράσι φρένας·
πρὸς γοῦν Δροσίλλαν, ἄλλο μὴ κεκτημένη,
δίδωσι κάλλος, ἀντὶ πάσης ἀσπίδος,
ἀντὶ βελέμων, ἀντὶ πολλῶν ἐργέων·
νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον εὖ τεττηγμένον,
καὶ πάμφαγον πῦρ δραστικῶς ἀνημμένον.

V. 146. Levesque edidit ποδάκιαν in libro: Notices et extraits etc. T. VI.; qui quum vocem ἀγέλη v. 147. de veris bestiis bene adhiberi imperite negasset, reprehensus et refutatus est a Boissonade. Recte autem Levesque ultimos versus transposuit.

Od. κβ' in lib. II. 325 — 343:

Ἡ Νιόβη κλαίονσα λίθος εὐρέθη

μὴ καρτεροῦσα τὴν στέρησιν τῶν τέκνων.
Πανδίωνος δὲ θυγάτηρ παιδοκτόνος
ἐξωρνέωτο πτῆσιν αἰτησαμένη.

λαμπὰς δελήνης φωταγῶγει τὸν ξένον.
Ἐγὼ δ' ἔσοπτρον εὐρεθείην, Ζεῦ ἄναξ,
ὅπως αἰεὶ βλέπῃς με σὺ καλλιγόνῃ!
χρῆτων γενοίμην χρυσόπαστος ποικίλος,
ὅπως ἔχω σου διγγράνειν τοῦ σαρκίου!

λαμπὰς δελήνης φωταγῶγει τὸν ξένον.
Ῥῥωρ φανείην, ὥς προσώπου πᾶν μέρος
σχοίην ἀλείφειν εὐτυχῶς καθ' ἡμέραν!
μύρον γενοίμην, ὥς ἐπιχρίειν ἔχω
χείλη, παρειάς, χεῖρας, ὄμματα, στόμα!

λαμπὰς δελήνης φωταγῶγει τὸν ξένον.
Τί μοι μερίστων καὶ τυχεῖν μὴ ὀαδίων;
ἥρκει γενέσθαι χρύσεόν με βλαττίον,
καὶ καρτερεῖν με συμπατούμενον μόνον
τῇ λευκοτάρσῳ τῶν ποδῶν σου συνθέσει.

- V. 326. Par. οὐ καρτ. 327. Ven. Πανδίωνος. 328. Par.
ἐξεργεώθη. 329. hic versus intercalaris inde a v.
323 — 354. post quintum quemque versum usque
recurrat. Deinde turbata est stropharum aequalitas,
quod miror a Boissonadio non animadversum.
330. Venet. εὐρ. ἀθροόν. 335. Venet. φανείην καὶ
προς. 341. Recte sine dubio coniecit Cl. editor:
βλαυτίον, Schol. Platon. p. 43, conferri iubens.
V. 343. Vocem λευκοτάρσος adde lexicis, ut v. 228.
ἐξεργεοόμαι.

Od. καὶ in lib. V. 127 — 141:

Σὺ μὲν μολοῦσα τῆς ἔαρος ἡμέραις
καλὴ χελιδὼν, εἰς ἐπίτροχον μέλος
διττοῖς νεοσσοῖς συντιθεῖς χεῖαν μίαν.
ὅταν δὲ χειμῶν ἀντεπέλθῃ, φηγγάνεις.
ἀλλ' ὁ περρωτὸς, ἀλλ' ὁ τοξότης Ἔρως
αἰεὶ καλὴν εἰς ἐμὴν ψυχὴν πλέκει.
Πόθος δ' ὁ μὲν πτέρωσιν ἀδρᾶν ἐκφύει,
ἄλλος δὲ τὴν κύησιν ἡμῖν μηνύει,
ᾧ οὐδέ τις ἔξωθεν ἄλλος ἐκτρέχει.
αἰεὶ δὲ τὴν τάλαιναν ἐκτὸς καρδίαν
βοῇ νεοττῶν ἐκθροεῖ κεκηνοῦτων.
τῶν γὰρ τροφέντων ἐκτοκεύονται νέοι
τῇ καρδίᾳ. Τίς μηχανὴ γένοιτό μοι;
Ἐρωτιδεῖς γὰρ οὐ τοσούτους ἰσχύει
αἰεὶ τοκεύειν, ζωπυρεῖν, φέρειν, τρέφειν.

V. 128. codd. *ἐπίτροπον*, quod Boissonade bene emendavit.

V. 129. codd. *χέλαν*, quod Boissonade retinuit, sed in nott. et addendd. sententiam mutavit.

V. 140. Fortasse scribendum: *ἰσχύω*, quod reddit Anacreontici *σθένω*. vid. ad ipsum od. quae monui.

Od. κζ* in lib. V. 142 — 144:

*Δειδὼν φιλήσαι, μὴ φιλήσαι δὲ πλέον·
δεινῶν δὲ πάντων χαλεπώτερον κρῖναι
τὸ τοὺς φιλοῦντας εὐκόλως μὴ τυγχάνειν.*

Od. λγ' in lib. IV. 311 — 323:

*Κοιμωμένην μέλισσαν ἐν ῥόδοις πάλα
τῆς ποντογεννοῦς Ἀφροδίτης παῖς Ἑρως
οὐκ εἶδεν· ἐτρώθη δὲ δακτύλῳ μέσῳ,
καὶ στυφελιχθεὶς ἐπτερῶσατο τρέχων
πρὸς τὴν τεκοῦσαν· μήτερ, οἴχομαι, λέγων·
ὄφρις με τύπτει μικρὸς ἐπτερωμένος,
μέλιτταν ἦν λέγουσιν ἄνδρες γηπόνοι.
Ἄλλ' ἢ καλὴ Κύθειρα τῷ πεπληγμένῳ,
ἄστειον ἐγγελῶσα, λοιπὸν ἀντέφη·
εἰ τῆς μελίττης συνθλίβει τὸ κεντρίον,
πόσον, δοκεῖς, πονοῦσιν οἱ βεβλημένοι
ἐκ ὧν, Ἑρως παῖ, δυστυχῶν τοξενμάτων;*

V. 311. Haud dubie scribend. *μέλιτταν*, ut v. 317. et 320. et in ipso Anacreontico, quod expressit. V. 312. Struvii emendationem recepi: nam in Paris. est *ποντογωνοῦς* et in Ven. *ποντογενοῦς*, quod metro repugnat. V. 313. codd. *οἶδεν*, quod emend. Levesquius. V. 315. Ven. *μήτηρ*. V. 316. Par. *με τῇκει*, scribendum fortasse ut Anacreon *μ' ἔτυψε*. V. 319. Par. *ἐγκαλῶσα*. V. 320. Par. *συντρίβη τὰ κεντρία*, quod nescio an magis huic scriptori conveniat. V. 322. Ven. *δυσχερῶν*.

Multo plura addere possem, si singularum sententiarum similitudinem vellem spectare: v. c. Manasse in iis, quae post Eugenianum a Boissonadio edita sunt, lib. V. 28. 29. expressisse videtur Anacreontici odarii λ', 9. 10:

*Ἐν ζωῷ πάντα τὰ τερπνά· παρὰ δὲ τοῖς νεο-
τέροις
ὅστ' αἰ καὶ χοῦς κεισόμεθα καὶ μόνον κωφὴ κόνις.*

Glaucus in Anth. T. III. p. 58:

ζωογράφῳ ὧ λῶστε

initium Anacreontici ιε'. Sed huiusmodi similia venari,

nisi ad illustrandum locum aut ad rem criticam singularem usum habeant, nullius frugis est; et quum in hoc genere permultos, superiore maxime seculo, modum excessissè viderimus, qui, quam primum simile quid invenirent, statim illud ex eo loco, quem tractarent, adumbratum esse putarent, nolim in hoc crimen iterum incurrere, a quo ipse Stephanus, tum quidem iuvenis, adhuc, non liber esse videtur in nota ad od. η', 3, cuius notae posteriorem partem, quod minus ad Anacreontem pertinere videbatur, ad finem libri reieci. Iam

DE PROSODIA

§. 24. dicam, quae in his carminibus invenitur. Ac primo quidem, si productionem ante mutam cum liquida spectamus, in qua lyrici veteres medium fere tenent inter epicos veteres et comicos, sed ita ut propius ad epicos accedant, vid. Herm. Elem. metr. p. 45., ne hic quidem pleraque horum carminum ullam praebent offensionem. Nam et productio, etiam in fine vocabuli, et correptio ante mutam c. liq. promiscue in eodem carmine invenitur. Neque enim sufficit ad hoc probandum ex pluribus quaedam corripere, sed longiora quaedam carmina percenseri debent, quo ne diversa prosodia diversis auctoribus deberi videatur. Aptissima autem ad hanc rem carmina sunt odd. η', ιε' et λα'. Deprehendis in

od. η', 8. ἐρῶθρον. 10. Ἡρᾶκλῆς. 11. φαρῆτην, 13. ἐμαινέτο πρην.

od. ιε', 1. Ἀγῆ ζωγραφῶν. 2. γραφεῖ ζωγραφῶν (nam haec quoque hic statim addam). 3. τέχνης. 6. τὸ πρωτον. 13. μεσόφρον. 16. συνόφρον. 18. το δὲ βλέμμα. 20. ἀμᾶ γλαυκόν. 30. πέπλοις. 31. ὕρον.

od. λα', 13. πέπλανημαι. 15. λῦχνόν. 18. φαρῆτην. 22. ἀπᾶθλιβον. 31. ἄβλαβες.

Illud autem, quod Hermannus in dissertatione de aetate Argonauticorum p. 765. sqq. de epicis docuit, recentissimum quemque negligentissimum esse in hac productione, facile intelligitur in his brevibus versibus non locum habere: nam v. c. ineptus auctor od. υς' multo saepius productione ante mutam c. liq. utitur, quam correptione; verumtamen tam crebram correptionem, qualis deprehenditur in od. υθ', huius auctorem illo longe seriore arguere non negaverim.

Ad vocales quod attinet, primum hoc moneo, vocem καλὸς semel tantum priore producta inveniri, in od. ξα',

vs. penult., alibi semper corripitur; deinde *κίχάνειν κή*, 5. producta media, epicorum et antiquorum lyricorum more (Archil. fragm. XIII. ap. Gaisf.). Prorsus singulare est *ἐκτα-νύειν* od. λ', 5., ubi vid. not. Iam sequitur *diphthongi correptio*, primo vulgaris illa verbi *ποιεῖν* (ὅλος, τοιοῦτος, ξωή, de quo non recte statuere videtur Elmslei. ad Med. 946.) in his quoque carminibus frequentissima odd. γ', 2. ιβ', 1. ις', 3. 21. 23. 36. 44. ις', 19. νγ', 11., quare nolui etiam in od. κς', 4. *ἐπόει* ex cod. Pal. recipere, praesertim quum idem codex in od. λ', 2. etiam praebeat *πόαις*, ubi *πολαίς* scribendum esse metrum arguit.

Memorabilior est haec diphthongi correptio in media syllaba voc. *Ἀλκυμάλων*, od. η', 4., ex quo genere multi multa exempla contulerunt, quos citat larga manu Welckerus ad Alcman. fragm. p. 46., ipse quaedam adiciens, quorum aliena quae ex Euripide et Hesiodo attulit. His adde Gaisf. ad Hephaest. p. 216. Herm. El. Met. p. 50. et ad Eur. Batch. 1365. Augeri autem exempla possent maxime ex Anthologia ut *Πειραιεύς* A. Pal. XI, 441. *αἰαῖς* VII, 549. *ἄλαιη*, IV, 2, 12. *Ἀθηναῖος* Append. epigr. n. 348., ubi vid. Iacobs. *κωλῶς* Antim. fragm. 27. secundum Buttmannum in Lexil. p. 160. (aliter Gaisford. (?) poët. minorr.) Sed qui fines et rationem huius usus explicaturus est, quod a nemine adhuc factum scio, ei cavendum, ne temere omnia confundat. Etenim iam Valck. ad Phoen. 658. 1476. diphthongum *αι* probabili ratione ex hoc genere exemit; Hermannus autem hunc usum nonnisi certis quibusdam vocabulis plus minusve; Seidlerus de verss. dochm. p. 101. et ad Eur. El. 492. dactylicis tantum numeris concessit, in quibus propter vehementiorem decursum huiusmodi correptio utique facilius ferri potest. At Aeschylus certe Sept. ad Thebas 723. voc. *ἐντάλαν* in antistr. opposuit purum creticum *ἐμὸφρον*. Neque recte vocem *παρσίαν* in *παρταν* propterea mutari Hermannus docuit Elmsleiun ad Med. 420. Etiam Com. ap. Gramm. Sang. Ruhnck. ad Tim. p. 15 sq. in fine iambici trimetri posuit *Ἀλξανέων*, cf. etiam Herm. ad S. Antig. 1294. Sed ad Anacreontis locum sufficient opinor quae Stephanus ibi attulit, cuius vide notam infra.

In universum igitur haec carmina nihil in prosodia §. 26. continent, quod alienum esset ab antiquo usu, si modo ea segregantur, quae seriorum negligentiae vestigia haud obscura continent. Sic v. c. in od. μη', v. 6. *ἀποκίπτονται* dubium est, utrum penultimam propter numeri rationes, vel propter prosodiae licentiam — nam talia quoque vid. ap. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 429. — an ultimam correptam ha-

beat, siquidem in hoc ipso odario *α* ante consonantem correptum occurrit indubie v. 24. Nam talia quoque sibi permisisse seriores probavit Iacobs. ad Anth. Pal. pluribus locis. Sed de his aliisque huius generis dicam ad od. λγ'. Fortasse etiam huc pertinet *ἔπιον* penultima longa od. ε', 5. et *λυσικαίχμων* prima brevi od. μγ', 10.

Ista carmina autem, in quibus vetus prosodia aut non, aut ex parte tantum servatur, iam Hermannus indicavit esse odd. δ', λγ', λδ', ξδ'. Ac postremum quidem ea ratione factum est, quam praeclare exposuit doctissimus Struvius in commentariis menstruis: Neue krit. Bibliothek. 1823. n. 7. ubi de Boissonadii editione iudicans Nicetam Eugenianum hanc rationem in iambis suis sequutum esse demonstravit, *ut vocales α, ι, υ pro lubitu aut produceret aut corripere, in ceteris vocalibus autem vetere prosodia uteretur*. Eodem fortasse referendi od. λδ', vss. ultt. ubi vid. not. Odarium δ' vero, in quo restituendo critici mirifice se torserunt, isto politico versu constat, quem postremi aevi versificatores ut Michael Psellus, Ioannes Tzetzes, Ptochoprodromus, Angelophorus etc. tantopere frequentarunt, quorum tamen alius alio diligentior fuit. Nam has quidem leges fere omnes servant ut

- 1) Veteris prosodiae plane nulla ratio habeatur;
- 2) Quisque versus quindecim syllabis constet;
- 3) Rhythmus sit iambicus.

Severiores autem haec quoque observant ut

- 4) Post octavam necessaria sit caesura;
- 5) Accentum habeat penultima versus syllaba;
- 6) Hiatus nullus sit locus, neque, quod ex secunda lege per se intelligitur, trisyllabis pedibus pro disyllabis.

Omnes has leges observavit v. c. Manasse Sapiens, ex cuius novem libris de rebus Aristandri et Callitheaee excerpta quaedam edidit Boissonade post Nicetam Eugenianum, praeterquam quod in uno versu IX, 16. hiatus admisit satis tolerabilem:

κᾶν Ἀχιλλέος καλλονῇ νικᾷ καὶ Τακύνθου

Minus religiosus in his legibus observandis fuit Δημήτριος Ζῆνος Τακύνθιος, qui Batrachomyomachiae metaphrasin graecobarbaram concinnavit eodem versu, editam ab Ilgenio post hymnos Homericos, qui de hoc versu p. 656 sqq. easdem fere leges proposuit. In hoc vero miserabili poeta accessit etiam consonans binorum versuum exitus (Reim). Accentus tamen in penultima versus syllaba ab hoc quoque diligenter ubique servatur, neque in ipsius Nicetae iambis hoc casu factum esse cum Struvio puta-

verim, quum perpauci versus, qui repugnent, in hoc inveniantur.

Hos versus igitur odario δ' infra restitui et ita quidem, ut in primis tantum duobus codicis Palatini scriptura paululum mutanda esset, quum contra ab iis, qui Anacreonteos versus extricare volebant, hic ita saevitum sit, ut, utrum audaciam magis, an incogitantiam mireris, nescias. Restat, ut

DE DIVERSO ORDINE HORUM CARMINUM §. 27.

dicam, praesertim quum Stephani ordinem, qui in omnibus editionibus hucusque servatus erat, ego permutaverim cum eo, qui legitur in codice Palatino. Ac feci hoc non quasi hunc ordinem aut per se aptiorem, aut, quod ridiculum esset, ab ipso poëta profectum putarem: sed, quemadmodum in Homericis, — si parva magnis componere licet — sic etiam in his carminibus non ad ipsos auctores recurrere licet, sed tantum ad eos, qui ea in hoc corpusculum redegerunt. Itaque eius certe ordini, cuius nomen et aetatem certo scimus, Constantini Cephalae, maior auctoritas est, quam ignoti illius, secundum quem Stephanus haec carmina edidit. Accedit, quod etiam Stephani alterum exemplar ms. alium ordinem habuit, et fortasse hunc ipsum codicis Palatini; cf. eius nota ad od. $\alpha\gamma'$. 1. Deinde Cephalae ordo etiam propterea praeferendus, quod eo sincere profitetur, se nihil dare velle, nisi syllogen quandam diversissimorum auctorum, quum statim prima et secunda alium auctorem, quam Anacreontem prae se ferat, id quod ne in primario titulo quidem, toti capiti praemisso, quem infra exhibebimus, dissimulavit. Et hoc quidem magis probari debet, quam si melioribus in initio ponendis, aliis ad finem libri ablegandis, suspicionem moveas, ab initio Anacreontis esse omnia, et tantum ultimis quaedam spuria admixta.

Fischeri autem ordinem, quo in citando utuntur fere viri docti, vel propterea retinere nolui, quod ille, Anglos sequutus, sine ulla ratione quaedam inter fragmenta retulit, quae odariis debebant inseri; alia inter odaria, quae fragmentis addi debebant. Omnino autem si ea omnia, quibus quaedam deesse videantur, inter fragmenta referre voluissem, pauca admodum odaria relictia essent.

Itaque ego primum ea omnia exhibui, quae scripta sunt in codice Palatino, additis deinde aliis quibusdam

C

longioribus, quae non prorsus immerito carmina possunt appellari, inserto etiam carmine in Adonidem, eodem metro scripto, ne quid desideretur; cetera omnia alteri huius libelli parti reservavi.

- §. 28. Iam quod ad ipsum ordinem attinet, ex indice, quem infra subieci, pleraque omnia carmina apud Stephanum ita divulsa esse apparet, ut fere nusquam idem post alterum positum videas, si Palatini ordinem comparaveris.

Nonnulla tamen hoc non passa sunt, quod casu fieri potuit, ut videtur in odd. $\kappa\gamma'$ et $\kappa\delta'$; $\kappa\alpha'$ et $\kappa\beta'$; $\mu\delta'$ et $\mu\epsilon'$; $\nu\epsilon'$ et $\nu\zeta'$.

Sed in aliis quibusdam videtur interior quaedam causa fuisse, cur duo carmina seiungi non facile potuerint. Ac primo quidem hoc factum est in imitamine, exemplari suo subiecto, ut odd. γ' et δ' ; $\mu\epsilon'$ et $\mu\zeta'$; $\iota\epsilon'$ et $\iota\zeta'$. Deinde titulus aberat, qui disiungit apud Stephanum odaria $\iota\zeta'$ et $\iota\eta'$; $\kappa\zeta'$ et $\kappa\eta'$. Quorum duo priora qui diligenter perlegerit, facile animadvertet, alterum nihil esse nisi responsionem ad ultimos prioris odarii versus; vid. ad ips. odarium. Hinc ne ego quidem secrevi. Ex posterioribus vero alterum post versum quartum iusto nexu caret, neque Nicetas, qui, ut supra vidimus, integrum semper carmen imitando expressit, hic plus reddidit, quam hos ipsos primos versus; unde merito a sequentibus seiungendi videbantur; quo facto ex sequentibus duae strophae prodeunt quinis versibus. An vero primi isti quatuor versus ad antecedens odarium pertineant, dubitari potest. Fieri certe hoc non alia ratione posset, quam si veluti $\lambda\acute{o}\gamma\omicron\varsigma\ \tau\omicron\upsilon\ \mu\acute{\upsilon}\theta\omicron\upsilon$ essent. Alia duo in codice Palatino utique male ut unum odarium scripta sunt, quae recte Stephanus seiunxit, od. $\kappa\zeta'$ cum sequente, cui numerum $\kappa\zeta'^*$ praefixi, et od. $\kappa\delta'$ cum sequente $\kappa\delta'^*$. E contrario Stephani unum odarium $\nu\gamma'$ in cod. Pal. in duo discissum apparet, sed ita ut alterum titulo careat. Equidem hic Stephano obsequendum esse putavi.

- §. 29. Iam si haec omnia consideramus, illud facile apparet, quod in huiusmodi quaestione saepius accidit, in his quoque carminibus certius definiri posse, quid non, quam quid horum antiquiori aetati sit tribuendum. Seniora enim arguit

1) omnium certissime neglecta vetus prosodia in odd. δ' , $\lambda\eta'$, $\lambda\theta'$, $\xi\delta'$.

2) manifestum imitandi studium in odd. δ , ξ , $\kappa\delta'^*$, $\mu\zeta'$, $\nu\theta'$, et fortasse in $\iota\zeta'$.

8.) doricæ dialecti usus in odd. $\lambda\gamma'$, $\lambda\epsilon'$, $\mu\alpha'$, $\mu\epsilon'$, $\mu\theta'$, $\nu\epsilon'$.

His accedant, quæ ipsi tituli aliis adscribunt, odd. β' et ϵ' ; deinde, quæ ipsum argumentum manifeste dæcet ad Anacreontem non pertinere, odd. α' et α' ; denique, in quibus mentio fit rerum, quæ Anacreontæ ætati non conveniunt, odd. $\alpha\epsilon'$ et ν' .

In his plerisque omnibus, quæ modo spuria notavi, accedit etiam plus minusve aut fucata et tumida aut languida oratio, quæ præterea etiam in od. $\nu\gamma'$ et allegorico od. $\nu\epsilon'$ ita conspicua est, ut hæc vel hanc unam ob causam Anacreontæ ætate prorsus indigna videantur. In ceteris odariis autem qui hoc uno argumento usus genuina et spuria discernere vellet, vereor, ut aliis suum iudicium possit probare, quum in eiusmodi re sæpe viderimus diversorum diversissima esse iudicia. Nam v. o. ut unum exemplum afferam, Schneiderus in animadv. verss. ad Anacr. p. 177. odarium $\nu\epsilon'$ summa laude mactat et propter sententiarum non minus quam verborum elegantiam admiratur, quin præclaros mores Anacreontis inde probari posse censet. Contra Brunckius sequioris ævi illud, et Anacreonte prorsus indignum iudicat. Utriusque sententiæ veri et falsi aliquid inesse videtur. Quamvis enim præclarum spirare ingenium hoc odarium negari non possit, tamen paulo altius assurgit spiritus, quam pro aliorum Anacreonteorum simplicitate, ita ut ad hymni similitudinem accedat. Idem valet etiam de od. $\lambda\beta'$.

Itaque si modo recte auguratus est Simonides Anth. Pal. VII, 25., si aliqua horum carminum Anacreontem habent patrem, non possunt tamen ex his reliquiis ea omnia certo erui, nisi nova quaedam antiquitatis testimonia de iis inveniuntur. Interim autem in iis acquiescere debemus, quibus non prorsus deest huiusmodi auctoritas, quæ sunt odd.

γ' , $\mu\epsilon'$, ξ , $\xi\alpha$, $\xi\beta$, $\xi\epsilon$, $\xi\epsilon$, $\xi\epsilon$, $\xi\gamma$.

In subiecto indice composui codicis Palatini ordinem et eum, quem ego in ceteris odariis quoque sequutus sum, cum Stephani ordine et eo, quem Fischerus in ceteris sequutus est, priorem litera A, posteriorem litera B notans. Quodsi duo odaria in cod. Pal. ut unum scripta erant, alteram partem cum eodem numero quo priorem exhibui, hoc signo * addito. Quæ apud Fi-

ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ ΤΗΙΟΥ

ΣΤΥΜΠΟΣΙΑΚΑ ἨΜΙΑΜΒΙΑ

ΚΑΙ

ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΕΙΑ.

α.

(Βασιλλίου)

Ἀνακρέων ἰδὼν με,
ὁ Τήϊος μελωδὸς,
ὄναρ λέγων προσεῖπεν·

Var. lect. De titulo vid. infra. — v. 3. λέγων, προσεῖπεν C. Pal.

Levesquius omisit verba καὶ ἀνακρεόντια in titulo. Spaletti habet Ἀνακρ. τ. ε. ἡμ. καὶ ἀνακρεόντια καὶ τρίμετρα. Sed index Anthologiae Palatinae praefatus: ἀνακρεόντος τήϊου συμποσιακὰ ἡμιάμβια καὶ ἀνακρεόντια καὶ τρίμετρα τοῦ ἀγίου etc. etc. vid. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 4. Apparet, ἡμιάμβια ut adiectivum ad συμποσιακὰ referendum esse. Idem vero ἡμιάμβια quod ἀνακρεόντια et συμποσιακὰ reddit Suidas παροίνια μέλη. Stephanus habet Ἀνακρεόντος Τήϊου μέλη. Ex indice isto Anthologiae coniectas, τρίμετρα singulare caput fuisse Anthologiae, quod ex codice perierit, pariter ac Nonni ephrasis, eodem in indice memorata.

Ipsi odario in membr. praefixum esse titulum Βασιλλίου, dicit Brunckius, quod non verum. Neque Spaletti neque Levesque praebent quidquam tituli. Neque satis certo ex eo, quod sequens odarium in margine cod. Pal. secund. Spal. titulum gerit τοῦ αὐτοῦ Βασιλλίου, et hoc ab illo Basilio profectum esse concludas: nam mentiuntur hoc tituli. cf. od. δ. Ceterum non Stephanus, sed Cassaubonus ad Athen. p. 952. hoc odarium primus edidit addiditque, esse odam poëtae veteris, sed cuius esse se nescire.

v. 3. ὄναρ. pertinet hoc adverbium ad universam sententiam, sed duri quid inest, quod non ad subiectum orationis refertur,

5 *καγὼ δραμὼν πρὸς αὐτὸν
περικλάκην φιλήσας.*

10 *Γέρον μὲν ἦν, καλὸς δὲ,
καλὸς τε καὶ φίλωνος
τὸ χεῖλος ὤξεν οἶνον·
τρέμοντα δ' αὐτὸν ἦδη
Ἔρως χειραγῶγει.*

15 *Ὁ δ' ἐξελὼν καρήνου
ἔμοι στέφος δίδωσι·
τὸ δ' ὤξ' Ἀνακρέοντος.
Ἐγὼ δ' ὁ μωρὸς ἄρας
ἔδησάμην μετώπῳ.*

*Var. lect. v. 5. περὶ πλάκην C. Pal. — v. 7. καλὸς γε C. Pal.
et Casaub. — v. 11. ὁ δ', ἐξελὼν, καρήνου C. Pal. — v. 15.
ἔδησάμεν C. Pal.*

quum poëta, nisi prorsus ridiculus esse velit, suum certe somnium describere debeat. Itaque Baxteri, ceteroquin ineptissimi hominis, hic quidem non inepta est coniectura: *ὄναρ λέγει* — ita ut haec verba *διὰ μέσον* intelligantur. Ille hoc proeudit, quod voc. *ὄναρ* adverbium esse ignorabat. In vulgari lectione recurrit pleonasmus, quem dicunt, participii *λέγων*, de quo vid. Lobeck ad Ai. 756; et quae eiusdem generis tractat v. 882; add. Jacobs. ad Ach. Tat. p. 499. Weiskii sententia de pleon. p. 112; post hoc participium ipsa alterius verba semper referri, cum plurimis ceteris; tum illo Aiacis loco egregie stabilitur. Noster Basilii, si vera est lectio, hoc non curavit, aequalibus suis excusandus fortasse. De *v* paragogico, quod Brunckius more suo omisit, vid. Levesquii verba in prol. §. 4.

v. 5. De augmento omisso vid. proleg. §. 7.

v. 7. *φίλωνος*. Brossius coniecit *φίλωνος*. Sed non curasse poëtam, quid deceat, apparet etiam ex versa. 8 et 13., quae habere quod displiceat, negari nequit, quamquam excusare poëtam volunt Schneider. in animadv. ad h. l. p. 201. et Moebius et Degen. in noviss. edit. cum versione vernacula.

*Καὶ δῆθεν ἄχρη καὶ νῦν
ἔρωτος οὐ πέπνυμαι.*

v. 16. δῆθεν. Fischerus Hesychium sequutus interpretatur h. v. ἐντεῦθεν, et similem huius particulae significationem in Eur. Oreste 1119. invenerat Hoogen. ad Vig. p. 499. Ceterum Hesychii glossa: δῆθεν. ὡς δῆ. ἢ φησὶν. ἢ ἐντεῦθεν hoc modo emendanda videtur: ὡς δῆ φησὶν. ἢ ἐντεῦθεν. Saepe enim δῆθεν hanc vim habet: ut dicit scilicet i. e. simulat; v. c. Thucyd. I, 92. Diog. Laërt. IV, 2, 3. Sed hoc vulgare est.

Constat carmen tribus strophis, quibus duo versus ultimi epodi instar subiecti sunt, uti proodum et epodum habet od. μ'.

β. (47.)

Τοῦ αὐτοῦ Βασιλίου.

- Δότε μοι λύρην Ὀμήρου
 φονίης ἄνευθε χορδῆς·
 φέρε μοι κύπελλα θεσμών,
 φέρε μοι, νόμους κεράσσω,
 5 μεθύων ὅπως χορεύσω·
 ὑπὸ σάφρονος δὲ λύσσης
 μετὰ βαρβίτων αἰδῶν
 τὸ παρόλνιον βοήσω.
 Δότε μοι λύρην Ὀμήρου
 10 φονίης ἄνευθε χορδῆς.

Var. lect. titul. ἄλλο Steph. Levesquius nihil monet; ex Spallettio igitur titulum adscivia cum Brunckio. Postremos duo versus omisit Steph. quem editores sequuti sunt omnes. At cf. od. μ'.

Basilus hic quis fuerit, nunc non constat. Severis istis episcopis, qui innotuerunt, certe minus convenit carmen, quam imperatoribus, et his rursus minus, quam illi Basilio, in quem emisit Himerius tertiam orationem, ut probavit Wernsdorfius; fuit autem hic Basilius comes sacrarum largitionum sub Honorio, et postea ὑπαρχος Graeciae, quod munus suscepturo gratulatur Himerius.

v. 2. Sensus est: *Homerum imitabor omissis caedibus cruentis.*

v. 3. κύπελλα θεσμών sunt κύπελλα θέσμια, pocula ex lege temperata.

v. 4. νόμους κεράσσω i. e. legitime. Brunckius in toto versu nihil interpungit; Pauwius et Zeunius post v. νόμους interpungi volunt, quod verum fortasse: nam, ut nos scripsimus cum Barnesio et Fischero, desideres articulum ad v. νόμους; certi enim νόμοι sunt, sc. συμποτικοί.

v. 5. μεθύων. Quod de Romanis affirmat Cic. pro Muraena c. 6. nemo saltat sobrius, nisi forte insanit, id Graecis in univ-
 ersum quidem non tribuendum cum Baxtero. Ex Theophrasti quidem loco charact. 13 fin. qui ἀκαίρῳ homini tribuit ὀρχησόμε-
 νος ἀφασθαι ἐταίρου μηδέπω μεθύοντος, hoc nondum liquet. Di-
 versissima genera erant saltationis, vid. Athen. p. 22 et 629 sqq.,
 quorum aliis aliud conveniebat.

γ. (17.)

Εἰς ποτήριον ἀργυροῦν.

*Τὸν ἄργυρον τορεύσας
Ἥφαιστέ μοι ποιήσον,
πανοπλίαν μὲν οὐχί,*

Var. lect. In titulo Spalet. τοῦ αὐτοῦ: quod si verum, hoc et sequentia omnia Basilii essent. At sequenti odario tamen praefixit τ. α. Ἀνακρέοντος. — Reliquam lectionis varietatem posui in prol. §. 18.

In scriptura huius odarii censenda Gellio maxime obsequendum esse putavi, cuius plures certe codd. mss. exstant, qui assensu suo lectionem confirmant. Accedit, quod vel ipsius linguae ratio Gelli lectiones praeferri iubebat.

v. 1. „Legitur et τορεύων. Nescio autem, cur lib. 2. epigramm. Graecorum (Anthol. Pal. XI, 48.) coniungatur haec oda cum superiore, cuius initium est: *Ὅ μοι μέλει Γύγας*. Nam in veteribus libris eo est collocata loco, quo hic vides; et Gellius seorsum ab altera hanc citat lib. 18. c. 9., ubi quaerit, ecquis latinorum poetarum tam fluentes carminum delicias fecerit.“ *Seph.*

De verbo τορεύειν. vid. Salmas. ad Solin. p. 735 sqq., qui urum recte ex hoc loco contra Plinium H. N. 34, 8. artem torcentem Phidia antiquiorem esse probaverit, diiudicari non potest: priusquam de antiquitate huius odarii certius constiterit. Tractavit h. l. etiam Heynius in libro: Sammlung antiquar. Aufsätze P. II. p. 177 sqq. Fischeri et Pauwii et Gailli causa moneo, sensum esse hunc: *caela hoc argentum et finge mihi inde etc.*

v. 3. πανοπλίαν. vid. prol. §. 11. Praeplacet tamen πανοπλίας. In Tyrtaeo II, 38. pluralis huius formae emendatrici manui Brunckii oedere debuit, quem recte sequitur Franckius I, 70.

Qui post hunc versum apud Gellium et in cod. Pal. sequitur et retinetur ab omnibus editoribus, etsi passim uncinis inclusus: *τί γὰρ μάχαισι κάποι;* a tali manu profectus esse videtur, quae, hanc constructionem praecipue amans, versum nonum et decimum quoque apud Gellium deformavit, quorum versuum scriptura recte ducitur ex ms. Franequerano. Eadem constructio recurrit infra in odario infimae notae λή, 6. Antiquissimum auctorem, qui hanc formulam non addito alio vocabulo ut κοινόν, πρᾶγμα etc. usurpaverit, reperio Aristophanem equitt. 1022.; nam Herodotum V, 33. iure, ni fallor, Valckenarius ingrattissima

5 ποτήριον δὲ κοῖλον,
δῶρον δύνῃ βάθυνον.

Ποίει δέ μοι κατ' αὐτό
μήτ' ἄστρον, μήτ' ἄμαξαν,
μὴ στυννὸν Ὠρίωνα·
10 τί Πλειάδων μέλει μοι;
τί δ' ἀστέρους Βωώτου;

earundem syllabarum repetitione liberavit. Exemplā confesserunt Valck. ad Hippol. 224. L. Bos ellips. p. 226 sqq. Wetsten. ad Matth. 8, 29. Matth. Gr. gr. p. 516. Vid. infra Stephanum ad v. 8.

v. 5. βαθένας ex cod. Pal. retinuit Brunck, et, qui eum sequuntur fere, Degen. et Moebius.

v. 6. Legitur et, *Kal mē poiei kat' αὐτό. Steph,*

v. 7. Haec et sequentia aperte ostendunt, Homericum locum Il. 6, 486 sqq. auctori ob oculos fuisse, iam Hephaestionis nomine subobscurè significatum, quod miror negasse Schneiderum in adnott. ad h. l.

De verbis *μήτ' ἄμαξαν* vid. prol. §. 6. Brunckius adnotat haec: „Bene membr. habent ἄμαξαν, quod praeferrī debuit ob eandem causam, cur in od. III. reiecta fuit cod. lectio *στρεφέτην ἔτ' Ἀρκτοῖ ἦδη.*“ — Vid. nos ad illum locum, qui est od. λα', 2.

v. 8. *τί Πλειάδες δὲ καὶ καὶ μοι;* „Legitur et sic: *Τί Πλειάδων μέλει μοι; Τί δ' ἀστέρους Βωώτου;* Sed prior lectio magis mihi placet, quod respondeat superioribus illis, *Τί γὰρ μάχισαι καὶ μοι;* Quo etiam modo dixit alibi (λή, 5.): *Μέθετέ με, φροντίδες· Μηδέν μοι, καὶ ὑμῖν, ἔστω.* Sic dixit quidam (Anal. III. p. 286. Anth. Pal. IX, 49.): *Ἐλπίς καὶ σὺ τύχη μέγα χαίρετε, τὸν λιπὲν εὖρον· Οὐδὲν ἐμοί, καὶ ὑμῖν.* Praeterea lib. 2. epigramm. Graecorum ita clauditur haec oda: *Μὴ στυννὸν Ὠρίωνα· Ἀλλ' ἀμπέλους χλοῶσας, Καὶ βότρυας γελῶντας, Σὺν τῷ καλῷ Ἀναίφ.* Sed melior Gellii lectio, quae consentit cum nostra. Verna autem fuit olim a nonnullis (a quibusnam? et quando?) haec oda, qui pro Bathyllo *profundum* interpretati sunt: quum nec ullus sensus ita possit ex hoc loco elici, nec diminutiva hoc modo fiant, a *Βαθὺς βάθυλλος*, sed ut *Ἡρακλῆς Ἡκυλλος, Ἀριστοκλῆς Ἀρίστολλος*, sic *Βαθυκλῆς Βάθυλλος*. Praeterea vel ex Horatio (epod. 14, 9.) notum debuit esse hoc nomen.“ *Steph.* Cf. quos citat de his deminutivis Spohnius de extr. parte Odys. p. 123., unde colligas, formam *Βαθύλος* fieri debuisse, non *Βάθυλλος*. Ceterum Stephanus hausit sua ex Etym. M. p. 142, 57 sqq.

Ποίησον ἀμπέλους μοι,
καὶ βότρυας κατ' αὐτῶν,
καὶ χρυσέους πατοῦντας,
ὁμοῦ καλῶ Ἰναῖον
Ἔρωτα καὶ Βάθυλλον.

15

v. 12. κατ' αὐτῶν „i. e. κατὰ τῶν ἀμπέλων. Sic optime Salmasius: perperam vulgo κατ' αὐτό, quod ex odarii v. 7. (6.) repetitum.“ Brunch. Recepit Bruntzius post hunc versum ex cod. Pal. hos duos καὶ Μαινάδας τρυγώσας· ποίει δὲ ληνὸν οἶνον, fortasse quod numeri puri sunt: nam quod in priore editione causae subiecerat, absolutam non esse vindemiae imaginem absque duobus his versiculis, hoc ridiculum est.

8. (18.)

Ἄλλο εἰς τὸ αὐτὸ ποτήριον.

Καλλιτέχνα τόρευσον ἕαρος κύπελλον ἦδη·

Var. lect. καλητέχνα C. P. καλλιτέχνα marg. C. P. καλὴ τέχνα Steph. ἡδὺ pro ἦδη Steph.

De versibus politicis, quibus haec scripta sunt, vid. prol. §. 26. Critici, qui Anacreonteos extricare volebant, mutando; transponendo; addendo et resecando codicis scripturam et pristinam huius odarii formam tantum non totam deleverunt, quorum tentamina hic recensere profecto inutile foret. Quare totum carmen subiiciam tantum, ut Brunckius illud, hic quidem a ceteris audacia longe superatus, postrema manu exhibuit:

Εἰς τὸ αὐτό.

*Καλλιτέχνα, τόρευσον
ἕαρος κύπελλον ἦδη·
τὰ τερπνὰ τὴν προῶθ' ἡμῖν
δόδα φέρουσαν ὦρην.
τὸν ἄγρυρον δ' ἀπλώσας
πολεῖ πότον μοι τερπνόν.
μὴ τῶν παρ' ὀλνφ τελετῶν
ξένον τί μοι τορεύσης
μὴ φρενκτοῦσι τόρημα·
μᾶλλον δὲ πολεῖ τὸν Διὸς
Εὐῖον ἡμῖν ἔκγονον,
μύστιν τε τῶν πόθων Κύπριν
ὑμεναίους συγκροτοῦσαν.
χάρασ' Ἑρωτας ἀνόπλους,
καὶ Χάριτας γελώσας,
ὑπ' ἄμπελον εὐπέταλον,
εὐβότρυον, κομῶσαν·
σύνναπτε κούρους εὐπρεπεῖς·
ὁμοῦ δὲ Φοῖβος ἀθύροι.*

Quanti conatus nullo successu! prae quibus pauca illa, quae ego mutavi, nullius fere momenti esse apparet.

v. 1. Stephani et cod. Pal. scriptura καλὴ τέχνα per se quidem ferri posset, sed imitator hic quoque propositum exemplar sequi debuit. Accedit tam frequens in hoc codice omnium literarum, quas Itacismus uno sono reddit, permutatio; cf. v. sq. et ult. et od. 18, 34. 15, 23. 39. 18, 5. 18, 2. 18, 1. 18, 2. 18, 7. 10. 18, 13. 18, 4. 18, 9. Itaque recepi id, quod iam Salmasius ad

τὰ πρῶτ' ἡμῖν τὴν τὰ τερπνὰ πόδα φέρουσαν
 Ὄρην
 τὸν ἀργύρεον δ' ἀπλώσας ποίει πότον τερπνόν
 μοι.
 μὴ τῶν, παραινῶ, τελετῶν μὴ ξένον μοι τορεύσης.

Var. lect. v. 2. τὰ πρῶτ' ἡμῖν τὰ τερπνὰ Cod. Pal. τὰ πρῶ-
 τα τερπνὰ ἡμῖν Steph. πόδα φέρουσαν C. P. — v. 3. ἀργύ-
 ριον δ' ἀπλώσας πότον ποίει etc. Steph. ἀργυρεῶν μοι δ'
 ἀπλώσας marg. C. P. μοι τερπνόν C. P. et Steph. — v. 4.
 παρ' αὐτῷ C. P. τῶν τελετῶν παραινῶ omisso μὴ Steph.
 μὴ μοι ξένον τ. Steph.

Soliz. p. 737., et post eum plurimi legendum censebant, quod in cod. Pal. in margine positum et Stephano quoque repertum erat, qui monet: „legitur et καλλιτέχνα.“ Neque vero peccat hoc vocabulum significatione sua, quum non significet καλὸς τεχνίτης, sed καλῶν τεχνίτης: vid. praeclaram Lobeckii disputationem ad Phryn. p. 600.

ἔαρὸς κύπελλον est poculum veri i. e. vernis conviviis vel sacris consecratum, quem usum genitivi, si fas est talia his adhibere, Sophocli Hermannus restituit in voc. νεκτέραν κόνις: praeclaram notam, vid. ad Antig. 598.

ἦ δ' ἡ i. e. ἀντίμα γυν, servavi cum Brunckio vel propter accentum in penultima: vid. prol. §. 26. Eandem ob causam scripsi v. 3. τερπνόν μοι et v. 6. ἡμῖν. Ceterum caret sua caesura primus versus, quae quum facile restitui posset h. m.

καλλιτέχνα μοι τῷρευσον ἦρος κύπελλον ἦ δ' ἡ
 abstinui tamen.

v. 2. Non tantum propter hiatum, sed etiam quod articulus vix abesse poterat, vulgatam lectionem mutavi.

v. 3. „Il est difficile de décider, s'il y a dans le manuscrit ἀργύρεον ὅτι ἀργύριον. Je crois que c'est ἀργυρεῶν: on lit en marge ἀργυρεῶν μοι δ' ἀπλώσας.“ Levesque.

ἀπλώσας. Recte explicatur h. v. malleo ducere; de instrumentis nauticis saepius usurpat Orpheus Argon. 627, 928, 358, 280.

„Si iambicum dimetrum catalecticum facere velis, legendum erit, commutato verborum ordine, Τερπνόν ποίει πότον μοι. Sed in hac oda, ut et in aliis nonnullis, sunt varie mixti versus: ex quibus hi duo sunt dimetri ἀκατάληκτοι. Μᾶλλον ποίει Διὸς γόνον et, Σύναπτε κούρους εὐπρεπεῖς.“ Steph. In edit. poett. lyric. praeterea coniecit, τερπνόν πότον ποίει μοι.

v. 4. De hoc loco Brunck. ita: αἱ παρ' οὐνοφ τελεταὶ sunt sacra

5. [μὴ φεικτὸν ἱστοῖνμα . . . . .]
 μᾶλλον ποιεῖ Διὸς γόνον Βάκχον Εὐϊὸν ἦμιν·
 μύστις γάματος ἢ Κύπρις ὑμεναίοις κροτώσα·

Var. lect. v. 5. ἱστοῖνμα Cod. Pal. — v. 6. ἦμιν C. P. et Steph. — v. 7. κροτώσα C. P.

Baccho convivia. Ineptum est παρ' αἰνῶ. Salmasii haec emendatio est. "Non licitum puto, huic auctori sua eripere: nam quod divisim scriptum est illud vocabulum in cod. Pal., id commune habet cum aliis multis in hoc codice. cf. Levesq. ad. od. lē, 7. Praeterea vero accentus monstrat, librarium verbum παραινῶ intellexisse. Est autem, ut Fišcherus iam docuit, διὰ μῶνον accipiendum, ut *κετρώ* Xen. Cyn 1, 4, 10. et latinum *quasero*. Cur autem abominatus sit mysteria, discere potes ex Clem. Alex. mysteriorum descriptione p. 10 sqq. ed. Sylb. quam ita claudit: καὶ ταῦτ' ἐστὶ τὰ μυστήρια, συνλόγῃ φέροι, φόνοι καὶ τέφοι.

v. 5. ἱστοῖνμα et ἱστορεῖν de pictura apud extremi aevi scriptores adhiberi, multis exemplis probavit Du Fresne in Glossar. graec. p. 523, 24. Est igitur φεικτὸν ἱστοῖνμα abominanda effigies. Ex nostra vero versuum descriptione haec tria verba aut, quod in eiusmodi poematis tamen vix credibile est, interpretationis causa addita videri debent, aut altera pars versus intercidit.

v. 7. μύστις. Iure quidem hic desiderarunt fere omnes interpretes accusativum, quem tamen reponendum esse minime arbitrator. Supplend. *παρέστω* sive *ἐνέστω*, quod quo durius est, eo aptius. Baxteri tantum coniecturam, quam Brunckius ingeniosam appellat, hic apponam:

*Μνηστὴν δ', ἅμα τε Κύπριν,
 ὑμεναίοις κροτούσαν·*

in qua voc. *μνηστὴν* non minus obscurum, immo obscurius, quam vulgatum *μύστις*. Barnesius posuit *μῶστην γάματος ἢ Κύπριν*. Vocem *μῶμα* hic alii de vino, alii de generationis humore acceperunt, quorum utrum verius, aliis quaerendum relinquimus. Thaletis certā sententia Stob. eclog. phys. I. p. 290. ἐξ ὕδατος πάντα εἶναι, ὅτι πάντων τῶν ζώων ἡ γὰρ ἀρχὴ ἐστίν, ὕγρα οὖσα, et recepta est inter dogmata mysteriorum, facile poterat Cypris, ut praeses omnis generationis, *μύστις γάματος* dici, ita quidem, ut *μύστις* poneretur pro *μυσταγωγός*, quae sacro latice initiat. — Ceterum si quis scribere velit *ὑμεναίους*, is *κροτεῖν* pro *συγκροτεῖν* accipere debet, de quo nūq. vid. Jacobs. ad Anth. Pal. IX, 689.

χάρασ' Ἐρωτας ἀνέπλους καὶ Χάριτας γελώσας·
 ὅπ' ἄμπελεν εὐπέταλον εὐβότρουον κομῶσαν·

10 σύνναπτε κούρους εὐπρεπεῖς· ἅμα Φοῖβος ἀδύροισι.

Var. lect. v. 10. ἀμμη φοῖβος ἀδύροι C. P. ἂν μὴ φ. ἀδύρη
 Steph. — In titulo add. Spal. haec: τοῦ αὐτοῦ Ἀνακρέον-
 τος;

(quo in loco haeremus, utrum *κροτεῖν*, an *κροτεῖν* in Cod. Pal. scriptum sit): sed rectius *κροτεῖν* h. l. vulgari modo accipias de solitis in nuptiis tripudiis. cf. Spanh. ad Call. Del. 296. qui vertit nostrum locum: cum *hymenaeis perstrepsens*, quamquam vix antiquior poeta huiusmodi *μολπὴν* ipsi Veneri tribuisset.

v. 8. ἀνέπλους *inermes*, nam armati periculosi essent turbarentque securam ceterorum hilaritatem.

ε. (69.)

Ἰουλιάνου ἀπὸ ὑπάρχων Ἀλγυπτίου.

Στέφος πλέκων ποτ' εὖρον
 ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
 καὶ τῶν πτερῶν κατασχών
 ἐβάπτισ' εἰς τὸν οἶνον·
 5 λαβὼν δ' ἔπιον αὐτόν·
 καὶ νῦν ἔσω μελῶν μου
 πτεροῖσι γαργαλίζει.

Var. lect. In cod. Pal. secundum Spal. inscriptum τοῦ αὐτοῦ εἰς Ἔρωτα. Levesqu. τοῦ αὐτοῦ omittit v. 1. ποθ' εὖρον Anth. Planud.

Titulum praefiximus ex Anthol. Planud., ubi hoc carmen legitur lib. VII. p. 484. Recepit Iac. post Anthol. Pal. T. II. p. 743. Brunck. Anal. II. p. 493. ubi alia septuaginta sequuntur Iuliani carmina. —

v. 5. ἔπιον mutarunt Br. et Barn. in ἔπιον metri causa et recte fortasse, quod Iulianus in ceteris suis carminibus veterem prosodiam servat. Sed quum huius verbi formae, quae litera *ν* carent, omnino ambigua sit prosodia, vid. Passow. in lexico, certo dici non potest, quantum Iulianus sibi permiserit. Sensui certe aoristus unice convenit. Quare retinui cum Iacobsio librorum lectionem.

v. 7. γαργαλίζει. „Tanquam Anacreontis laudantur verba ἀλλ' αἰτέει Τάμ' Ἔρωτος ὁ γαργαλίζων σπλάγγνα a Scaligero in A. P. II, 8. quae tamen, cum alibi non reperiantur, ab ipso Scaligero ficta esse, probabiliter suspicatur Pauwius et alii. Iacobs. ad Anthol. T. X. p. 371. De hoc vocabulo vid. Lobeck. ad Phryn. p. 97. Contrarium Phrynicho praeceptum ex Bekk. Anekd. p. 87. attulit Passow. in lex. gr. s. v. γαργαλίζω; add. Tittm. ad Zonar. T. I. p. 423. Imitatione expressum hoc odarium a Niceta Eugen. posui in prol. §. 23.

ς. (11.)

Εἰς αὐτόν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
 Ἀνακρέων, γέρον αἰ
 λαβὼν ἔσοπτρον ἔθρει
 κόμας μὲν οὐκέτ' οὔσας,
 5 φιλὸν δὲ σευ μέτωπον.
 ἔγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
 εἴτ' εἰδὼν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 οὐκ οἶδα· τοῦτο δ' οἶδα,
 ὥς τῷ γέροντι μᾶλλον
 10 πρέπει τὸ τεργνὰ παίζειν,
 ὅσῳ πέλας τὰ Μοίρης.

Var. lect. Titulus: ἄλλο add. Spal.; in marg. vero omittit.

— v. 2. ἀνακρέων Cod. Pal. — v. 4. οὐκ ἔτ' Cod. Pal. sec. Spalæt. Levesq. nihil monet. — v. 8. τὸ δὲ Cod. Pal. — v. 10. τὰ τεργνὰ Steph. Edidit hoc odarium primus P. Victor. Varr. lect. 20, 17. acceptum a Stephano, qui in teg. antiquo illud invenerat.

v. 1. „Palladas hanc Anacreontis oden suam fecit, mutato tantum genere carminis. Extat enim hoc illius epigramma (Anal. II, 407. Anth. Pal. XI, 54.): *Γηραλέον με γυναῖκες ἀποσώπτουσι, λέγουσαι Εἰς τὸ κάτοπτρον ὄρῳν λείψανον ἡλικίης. Ἄλλ' ἐγὼ εἰ λευκάς φορέω τρίχας, εἴτε μελαινας, Οὐκ ἀλέγω, βιότον πρὸς τέλος ἐρχόμενος. Εὐέδμοις δὲ ρύροισι, καὶ εὐπετάλοις στεφάνοις, Καὶ Βρομίῳ πάνω φροντίδας ἀργαλέας.* Quod dixit Anacreon τὰ τεργνὰ παίζειν, latius a Pallada explicatum est, sed ita tamen, ut vim verborum non expresserit. Horatius eodem fere modo dixit (od. III, 12, 1.), *Amori dare ludum.* Ovidius hoc vocat *ludere*. Ego verti, *Vacare amoribus iocisque*, secutus quendam ipsius Horatii versum (1. ep. 6, 65.), quem ex Mimnermo transtulit.“ *Steph.*

v. 2: Ἀνακρέων. De hoc vocativo vid. ad od. 8', 2.

v. 3. ἔσοπτρον ut od. xβ', 5. etiam *Pindarus* adhibuit Nem. VII, 20. pro usitatore κάτοπτρον, quod *Aeschylus* iam usurpat Agam. 841. et ap. *Stob. Floril.* p. 315. ed. noviss. Lips. et ἐσοπτρον, quod praeter κάτοπτρον frequentat Eurip. Hec. 919. Orest.

D

1110. Troad. 1113. Seidl. De speculis veterum cf. Spanh. ad Callim. in Pallad. v. 17. et 21.

v. 7. εἴτ' εἰς ἐν. „Mira est ἀφέλεια τοῦ λόγου in hoc poeta, ut hic vides in verbo ἀπῆλθον. In nullum certe melius, quam in hunc, illud Fabii (instit. orat. 10, 1. 82.) quadrare possit, esse in hoc quandam iucunditatem in affectatam, sed quam nulla affectatio consequi possit. Unde et Horatius (epod. 14, 11. sq.) vere de ipso pronuntiavit, *Qui peraepe cava testudine flevit amorem Non elaboratum ad pedem*. Quotquot ergo dulcedini et suavitati orationis studuerunt, huius, tanquam optimi magistri, vestigia ita secuti sunt, ut ne a verbis quidem eius discedere voluerint. Ac ne longe abeam, hoc verbum ἀπῆλθον eo sensu passim apud illos reperiens; sed in praesentia mihi ex multis unus ille locus (Anal. II, 399. Anthol. Pal. V, 28.) succurrit, — ὅτε σοῦ τὸ πρόσωπον ἀπῆλθε, Κεῖνο τὸ τῆς λύγδου βάσανε λειότερον.“ Steph. — Ceterum haec verba τὰς κόμας — οὐκ οἶδα vulgarem graecismum continent, quem Fischerus explicandum putavit. Nobis hodie talia praeterire licet, quod semel monuisse sufficiat. In ultimis si aliquis haereat, is adeat L. Bos. p. 490., qui tamen non habet prorsus similem locum Xenophontis Cyrop. I, 3, 14. καὶ χάριν σοι ἔφη μᾶλλον εἶσομαι, ὅσῳ ἂν πλεονάνεις εἰς ἐγὼς ὡς ἐμέ: et de verbis τὸ τεῖχος ἀκαλῆειν Brunck. ad Philoct. v. 108. —

Ζ. (15.)

Εἰς ἑαυτόν.

4 Οὐ μοι μέλει τὰ Γύγαι
 τοῦ Σαρδίων ἄνακτος·
 οὐδ' εἴ με πῶ με ζήλος,
 οὐδὲ φθονῶ τυράννοισ.

8 Ἔμοι μέλει μύθοισιν
 καταβρέχειν ὑπὴν·
 ἔμοι μέλει ῥόδοισιν
 καταστρέφειν κάρηνα.

Τὸ σήμερον μέλει μοι,
 τὸ δ' αὔριον τίς οἶδεν;

15 Ὡς οὖν ἔτ' εὖδε' ἐστίν,
 καὶ πῖνε καὶ κύβευε,
 καὶ σπένδε τῷ Διταίῳ,
 μὴ κοῦσος, ἣν τις ἔλθῃ,
 λέγῃ σε μὴδὲ πίνειν.

Var. lect. Titul. εἰς τὸ ἀφθόνως ζῆν Spal. in marg. v. 1. τὰ γύγαι Cod. Pal. cuius margo praeb. γύγαι. — μέλει Γύγαι Anth. P. μέλει Γύγαι Steph. et Anth. Plan. — v. 2. Σάρδεων Steph. sed vid. eius not. infra. — v. 3. οὐδ' αἰρεῖ με ζήλος Anth. P. et Plan. et Steph. qui et haec pro varia lect. affert: οὐδ' εἴ με πῶ με χρυσός. — v. 4. οὐκ αἰνέω τυράννοισ Anth. Pal. sola, nam Planudea quoque vulg. lect. habet. Iacobs. invenerat quidem in Spal. apographo αἰνέω, sed cod. habet αἰνέω, vid. Paullsen. ad h. l. — v. 5. 7. 10. 11. in ult. vocc. omittunt * paragog. ceteri omnes, praeter Cod. Pal. et in uno v. 10 addit Steph. — v. 15. λέγει σε μὴ δεῖ πίνειν Cod. Pal. et Steph., qui tamen λέγῃ exhibet.

Decem priores versus non solum Cod. Pal. et Stephanus, sed etiam Anthologia Pal. et Planudea exhibent, unde Ilgenius quoque recepit eos inter scolια p. 185, omissis tamen vers. 5 et 6. Quinque postremi tantum ex Cod. Pal. et altero Stephani libro fluxerunt. Imitatus autem est poeta, ut iam Scaliger animadvertit in Euseb. chron. p. 57 sqq., Archilochi carmen, cuius fragmentum servavit Plutarchus περὶ εὐθυμίας Vol. X, p. 14. ed.

Hutten. et Aristot. rhetor. III, 17., recepitque Ilgen. inter scolia p. 183. Neque solum Aristoteles, ut Ilgen. putat, tribuit haec Archilochus, sed etiam Plutarchus, quum addat: καὶ Θάσιος ἦν ἔκτιστος, Thasum enim concessit Archilochus, ut docent Aelian. V. H. X, 13. et Euseb. praep. evang. VI, 7. Huiusmodi imitatio Anacreonti non convenit, neque Gygen ille, sed Croesum potius, cuius divitiae iam tum in ore hominum erant, memorasset. Itaque hoc quidem carmen certiora signa senioris originis prae se ferre, recte est animadversum. Et hoc quidem valet maxime de vers. decem prioribus: nam ex eo, quod quinque postremi desunt in Anthol., certatim VV. DD. spurios eos pronunciarunt; neque aliud quid stropharum ratio monstrare videtur, quae perturbata est inde a versu nono.

v. 1. τὰ Γύγεω legendum esse, praeclare vidit Bentleius ad Horat. od. II, 14, 17., quem cf. de prosodia huius vocabuli. Receperunt hoc Brunck. et Ilgen.

v. 2. „Dicitur et Σάρδεις, Σάρδειον, et Σάρδιες, Σαρδίων ut in quodam epigrammate, (Bianoris Anth. Pal. IX. N. 423., Anal. II. p. 157.), Σάρδιες αἱ τοπάλαι Γύγον πόλεις. Potes igitur hic legere Σαρδίων, si magis tibi probatur, nam utraque lectio reperitur.“ Steph. Σαρδίων recepp. etiam Brunck. et Ilgen.

v. 3. et 4. posui Qod. Pal. scripturam, quod ad huius fidem haec carmina recensere volui. Neque tamen alteram lectionem prorsus improbaverim; prior magis etiam prodit imitatore.

v. 5. et 6. Contra Pauwium, hunc morem veteribus fuisse negantem, adduxerat Dorrill. in Vann. crit. p. 572. Eubulum ap. Pollucem X, 26, 120. τὴν νίκησιν μύρσιον.

v. 7. et 8. Veteres coronatos bibisse, docet Barnesius ad Eur. Cycl. 556.

v. 11. Barnesius scripsit ἕως οὖν ἐκ' εὐδὶ' ἐστὶ, ita ut ἕως Homericam ratione monosyllabum esset. Hermannus autem Elem. D. M. p. 476. corrigit: ἕως οὖν εὐδὶ' ἐστὶς — accentum simul correxit vir summus in εὐδὶ', quod omnes editiones praebent: est enim neutrum plural. — Quod metrum ex mea sententia non patitur; vid. prol. §. 13 sq. Bene habet vulgata; vid. infra ad od. 1', 13.

v. 15. „Legendum videtur aut μηδὲ πίνετε, aut μὴ τι πίνετε pro μὴ ἐτι, ut ἦ καὶ dicitur pro ἦ ἐτι.“ Steph. Verissimum μηδὲ πίνετε, de quo non ita dubitare debebam in prol. §. 15. Sensus: ne morbus, si unius, tibi vel potum interdicit, qui tamen cuique permittitur. Voc. λέγειν iudicare signif. ut Soph. El. 233 sq. αἰθερ. — μὴ πίνετε αἶμα, quod propter negationem afferro; nam

alioquin tritissimum illud. Suppleant autem in huiusmodi locis $\delta\epsilon\iota$ vel $\chi\epsilon\eta$, egeruntque de ea re Iac. in animadv. ad Pallad. Anal. II. p. 407. Schaef. ad Dion. de C. V. p. 75. et 211. et ad L. Bos. ellips. p. 596 sq. et, veriore ratione allata, Herm. ad Vig. 745. In vulgata lectione igitur aut illud ipsum $\delta\epsilon\iota$ interpretamentum est, uti supra scriptum apparet in od. $\mu\eta$, 28. vid. var. lect., aut ex vocula $\delta\epsilon$ ortum, quo ipso quoque nihil frequentius; vid. Jacobs. ad Anth. Pal. V, 59. Utcumque est, illud certum, ineptissimum esse h. l. $\delta\epsilon\iota$, quod aut $\delta\epsilon\iota\sigma$ esse debebat, aut $\alpha\upsilon\delta\epsilon\iota$ pro $\mu\eta\delta\epsilon\iota$. Hoc igitur non viderunt, qui coniecerunt $\mu\eta\delta\epsilon\iota$ $\lambda\epsilon\gamma\eta$ $\sigma\epsilon$ $\pi\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\sigma$ ut Metaf. aut $\lambda\epsilon\gamma\eta$, $\sigma\epsilon$ $\mu\eta$ $\pi\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\sigma$ $\delta\epsilon\iota$ ut Valperga. Multo minus etiam illi audiendi, qui neque hoc viderunt, neque metro consuluerunt, quod in Brunckii lectione $\lambda\epsilon\gamma\eta$ $\sigma\epsilon$ $\delta\epsilon\iota$ $\mu\eta$ $\pi\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\sigma$ reprehendas, pro qua postea tamen eod. lect. posuit, quod fecit et Degen. in noviss. ed. Moebius autem posuit $\lambda\epsilon\gamma\eta$, $\phi\eta\delta\epsilon\iota$ $\sigma\epsilon$ $\pi\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\sigma$. — Quod recepi, voluit etiam Scaliger, posuit Barnesius, qui praeterea coniecit: $\lambda\epsilon\gamma\eta$ $\sigma\epsilon$ $\mu\eta$ $\pi\acute{\iota}\nu\epsilon\iota\sigma$ $\delta\epsilon\iota\sigma$.

η. (31.)

Εἰς ἑαυτὸν μεμεθυμένον.

3 Ἄφες με, τοὺς θεοὺς σοι,
 πιεῖν, πιεῖν ἀμυστὶ·
 θέλω, θέλω μανῆναι.

6 Ἐμάλνεται Ἀλκμαίων τε
 ἧδ' λευκόπους Ὀρέστης,
 τὰς μητέρας κτανόντες·

9 Ἐγὼ δὲ μηδὲνα κτάς,
 πῶν δ' ἐρυθρόν οἶνον
 θέλω, θέλω μανῆναι.

12 Ἐμάλνεται Ἡρακλῆς πρὶν,
 δεινὴν κλονῶν φαρέτρην,
 καὶ τόξον Ἰφίτειον.

15 Ἐμάλνετο πρὶν Ἄλκιος,
 μετ' ἀσπίδος κραδαίνων
 τὴν Ἐκτορος μάχαιραν·

19 Ἐγὼ δ' ἔχων κύπελλον,
 καὶ στέμμα τοῦτο χαίταις,
 οὐ τόξον, οὐ μάχαιραν,
 θέλω, θέλω μανῆναι.

Var. lect. Tit. μεμεθυσμ. omittit Steph. — v. 5. 2° Cod. Pal. et Steph. — v. 8. δὲ λεύκον (sic) C. P. in marg. — v. 10. ἐμάλνεθ' Steph. — v. 16. ἔχω Cod. Pal.

v. 1. „Corruptus est hic versus, ita tamen, ut aliquis ex eo possit sensus erui, si τὸν θεὸν legatur, et σὺ, sed non satis commodus ille quidem.“ Steph. „Mendosissimam membranarum scripturam ἄφες με τοὺς θεοὺς σοι restituit vir doctus in Miscell. Observ. T. X. p. 422. probante Valckenario ad Phoen. 1742. Sic in Comici Lysistr. 1277. ὀρχησάμενοι θεοῖσιν.“ Brunck. Coniec-
 cerat Gavellus in libro cit.: ἄφες με τοῖς θεοῖσι, quod Brunckius recepit, et post eum Gailius et Degen. Moebius autem veterem lect. retinuit. Aem. Port. coni. ἄφες μὲν τοὺς θεοὺς με· Scalliger: ἄφες με πρὸς θεῶν σοι. Sed iam Faber contra Stephanum

recte monuerat, verbum ἐπὶ πρῶτον in talibus posse omitti, adstruxitque hanc formulam exemplis Gatackerus ad Antonin. VII, 17. p. 218. et Schwebelius ad L. Bos. ellips. p. 641 sqq. et Fischerus ad hunc locum: quare retinui cum Barnesio veterem lectionem.

v. 2. Brückhius male, mea sententia, interpunxit *πισὺν πισὺν ἀντὶ θεῶν, θεῶν πανήγας*, quod vim sententiae valde infringat. Ceterum vid. ad od. 19, 1.

v. 3. „Imitatus est Horatius lib. 2. carmin., (od. 7, 25 sqq.) ubi ait, — — *quem Venus arbitrum | Dicit bibendi? non ego. satius | Bacchabor Edonis: recepto | Dulce mihi furere est amica.* Et lib. 3. (od. 19, 18 sq.) *Insanire iuvat: cur Bercynthiae | Cessant flamina tibiae? Hos quoque nostri poëtae versus (od. 1, 13 ss.),* Ἐμὲ μάλλον, ὡς ἐτι ζῶ, | Μύρσιον φῶδοις δὲ κρήτα | Πύκνον· κάλει δ' ἐταίρην, ex ipso Horatio sum interpretatus. Sed et quod noster ait, (od. 19, 5 ss.) *Ἀποκρίνονταί με·* κριναι, | *Πολυφροντίδες τε βούλαι,* | *Ἐς ἀλκύνους ἀήτας* et alibi, si quidem et haec ode eius est, (od. 19, 5 ss.) *Ἐμῶν φρένων μὲν αὖραις | Φέρειν ἔδωκα λύπας* ille sic, (1. od. 26, 1. ss.), *Tristitiam et metus | Tradam protervis in mare Creticum | Portare ventis.* Sed illa leviora videri possint. Haec vero maioris sunt momenti, in quibus apertius imitatur, vel potius interpretatur, nostrum poëtam: ut lib. 3. (od. 11, 9 ss.) de Lyde amica, *Quae, velut latis equa trima campis | Ludit exultim, metudque tangi, | Nupiarum expers, et adhuc proterve | Cruda marito.* Anacreon (od. 19, 1 sqq.) *Πῶλε θρηνηλῆ, τί δὴ με | Λοξὸν θυμῶσι βλέπουσα, | Νηλεῶς φεύγεις, δονέεις δὲ | κ. τ. λ.* Paulo post, (v. 9 sqq.) *Νῦν δὲ λευκῶνός τε βόσκεις, | Κοῦρά τε σκυρῶσας παλῆας.* Horatius lib. 1. (od. 23, 1 sqq.) *Vitas hinnuleo me similis, Chlōz, | Quaerenti pavidam montibus avis | Matrem, non sine vano | Aurarum et sylvae metu.* Anacreon fragm. 17 (21.) *Ὀλί τε νεβρὸν νεοθηλέα γαλαθηνόν, ὅς τ' ἐν ὄλῃ νεοέσσης ἀπολειφθεὶς ἀπὸ μητρὸς ἐπτοήθη.* Idem Horatius eodem libro, (1. od. 27, 1 ss.) *Natis in usum laetitiae scyphis | Pugnare Thracum est, tollite barbarum | Morem etc.* Anacreon, (ξά, 7 sqq.) *Ἄγε δῶτε, μηκέθ' οὕτω | Πατάγῃ τε κάλαλητῇ, | Σκυδικὴν πόσιν παρ' οἶνῳ | Μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς | Τροκίνοντες ἐν ὕμνοις;* nisi mendum hic est.“ Steph. Quae praeterea hic adiecit Stephanus, ut prorsus aliēna ab hoc loco, ad finem libri reiesci. Sed ad primum versum haec quoque monuit: „Tota reliqua ode est emendatissima: nec mihi reprehendat quisquam hunc versum, Ἐμάλτε· Ἀλκυων τε, quod corripiatur syllaba διφθογγωγραφουμένη· nisi idem Timoclis, comici poëtae, hunc iambicum senarium (Athen. p. 358. Cas.) oppugnet, Ὁ νοσῶν δὲ μακρῶς;

'*Ἀνακρίων*' *δοῦντες*; et hunc quoque versum, quoniam Suetonius (Ner. 39.) in Nerenem iactatum fuisse scribit: *Νῆρον, 'Οἰόμενος, 'Ἀνακρίων, μετρεσένον.'* — Vid. de his princ. §. 25. et adde Thiersch. Gr. Gr. p. 323.

v. 5. *Ἄν λευκόπους.* Queritur hic, cur Orestes *λευκόπους* dicatur. Causam nescio: verum id scio, Anacreontem, si huius odarii auctor est, ad albos cothurnos non adussisse, quibus ornatus Orestes ab aliquo tragico poeta in scenam induci potuit. Quippe Anacreontis aetate nulla adhuc tragoedia in scena exhibita fuerat. Quin si Istro fidem arbitremur apud auctorem vitae Sophoclis, primus hic tragicus usum inexit alborum cothurnorum. Gredo, *λευκόποδα*, itidem ut *ἀργυροδα*, tam celeritatem, quam candorem pedum significare posse, et respexisse poetam ad Orestis errores, quum a Furiis exagitatus, totam fere Graeciam pervagatus est. Bruck, Coniecerunt alii aliud: *λευκόπους, λευκόνους, λευκόχρους, λευκόπους, ὁ ἀλλόχρους*; unus adeo: *λαγώπους*, prorsus ridicule. De Orestis furore vid. Schol. Eur. Orest. 1645. Tribuitur autem hoc epitheton furore correptis propter nudos pedes. Hinc maxime bacchantibus convenit: Eurip. Cycl. 72. Bacch. 664. ubi vid. Musgrav. et, qui hunc citat, Schaeferum ad Dion. de comp. verb. p. 133. Ceterum scripsi *ζῶ* non *ζ' ὁ*, quemadmodum scribendum od. 18. 6 et 7. *ζῶποδα* vel metro postulante, ubi editores non acquiescere debant in Arnaldi praecepto, produci vocalem ante spiritum asperum; sic etiam in od. 57. 11. scriptum *ζῶ*. Spiritum lenem autem, vel potius coronidem posui secundum ea, quae disputat Wolfius in Analect. II. p. 439 sqq. tueturque hanc scripturam fere semper Cod. Pal. in Anthol., ubi Iacobsius eam, Spaletium fortasse sequutus, mutavit, notante Paullsenio pluribus in locis, v. c. ad IX, 599. XI, 32. et 336., alibi. Quin articulum solum etiam, ubi cum sequenti vocali coalescat, respuere asperum spiritum in illo codice, notat Paullsenius ad IX, 598.

v. 12. *τόξον Ἰφίτιον* potest esse aut arcus, quo Iphitum spoliavit, aut quo Iphitum interfecit. Prius pugnat cum Homero, qui Od. φ, 18 sqq. diserte narrat, Iphitum Ulyssi, qui eodem tempore in Messeniam venerit, dono dedisse arcum, nisi forte quis pluribus eum arcubus instructum eo venisse putet. Posterius repugnat seriorum fabulae, de turre deiectum esse Iphitum ab Hercule; cum Homero conciliari certe potest, qui simpliciter dicit *κατέκτανεν ὃ ἐν ὀϊῳ*. Est autem, cur hanc posteriorem explicationem praeferam. Nam quum propter hanc ipsam hospitis caedem Hercules insaniisse dicatur, huic si poeta

Iphiteum arcum tribuit, pro ~~scuto~~ ~~gladio~~ ~~gladio~~ simplicissime is arcus intelligitur, quo istam sibi calamitatem contraxit.

v. 14. *παρ' ἀειδός* idem exprimit quod Soph. Ai. 19. *συνσπός*. Insigne enim erat Aiacis scutum. vid. Hom. Il. 7, 219 sqq. Moneo hoc propter Degenium, qui Hectoris scutum intellexit, ut apparet ex eius ~~vernacula~~ ~~interpretatione~~. Gladium ei dedit Hector post singulare certamen. vid. Il. 7, 303 sqq. Moebius scripsit *ἀειδός*, invitus haud dubie. —

Distribui hoc carmen, cuius versus purissimi, compositio certe non inelegans est, in sex strophas, quarum ultimam apparet uno versu abundare. Versuum 17 et 18. alterum utrum salvo sensu abesse posse negari nequit, et priorem Bothius vere omisit. Sed aequo iure posset etiam alterum quid ~~omittendum~~ censere. Quare haec intacta relinquenda, praesertim quia nesciamus, quid in hac liberiore poësi sibi permiserint poëtae. Postremo nominandus est Carolus Lachmannus, qui in Chor. syst. trag. Graec. p. 4 sq. ex hoc carmine sex versus fecit, quos *ἑξ ὁμοίων* appellat.

θ' (12.)

Εἰς χελιδόνα.

Τί σοι θέλεις ποιήσω,
 τί, κωτίλῃ χελιδόν;
 τὰ ταρσά σευ τὰ κοῦφα
 θέλεις λαβών ψάλλω;
 ἢ μάλλον ἔνδοθεν σευ
 τὴν γλῶσσαν, ὡς ὁ Τηρεὺς
 ἔκεινος, ἐκθερίξω;
 τί μεν καλῶν ὀνείρων,
 ὑποφθρίαισι φωναῖς,
 ἀφήρπασας Βάθυλλον;

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ add. Spal. — v. 2. τί σοι ^{λέλει} χελιδόν C. Pal. τ. σ. λάλη χελιδών Steph. — v. 3. σευ C. P. — v. 8. ὑπ' ὀφθρίαισι Cod. Pal.

v. 1. „Agathias Scholasticus hanc odam est in suo epigrammate (Anth. Pal. V, 237.) imitatus, cuius initium est, Πᾶσαν ἐγὼ τὴν νύκτα κινύρομαι, εὔτε δ' ἐπέλθῃ | Ὅρθρος, ἐλινῦσαι μικρὰ χαριζόμενος, | Ἀμφιπεριτρίζουσι χελιδόνες κ. τ. λ. Nam quod dixit Anacreon, ὑποφθρίαισι φωναῖς, dicit ille, εὔτε δ' ἐπέλθῃ | Ὅρθρος et pro Τί μεν καλῶν ὀνείρων | ἀφήρπασας Βάθυλλον; dicit, (v. 9. s.) Βαίον ἵνα κνώσσοιμὲν ἴσως δέ τις ἦξει ὄνειρος, | Ὅς με Ῥοδανθείοις πῆχεσιν ἀμφιβάλοι· erat autem Ῥοδάνθη eius amica. Haec observatione sunt digna, ut et ipsi discamus caute imitari veteres, et, si quid apud illos occurrat, quod in rem nostram sit, ita in usum nostrum illud vertere, ut non aliunde tamen petitum, sed domi natum, videatur.“ Steph.

v. 2. Palatinae scripturae nullus sensus inest, nisi ita mutes: τί σοι; λάλει χελιδόν· sed hoc parum aptum videtur. Stephani autem lectioni adversatur forma λάλη, quae in hoc vocabulo masculini forma exprimitur; cf. Antipatrum Thess. Anal. II. p. 123. A. Pal. VII, 530. et, quos Brunckius affert, Meleagrum Anal. I. p. 32. A. Pal. VII, 195. Euenum Anal. I. p. 166. A. Pal. IX, 122.; neque illud sufficit, quod affert Schneiderus, etiam od. ιδ'. ἐρασ-μή Anacreontem novasse, quum in hoc genere adiectivorum in ιος multo liberiore constet usum fuisse; vid. Buttm. Gr. Gr. max. p. 246.; firmissimum contra in aliis ut λάγνος, μάχλος etc.

Quum igitur Procl. ad Hesiod. opp. 371. haec habeat: καὶ γὰρ τὴν χελιδόνα κατέλλειν λέγει, ὡς ἔστι παρὰ Ἀνακρέοντι
κατέλλη χελιδόν

iam Muncker. ad Fulgentium p. 11. ea ad hunc nostrum locum retulit, non improbane Valckenario ad Adonias. v. 87., receperuntque Brunck. et Barnesius. Ac profecto hoc verisimillimum videtur, praesertim quum totum Anacreontis versum a Proclo laudatum esse, non inepte quis ex eo coniiciat, quod vocula τε praecedente vocabulo facillime absorberi potuit. — Retinui vero scripturam χελιδόν in tutiorem partem peccaturus. Quum vero grammatici, vid. Gregor. Cor. p. 595 sq., aeolicam hanc formam esse diserte dicant, in aliis non aeolicis scriptoribus eam nonnisi scripturae ambiguitas, quae est inter ο et ω, peperisse videtur. Vid. infra od. κ', 1. et Anthol. Pal. IX, 70.; Planudea certe IV, 141. χελιδόν exhibet et, quod Buttm. Gr. Gr. max. p. 179. praeterea affert, Antipatri Anal. II. p. 63., id Anth. Pal. VII, 210. nunc rectius exhibet χελιδονί, ubi vid. Jacobium. Quarta vocativi huius forma legitur infra fragm. i' (vulgo 57.) χελιδονί, ut in Sapphus fragmento ap. Hephaest. p. 66. et in Simonidis ap. Schol. ad Aristoph. av. 1410. E contrario pugnat cum grammaticae regulis vocat. Ἀνακρέων od. ε', 2. et κ', 1., quod posterius librarius corrigere voluit. Liberiōres tamen in his vocativis Graeci fuerunt, quam ut haec mutari deberent. Contra summo iure et omnium librorum consensu nuperrime Hermannus in Antig. Soph. 39. reduxit τολαῖφρον, reducendum fortasse in Aiace 903. cum nonnullis libris.

v. 4. ψαλίξω. vid. prol. §. 9.

In lepido hoc poemate eos mythographos sequitur poeta, qui eam Pandionis filiam, quae vitiata est a Tereo, in hirundinem mutatam esse narrat.

i. (10.)

Εἰς Ἑρωτα κήρινον.

Ἑρωτα κήρινόν τις
 νεηνίης ἐπώλει·
 ἐγὼ δὲ οἱ παραστάς,
 πόσου θέλεις, ἔφην, σοὶ
 τὸ τυχθὲν ἐκπρίωμαι;

Ὁ δ' εἶπε δωριάξων·
 λάβ' αὐτὸν ὀππόσου λῆς·
 [ὅπως δ' αὖ ἐκμάθῃς νιν]
 οὐκ εἰμι καροτέχνας,
 ἀλλ' εὖ θέλω σμνοικεῖν
 Ἑρωτι παντορέκτῃ.

Δὸς οὖν, δὸς αὐτὸν ἡμῖν
 δραχμῆς, καλὸν σύνευνον.
 Ἐρως, σὺ δ' εὐθέως με
 πύρωσον· εἰ δὲ μὴ, σὺ
 κατὰ φλογὸς τακήσῃ.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ add. Spal. — v. 5. τὸ τυχθὲν Cod.
 Pal. et Steph. sed τυχθὲν C. Pal. in marg. et Steph. quod

que monet: legitur et τυχθὲν. — v. 8. ὅπως αὖ ἐκμάθῃς
 πᾶν

νιν C. Pal. ὅπως δ' αὖ ἐκμάθῃς πᾶν Steph. — v. 11. παν-

τορέκτῃ Cod. Pal. παντορέκτῃ Steph. — v. 13. σύνευνον
 Steph. Sed hoc saepius apud eum obvenit, quod, quum
 ex more recentiorum scribarum retinuerit, non ubique in-
 dicandum esse putavi; vid. Bast. commun. pal. p. 785.

v. 5. τυχθὲν. Haec forma melioribus scriptoribus unice vi-
 detur in usu fuisse; cf. Hom. Il. β, 155. Od. δ, 212. Theocr. κβ',
 83. κδ', 22. Hesiod. Scut. 366. Alternant autem hae vocales *τυ* et
τ saepissime; vid. Lobeck. ad Phryn. p. 726 sqq. De constru-
 ctione verborum σοὶ ἐκπρίωμαι citant Aristoph. Pac. 1260. Acharn.
 812. Ran. 1229.

v. 6. δωριάξων. In hac voce offendit Fischerus, simpli-
 citer eam apud bonos scriptores pro δωρίζειν non poni affirmans;
 Xenophontem enim Anab. 3, 1, 26. dixisse βοιωτιάζειν τῇ φωνῇ.
 Qua in re etsi sufficeret forsitan consistere in auctoritate Valckena-

rii ad Adon. p. 4. nullo discrimine verba in $\bar{\iota}\zeta\omega$ et $\bar{\iota}\alpha\zeta\omega$ efferri contententis; (neque Lobeckius in simili causa aliquid monuit, quo diversae originis has formas indicaret, ad Phryn. p. 66.) tamen desidero exempla verborum in $\bar{\iota}\alpha\zeta\omega$, quorum forma primitiva, unde derivantur, illud $\bar{\iota}$ non sequente vocali habeat. Nam de his quidem, *Ἀργολίς*, *Λακωνίς*, *Πελοίς*, *Ρωμάς*, *Ἀττική*, *Θεσπία*, tantum forma in $\bar{\iota}\zeta\omega$ invenitur. Quin illorum quoque, quae secundariam quandam formam habent in $\bar{\iota}\alpha$ vel adiectivum in $\bar{\iota}\omicron\varsigma$, plurima tantum hanc formam in $\bar{\iota}\zeta\omega$ efficiunt: ut *Ἀιολίς*; *Ἑλληνίς*, $\bar{\iota}\omicron\varsigma$; *Ἰωνίς*, $\bar{\iota}\omicron\varsigma$; *Μηδίς*, $\bar{\iota}\alpha$. Alia aut solam hanc formam $\bar{\iota}\alpha\zeta\omega$ procudunt: ut *Ἀδώνια*, *Αἰγύπτιος*, *Βοιωτία*; alia utramque ex utraque: ut *Λυδία*, *Λυδός*; *λυδιαζω*, *λυδιζω*; *Χερσώνησος*, *Χερσονήσιος*; *ἐλευθερος*, *ἐλευθερίος* etc. Neque *στάσις*, *στασιάζω*, et horum similia quis recte obiciat: horum enim non nominativus sed obliqui casus primitivam formam servant, in qua aut nullum $\bar{\iota}$, aut in fine: *στάσις*, *στασι*. Quid igitur statuendum, quum nostro loco haec certissima sit lectio? Equidem puto, non alienum a graecae linguae analogia fuisse, si hac insolita forma poeta indicare voluerit, iuvenem istum non prorsus *δωριζέειν*, sed nonnulla tantum dorico more ut rudem hominem pronuntiassse; ita ut cum Schneidero inanem eorum operam putem, qui, ut Pauwius et Barnesius, pluribus doricis formis iuvenis sermonem ditarunt, ut *ἐμμε*, *λω*, *συνοικῆν*. Alibi *δωριάδω*, ut docet Et. M., de vestitu usurpatum est: ut in fragmento Anacr. π'. (73.) cf. Schneid. in lex. gr.

v. 8. Frustra in hoc versu emendando operam posuisse puto VV. DD., ex quorum coniecturis tantum gravissimas nominabo: Scaligeri: *ὁπως δ' ἐν' ἐκμάθης νιν*. Fabri: *ὁπως δ' ἂν ἐκμάθης πᾶν*. Barnesii: *ὁπως δ' ἐν' ἐκμάθης πᾶν*. Brunckius in prior editione Fabri coniecturam receperat, sed postea scripsit *ὁπως ἐν' ἐκμάθης νιν*, memor praecepti sui ad Apoll. Rhod. I, 17. dati, de quo tamen cf. Herm. ad Vigerum p. 790. et Poppo de particula *ἂν* p. 19. ceterique, quos hic citavit. Mea sententia totus versus nihil est nisi librarii cuiusdam supplementum eorum, quae deesse ad sensum putabat, haesitantisque quid reponeret. Quod quidam ut credam, movet me primo magna diversitas scripturae, non ex literarum simili ductu explicanda, sed ex diverso iudicio, quid apte hic inseri posset; deinde ipsa inepta sententia, quae, si abesset, nullo modo desideraretur; denique stropharum ratio, quae importuno hoc versu perturbata est. Multo elegantius mediam stropham esse omisso hoc versu, nemo infitiabitur.

ια'. (13.)

Εἰς αὐτόν.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν ἡμίθην Ἄτιν,
ἐν οὖρεσιν βοῶντα,
4 λέγουσιν ἐκμανῆναι.

Οἱ δὲ Κλάρου παρ' ὄχθας
δαφνηφόροιο Φοίβου
λάλον πiónτες ὕδαρ
8 μεμνηότες βοῶσιν.

Ἐγὼ δὲ τοῦ λυαίου
καὶ τοῦ μύρου κορισθεῖς
καὶ τῆς ἐμῆς ἐταίρης,
12 θέλω, θέλω μανῆναι.

Var. lect. Tit. εἰς Ἄτιν Cod. Pal. et τοῦ αὐτοῦ add. Spal.
sed in marg. rursus omittit. — v. 3. οὖρεσι C. Pal.

v. 2. Ἄτιν. De diversa scriptura huius nominis vid. interpret. ad. Lucian. D. D. XII. Diversissima tradunt de Atti; nemo tamen, quantum scio, Attin amore Cybeles agitatum insaniisse; cf. Catull. 63. Ovid. fast. IV, 225. Lucian. D. D. XII. Diodor. Sic. III, 59. Pausan. VII, 17. Serv. ad Virg. Aen. IX, 116. Minut. Felix XXII, 11. Quin Lucianus, haud spernendus testis, diserte narrat l. c., Cybelen insanire propter amorem in Attin; neque aliud est Theocriti Πέα, χλαίης τὸν βώκολον Id. α', 40. Diodorus autem prorsus eadem tradit quae Lucianus. Hinc igitur Bentleius in epistola ad Gasconium Francogallum, quam Brunckius protulit, scribendum esse coniecit v. 3. βοῶσαν, additque haec: „Cybele hic puella est nondum scilicet inter deos relata.“ Quam magni viri coniecturam profecto non erat cur statim exploderent editores, aut negligerent. Aut enim vera est illa, aut alios mythographos poeta sequutus est, aut, quod optimum arbitror, illud ἐκμανῆναι τὸν Ἄτιν de illa insania accipiendum, quam Cybele iuveni immisisse dicitur, quod lucum suum ingressus esset, secundum Catullum l. c. Hac enim correptus se ipse eviravit, unde poetae ἡμίθην dicitur, et aliena sunt, quae Bentleius dicit: „neque ἡμίθην est gallus, spado, sed mollibus fœmineisque fere membris prae pulchritudine: ut in illo Ausonii:

Dum dubitat Natura, marem faceretne puellam,

Factus es, ó pulcher, pene puella, puer!“

quamquam Gailius haec quidem unice in his Benteianis probabat.

v. 7. ἀάλον ὕδωρ alibi significaret garrula, loquax lympha, sed hic ut videtur denotat *ad loquendum incitans, inebrians*. Citant de Clari fonte Tacit. Annal. II, 54., cuius hausta demum aqua sacerdotes ibi vaticinabantur. Inde Apollo Clarius dictus, de quo multa exposuit Spanhem. ad Callim. Apoll. 70. Deflexit autem poëta ab incepta structura, quum proprie ita pergere deberet: οἱ δὲ — *πρόντας* — *μεμνηότας βοῆσαι*, quod ipsum Benteius reponere volebat. Sed tum, nisi fallor, articulo opus erat ad voc. *πρόντας*, et consulto poëta non eos tantum, qui alios insanire dicunt, sed qui ipsi furunt, sibi opponit. Quae praeterea Benteius in epistola ista de od. κς. disputat, suo loco memorabo. Subitaria scriptio tamen videtur fuisse: alioquin non scripsisset *βοῆσαι* pro *βοῆσαι* Benteius; certe edidit ita Brunckius.

v. 11. ἐταλῆς πορσεθεῖς dici proprie non poterat, quare Bothius totum hunc versum eiecit. Verum nihil tritius et Graecis et Latinis, quam pluribus substantivis unum verbum vel participium vel adiectivum subiungere, quod uni alterive subst. tantum convenit. Nubem exemplorum ex hoc genere protulit Dorrillius ad Charit. p. 440 sqq. ed. Lips.

ιβ. (14.)

Εἰς Ἑρωτα.

- θέλω, θέλω φιλῆσαι·
 ἐπειδ' Ἑρως φιλεῖν με·
 ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 ἄβουλον οὐκ ἐπέισθην.
 5 ὁδ' εὐθὺ τόξον ἄρας
 καὶ χρυσέην φαρέτρην,
 μάχη με προῦκαλεῖτο.
 κἀγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 θώρηκ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
 10 καὶ δοῦρα, καὶ βοείην,
 ἑμαρνάμην Ἑρωτι.
 ἔβαλλ', ἐγὼ δ' ἔφραγγον·
 ὥς δ' οὐκ ἔτ' εἶχ' ὀϊστούς,
 ἥσχαλλον, εἴτ' ἑαυτὸν
 15 ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον·
 μέσος δὲ καρδίας μεν
 ἔδυσε, καὶ μ' ἔλυσε.
 μάτην δ' ἔχω βοείην.
 τί γὰρ βάλωμεν ἔξω,
 20 μάχης ἔσω μ' ἐχούσης.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ add. Spal. in marg. omittit. — v. 2.

φιλεῖ με C. Pal. — v. 4. ἐπισθην Cod. Pal. — v. 6. χρυσαίην

Cod. Pal. — v. 10. βοείην Cod. Pal. — v. 14. εἶθ' Steph. —
 v. 16. καρδίας C. Pal. — v. 17. ἔλυσε Steph. — v. 19. βά-
 λουμεν C. Pal. βάλωμεθ' Steph.

v. 1. Servavi hic et in praecedenti odario vulgarem interpunctionem inter verba θέλω, θέλω ut in od. ιδ', 2. πόθεν, πόθεν, sed, ut ingenue fatear, invitus. Malae enim grammaticorum sedulitati et anxietati haec ratio debetur, sensui certe minus convenit, et saepe adeo magnopere vim orationis frangit ut od. η', 2. Simili modo apud tragicos illa epiphonemata αὖ αὖ, φεῦ φεῦ, ἰὼ ἰὼ etc. non distinguenda esse commate censeo, certe ubi celerime ea deinceps proferri numerus iubet, veluti illud Euripidis

Cycl. 401. κα κα κα vid. Herm. El. Met. p. 497. Sed in his summa inconstantia invasit optimas tragicorum editiones quarum aliae aliter et saepe eadem diverso modo interpunctas has voces exhibent. Exempla in re ubique obvia afferre supervacaneum duco; comparare licet Valckenarii, Porsoni, Hermanni, Seidleri, Elmsleii editiones. Hoc unum moneo, Elmsleium ad antiquam rationem redire videri, qui, quum in Heraclidis adhuc φεῦ, φεῦ scripsisset, in Medea φεῦ φεῦ exhibuit. Sed haec cum pace summorum editorum dicta velim. Minutiae quidem hae, sed non nimis leves. Nemo enim constantiam et certam legem in huiusmodi rebus magis optare potest, quam cui iuvenes erudiendi, quos quo severiore regis disciplina, eo acrius illi in omnibus perfectissimum exemplar sibi proponi cupiunt.

v. 2. ἐπεὶ θ'. Bene imperfect.: *volebat me permovere.*

v. 4. Inconsideratum se vocat, quod se tamen victum iri expectare poterat.

v. 7. μάχη; aliter infra 18, 25. προκαλούμενον φιλῆμα, unde hic fortasse aliquis conficiat μάχην με κ. τ. λ. Sed Homerum sequutus est poeta in his, Il. η', 218.

v. 14. εἰτ' ἐαυτὸν vid. prol. §. 6. Brossius, quem offendit amor ipse in pectus inanis, legere debebat od. κέ.

Comparari potest c. h. od. quod propter compositionis elegantiam, numeros emendatos et ionicae dialecti manifestissima signa, si ullum aliud, genuinum habuerim, Melsagri carm. Anal. p. 16. A. Pal. V, 179.

γ'. (82.)

Εἰς τοὺς ἑαυτοῦ Ἑρωτας.

- 5 Εἰ φύλλα πάντα δένδρων
 ἐπίστασαι κατειπεῖν,
 εἰ κύματ' οἶδας εὐρεῖν
 τὰ τῆς ὅλης θαλάσσης,
 10 σὲ τῶν ἐμῶν Ἑρώτων
 μόνον ποιῶ λογιστήν.
 πρῶτον μὲν ἐξ Ἀθηνῶν
 Ἑρωτας ἐλθοσιν θῆς,
 καὶ πεντεκαίδεξ ἄλλους.
 15 ἔπειτα δ' ἐκ Κορίνθου
 θῆς ὄρμαθους Ἑρώτων.
 Ἀχαΐης γάρ ἐστιν,
 ὅπου καλαὶ γυναῖκες.
 τίθει δὲ λεσβίους μοι,
 20 καὶ μέχρι πῶν Ἰώνων,
 καὶ Κερύνης Ῥόδου τε,
 διαχιλίους Ἑρωτας. —
 τί φῆς; — ἀνεπτειρώθης;
 οὐπω Ζύρους ἔλεξα,
 25 οὐπω πόθους Κανάβου,
 οὐ τῆς ἅπαντ' ἐχούσης
 Κρήτης, ὅπου πόλεσσιν
 Ἑρως ἐποργιάζει.
 τί σοι θέλεις ἀριθμῶ
 30 τοὺς ἐκτός αὐ Γαδείρων,
 τοὺς Βακτρῶν τε κ' Ἰνδοῶν,
 ψυχῆς ἐμῆς Ἑρωτας.

Var. lect. ἄλλο τοῦ αὐτοῦ Spal. τοῦ αὐτοῦ εἰς Ἑρωτα marg.
 Spal. — v. 2. κατ' εἰπεῖν Cod. Pal. — v. 3. εἰ κυμαθῶδες
 C. Pal. κυματῶδες Spal. εἰ ἡμαθῶδες Steph. — v. 4. τὸ
 τῆς ὁ. θ. Steph. et C. Pal. — v. 6. ποῶ C. Pal. — v. 11.
 ὄρμαθους C. Pal. — v. 13. καλλιγυναῖκες C. Pal. καλλιγυ-
 ναικες Spal. — v. 16. καὶ κερύην Ῥόδον τε C. Pal. — v. 18.
 αἰεὶ κηρώθεις Cod. Pal. αἰεὶ κηρωθῆεις Spal. et Steph. —
 v. 21. ὁ ὥμης Spal. in marg. — v. 24. ἀριθμεῖν Cod. Pal.

et Steph. — v. 25. καὶ τοὺς Γαδείρων ἐκτός C. Pal.

v. 2. Singularis quaedam venustas est in verbo *ἐπίστασαι*, quasi alter haec revera scire posset, nam proprie expectes *ἐπίστασο* — *ἦδεις* — *ἐποίησιν* ἄν.

v. 3. „Mendose in membr. *ἐλ κύματῶδες εὐρεῖν*, unde bonam lectionem sagaciter extudit Davisius ad. Cicer. de N. D. II, 47.“ *Brunch.* Qui Stephani lectionem defendi posse putarunt, Schneiderus, Dorvillius in van. crit. p. 573. et Fischerus, ante omnia probare debebant *ἡμαθῶδες* simpliciter pro *ἡμαθος* poni, et hiatum poetam non aspernari. Verissima est Davisii emendatio; *εὐρεῖν τὰ κύματα* est *εὐρεῖν τὸν ἀριθμὸν τῶν κυμάτων*; *undas* autem numerare pariter pro re difficillima poni atque *arenam* numerare satis probatum est his locis Theocr. Id. 15, 60. Lucian. Amor. c. 2. Schmied. Ael. V. H. 13; 15.

v. 6. Palatini scripturam *ποῶ* cur mutaverim, dixi prol. §. 24. De formae huius apud Atticos usu vid. Herm. ad Hecub. praef. p. XXV. Theocrito eam, pluribus semper codd. addicentibus, nuper reddidit Kiesling. ubicunque metrum eam ferret; uno tamen in loco reliquit *ποιεῖντα* in Id. 6, 31., quamvis ibi quoque plures codices alteram formam praeberent.

v. 9. Propter Degenium, qui vertit „und dann noch funfzehn Fremde“, moneo *ἄλλους* quoque Athenienses esse amores, sed consulto poeta hos non statim comprehendit, simulans hos, utpote fortasse minoris pretii, non statim memoriae succurrere.

v. 13. „Tractum ex Homero, qui Achaiam dicit *καλλυγύναινα* (h. e. *καλὰς γυναικας ἔχουσαν* schol. min.). Unde natum proverbium, *Ὅ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς*.“ *Baxter.* „Vid. Gellius NN. AA. 1, 8.: qui auctore Sotione vel Phocione (v. schol. Aristoph. ad Plut. 149. et ibi Hemsterhusius), Peripatetico, docet, adagium istud originem debere suam nimiae Laidis petulantiae, quod frustra eat Corinthum ad Laidem, qui non queat dare, quod poscatur. Loci Homeri sunt Il. γ', 75 et 258. Sed de nobili ista meretricula ipsa vid. Epicrates ap. Athen. 13, 3. p. 570. C. qui totus Athenaei liber legi debet ab his, qui nomina meretricularum Graecarum cognoscere cupiant. De incredibili meretricum Corinthiacarum copia, quarum singularem insolentiam notavit Aristophanes Plut. 149 ss., iudicari facile potest e Strab. 8. p. 378. Casaub.: quem eius locum, qua sententiam, laudavit schol. Aristoph. ad Plut. d. l. Etiam a Pindaro Olymp. 13, 4 s. Corinthus vocatur *ἀ ὀλβία Κόρινθος ἀγλαόκηνος*, haud dubie propter insignem puellarum venustatem.“ *Fisch.*

v. 15. *μέγχι* — *Ἰάνων* — *Καρίης* — *Ῥόδου* sc. *προβάς* θίς *ἐκ τούτων*.

v. 18. „Corruptus est hic versus: in quo si *καρῶσις* legas, erit hoc quidem verbum ad versum mensuram aptius, sed ad sen-

sum poëtae non satis accommodatum: qui quid voluerit, manifestum est ex versu sequenti; quae tamen eius verba fuerint, divinare non facile est." *Steph.* Brunckius recepit. Baxteri coniecturam ἀεὶ κηῶ θείς, sed haec adnotat: Nihil propius accedere poterat ad membranarum lectionem ineptissimam, ἀεὶ κηῶθεις. Verum ne sic quidem locus sanus est, quod violata metri lex ostendit, quae spondeam ante syllabam catalecticam non patitur. Longe praestat Fabri audacior coniectura:

εὐ φῆς; τόσους Ἐρωτας;

Non tam venusta est Scaligeri emendatio:

εὐ φῆς; ἀεὶ γ' Ἐρωτες;

Faber scribit: „Nulla huic loco salutis spes est, nullus ei Aesculapius fuit, nullus Hippocrates. neque id vero dolendum: nequior enim haec Ode est, „quam mummi novi.“ Equidem in desperato loco posui Hermannii coniecturam in *Elem. Metr.* p. 476. prolata, quae, ut per se elegantissima, ita etiam eo, quod *Pal. Cod.* accentum in ω posuit, haud parum confirmatur. Verbum ἀναπτεροῦν significare in admirationem abripere, suspensum reddere, iam Schneiderus in lex. satis probavit; cf. *Jacobs.* ad *Ach. Tat.* p. 166, 28. add. *Aesch. Choeph.* 227. Ceterum male neglexi hunc locum afferre in prol. §. 13 sqq.

Κανὼβον. Veteres grammatici iubent Κανώπων scribi; vid. *Eustath.* ad *Dionys.* 13. *Scylax. Geograph. min. ed. Hudson.* T. I. p. 43. *Etymolog. M. s. h. v.* postremum quidem ridiculo argumento; in nostris libris multo tamen est frequentior altera forma; vid. v. c. *Polyb.* V, 39, 1. *Strabo* XVII. p. 788. *Pausanias* V, 21, 5. *Plutarch.* de *Isid. et Osir.* c. 27. *Suidas* utramque formam agnoscit.

Brossius, qui in scriptis his numeris, qui ex poëtae sententia scribendi fuerint:

ν (ψιλόν) ο (μικρόν) ἑρμὰ θεός (sic) βῆτα

obscoenum quoddam problema invenire sibi visus est, nihil aliud probavit, quam se neque rationis, qua Graeci numeros expresserunt, neque omnino graecae grammaticae gnarum fuisse.

ιδ'. (9.)

Εἰς περιστεράν.

Ἐρασμὶν πέλεια,
 πόθεν πόθεν πετᾶσαι;
 πόθεν μύρων τασούτων,
 ἐπ' ἥερος θείονα,
 πνέεις τε καὶ ψεάξεις;
 6 τίς εἶ; τί σοι μέλει δέ;

Ἀνακρέων μ' ἔπεμψε
 πρὸς παῖδα, πρὸς Βάθυλλον,
 τὸν ἄρτι τῶν ἀπάντων
 κρατυντα καὶ τύραννον·
 12 πέπρακε μ' ἡ Κυθήρη,
 λαβοῦσα μικρὸν ὕμνον·

Ἐγὼ δ' Ἀνακρέοντι
 διακονᾷ τσαῦτα·
 καὶ νῦν, ὄρεξ', ἐκείνου
 ἐπιστολὰς κομίζω.
 καὶ φησιν εὐθέως με
 18 ἐλευθέραν ποιήσειν·

Ἐγὼ δέ, κῆν ἀφῆ με,
 δούλῃ μενῶ παρ' αὐτῷ·
 τί γάρ με δεῖ πέτασθαι
 ὄρη τε καὶ κατ' ἄγρους,
 καὶ δένδρεσιν καθίξειν,
 24 φαργούσαν ἄγριόν τι;

Τανῦν ἔδω μὲν ἄρτον,
 ἀφαρπάσασα χειρῶν
 Ἀνακρέοντος αὐτοῦ·
 πιεῖν δέ μοι δίδωσι
 τὸν οἶνον, ὃν προπίνει.
 30 κινῶσα δ' ἄν χορεύω,

καὶ δεσπότην. . . . .
 πτεροῖσι συγκαλύπτω·
 κοιμωμένη δ' ἐπ' αὐτῷ
 τῷ βαρβίτῳ καθεύδω.
 ἔχεις ἅπαντ'· ἔπειθε.
 36 λαλιστέραν μ' ἔδηκας,
 ἄνθρωπε, καὶ κορώνης.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ add. Spal. in marg. omitt. — v. 1.

ἰ
 πέλεια C. Pal. — v. 2. πέτασαι C. Pal. et Steph. — v. 4.
 ου

θέασα C. Pal. — v. 5. πτεῖς C. Pal. — v. 6. τίς ἐστὶ σοὶ
 μέλει δὲ C. Pal. τίς ἐστὶ σοὶ μέλει δὲ Steph. — v. 11. πέ-
 πρως με κ. C. Pal. et Steph. — v. 15. οὖας Cod. Pal. et
 Steph. — v. 17. καὶ φησὶν Spal. — v. 21. πέτεσθαι Steph.
 — v. 23. δένδρεσι Cod. Pal. et Steph. — v. 25. τὰ νῦν
 Spal. — v. 30. χορεύσω C. Pal. et Steph. — v. 31. καὶ δε-
 συκιάσῃ
 σπότην Ἀνακρέοντα C. Pal. et Steph. — v. 32. σὺν καλύψω
 C. Pal. συγκαλύψω Steph. — v. 34. βαρβίτῳ C. Pal.

v. 1. Ἐρασμίου. Huius adiectivi, ut similitum κόσμιος etc., masculina forma tantum in usu fuisse vulgo traditur; vid. tamen ad od. θ', 2.

v. 2. De interpunctione vid. ad od. αβ', v. 1.

πετᾶσαι. Recte ita Brunckius rescripsit, vid. Lobeck. ad Phryn. p. 581 sq. et de ultima syllaba σαι eundem ibi pag. 360. et Buttm. gramm. max. §. 87. not. 8. et §. 105. not. 8. Infra vers. 21. et od. κδ', 6. an recte vulgetur πέτασθαι an πετᾶσθαι scribi debeat, an denique πέτεσθαι c. Steph., incertum est. Πέτασθεις quidem habetur od. λγ', 6. Sed ibi eodem iure ad πέτάννυμι referas. Alibi Anacreon meliora forma πέτομαι utitur od. ιε', 23. fragm. μζ' (vulgo 15.) et πβ' (vulgo 23). comp. κρεμᾶται od. ις', 17.

v. 6. „Crediderim ego hic legendum, Τί δ' ἐστὶ σοὶ μέλημα; ut apud Theocritum initio Eydylly 14. (v. 2.). cum alter dixisset, ὡς χρόνιος· respondet alter χρόνιος; τί δέ τοι τὸ μέλημα;“ Steph. Veram iudicarem Dacieriae coniecturam: τί δ' ἐστὶ σοὶ μέλει δέ, nisi partim plus a codicis scriptura recederet, partim vero etiam hoc incommodi haberet, quod columba deinde exponit non tantum quid velit, sed etiam quae sit. Ex innumeris aliis coniecturis VV. DD. tantum has afferam: Scaligeri: τίς ἐστὶ σοὶ μέλει δέ; Baxteri: τίς ἐστὶ σοὶ μεληδών; quod Valperga quoque coniecerat, qui idem hoc quoque protulit τίς εἰς; τί σοὶ μέ-

ἀεὶ δέ; Denique Barnesii: *τὴ ἐστὶ σοι; μέλει δέ*, quam ita explicat *τὴ ἐστὶ σοι διακόντης; τοῦτο γὰρ μέλει μοι ἕνα γυναικὸς (sic)*. Equidem Brunckii lectionem recepi, in qua tantum vocola δέ ultimo loco posita displicet. Nam epici quidem antiquiores hoc refugiunt et inter recentiores Nonni secta; vid. Herm. ad hymn. in Apoll. 333. et diss. de Orph. Arg. p. 826. et addenda ad h. l. Sed alii poetae optimi interdum post duo et plura vocabula hanc vocolam posuerunt, vid. Poppo observ. ad Thucyd. p. 30. not. cf. infra od. 15, 33. 16, 22. Ad Brunckii lectionem Fischerus „haec emendatio“, inquit, „non modo accedit quam proxime ad scripturam librorum Stephani et codicis Vaticani, sed adiuvatur etiam totius orationis serie. Triplex enim proponitur columbae interrogatio v. 2—6.: et columba ad quamque respondet: ad primam v. 7—10.: ad secundam v. 11. s.: ad tertiam v. 13—34.“ Ceterum Brunckius haec adnotat: In membr. scriptum, *τὴ ἐστὶ σοι μέλει δέ*. Ob oculos habebat librarius *ΤΙΣ ΕΙ ΤΙ ΣΟΙ ΜΕΛΕΙ ΔΕ*. Vocolas *ΕΙ ΤΙ* cohaerentes, ut in veteri scriptura, disiungere non valuit, immo ne quidem bene legere, qua ex alucinatione ortum est *ἐστὶ*. Levicula mendā criticos frustra exercuit. Primus qua ratione etui deberet vidit Jac. Tollius ad Ambonium p. 97. Sed nec ipse, nec qui ab eo edocti postea huic versiculo admoveverunt manum; omne sustulerunt vitium. Legendum erat *τὴς εἰ*, non *τὴς εἰς*; Secundam personam verbi substantivi *εἰς*, es, poetae non adhibent, nisi vitando hiatus, si subsequatur vocalis.

v. 11. *μ' ἢ Κυθ' ἢ ρη*. Hanc Fabri coniecturam receperunt omnes editores.

v. 14. Verissimam puto originationem verbi *διακονῶ* a *διακνῶ*; vid. Buttm. in Lexilogo p. 218 sq.

v. 15. „Suspicio legendum *ὁρᾷς*, ut sit *δεικνυῶς* prolatum per parenthesin.“ Steph. Receperunt egregiam hanc emendationem editores tantum non omnes, improbante Levesquie; cuius verba vid. infra ad v. 32. Passim permutantur literae *ρ* et *ε*; vid. Jacobs. ad Anth. Pal. VII, 374.

v. 16. De hoc usu columbarum apud veteres, quem hodie in Batavia renovari videmus, vid. Plin. H. N. 10, 37. Ael. V. H. 9, 2. Casaub. ad Athen. 9, 11. et ad Aeneam Tact. c. 32.

v. 19. Apprime conveniunt huic loco, quae de discrimine inter *καὶ* et *καὶν* praeclare discevit Hermannus ad Antig. v. 706. ed. noviss.

v. 22. Hoc schema *ἀπὸ κοινοῦ*, quo aliquid ex sequentibus ad explendam constructionem petendum ut h. l. *κατὰ* recurrit infra od. 15, 5. cf. Eur. Phoen. 291. quo explicandum etiam puto Theo-

criti id. *iv*, 14. *ἐπεὶ καὶ ἔως καὶ ἐς αὖ*. De praepositionibus iam exposuit Hermannus ad Vig. p. 854. Praeterea vero in negandi particulis maxime occurrit: cf. Soph. Philoct. 771. Br. Eur. Troad. 492. Seidl. S. Oed. Tyr. 382. — Aesch. Choeph. 289. scribendum:

*βωμῶν τ' ἀπειργεῖν οὐχ ὀρωμένην πατρὸς
μῆνιν, δέχεσθαι οὔτε συλλύειν τινα*

i. e. οὔτε δέχεσθαι οὔτε συλλύειν ex praecleara Hermannii emendatione.

v. 23. „Potest huiusmodi dativis addi litera *ν*, potest et praetermitti. Idem dictum puta de similibus locis, ut (odar. 13, 3.) *Ἐν οὐρεσὶ βοῶντα* item (odar. 17, 11.) *Τί δ' ἀστράσι βοώτω* et si qui sunt alii. Memini enim, me legere apud quendam grammaticum, huiusmodi dativis non adscribi plerumque *ν*, ne duriores efficiat orationem: intelligi tamen potentia, ut illi loquuntur.“ Steph. Vellem, ut hanc magni viri notam praetermittere licuisset.

v. 25. *ταῦν*. Sequimur in his Wolfium; vid. ad seq. od. v. 16.

v. 30. *ἄν χορεύω*. Recte hoc Pauwius coniecit. De particula *ἄν* cum indicativo vid. Porson. ad Phoen. 412. Elmsl. ad Med. 416. (nam Porsonum, quod mireris, omiserat Elmsleius) et ad praeclearam eius notam Herm. in praefat. ad Soph. Elect. p. XIV.

v. 31. „Vide, num legendum sit, *καὶ δεσπότην ἐμοῖσι Πτεροῖσι συγκαλύψω* aut, si non *ἐμοῖσι*, aliquid simile postulet locus; nam accusativus hic, *Ἀνακρέοντα*, videtur ex scholio irrepisse.“ Steph. Idem ad edit. poët. lyricc.: „Quid si vero *πότην Ἀνακρέοντα* legamus?“ Variis coniecturis vel potius ineptiis hunc locum tentarunt, quarum tantum unam, Regnierii, animi causa apponam:

καὶ δεσπότην Ἀνακρέ

οντα πτεροῖς καλύψω.

Vera haud dubie Stephani prior coniectura, nam *ἐμοῖσι* poterat propter sequens *πτεροῖσι* facile ab eo, qui haec calamo excipiebat, praetermitti, praesertim si glossema iam in textum pervenerat. Aliquis apud Longopetraeum coniecit *καὶ δεσπότην γέγοντα*, quod a Schneidero defenditur. Verum si haec oda, ut videtur, sex strophis constabat, abundat sexta uno versu, unde conicias, hos duos versus fortasse unum aliquando fuisse, quamquam nunc nulla ratio suppetit, qua hoc fieri potuerit.

v. 32. Je crois qu'il faut s'en tenir à la première leçon, qui étoit aussi celle des manuscrits d'Henri Etienne. Elle peint bien la vanité de la petite colombe, qui croit couvrir Anacréon tout entier de ses ailes. Pour lui conserver ce caractère de vanité qui

convient à une servante favorite, je ne voudrois pas, comme l'a proposé H. Etienne, changer le mot *ὄλας* du v. 15. en *ὄρας*. La colombe veut se rendre importante, en se vantant d'être chargée de lettres d'une grande importance et maintenant quelles lettres je porte de sa part.

v. 35. Pauwius coniecit *ἀπέλθω*, quod etsi falsissimum est, tamen offendisse eum in secunda persona non miror. Quis enim non columbam potius abituram expectet, quam poëta in initio carminis advenientem salutaverat? Quae res apte solvi non potest, nisi illud *ἀπέλθε* metaphorice intelligas, *mitte me, nolo amplius tecum conversari*; aut paullo urbanius dictum pro *ἐφε, abi pro abi in malam rem*.

Ceterum Brossius hic Bathyllum ipsum intelligit, cui epistola afferatur. At ne verbum quidem video, unde huiusmodi suspicio possit firmari. Nam *καμίζω*, v. 16., ut possit poni pro *πρόσφερω*, vid. Hom. Od. XIII, 68., non tamen ita accipiendum esse v. 8 sqq. docent, ex quibus satis apparet, columbam hic cogitari debere, quae missa ab Anacreonte ad Bathyllum in itinere aliquem offendat, cui haec narret. — Hoc odarium summis laudibus mactarunt cum alii multi, tum summi viri Ramlerus, Herders, Uzius, ut refert Degenius; Brossius simpliciter omnium optimum iudicat. Festivum poëma esse facile concedo, festivius tamen, si alium, quam Anacreontem habet auctorem. Neque enim inepte Pauwius obiicit, nimiam laudem sibi tum Anacreontem arrogaturum fuisse, quod sensit etiam Schneiderus. Accedit vero usus verbi *πετᾶσθαι* et variata dialectus in *ἐλευθέην* et *λαλιτέραν*, quae seriorem aetatem haud obscure arguunt. De dialecto tamen vid. prol. §. 6. Denique illud quidem satis festivum et ex columbarum, cum superbia quadam incendium, natura adeo petium, quod se iactat et sua negotia ut gravissima praedicat columba; sed quae vss. 28 — 32. profert, ea mihi quidem nimis ridicula et inepta videntur. Quare etiam non dubitavi Cod. Pal. et Steph. *συναλύπτω* recipere, non indignum tali poëta, qui alia tam inepta iam dixerat. Librarius videtur hoc superscripta lectione mitigare voluisse. vid. prol. §. 4.

ιε'. (28.)

Εἰς κόρην.

- Ἄγε ζωγράφων ἄριστε,
 γράφε ζωγράφων ἄριστε,
 Ῥοδῆς πάρανε τέχνης,
 ἀπεύσαν, ὥς ἂν εἰπῶ,
 5 γράφε τὴν ἐμὴν ἑταίρην.
 γράφε μοι τρίχας τὸ πρῶτον
 ἀπαλὰς τε καὶ μελαίνας·
 ὁ δὲ κηρὸς ἂν δύνηται,
 γράφε καὶ μύρου πνεύσας.
 10 γράφε δ' ἐξ ὅλης παρειῆς,
 ὑπὸ πορφυραῖσι χαίταις,
 ἐλεφάντινον μέτωπον.
 τὸ μεσόφρυον δὲ μή μοι
 διάκοπτε, μήτε μίσγε·
 15 ἔχτω δ', ὅπως ἐκείνη,
 τὸ λεληθότως σύνοφρον
 βλέφαρων ἴτυν κελαινὴν.
 τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθὺς
 20 ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησόν,
 ἅμα γλαυκόν, ὥς Ἀθήνης,
 ἅμα δ' ὑγρὸν, ὥς Κυθήρης.
 γράφε ὄϊνα καὶ παρειάς,
 ῥόδα τῷ γάλακτι μίξας.
 25 γράφε χεῖλος, οἷα Πειθοῦς,
 πρόσκαλούμενον φίλημα.
 τρυφεροῦ δ' ἔσω γενείου,
 περὶ Ἀνγθίνῳ τραχήλῳ,
 Χάριτες πέτοιτο πᾶσαι.
 30 στόλισον τὸ λοιπὸν αὐτὴν
 ὑποπορφύροισι πέπλοις·
 διαφαινέτω δὲ σαρκῶν
 ὀλίγον, τὸ σῶμ' ἐλέγχον.
 ἀπέχει· βλέπω γὰρ αὐτήν·
 τάχα, κηρὲ, καὶ λαλήσεις.

Var. lect. τοῦ ἀντοῦ ἀδδ. Spal. εἰς τὴν αὐτοῦ ἐκείθεν Steph. —
v. 3. ποδὶς καίρῃς C. Pal. et Steph. — v. 11. ὑπὸ πορφύρεσσιν

Cod. Pal. et Steph. — v. 16. τολεληθότως C. Pal. τὸ λη-
ληθότως Steph. — v. 17. κελαινῇ Cod. Pal. et Steph. —
v. 22. ρίνας Cod. Pal. — v. 23. τὸ γάλακτι Cod. Pal. —

v. 28. περὶται εἰ in marg. πέτοιτο C. Pal. — v. 32. ἔλεγ-
χον Spal.

v. 3. „Quid si ‘Ποδὶς hic legas? Certe cum aliorum multo-
rum, tum ipsius Pindari (Olymp. 7, 91 sqq.) testimonio lectio-
nem hanc confirmabis. Pro καίρῃς autem quidam putant legen-
dum τέρῃς: illud non video quomodo lex versus possit ferre;
sed ne hoc quidem satis aptum huic loco videtur.“ Steph. Rho-
dii celeberrimi erant arte pingendi; vid. Plin. H. N. VII, 38.
XXV, 10. Receperunt necessariam hanc coniecturam fere o-
mnes editores. Κάρῃς recte coniecit Lennepius ad Phalar. epp.
p. 91. quod ipsum quoque receperunt deinde fere omnes. Le-
vesquius quidem raritatem vocabuli obiicit, quae tanta fuerit,
ut Xenophon in Hellen. I, 4, 3. explicationem addere debuerit.
Sed primo videndum ne glossema illud, quod Schneiderus iam
aspicabatur, in Xenophonte aliunde irrepserit. Deinde vero
haec ipsa raritas vocabuli efficere potuit, ut librarii illud oblite-
rant. Nescio autem an ex hoc vocabulo etiam καρανὼω deri-
vandum ap. Aesch. Choëph. 526., quod si ex κάρῃον originem
duceret, καρῃνὼω esse debebat.

v. 7. „Sic apud Theocritum id. 20, 8. μαλακὸν γένειον.“ Steph.

v. 10. ἐξ ὅλης παρειῆς i. e. inde ab ea parte, ubi integra de-
picta gena desinit. cf. Vig. p. 601 sq.

v. 13. πρὸ φόρον. Ovid. Art. Am. III, 201.: *Arte, superci-
lii confinia nuda repletis.* Claudian. X, 267.: *Quam iuncto levi-
ter sese disorimine confert umbra supercilii.*

v. 15. ἐχέτω sc. τὸ πρὸ φόρον ἐκείνη sc. ἐκείνη. Fort. scrib.
ἐκείνης.

v. 16. „Malim ego articulum annectens adverbio legere τολε-
ληθότως: nam et usitatissimum in adverbis hoc est, et possit
alioqui multis facessere negotium hic locus, qui hoc modo planus
est et apertus. Nam ἐχέτω βλεφάρων ἔνν τολεληθότως σύνο-
φρον perinde est, ac si dixisset, ἐχέτω τὰς ὀφρῦς ληληθότως συγ-
κεχυμένας: quo vocabulo utitur alicubi Plutarchus. Existimabit
aliquis fortasse, βλεφάρων ἔνν accipi ἀντὶ τῶν βλεφαρίδων: et
hic sensus prima fronte se offert. Sed si quis propius intueatur,
videbit, contextum orationis hoc non ferre. Nam quid hoc sibi

vellet tandem, μή διακόπτε τὸ μεσόφρονον, μηδὲ μίση, ἀλλ' ἐχέτω τὰς βλεφαρίδας σύνοφρος? Absurdum certe hoc esset. Quod si quis pertinaciter hanc interpretationem tueri voluerit, sed alio sensu, primum σύνοφρον legat, ut sit τὸ σύνοφρον substantivum, quod et novum est, et durum; deinde claudens sententiam post σύνοφρον, et interpungens, addat δὲ post βλεφάρων, ut sit, βλεφάρων δ' ἔνυν κλεινὴν, et repetat ἀπὸ τοῦ κοινοῦ verbum ἔχεται. (Fecerunt hoc Barnesius, Bothius, Moebius, al.) Sed vide, quam vim afferas contextui. Deinde an colorem βλεφαρίδων describeret, de superciliorum colore taceret? Cur non potius integram servans orationis seriem; βλεφάρων ἔνυν accipies περιφραστικῶς, ἀντὶ τῶν ὀφρύων? Nonne posita sunt κύκλω τῶν ὀμμάτων αἱ ὀφρῦς? Atqui dixit βλεφάρων, non ὀμμάτων: quid tum? Si ambiunt totum oculum, certe et palpebras, oculi partem magis illis vicinam, praesertim si de superiore palpebra intelligas, adde, quod hunc versum ingredi non poterat ὀμμάτων. Xenophon (Memorr. 1, 4. 6.) quoque dicit, naturam providam ὀφρῦσιν ἀπογείσασθαι τὰ ὑπὲρ τῶν ὀφθαλμῶν (ὀμμάτων dixit). Denique mihi magis videtur consentanea rationi haec expositio. Si quis tamen aliquid melius afferat, illum sequar. Est autem aliquando σύνοφρος mulieris epitheton, quo etiam puellam quandam honestat Theocritus Eidyll. 8. (v. 72 sq.) his versibus: Κῆρ ἐκ τῷ ἄντρῳ σύνοφρος κόρα ἐχθρὸς ἰδοῖσα | τὰς δαμάλας παρῆλόντα, καλὸν καλὸν ἡμεῖς ἔρασκεν. Eadem appellatur et μίξοφρος. Anacreon, ut vides, addit λεληθότως. Videre est autem ita propemodum coeuntia supercilia iis, qui moesti frontem contrahunt et corrugant; unde etiam illi, verbo ab hoc nomine deducto, συνοφροῦσθαι dicuntur. Mirum est vero, placuisse illis ita confusa supercilia, quum nihil a pulchritudine magis videatur alienum. Sed alia multa observabis veteribus fuisse in deliciis, quae tui non erunt stomachi. — Caeterum linguae latinae inopia loci huius interpretationem reddit paulo difficiliorem. Nam nec nomen habet, quod respondeat huic graeco σύνοφρος, nec quod illi μεσόφρονον, quod et μετόπιον appellatur. Cui tamen inopiae mederi conatus sum, dum hunc locum verterem. (Vertit eum Stephanus sic: *Supercili nigrantes Discrimina nec arcus, Confundito nec illos: Sed iunge sic, ut anceps Divortium relinquo; Quale esse cernis ipsi*). Id autem assecutus sim, nec ne, tuum esto, lector, iudicium. Unum hoc addo, si ea, quibus usus sum, verba tollas, vix te, quae in eorum locum reponas, habiturum. Steph. Quod attinet ad τολεληθότως, formatum ut πεποιθότως, primo hoc monendum, significationem eandem esse, sive divisim sive iunctim illud scribas. Ambiguitatis vitandae causa Wolfius in praef. ad ll. p. LXII. iunctim haec adverbia

scribi iubet, ubi articulus ad ea pertineat; divisim, ubi ad aliud vocabulum, quod sequatur. Cl. Poppo autem in prol. ad Thuc. vol. I. p. 219 sq. praestantissimorum codicum auctoritate haec plerumque divisim scribenda ait, praesertim quum saepe etiam alia vocula interficiatur v. c. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ τε λοιπὸν etc. Codicum quidem auctoritatem in his nullam esse puto, neque interiectae voculae aliquid probare possunt; alioquin permulta disiungenda essent, quae nonnisi iunctim recte leguntur.

Ex ipsa re ratio quaedam est quaerenda, quae et nobis legentibus satisfaciatur et a veterum usu non aliena sit. Iam quemadmodum in illis particulis *πῇ, πάντῃ, ταύτῃ, ἥ* etc. iam dudum placuit subscribere iota iis, quarum flexibilis forma unde deriventur adhuc in usu sit, ita etiam in his adverbis si adiectivi formam retinent ut *πρῶτον, πολὺ* etc. seiungendus videtur articulus, ceteris, quae mere adverbialem formam habent, copulandus, nisi quidem ad aliud vocabulum referendus est. Hinc vs. 6. scripsi τὸ πρῶτον vs. 29. τὸ λοιπὸν contra od. id., 25. τανῶν et quamvis non nesciam cum adverbis in *ως* articulum alibi non coalescere, tamen quoniam cod. Pal. iunctim scriptam hanc vocem exhibuit, nulla idonea caussa haec erat, cur eum desererem. Non male tamen Pauwius coniecit *τι λεληθότως σύννοφον*, pro quibus scribi etiam posset *σύννοφον λεληθότως τι*. Ceterum permulta de venustate huius loci et totius odarii scripta exstant, quae omnia commemorare non meum esse duxi. Unum Lessingium nominabo in libro inscr. Laocoon p. 202 sq. et Schwabium: *Erläuterungen der 23sten Ode des Anakr. Buttst. 1781.*

In sequente versu *ἔνυς βλέφαρων* non est circulus, quem efficiunt palpebrae, sed qui ambit palpebras, certe superiore parte, quae levissima observatio quum latuerit interpretes, alii *βλέφαρα* hic pro ciliis, alii pro superciliis acceperunt, alii, qui hoc contra omnem linguae usum esse viderent, aut ad mutationem illam, quam Stephanus protulit, aut ad contortam explicationem confugerunt. Apertus est loci sensus. Quum verss. 13 et 14. τὸ μεσόφρονον quomodo non faciendum dixisset, nunc praecipit, quomodo fieri illud velit; *habeat*, inquit, scilicet τὸ μεσόφρονον nigricantem arcum, qui palpebras ex parte ambiens furtim quasi colat. Ceterum accentum correxi in voce *κλειωνῆν*, falso positum in omnibus editionibus praeter Bornianam, quam Schaeferi diligentia curasse fertur. In *πορφυρεῖσι* iam Barnesius idem fecerat, cui pauci tamen fidem habuerunt.

v. 20. „Tritum est *γλαυκῶπις Ἀθήνη*, Homericum. Quod autem ad *ὕψον* attinet, verti paetum; illum secutus versum, qui est inter antiqua diversorum autorum epigrammata ( )
Minerva flavo lumine est, Venus paeto. Pollux, (Onom. 2, 60.)

haec coniungit, βλέμμα ὄφθον, θηλυκόν, ἀνάνδρον. " Steph. Pulchrum certe γλαυκόν ὄμμα non visum esse apparet ex Lucian. DD. XIX et XX. et festivo loco Lucretii IV, 1154. γλαυκῶπις explicat Hesychius φοβερά ἐν τῷ ὀφθαλμῷ. Terribiles, et coruscantes oculi decent deam bellicosam, quum contra Veneri conveniant ὄφθαλμοι, oculi udi, tremuli, lascivi, quales igitur in amica esse vult poëta, temperatos tamen caesiorum gravitate. —

v. 24. οἷα Πειθούσῃ. „Suadela praeesse fingebatur, ut Venus, nuptiis, comesque erat Gratiarum v. Hesiodus *Ἔργ.* 73. Et quicquid habet vim alliciendi, ei tribuitur Πειθῶ v. odor. 22, 6. Ex quo intelligitur, v. 25. adiectum esse interpretationis causa." Fisch. Adde Paus. I, 22.

v. 27. „Verti colla laevia, secutus hos versus ex lib. 7. (Anal. II, 399. A. Pal. V, 28.) — ὅτε σοῦ τὸ πρόσσπον ἀπὸ Κείνο τὸ τῆς λύγδον βάσιαν λεϊότερον. Quo in libro (Anal. II. p. 398. A. Pal. V, 48.) etiam hoc carmen habes, Δειρὴ λυγδινὴ, καὶ στήθεα μαρμαίροντα. Esse autem λύγδον marmoris genus, cum ex aliis, tum ex Philostrato patet, qui in prooemio *Εὐκλώνων*, (p. 762. Olear.) dicit, ξέοντες τὴν λυγδίνην, ἢ τὴν Παρίαν, λίθον, ubi vulgo legitur παρίαν, sed perperam. Id autem marmor quum non solum laevitate, sed etiam candore, commendetur, si cui magis placet colla candida interpretari, per me licet, nec repugnat ipsa versus mensura." Steph.

v. 30. „Non legendum est ὑπὸ πορφύροισι, duobus verbis, sed, ut excudimus, ὑποπορφύροισι. Sic in quodam epigrammate Διονυσίου Σοφιστοῦ habes (Pal. V, 84.) Εἶθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον." Steph.

v. 32. ἐλέγχειν „ita positum est hoc loco, ut κατηγορεῖν ap. Xen. Cyrop. I, 4. 3. et ap. Platon. Phaedon. 18., ut sit ostendere, indicare, quale quid sit; prodere. Sic ap. Brunckium *Analect.* vol. 1. p. 149. in epigr. Bacchylidae v. 2. 5. verba ἐλέγχειν, ut μαρτυρεῖν, idem declarant." Fisch.

v. 33. ἀπέχει Hesychius explicat ἐξαμαρτῇ, ἀπόχρη, qua significatione occurrit in Nov. Test. Marc. 14, 41. ubi Salmasius, Gatackerus, Grotius, alii nullum alium locum ex tota antiquitate proferre potuerunt, quam hunc nostrum; cf. Schaef. ad Bos. ellips. p. 303 sq. Nisi quis velit scribere ἀπέχει, abstine, Hesychii explicatio sola relinquitur.

Huius praestantissimi odarii, quod laudem omnium qui illud attigerunt expertum est, si quis primum atque vicesimum septimum versum omittere vellet, quod nimiae tamen esset audaciae, totum carmen quattuor strophis constaret, quarum unaquaeque octo versus comprehenderet.

εἴ. (29.)

Εἰς νεώτερον Βάθυλλον.

Γράψι μοι Βάθυλλον οὔτω,
 τὸν ἑταῖρον, ὥς διδάσκω.
 λιπαρὰς κόμας ποιήσον,
 τὰ μὲν ἔνδοθεν, μελαινας,
 τὰ δ' ἐς ἄκρον, ἡλιώσας·
 ἑλικας δ' ἐλευθέρους μοι
 πλοκάμω, ἄτακτα συνθεῖς,
 ἄφες, ὥς θέλωσι, κείσθαι.
 ἀπαλὸν δὲ καὶ δροσῶδες
 στεφένω μέτωπον ὀφρῦς
 κνανωτέρῃ δρακόντων.
 μέλαν ὄμμα γοργὸν ἔστω,
 κεκερασμέναν γαλήνη,
 τὸ μὲν ἐξ Ἄρηνος ἔλκον,
 τὸ δὲ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 ἵνα τις τὸ μὲν φοβῇται,
 τὸ δ' ἀπ' ἐλπίδος κρημάτων.
 ῥοδίνην δ', ὅποια μῆλον,
 χνοῖνην ποιεῖ παρειήν·
 ἐρύθημα δ' ὥς ἂν Αἰδοῦς
 δύνασαι βαλεῖν, ποιήσον.
 τὸ δὲ χεῖλος, οὐκέτ' οἶδα,
 τί μοι πρόσωποι ποιήσεις·
 ἀπαλόν, γέμον τε Πειδοῦς.
 τὸ δὲ πᾶν, ὃ κηρὸς αὐτὸς
 ἔχεται λαλῶν σιωπῇ.
 μετὰ δὲ πρόσωπον ἔστω
 τὸν Ἀδάντιδος παρελθῶν
 ἐλεφάντινας τράχηλος.
 μεταμάξιον δὲ ποιεῖ
 δοδύμας τε χεῖρας Ἑρμοῦ,
 Πολυδεύκεος δὲ μηρούς,
 Διονυσίην δὲ νηδύν.
 ἀκραιῶν δ' ὑπερθε, μηρῶν,

μηρῶν τὸ πῦρ ἔχοντων,
 ἀφ' ἑλῆ ποιήσον αἰδῶ,
 Παφίην θείλουςαν ἦδη·
 φθονεργὴν ἔχεις δὲ τέχνην,
 ὅτι μὴ τὰ νῶτα δεῖξαι
 δύνασαι· τὰ δ' ἦν ἀμείνω.
 τί με δεῖ πόδας διδάσκειν;
 λάβε μισθὸν ὅσον εἴπης·
 τὸν Ἀπόλλωνα δὲ τοῦτον
 καθελὼν, ποιεῖ Βαθύλλον.
 ἦν δ' εἰς Σάμον ποτ' ἔλθης;
 γράφε Φοῖβον ἐκ Βαθύλλον.

Var. lect. Tit. εἰς Βαθύλλον Steph. — v. 4 et 5. τὰς μὲν —
 τὰς δὲ Cod. Pal. — v. 6. ἑλκας Spal. — v. 8. ὡς Cod.

Pal. — v. 14. ἄρεος ἑλκων C. P. — v. 16. φοβεῖται C. Pal.
 — v. 17. τοῦ δ' ἀπ' C. Pal. κρέματα Spal. — v. 18. ῥο-
 δινην C. Pal. — v. 23. ποιήσεις C. Pal. — v. 24. τὸ πι-
 θοῦς C. P. — v. 27. μεγα C. Pal. in marg. μετὰ. — v. 28.
 τὸ δ' Ἀδωνιδος παρήλθον C. Pal. et Steph. — v. 36. αἰδῶ
 Spal. — v. 39. ὅτι μοι C. P. — v. 42. ὅσον Spal. — v. 45.
 εἰς ἔλθῃς
 ποτ' ἔλθης C. Pal.

v. 2. „Sic apud Theocritum intelligitur hoc nomen ἀπηνέα εἶ-
 χεν ἑταῖρον.“ Steph. Est id. γγ', 48.

v. 3. „Nittidas comas exposui Horatium (Ep. I, 14. 32.) secutus.
 Sic et apud Synesium, (est versus Homeri Od. o., 332.) αἰεὶ δὲ
 λιπαροὶ κεφαλὰς, καὶ καλὰ πρόσωπα, vel potius καλοί. Aristophanes
 λιπαρὸς χώρων ἐν βαλανείῳ. Et Sophocles quum incultum
 horridum et squalidum capillum significare vellet ἀλιπαρῇ
 τρίχα dixit.“ Steph. In Electra 443. ubi vid. tamen Hermannum. —

v. 5. „Habet et apud Philostratum (V. Apoll. 7, 42.) ἡλιώσαν
 κόμην. Est autem ἡλιώσα κόμη, sive ἡλιώθης, quam Homerus
 ξανθὴν appellat, ut (Il. α', 197.) ξανθῆς δὲ κόμης ἔλε Πηλεΐωνα.
 Idem ξανθὸν Μενέλαον vocat, id est ξανθότριχα. Huiusmodi
 caesariem χρυσὴν etiam nominant, unde et χρυσοχαίτας ἔρως
 apud hunc (Anacr. od. μα', 12). Sic et apud Latinos aurea coma,
 unde et auricomus. Quod autem dicit τὰ μὲν ἔνδοθεν μελαίνας,
 τὰ δ' ἐς ἄκρον ἡλιώσας, conferri debet cum illis Ovidii (Amorr.

I, 14, 9.) versibus, quibus describit amicae suae capillos, *Nec tamen ater erat, nec erat tamen aureus illis: sed quamvis neuter, mistus uterque color.* Praeterea Porphyrio, vir doctissimus, exponens hunc Horatii versum (od. III, 14, 22.) *Myrrheum node cohibere crinem*, ait, colorem myrrheum in crinibus hodie quoque dicunt, qui medius est inter flavum et nigrum. Haec ille. Sic in quodam incerti auctoris epigrammate (Anal. III. p. 163. Anth. Pal. V, 26.) *Εἴτε σε κνανέησιν ἀποστίλβουσαν ἐθείραις, Εἴτε πάλιν ξανθαῖς εἶδον, ἄνασσα, κόμαις.* Comae autem ξανταὶ flavae, vel χρυσαὶ aureae, vel ἡλιώδεις seu ἡλιῶσαι soli concolores, eadem sunt." Steph. Afferunt praeterea Eunapium p. 29. ed. Steph. αἱ κόμαι μελάντεραι τε καὶ ἡλιῶσαι κατέχυντο, et Callistratum Stat. p. 894. Olear. ἡ θριξ ἐκ ριζῶν ἀνιούσα μελάντερον (sic enim scribendum) πρὸς τοῖς ἄκροις ἐπόρφυρεν, in quibus omnibus non medius inter aureum et nigrum color quaerendus est, sed variabilis, i. e. qui, prouti lucem aut umbram accipit, modo nigrescens modo candescens apparet. Optime hoc expressit Homerus II. σ, 546 sqq.

τοὶ δὲ στρέψασκον ἄν' ὄγμους,
 ἴμενοι πλοῖο βαθείης τέλσον ἱκέσθαι.
 ἡ δὲ μελαινέτ' ὀπισθεν, ἀρηρομένη δὲ ἔφνει,
 χρυσαίη περ ἰόδσα· τὸ δὲ πῆρι θαύμα τέτυκτο.

In var. lect. adverte corrigentem librarium; cf. prol. §. 4. —

v. 8. „Legitur ἐτ' θέλωσι' et tunc subauditur ἄν ut sit ὡς ἄν θέλωσι." Steph. θέλωσι recepp. Brunck., Degen., Moeb. etc. sed in tali loco coniunctivus part. ἄν carere non solet, ne in his quidem odariis; vid. od. ιε', 4. ὡς ἄν θέλωσι significaret ut volent. Ceterum observa eandem rem ter expressam verbis ἐλευθέρους ἄτακτα, ὡς θέλουσι. —

v. 9. „Metaphora haec, qua roscidum pro tenero ponitur, melius sonaret Gallicis auribus, quam Latinis. Antipater eodem modo ὑδατίνους βραχίονας dixit. A grammaticis tamen δροσώδης sive ἐρσηῖς exponitur καλός, petita, ut aiunt, metaphora ἀπὸ τῶν δεδρoσισμένων ἀνθῶν· ταῦτα γὰρ καλλίονα φαίνεσθαι. Pro quibus facere videtur ille Theocriti versus, (Id. κ', 16.) καὶ χρῶα φοινίχθην ὑπὸ τῶλγος, ὡς ῥόδον ἔρσα. Sed haud scio, an possit (nequeat) hic habere locum haec interpretatio." Steph. Antipatri illud legitur in Anth. Pal. IX, 567. Anal. II. p. 117., ubi haec de puella poeta dicit:

ὑδατίνους φασέουσα βραχίονας, ἢ μόνη ὀστοῦν
 οὐ λάχεν, (ἦν γὰρ ὅλη τοῦν ταλάροισι γάλα)

vid. Jacobs., qui Toupio non credit in Theocr. κη', 11. ὑδάτινα βράκη eodem modo interpretanti. Causam non video; nam quae Kjeslingius posuit, loca pro Jacobsii opinione, alia omnia quam

F

hoc probant ὁδῶντος de colore accipi debere. Comparari praeterea potest, si quis velit, *χρῶμα θεοσφέντα* Anal. III. p. 76. A. Pal. V, 270. et *μηρῶν θεοσφῶν* Anal. II. p. 370. A. Pal. XII, 208. et *θεοσφῶν στομάτων* Anal. III. p. 71. A. P. V, 244. ubi vid. Jacobs. Antiquiores voc. ὑγρὸς maxime ita usurpare notum est, quod Plinius dicit *paene liquidus*.

v. 10. Scripsi ὄφρως cum Cod. Pal. et Steph. quod editores fere omnes mutarunt in ὄφρως. Sed quum veteres grammatici hac de re dissentiant, vid. Buttm. Gr. ampl. p. 174. not. et Orion post Etym. Gud. p. 637, 50 sqq., equidem ita ratiocinor: auctor huius odarii, quisquis est, vixit aut ante, aut post inventa haec accentuum signa. Si ante vixit, haud dubie ei grammatico (nam librario eum vix imputaveris) hic accentus debetur, qui primus illius carmina recensuit accentibusque instruxit; at huic homini certe etiam aliqua auctoritas esse debet: si post vixit auctor, quis certo negare possit hunc ipsum ex iis fuisse, qui *περιπλάσθαι* tāτα iubebant? Praeterea non negligendum praestantissimos quosdam codices, inter quos hic ipse est Palatinus, hanc formam passim exhibere, ut Ravennas Aristoph. Nub. 147.; in quibusdam vero constanter tenere, ut in ἄφρως Theocr. is, 13, 14. quod corrigi volebat Schaeff. ad Greg. Cor. pag. 320, ut vere correxit *ιχρὺς* ap. Mosch. ε, 10.

v. 11. „Homerus, (Il. α, 528.) Ἥ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὄφρῳσι νῆσσε Κρονίων, id est, μελαίναις, ut vulgo exponunt. A Theocrito (Id. γ, 18. δ, 59.) quoque κυανόφρως puella eodem modo appellatur. Et in alio Homeri loco, qui est Il. λ, (v. 26 sq.) Κυάνεοι δὲ θράκοντες ὄρωρέχαστο ποτὶ (ποτὶ) δειρὴν Τρεΐς ἐκείρεθ' ἱρίσιν ἐοικότες, admonet Eustathius (p. 823. 24. Rom.), non hoc dici διὰ τὸ χρώμα, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐκικυρτοῦσθαι τοὺς ἀγένας κατὰ τινὰ κυκλικὴν καμπήν. et exponens illa verba, quae leguntur paulo ante v. 24. Τοῦδ' ἦτοι δέκα οἶμοι ἔσαν μέλανοι κυάνεοι, ait, p. 823. 19. Rom., Κύανος εἶδος τι χρώματος μέλανος, ἐξ οὗ τὸ κυάνεον τοιοῦτον δὲ καὶ τὸ χρώμα τοῦ οὐρανοῦ ἀναγκαστὶς κατὰ τοὺς φυσικοὺς, ὁκηνητὰ ἐστὶ πάντῃ ἀνέφελος. Latini *caeruleum* draconem vocant. A Propertio appellatur quidam fucus caeruleus, et forma caerulea, his versibus, (2. eleg. 14, 27 sq.) *An si caeruleo quaedam sua tempora fuce Tinxerit, idcirco caerulea forma bona est?* Ex his omnibus iudica, quae magis huic loco conveniat interpretatio.“ Steph. Mirum est ab interpretibus de hac voce non primatium locum afferri, qui est in Plat. Timaeo p. 68. c. λαμπρῷ δὲ λευκὸν ξυνελθόν, καὶ εἰς μέλαν κατακορὲς ἐμπεδὸν κυανοῦν χρώμα ἀποτελεῖται; κυανοῦ δὲ λευκῷ κεραινωμένον γλαυκόν. Quid λαμπρόν sit, comici potest ex iis, quae ante posuit λαμπρόν τε ἐρυθρόν τε μινγόμενον ξανθόν

γῆλον" sc. fulvus, γαλβιτῆλης; unde efficitur κρόσσος fore cum colore Platoni esse, quem nos dicimus *violetis*. Si caeruleus apud Latinos redditur, meminisse debemas, coeli colorem in illis regionibus aliquanto plus nigrescere quam apud nos. vid. Itineraria eorum, qui illas regiones inviserunt. Rufinus in Anal. II, 893. A. Pal. V, 74.

καὶ νεφελισσος ὄφθός, καὶ νεανανός τόν.

De oculis ipsis usurpatur Anal. I, 200. A. Pal. VII, 646., ubi vid. Jacobs. In nostro locq autem, ut omnino apud poetas saepe, nihil est nisi *nigrescens*, uti Homero non raro dicitur de erinibus, nubibus etc. —

v. 12. γοργός de oculis. Eur. Phoen. 149. Aesch. S. a. Th. 548. Ach. Tat. 8, 22. ubi vid. Jacobs. —

v. 16. „Dicitur τὸ μὲν, τὸ δὲ, ut τὸ μὲν, τὰ δὲ, pro partim quidem, partim vero. Nec admittit versus aliam lectionem, nam si legas τοῦ δ' ἀπ' ἐκπιδός, non stabit.“ Steph. Librarii correctio haec est. —

v. 18. „Vel τὴν χροίην παρεῖν ποιεὶ ῥοδίην, ὅποια μῆλον vel χροίην, ὅποια μῆλον. Illud quodammodo ἀκυρον; hoc autem, propter inversum vocabulorum ordinem, duriusculum videtur: sed elegans est alioqui metaphora, ut apud Aristophanem, (Nubb. 974.), Τοῖς αἰδολοῖσι δρόσος καὶ χροῦς, ὥσπερ μῆλοισιν, ἐκίηθαι. Lanuginem poetae quoque latini appellant: et ut ἐκίηθαι dictum hic vides, ita florem vocat hoc versu Virgilius, (Aen. 8, 160.) Tum mihi prima genas vestibat flore iuventa. Sed per μῆλον hic intellige Cydonium malum, ut apud eundem poetam (Ecl. 2, 51.), ubi ait, Ipse ego cana legam tenera lanugine mala. Ibycus (vid. fragm. Ibyci ab Ursino collecta p. 115.) κυδωνίας μηλίδας vocat. Hinc et factum verbum κυδωνιδῶν a Leonide. (Tarentino in Anal. I. p. 234. A. Plan. IV, 182.)“ Steph. Proprie significat ῥοδίην rosaceam, e rosis confectam, vid. od. μάλ, 2. μβ', 15., quod quidem alienum sit ab hoc loco, Moebius Fischeri monita posuit ῥοδία, ut corrigere voluit librarius in cod. Pal. Sed huiusmodi discrimina non servari poetis quis nescit? Si verba huius loci simpliciter spectas, possunt haec quattuor modis accipi:

1) ποιεὶ τὴν ῥοδίην παρεῖν χροίην ὅποια μῆλον.

2) ποιεὶ τὴν ὅποια μῆλον q. π. χν.

3) ποιεὶ τὴν χροίην παρ. ῥοδ. ὅπ. μῆλ.

4) ποιεὶ τὴν ὅποια μῆλον χν. παρ. ῥοδ.

Sed primam rationem optimam esse facile quemque suus sensus docet. Simili modo dixerat ante μέλαν ὄμμα γοργόν ἔστω. Attuli haec, ut discant tirones quam parum sufficiat singula poetarum verba intelligere, nisi totum orationis nexum perspicias. —

u. 20. „Hic *ὥς* pro *ὅσον* quod. *ὑβρὺν* non est; nam grammatici et in hac versu (Odys. ε', 344.) *καὶ κλέας ὥς οἱ χεῖρες ἐχάρδανεν*, exponunt *ὥς ἀντὶ τοῦ ὅσον*. Ad hunc locum autem pertinet, quod respondet Pythia, rogata, quis esset color pulcherrimus, *Is*, inquit, quem in ingenuis gignit pudor.“ *Steph.* In hac structura, *πολῆσον ἐρύθημα ὥς ἂν δάνασαι βαλεῖν αὐτῇ* Pauwius tautologiam deprehendere sibi visus est, quum poëta verbo *φοδίστην* ruboris modulum iam indicaverit. Quare *βαλεῖν*, comynate anteposito, ad *πολῆσον* trahit: *fac ut gena emittat ruborem verecundum, quantum poteris*; nam venuste, inquit, a pictore ad ipsam genam transit, et cum prius dixerat, quid pictor facere deberet, dein dicit, quid facere deberet gena. Idem comparat deinde *βαλεῖν ἐρύθημα* cum *βαλεῖν δάκρυον*. Prohant speciosam hanc explicationem Fischerus et Moebius, improbant Schneiderus, Brunckius, (ut ex eius interpunctione apparet) Degen, alique plurimi. Ut *βαλεῖν ἐρύθημα*, quod probare omisit Pauwius, significare possit, emittere ruborem, i. e. rubrum apparere, similiter ut *πνέειν ἴστωα*, *βλέπειν δορυ* etc. tamen vel aoristus *βαλεῖν* monstrat, de pingendo illa verba accipi debere, ut quod semel fiat et absolvatur, rubram esse contra genam perpetuo oporteat. Itaque sensus est: *ruborem, quantum poteris, illum, qui est pudoris, iniicere, exprime*. Abesse posse *βαλεῖν* fateor, sed addidit poëta, nisi fallor, quod *ἐρύθημα πολῆσον* nimis universe dictum videbatur pro eo, quod poni debebat, *ἐμβάλε ἐρύθημα*; ita dixit *πολῆσον ὥς βαλεῖν δάνασαι*. Ceterum *βάλλειν* pro *ἐμβάλλειν* dictum, ut Eurip. Phoen. 1550. *ἀέριον ἐκότεον ὀμμασι σοῖσι βάλλων*. —

u. 24. *γέμον πενθοῦς* comp. od. ιε', 24. et ιη', 6. —

u. 25. *Ὀβρινα*, elegans oxymorum. —

u. 27. Frequentissima permutatio litterarum *γ* et *τ* iam antiquitus invasisse libros apparet ex eo, quod iam librarius eam invenit, correxitque. Nam ineptum est *μέγα* neque continet verum hac de re iudicio, ut Winkelmannus iam docuit, assensiente Lessingio. —

u. 28 et 29. „Prior versus per parenthesis ponitur: in posteriori repeti debet verbum *ἴστω*.“ *Steph.* Vertit etiam: *sit latus ipse vultus*. *Eburna praeteribam Adonidea colla*. Schwebel ad Bion. I, 27. tuetur lect. *μέγα* vertitque *paene praeteritissem quod in Adonide celebratur, eburneum sit collum*. Heinsius ad Sil. It. 6, 297. coniecit *τὸ δ' Ἀδώνιδος καλεῖδόν* pluribus assentientibus. Sed haec omnia refutatione non digna sunt. Unice vera est Salmassii conjectura, quam recepi, probata Schneidero, Barnesio, Brunckio ceterisque fere omnibus. De verbo *καλεῖδον* superare vid. Theocr. ιε', 68., κς', 85. —

v. 40. „Per vœva intelligit a tota parte, illam scilicet, qua Jovi Ganymedes placebat.“ *Faber*. In his verbis vā d' ἡρ ἀπὸ τοῦ αἵματος fere interpretes imperfectum pro praesenti positum esse, quod simpliciter ita fieri posse neminem hodie amplius cōfendere puto, postquam a S. Hermanno aliisque acutissimis viris de natura et discrimine horum ceterorumque temporum tam perspicue et subtiliter est disputatum. Brevitatis causa dictum accipio, si quis monet, hoc vel illo loco imperfectum pro praesenti positum esse, pro eo, quod debebat, expectari quidem secun-

Ann. vernaculum terminum hoc vel illi loco praestans tempus et poni potuisse, sed imperfectum adhibitum esse; quod tamen pro-
prium sibi vim retinet. Verum doctiss. Schaeferus in Theocr.
18, 8. diserte hys, inquit, *habet vim praesentis, affertque prae-*
ter duo alia loca hunc quoque Anacorentis. Verum neque loci
illi ex Theacrito. huius nostri, similes sunt, neque amari-
piter imperfectum pro praesente poni potest. Sed quoniam haec res
thronum causa paullo altius repeti debeat, in eorum sub-
speciem libelli secretis explicabo. Hoc loco illud tantum no-
teo, *ta* *de* non ad *causa* trahendum videri, sed in unum verum ac-
cipiendum esse: *hoc melius est* q. si fieri potuisset.

v. 43. Hunc versum Brūnckius ita depravavit: τούτων δὲ τὸν Ἀπόλλωνα. Qui vulgatur purus ionicus dimeter, inter tot anaclomenos non eleganter illatus; quomodo corrigi posse videatur, significavi in prol. §. 16. Illarum formarum usum Ἀπόλλω Ποσειδάων nunc Atticis nunc Doribus assignant grammatici: vid. Greg. Cor. p. 164 et p. 309, ibique interpretes. Videtur omnino inde floppate Græcorum abtate in non finire. Sed mensuræ egi de his in Gram. anapl. p. 202 et p. 218, additque in notula contractam formam se, in soluta Atticorum oratione, semper esse articulo pleniorē Ἀπόλλωνα plerumque cum articulo poni observasse. Quod caveant tirones ne male intelligant. Articulus apudis scripsit causa apponi omittive potest, nunquam propter formam. Itaque hoc voluit vir subtilissimus, ubi articulo opus sit, ibi contractam, ubi abesse ille debeat, pleniusque pleniorē formam usurpāri. Apparet autem hoc euphoniæ causa tantum fieri potuisse, cuius studiosissimus Platus utique plurima exempla non præbere non poterat, verum etiam Thucyd. II. 102. τὸν Ἀπόλλω. Contra Apollodor. Bibl. III. p. 197. Ἀπόλλω sine articulo. Ceterum καθελὼν, quod alii aliter explicant, est h. l. = λαβὼν ut apud Theocr. Id. γ', 10. 11. et sæpius alibi. Apollinis enim imaginem, quam pictam apud pictorem poeta videat, hic intelligi recte monuerunt interpretes. Sed parum apte hoc ita instituit poeta: nam Apollinis facies et statura longe alia est, quam qualem modo Bathyllo tribui iusserat. Sed fecit hoc simili scilicet apostrophe finiturus carmen; quæ apostrophe finiturum vidimus. Monuit enim admodum in prol. §. 22. ex illo carmine hoc expressum videri. Fuit ipse, qui se attemptus lector deprehendit, quæ auctor amplificatio et imaginatio callide diuina vitæ.

κ. (21.)

Ἑρωτικὸν ἀδάριον.

Δότε μοι, δότ', ὦ γυναῖκες,
Βρωμίου πικρὸν ἀμυστὶ·
ὑπὸ καύματος γὰρ ἦδη,
προποθείς, ἀνασπασθεῖς.

5 Δότε δ' ἀνδρῶν ἐκείνων·
[στεφάνους οἷους πυκάζω]
τὰ μέτωπά μου 'πικαίει·
τὸ δὲ καῦμα τῶν Ἑρώτων,
κράδην, τίμῃ σκεπάζω.

10 Παρὰ τὴν εὐκλὴν Βαθύλλου
καθίσω καλὸν τὸ δένδρον·
ἀκαλῆς δ' ἔσειε χαίτας
μαλακωτάτῳ κλαδίῳ.

14 Παρὰ δ' αὐτῇ ἐρεδίζει
σηγὴ φέουσα παιδοῦς·
τίς ἂν σὺν ὄρεσιν παρίηθε
καταγόμενον τοιοῦτο;

Met. lat. Titul. τοῦ ἀνθρῶ ἐρ. ἀδ. Spal. — εἰς ἑαυτὴν Steph.
v. 1. δότε γυναῖκες Cod. Pal. — v. 3. ἀπὸ καύματος
προδο

Cod. Pal. — v. 4. πυκνοθείς C. Pal. — v. 6. Uncini ab-

sunt in Cod. Pal. et Steph. — v. 7. πικαίει C. Pal. — v. 9.

κράδην τινι Steph. Levesquius nihil monet. σκεπάζω C. Pal.

Post hunc versum incipit ap. Stephanum novum epi-

rium, hoc titulo: εἰς Βαθύλλον. Levesquius nil monet.

Sed Spal. in margine, diversa a priorē manu: ἔλλο εἰς τὸν

αὐτόν. Suo loco nullum titulum exhibet. Numerant ta-

men et Spal. et Levesq. sequentia ut v. 17. Steph. ut vi-

cesimum secundum. — v. 10. Βαθύλλε Steph. cuius notam

vid. — v. 11. καθίσω Cod. Pal. καθίσω Steph. — v. 12.

ἀκαλῆς; offi. δὲ X. Steph. — v. 14. αὐτῇ Steph. C. Pal.

Spal. et εἰς αὐτὴν in marg. — v. 17. κραδὴν Steph.

v. 1. ἀμυστὶ πίπεις, ἀκνευστὶ πίδαεις, οἱ δὲ καὶ ἀδρόως Ety-
molog. M. Hinc ἀμυστὶς (ἀμυστὶς Hesych.). grandis haustus ex
poculo ab ore paullulum remoto, quales haustus Hesychius etiam
ἀκνευστὶς vocari dicit. Thracia illa vocatur Callimacho ap. Athen.
p. 477. et Horatio odd. I, 36, 14. Qui egerunt de ea, citat Al-
bert. ad Hesych. cf. interpret. ad Etym. M. Descripsit eam
Guys litt. Reise, P. 2, p. 72. Memorabilem Aristotelis de ea
sententiam affert Plutarchus Sympos. III. 3. πούς γὰρ ἄδρον
καὶ ἀκνευστὶ πίποντας, ὅσοι ἀμυστίζειν ἀνόμεσαν οἱ παλαιοὶ φη-
σιν (Aristoteles) ἥμισυ περιπίπτειν μέθαις. Οἱ γὰρ ἐνδιατρίβειν
τὸν ἀκατον αὐτῶν, ἀλλ' ἐξαδούμενον ὀμυρ διαπορεύεσθαι διὰ
τοῦ σώματος. Haec Fischerq lectionem προκοθεῖς firmare vide-
bantur, vid. ad v. 4. —

v. 3. ὑπὸ καύματος elegantius est quam Παλατινὸν ἀπὸ καύμα-
τος, quamquam ἀπὸ non rarum post verba intransitiva, ut Soph.
Antig. 695. φθίνει ἀπὸ etc. Junge ὑπὸ καύματος ἤδη ἀναστενά-
ζω: prae aestu iam ingemisco; itaque committit. includendum
fuit προκοθεῖς. Confusa saepissima ὑπὸ et ἀπὸ vid. ap. Bast.
comm. pal. p. 794 sq. Sitis aestum non intelligi apparet e vers.
5 — 7. —

v. 4. Salmasius probavit προκοθεῖς quod Brunckius recepit.
Stephani προκοθεῖς, Barnesio quoque servatum, non tam pro-
pter Aristotelis sententiam, ut qui non restringi sed prohiberi
tantum amystide ebrietatem dicat, neque propter ἤδη, quod, sive
προκοθεῖς, sive προκοθεῖς legis, ad ἀναστενάζω, referendum est,
sed propterea maxime verum iudicavi, quod in vers. 5 sqq. aper-
te se multum iam bibisse profitetur poeta: nam capitis dolores
hederaceis corollis, ἄνθεα ἐκείνων, sc. βορύων, reprimere stu-
debant veteres: de qua re vid. Athen. p. 674. B. et p. 676. C. et
facetum Lucian. Nigrini. c. 92. add. Anacr. fragm. 24 (vulg. 17.).
Plutarch. Sympos. III. 1, 3.

Itaque non derelictus esse poterat poeta a pocillatoribus, uti
volunt Salmasius et Brunckius. Immo nimium vinum ei iam ca-
pitis dolores creaverat. Zeun. coniecit φλογός; Bothius posuit
πυρός, quem sequitur Degen; Moebius alia posuit alia in nott.
defendit. —

v. 5. ἐκείνων sc. βορύων i. e. hederam. Faber voluit ἐκείνων,
quod Barnesius temere recepit. —

v. 6. et 7. „Quidam legunt hic ὅπως ἀνδρῶν et in ultima
versu, τίς, interrogative. Legitur et ὅπως pro ὅπως.“
Stoph. Faber hunc locum ita interpretatur: Haec puellae, date
his flores; nam quicquid corallis addent, eadem omnes frons
aestuans exurit. Spurious versus hic carminis fuisse probavi in

prol. §. 16.; spiritum hunc esse nunc verissime reddam. Ac primo, si post *πυλῆς* cum Stephano interpungis, durissime hoc ipsum supplendum erit, quod statim sequitur *ὡς ἔλεοντι μοι*; datus etiam est, quod *ὄλεος* non *ὄλεος* scriptum. Si *πυλῆς* ad sequentia referas, pariter *ὄλεος* offendit. Nam si *πυλῆς* fuisse *πυλῆς* *ἐρεδνόν* dicere pro *πυλῆς* *ἐρεδνόν*, non dubitarem, quin etiam dici potuisset *ἐρεδνόν* *πυλῆς* *ἐρεδνόν*, secundum egregiam observationem Potsoni ad Eur. Phœn. 300. Verum illud ab iure pœoris abhœret, personæ accusativam, re dativam postulante, cum alibi, tum in his ipsis odiis d., 15. p., 16. Nunc *ὄλεος* scribi voluit iam Arnaud, ommissa particula *δὲ*, quam omiserunt Baxterus et Moehnius, *ὄλεος* tamen retento. Quod Stephanus memorat *ὄλεος* *πυλῆς*, voluit Calaubertus legi ad Athen. XV. p. 352. Brunckius denique scripsit *ἐρεδνόν* *δὲ* *ὄλεος* *πυλῆς* *πυλῆς* *πυλῆς*, in quibus *ὄλεος* nullam *ἐρεδνόν* exigam auctoritatem habet in superscripta lectione cod. Pal., quamquam hæc in his quidem levius. Sed valde claudicat postpositum *ἐρεδνόν*. Quis vetsum in his interpolatis carminibus genuinum censet, quæ non modo ad septima præteritæ pervacaneus est, sed ne cohaeret quidem cum sequentibus, nisi facta mutatione; quo omisso omnia elegantissime fluunt; quem denique etiam stropharum ratio damnat; vid. sequentem notam.

v. 9. *πυλῆς*. vid. Steph. ad v. 6. Mutarunt deinde *πυλῆς*, quod Fischerus explicat. *Acquiescit enim amoris corde qui possim continere, ne peccet caput*, idque probavit Schneiderius in anim. advers. p. 60. Sed iam Longopetræus optime coniecit *πυλῆς*, *πυλῆς*, etc., quod receperunt Brunck., Barnes., Degen, Moehnius. Et hoc quidem multo magis convenit, quandoquidem ea, quæ sequuntur, non ad *πυλῆς*, poëllatores, dicere poterat poëta. Suum animum adloquitur etiam auctor od. v. 21. Barnesius scripsit *πυλῆς*. Jam Brunckius: odarium hoc, inquit, mutilum est, nec qui fuerit poëtae sensus, ex omni parte facile est adsequi. Verum hinc rei succurri debet. Nam ad interrogationem, qua sensus abruptus, sequentia præbent iustam responsionem, et quemadmodum in antecessentibus æstus remedium a poëllatoribus postulaverat poëta, ita nunc amoris fœnimen a Bathyli congressu expectat. Neque titulus aulo τόκο apparet in cod. Pal., vid. var. lect., neque priorum versuum titulum *πυλῆς* *πυλῆς* præponere potuisset si qui præposuit, nisi sequentia simul comprehendisset. Denique in eodem codice hæc carmina eodem ordine sese excipiunt, quo apud Stophanum, quod fere semper interiorum aliquem nexum indicare probavi in prol. §. 23. Itaque non dubitavi hæc duo in unum odarium coniungere, quod quattuor strophis, quaterque versibus,

57. (30.)

Εἰς Ἐρωτα.

Αἱ Μοῦσαι τὸν Ἐρωτα

δήσασαι στεφάνοισι

3 τῷ Καλλεῖ παρέδωκαν.

Καὶ νῦν ἡ Κυθέρεια

ζητεῖ, λύτρα φέρονσα,

6 λύσασθαι τὸν Ἐρωτα.

Κἂν λύσῃ δέ τις αὐτόν,

οὐκ ἔξεισι, μενεῖ δέ·

9 δουλεύειν δεδίδακται.

Var. lect. ἄλλο εἰς Ἐρωτα τοῦ αὐτοῦ Spal. — v. 5. φέρονσα
λύτρα Steph. ed. 2. — v. 8. οὐκ ἔξεισι cod. Pal. μένει Spal.
nam Levesquius nihil monet. —

„Omnes versus huius odes sunt δακτυλικοὶ τετράμετροι ἀνατάληκτοι, qualis est ille, Ἀτρεΐδαί τε, καὶ ἄλλοι. Hephaestion (p. 22.) autem ait, Anacreontem integras odas composuisse etiam dactylico tetrametro, cuiusmodi est hic (fragm. i. vulg. 57.) Ἀδουμλῆς χαρίεσσα χελιδοῦ.“ Steph. Dactyllici trimetri non sunt, sed pherecratei vel potius ionici a minore contracta thesi priore: vid. Herm. Elem. Metr. p. 482. Aptā caesura in medio versu ter laesa est v. 8, 5 et 4. Similibus versibus, eadem caesura, constat Diogenis Laërtii epigramma τὸν κλεινὸν Φερκύδην etc., in quibus pariter primae duae syllabae constanter praebent spondeum. vid. Anth. Wech. append. p. 25. Nicetae imitationem huius odarii vid. prol. p. 27.

De interiore huius carminis sensu alii aliter statuerunt; neminem reperi, qui recte illum explicaverit. Amor a Musis eo deductus ut sponte Pulchritudini serviat, nihil aliud significare potest, quam: Amorem ab initio rerum rudem et obvia quaeque appetentem, postea, cultiore facta litteris hominum vita, pulchritudinis vim cognovisse et, huius regno veluti coercitum, pulchra tantum sectari.

κ. (66.)

"Α 2 2 ο.

Ἰδυμελὴς Ἀνακρέων,

ἰδυμελὴς δὲ Σακφώ.

πινδαρικὸν δέ τί μοι μέλος

4 συγκεράσας τις ἔγχει.

Τὰ τρία ταῦτά μοι δοκᾷ,

καὶ Λόνυσος ἑλδών,

καὶ Παφίη λιπαρόχροος,

8 καὶ τὸς Ἐρως ἂν ἐκπείν.

Var. lect. v. 2. σακφᾶ Cod. Pal. — v. 3. τὸδε Cod. Pal. —
v. 4. τις Cod. Pal. — v. 6. σίσειθαι Cod. Pal. — v. 7.

2

παφίη παρόχροος. λιπαρόχροος marg. — v. 8. καὶ αὐτὸ
Ἐρως κἂν ἐπείν Cod. Pal. —

Hoc odarium sive fragmentum Stephanus non habet, et primus ex cod. P. edidisse videtur Fischerus. Neque ab Anacreonte hoc profectum, neque Anacreonteo metro scriptum esse, quivis facile intelligit, quamquam non erat, cur propterea ab editoribus (nam recentiores quoque illud non habent) omitteretur, nam quot alia tum omittenda essent? Versus sunt logaedici, cf. Herm. Elem. Metr. p. 480. qui „falleretur, puto“, inquit, „qui priores quattuor versiculos in unam stropham, itemque posteriores coniungeret. Nam una tantum in his integra stropha est, quae complectitur versum tertium, quartum, quintum, sextum; primi duo versus finis praecedentis strophae sunt, ultimi sunt initium sequentis strophae.“ Haec dispositio numeris magis quam sensu congruit, qui in quarto utroque versu plene absolvitur. Itaque quum in huiusmodi cantilenis, similibus illis, quas nos Lieder vocamus, simplicissima ratio fere obtineat, qua plena sententia quavis stropha absolvitur: equidem mihi persuadere non possum, recedere hoc carmen, cuius non ita alte assurgit spiritus, a more illo per Anacreonteos ubique servato. —

v. 4. „Ἐγχείν μέλος eleganter dicitur carmen canere, ut fragm. 1, 32. (od. νθ', 32.) προκίπειν φιάλην λόγων· sed qui carmen, quod canitur, auribus avidissimis et libentissimis accipit, is v. 8. illud ἐκπείν aequè eleganter dicitur. Συγκεράσας additum est, quia homo cani sibi vult carmen aliquod Pindari et Sapphus et Anacreontis: quo v. 5. pertinent verba τὰ τρία ταῦτα.“

Fischer. De hoc usu verbi *ἀνῶν* cf. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 96. et in indice s. h. v.

v. 6. *ἀνῶν* reposui, quod suavit Hermannus, et iubet numeri ratio. Est autem *ἀνῶν* hic idem quod *εἰσελθῶν* in odd. *μῆ* et *μῆ*, idque propter hoc ipsum facile poterat in textum venire. In constructione *ἔπει μὲν Διόνυσος* etc. *ἐκείνῳ* pro *τὸν Διόνυσον ἐκείνῳ* nemo haerebit. Positum autem *Διόνυσος*, *Ἥρα*, *Ἐρως* pro carmine de *Διον.* etc. —

v. 8. Etiam hunc versum secundum Hermannii sententiam scripsi. Ineptum est vulgatum *ἄν*, quod Fischer. adeo interpretatur. —

κα'. (19.)

"Α 1 2 ο.

Ἡ γῆ μέλαινα πίνει,
 πίνει δὲ δένδρε' αὐτήν.
 πίνει θάλασσαν ἀναύρουσ,
 4 ὁ δ' ἥλιος θάλασσαν,
 τὸν δ' ἥλιον σελήνη.
 τί μοι μάχεσθ', ἑταῖροι,
 7 καὶ τῷ θέλοντι πίνειν;

Var. lect. Titul. nullus in Cod. Pal. suo loco, sed in margine id quod posui. *Εἰς τὸ δεῖν πίνειν* Steph. — v. 2. *πίνει δένδρεα δ' αὐτήν* Cod. P. — v. 3. *θάλασσαν δ' αὐρας* C. P. et Steph. — v. 4. *ἥλιος* Cod. Pal. — v. 5. *ἥλιον* Cod. P. —

v. 1. ἡ γῆ μέλαινα, Anacreontis quidem interpretes non offendit haec articuli positio, quamvis prorsus inusitata, ut recte iudicat Schaeef. ad Greg. Cor. in indice s. v. articulus et Poppo in prol. ad Thucyd. T. I. p. 195. Nam qui loci refragantur, aut corrupti sunt, v. c. Lycurg. orat. c. XI. τὰ χρήματα ὑπάρχοντα, ubi recte nuper τὰ ὑπάρχοντα correctum, aut singulari quodam modo explicandi, ut quos Poppo affert l. c. quibus adde Thuc. I. 49. τὰς σκῆνας ἐσθῆμονας et Plat. Phaed. c. 1, quem Schaeferius l. c. corrigi vult, Hermannus rectius ita explicat, ut πολιτῶν pro adiectivo, φλιασίων pro substantivo habeatur, id, quod oppositum verbum ξένων perspicue docet. In vulgaribus grammaticis de hac re nondum satis distincte expositum est, et eximi debent ex horum locorum numero genitivi absoluti, quum nihil sit frequentius, quam talia: τοῦ ἀνδρός ἀποθανόντος Herod. I, 205. τῶν πολεμίων ἐπομένων Xenoph. Anab. III. 4, 20. etc. In nostro loco expectes quidem pro μέλαινα particulam μὲν, sequente aliquo adiectivo, quo exprimatur, quid bibat terra; nam hoc in sequentibus semper additum est. Hinc Zeunius coniecit μὲν ὕγδα aut μὲν αἷμα, satis inepte. Si sana est lectio, in hac lepida oratione poetam sibi aliquid permisisse crediderim. —

v. 2. Recepi Stephani lect. c. Barn. Brunck. ceterisque fere omnibus; cf. prol. §. 14. —

v. 3. Recepi Heskinii coniecturam c. Brunck. aliisque, quum vulgatae sententia nemini veterum tradatur. Nam quae Schnei-

derus p. 332. affert ex Plutarcho de placitt. phil. L. III, 16. aliud quid continent. —

v. 4. Ex sententia nonnullorum apud veteres sol pascebatur maris humoribus: vid. Plut. de plac. phil. I, 3. II, 17. Schol. ad Aristoph. Nubb. 567. Cic. de nat. dd. II, 15. Lips. Physiol. Stoic. II. dissert. XIV. pag. 106. et Menag. ad Diog. Laërt. VII, 147. —

κβ'. (20.)

Εἰς κόρην.

Ἡ Ταντάλου ποτ' ἔστη
 Ἄλδος Φρυγῶν ἐν ὄχθαις,
 καὶ παῖς ποτ' ὄρνις ἔκτη
 4 Πανδίωνος χελιδῶν.

Ἐγὼ δ' ἐξοπτρον εἶην,
 ὅπως αἰὲ βλέπης με·
 8 ἐγὼ χιτῶν γενοίμην,
 ὅπως αἰὲ φορῶς με.

Ἦδ' ὅρ' θέλω γενέσθαι,
 ὅπως σε χροῶτα λούσω.
 12 μύρον, γύναι, γενοίμην,
 ὅπως ἐγὼ σ' ἀλείψω.

Καὶ ταινίη δὲ μαστῶν,
 καὶ μάργαρον τραχήλῳ,
 καὶ σάνδαλον γενοίμην·
 16 μόνον ποδὶν πάτει με.

Var. lect. Tit. ἄλλο εἰς κόρην Spal. — v. 2 et 3. ποτ' Spal.

— v. 10. ὅπως αἰὲ Cod. Pal. — v. 13. ταινίη Cod. Pal. μα-
 στῶν Spal. — v. 14. μάργαρος Cod. Pal. — v. 16. πατεῖν
 με Steph.

v. 1. „Non putō, poëtam aliter scripsisse, quam ἔστη, imo etiam voluisse ludere in his duobus ὁμοιοτελεστοῖς, ἔστη et ἔκτη. Est autem valde proprium ἔστη de saxo, quod natura rigidum est et immobile. Ita dixit Tibullus, (II, 4, 9.) *Stare vel insanis cautes obnoxia ventis.*“ Steph. —

v. 2. Brunck. quum in priore editione, Salmasium Plinn. Ex. p. 604. et veteres quosdam grammaticos sequutus, ὄχθοις posuisset, allato od. α', 5., postea rectius: „Membr.“, inquit, „lectionem restitui. Differre docent grammatici ὄχθον et ὄχθην, sed veteribus poëtis promiscue adhibentur. Sophocles in Antigona 1131. *Νυσαίων (Νυσαίων) ὀρέων κισσῆρεῖς ὄχθαι.*“ Fischerus autem monet: „Ο-
 χθαι sunt ripae, eaeque fere praealtae: v. odor. 13, 5. (α', 5.). Ety-

mol. M. "Οχθαι· τὰ χεῖλη τοῦ ποταμοῦ τὰ ἐξέχοντα. Schol. Hom. ad Il. ο, 356. ὄχθας κυρίως μὲν τὰ τῶν ποταμῶν χεῖλη· νῦν δὲ τῆς τάρφου· etiam litora: Pindar. Pyth. I, 34. τὰ θ' ὑπὲρ Κύμας ἀλιερκέες ὄχθαι· sed ὄχθοι sunt colles, montes, rupes: vid. Herod. 8, 52. Pindar. Olymp. 9, 4. Pyth. 9, 94. Aesch. Perss. 467, 649, 662. Ammonius: "Οχθαι, καὶ ὄχθοι διαφέρουσιν· ὄχθαι μὲν γὰρ εἰσι ποταμῶν χεῖλη· ὄχθοι δὲ, ἐπάσματα γῆς. Suidas: "Οχθοι· αἱ τραχεῖαι καὶ δύσβατοι πέτραι· αἱ ἐξοχαί· add. Hesychius in v. ὄχθοι· Phavorinus v. ὄχθος, et Thomas Mag. in v. ὄχθη. vid. Herod. 9, 25. 56. 59. Iam quum poëta loquatur hoc in loco de Sipylo, monte Lydiae, quem vocat Φρυγῶν ὄχθας, quia Lydia olim pertinuit, certe relata fuit a multis, ad Phrygiam magnam: v. Strabo 2. p. 130. Casaub.: ut Niobe ap. Sophoclem Antigon. 840 s. vocatur ἡ Φρυγία ξένα Ταντάλον· ad quem locum Schol. Φρυγίας ὄρος ὁ Σίπυλος· posset sane pro ἐν ὄχθαις legendum videri ἐν ὄχθοις· ut certe Salmasius legi malebat, ad Solin. p. 604., ita tamen, ut nec ἐν ὄχθαις reñiceret p. 605.: et Vesselingsius ap. Herod. 4, 203. pro ὄχθην recepit ὄχθον· nisi intercederet grammaticorum veterum auctoritas, qui etiam colles et montes tradunt ὄχθας dici. Neque enim quenquam sperabamus· eo audaciae esse progressurum, ut in eorum libris ubique ὄχθος pro ὄχθη, ὄχθοι pro ὄχθαι, reponendum censeret. Etymol. M. in v. ὄχθαι· — σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀνάστημα τῆς γῆς — Suidas: "Οχθη· ὁ κρημνός. Et in Timaei glossario Platónico extat glossa haec: "Οχθαι· γῆς ἀναστήματα. Sed Audendorpius ad Thbm. Mag. p. 667. pro ὄχθας ibi legi ὄχθους iubebat, recte dissentiente Ruhnqueno. Nam ap. Pindar. Pythion. I, 123. legitur ὄχθαις ὑπὸ Ταυγέτου, h. e. ὑπὸ Ταυγέτω, et ap. Sophoclem Antigon. 1136. cf. Villosionius ad Apollonii Lex. Homer. v. ὄχθη. " Add. Schneid. ad Xen. Anab. IV, 3, 5. et similem quaestionem de vocc. νάπος et νάπη ibid. V, 2, 31. —

v. 5. „Extat epigramma Διονυσίου Σοφιστοῦ, (Anth. Pal. V, 83. et 84. nam secreta sunt ibi,) in quo ludit eodem fere modo, quo hic. initium eius est hoc, Εἶθ' ἀνεμὸς γενόμεν, σὺ δὲ γὰρ (δὲ δὴ) στεῖχουσα παρ' αὐγὰς Στήθεα γυνυδάσας, καὶ με πνέοντα λάβοις. Εἶθε ῥόδον γενόμεν ὑποπόρφυρον, ὄφρα κ. τ. λ. Sic apud Theocritum (Id. 3, 12 s.) novet quidam pastor, — — εἶθε γενοίμαν Ἀ βομβεῦσα μέλισσα, καὶ ἐς τεὸν ἄντρον ἰοίμαν. Sic in quodam scolio: (ap. Dio. Chrys. p. 95. et Athen. XV. p. 695.) Εἶθε λύρα καλὴ γενομένη ἐλεφαντίνῃ, καὶ με καλὰ παιδες φοροῖεν Διονύσιον ἐς χορόν· Εἶθ' ἄπυρον καλὸν κ. τ. λ. Ovidius (AA. 2, 15, 9 ss.) mittens annulum ad amicam, tandem ait, O! utinam subito fieri mea munera possem, Ariibus Aeaeis, Car-

pathique senis! Tunc ego te cupiam dominae tetigisse papillas.“
Steph. —

v. 11. γυνή hic notat puellam, quo nihil frequentius, cf. Boiss. ad Nicet. Eug. VII, 139. et IX, 271.; verumtamen diserte nonnunquam τῇ παρθένῳ opponitur, ut Theocr. Id. κ', 64. —

v. 13. „Proprie locutus est. nam, ut inquit Pollux (Onom. 7, 65.,) τὸ τῶν μαστῶν τῶν γυναικῶν ζῶμα, ταυτὶ ὀνόμαζον, καὶ ταυτῶν. Ego *strophium* interpretatus sum, veteres Latinos sequutus. Fascia enim generalius est nomen.“ Steph. Forma μαστός et simplex, et in compositis, senioris tantum aevi videtur. Quidam codices praebent eam in Polyb. XV, 31, 13. —

v. 15. De sandalis veterum vid. Perizon. ad Ael. V. H. I. 12. —

v. 16. „Nisi subaudias ὄσσε, non procedet sensus.“ Steph. Recte Brunckius iam recepit Palatini lectionem, quem sequi debebat Degen; Moebius hic hariolatur. Bothius scripsit παρῖσθαι.

κγ'. (1.)

Εἰς κιθάραν.

4   Θέλω λέγειν Ἀτρείδης,
             θέλω δὲ Κάδμον ᾄδειν·
             ὁ βάρβιτος δὲ χορδαῖς
 8   Ἔρωτα μούνον ἤξει.
             ἡμεῖς νευρα πρώην,
             καὶ τὴν λύρην ἄπασαν,
             κάγω μὲν ἦδον ἄθλους
 12   Ἡρακλέους· λέρη δὲ
             Ἔρωτας ἀντεφώνει.
             χαίροιτε λοιπὸν ἡμῖν
             ἦρωες· ἡ λύρη γὰρ
             μόνους Ἔρωτας ᾄδει.

Var. lect. Tit. εἰς κιθάραν τοῦ ἀντοῦ Spal. — v. 8. ὁ βάρβι-
 τος Cod. P. et Steph. — v. 7. ἦδον Spal. — v. 11. ἔρωτες
 Cod. Pal. —

v. 1. „In altero exemplarium, nimirum in eo, quod in li-
 bro, id est, cortice, scriptum reperi, primum locum occupat
 haec oda: et recte, meo quidem iudicio. Proponit enim in hac
 versuum suorum argumentum: idque, lepido utens commento,
 quo se quodammodo excusare velle videtur. Cui non dissimile
 illud est, a quo primum Amorum librum exorsus est Ovidius.
 Ut enim hic in lyram suam, ita ille in Cupidinem, culpam reii-
 cit, ubi ait (eleg. 1, 1 sqq.) *Arma gravi numero violentaque bel-
 la parabam Edere etc.* Idem in tertio (eleg. 12, 15 s.) duobus
 versibus hoc ipsum complexus est, hoc modo: *Quum Thebae,
 quum Troia foret, quum Caesaris acta, Ingenium movit sola
 Corinna meum.* Anacreon quoque Atridas quum dicit, Troiana
 bella; quum Cadmum, Thebana intelligit. nam respondent hi
 duo primi versus illis (od. κγ') *Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης, Ὅ δ' αὖ
 Φρυγῶν αὐτάς.* Steph. —

v. 8. Qui invenerit barbiton, veterum alii alium perhibent,
 quorum unus Neanthes Cyzicenus ap. Athen. p. 175. ipsi Anacreon-
 ti hoc tribuit; multi etiam Terpandro ut Pindar. fragm. 10. cf.
 Ael. V. H. XV, 50. et Wessel. ad. Diod. II. p. 639. Prudentissime
 Strabo X. p. 471. Cas. omnem rem musicam ex Thracia et Asia
 oriundam esse probat cum ex aliis, tum ex peregrinis musico-

rum instrumentorum nominibus: καὶ τῶν ὀργάνων ἕνα βαρβά-
 ρως ἀνόμεσται, καὶ σαμβύκη, καὶ βάρβιτος καὶ μάγαδις καὶ
 ἄλλα κλείω. Adde etiam Athen. de instrumentis musicis agentem
 p. 638 sqq., qui p. 637. Artemonem refert scripsisse: ὅθεν πολ-
 λὰ τῶν ὀργάνων οὐδ' εἰ γέγονέ ποτε γινώσκεται. In peregrina
 voce autem doricus articulus fortasse aptus fuerit, vid. prol. §. 11.
 Certe ἡ βάρβιτος cum Barnesio minime reponendum. Verum
 ὁ βάρβιτος reponere non dubitavi, cf. Jacobs ad Anth. Pal. VII, 25.,
 ubi allatum Euphorionis testimonium gravissimum: τὸν γὰρ βάρ-
 βαμον καὶ βάρβιτον, ὧν Σαπφὴ καὶ Ἀνακρέων μνημονεύουσι etc.
 Nam equidem hoc carmen inter praestantissima horum Anacreon-
 tiorum numero. —

v. 10. „Ovid. el. I. lib. 2. Amorum, quum dixisset *Ausus*
eram, memini, coelestia dicere bella etc. ita tandem claudit
elegiam — heroum clara valete Nomina: non apta est gratia
vestra mihi.“ Steph. —

κδ. (2.)

Ἔρωτικόν.

Φύσις κέρατα ταύροις,
 ὀπλὰς δ' ἔβωκεν ἱπποῖς,
 ποδωκλήν λαγωῖς,
 5 λένουσι χάσμ' ὀδόντων,
 τοῖς ἰχθύσιν τὸ νηκτόν,
 τοῖς ὀρνέοις πέτασθαι,
 τοῖς ἀνδράσιν φρόνημα.
 γυναιξὶν οὐκ ἔτ' εἶχεν.
 τί οὖν δίδωσι; κάλλος·
 10 ἀντ' ἀσπίδων ἀπασῶν,
 ἀντ' ἐγγέων ἀπάντων.
 νικᾷ δὲ καὶ σίδηρον
 καὶ πῦρ καλή τις οὔσα.

Var. lect. Tit. ἄλλο ἐρωτικόν Spal. εἰς γυναικας Steph. —
 v. 8. ποδωκλήν Spal. — v. 5. τοῖς ἰκθυοῖσιν τὸ νηκτόν Cod. P.
 7
 τοῖς ἰχθυοῖσι τὸ νηκτόν Spal. — v. 7. ἀνδράσι Steph. —

v. 1. κέρατα media producta vid. Buttm. Gramm. max. §. 54.
 not. 2. Exemplis allatis adde Hermippum ap. Athen. p. 476. D.
 οἰσθα νῦν ὃ μοι ποιήσων, τήν δὲ νῦν μὴ μοι δίδου·
 ἦν δὲ τοῦ κέρατος αὐ μοι δὸς κτεῖν ἄκαξ μόνον.

In his Schweighauseri τοῦδε pro τοῦ non placet: nam sic nulla
 vis est in voce κέρατος, quae tamen opponitur verbis τήν νῦν sc.
 κελέβην vel tale quid. De alio Aeschyli fragm. ibid. C. in quo κέρα-
 σι media longa, egit Blomf. in praef. ad Aesch. Pers. p. XXVIII. se
 ipsum tamen poetam faciens. Brunokius voluit κερᾶτα. —

v. 4. „In cortice, propemodum fugiebat hoc verbum χάσμα
 oculos, sed in altero exemplari facile legebatur. Hoc autem vo-
 cabulo utitur et Plutarchus (quaest. naturall. κη'. Tom. XIII.
 p. 24. ed. Hutt.) eodem modo, quum ait: Διὰ τί τῶν θηρίων ἡ
 ἄρκτος ἥμισυ διεσθίλει τὰ δίκτυα, καὶ τοὶ καὶ λύκοι, καὶ ἀλώπε-
 κες διεσθίρουνσι; Πότερον ἐνδοτάτω τοὺς ὀδόντας ἔχουσα τοῦ χάσ-
 ματος, ἥμισυ πρὸς τὰ λίνα ἐξικνεῖται; προεμπέπτει γὰρ τὰ χεῖλη
 διὰ πάχος καὶ μέγεθος. Hiatus appellat etiam Latini. Ὀδόν-
 των autem videtur dixisse pro στόματος, quia dente maxime ti-
 mendus est leo. unde Alcibiadi (v. Plutarch. V. Alcibiad.) quum

obiecisset quidam, *Δάκνεις ὡς καὶ γυναῖκες· Οὐμενον, εἶπεν, ἀλλ' ὡς οἱ λέοντες.*“ *Steph.*

v. 6. *πέτασθαι.* Vid. de h. v. ad od. *ιδ'*, 2. et de articuli defectu Herm. ad Vig. p. 703.

v. 7. „Interpretatus sum *φρόνημα* prudentiam, ut idem sit hoc loco, quod *φρόνησις*. Nam quis nescit, eam viris esse peculiarem, nec in muliebri ingenium cadere eam vim ratiocinandi, quae in viros? Non sum tamen interim ignarus, *φρόνημα* etiam animi magnitudinem et ferociam significare. Sed quorum istuc? praesertim quum multae ferae magnos gerant spiritus: omnium autem maxime leo ipse, qui etiam magnanimus propterea dicitur a poetis. Sed et Phocylides (Pseudophocylid. fragm. XIII. 120. ap. Gaisford. poëtt. min. et ap. Stöb. Floril. III, 37 sq.) quum enumerasset ea, quae a deo animantibus ratione carentibus tributa sunt, concludit, *λόγος δ' ἔσται ἀνθρώποις.*“ *Steph.* Probat vocis *φρόνημα* hanc interpretationem Brunckius; Degen expl. den höhern Geist citt. Dem. pro cor. c. 20. Xen. Ages. 2, 8.; 1, 24., qui loci aliam interpretationem admittunt. Barnes. et Baxter. accipiunt de virtute bellica, Fischer. de animo coniuncto cum facultate et sollertia tractandi arma et iis utendi ad se defendendum. Moebius expl. animi celsitudo vel virtus bellica. Equidem *consilium* verterim, planmässige Ueberlegung, Berechnung, Besonnenheit; hoc enim minus valent mulieres, quae fere naturali quodam instinctu reguntur; hoc carent bestiae, a quibus fortitudinem tamen non abiudices. Fateor quidem me locum non reperisse, ubi *φρόνημα* necessario ita accipiendum. Potest certe ita accipi in Demosth. l. c. Stephani interpretationem autem eodem demum redire, facile apparet. Ceterum hic Bruuckius in Phocylidis loco mendum aliquod sustulisse narrat hominem aliquem, ex oppido Bouxweiller, qui tamen nihil aliud egit, quam quod dudum, et recte quidem, viderat Sylburgius. —

v. 8. „Non iam poterat *δοῦναι φρόνημα*, vel quod rem iam uni dono datam, alteri donare non posset, vel quod mulierum levi et mobili ingenio non satis hoc munus conveniret. Ego verti ad verbum, ut ambiguum sensum retinerem.“ *Steph.* Vertit: *at foeminis nequivit.* Nicetae huius odarii imitamina vid. prol. §. 23.

κδ'†. (49.)

"Α λ λ ρ.

4 Ἄγε, ζωγράφων ἄριστε.
λυρικῆς ἄκουε Μούσης·
γράφε τὰς πόλεις τοπρωῶτον,
ἱλαράς τε καὶ γελώσας

φιλοπαίγμονες δὲ Βάκχαι

8 ξέτρας πνόους ἐναύλους·
ὁ δὲ κῆρος ἂν δύναιτο,
γράφε καὶ νόμους φιλοῦντων.

Vers. lect. Titulus nullus in Cod. P., nam totum odarium superiori sine ullo discrimine adiunctum est. — v. 3 et 4. sequuntur post illum demum in Cod. P. qui incipit *ἑτεροπνόους ἐναύλους* Cod. Pal. qui idem *ἑτεροπνόους ἐναύλους* Steph. —

Concinnavi hoc fragmentum ita, ut certe tradita scriptura aliqua modo servari posset. Vers. 3 et 4. Scaligeri monitu transposuit iam Barnesius, Palatini tamen auctoritatem mentitus, Longopetraeus vacuum spatium post versum secundum reliquit. —

v. 5 et 6. Barnesius scripsit: *φιλοπαίγμονας τε Βάκχας ἑτεροπνόους ἐν αὐλοῖς*; Brunckius: *φιλοπαίγμονος τε Βάκχων ἑτεροπνόους ἐναύλους*, ut et Baxterus.

v. 7. Barnesius scr. *ἂν δύνῃται*; Brunck. *εἰ δύναιτο*, ex vulgari praecepto, quod quamquam falsissimum, (vid. Herm. ad Vig. p. 322, et de serioribus maxime Jac. ad Anth. Pal. p. 104 sq.) tamen quod in od. 12, 8. *ἂν δύνῃται* scriptum, cuius hic manifesta imitatio, hominem puto ita quoque scripsisse. Nam ex diverso utriusque scripturae sensu, vid. Herm. l. c. et Thiersch. Gram. §. 330, 4., hic quidem scriptor censeri non debet. —

κς. (83.)

Εἰς χελιδόνα.

Σὺ μὲν, φίλη χελιδόν,
 ἐτησίη μολοῦσα
 θέρει πλέκεις καλὴν
 χειμῶνι δ' εἰς ἄφαντος
 5 ἢ Νεῖλον, ἢ 'πὶ Μέμφιν.

Ἔρως δ' αἰὲ πλέκει μεν
 ἐν καρδίῃ καλὴν.
 πόθος δ' ὁ μὲν πτεροῦται,
 10 ὁ δ' ὄν ἐστιν ἀκμήν,
 ὁ δ' ἡμίλεπτος ἦδη.

Βοή δὲ γίγνεται αἰεὶ
 κεχηνύτων νεοσσῶν,
 Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροῦς
 14 οἱ μέλζοντες τρέφουσιν.

Οἱ δὲ τραφέντες εὐθύς
 πάλιν κύουσιν ἄλλους.
 τί μῆχος οὖν γένηται;
 οὐ γὰρ στέγω τοσοῦτους
 19 Ἐρωτας ἐκβοῶσαι.

Var. lects. Tit. τοῦ αὐτοῦ εἰς χελιδόνα Spal. — v. 1. χελιδόν
 Cod. Pal., χελιδών Steph. — v. 2. ἐτησίη Cod. Pal. — v. 6.

μεν Spal. — v. 7. καρδίῃ καλὴν Cod. Pal. (cf. od. ιβ', 16.)
 καρδίῃ Spal. — v. 10. ὁ δ' ἡμῖν ληπτὸς C. Pal. — v. 11.
 αἰεὶ Cod. Pal. — v. 18. σθένος C. Pal. et Steph. —

v. 1. χελιδόν vid. ad od. θ', 2. —

v. 5. „Suspectus non debet esse cuiquam hic locus. nam sic
 alibi, Τί γὰρ με δεῖ πέτεσθαι Ὅρη τε καὶ κατ' ἄγρους. Sic et
 Latini poëtae nonnunquam praepositionum ordinem invertunt.
 Steph. Locus est od. ιδ', 22., ubi vid. nott.

v. 8. „Πόθος i. q. Ἔρως vid. od. ιγ', 20, unde desiderii
 poculum dicitur poculum amatorium (i. e. quod excitat amorem
 = φίλτρον) ab Horat. epod. 17, 80.“ Fischer.

v. 18. Ἐρωτιδεῖς ab Ἐρωτιδέες, de quo genere vid. Valck. ad Adon. 121. Lepide autem forma utitur bestiarum pullis propria.

v. 18 et 19. Ultimū vocabulū torsit interpretes, nescientes, quid esset Ἐρωτας ἐκβοῇσαι. Hinc Scaliger coniecit ἐκποῇσαι, Salmasius ἐκποιῇσαι, quod languidum, Trillerus ἐκτροφῇσαι, quod inusitatum; probarunt hoc tamen Schneider., Ramler., Degen.; Pauw. coni. εὖ φορῇσαι; idem etiam ἐκσοβῇσαι, quod posuit Brunckius. His omnibus supersederi posse putat Fischer., qui ἐκβοῇσαι explicat clamando exigere, idque ex Thucydide I, 105. probare sibi visus est, ubi verba καὶ οἱ Ἀθηναῖοι ἐκβοῇσαντες ἐκ τῶν Μεγάρων scholiastes explicat μετὰ βοῆς ἐξέρχασθαι, cui adstipulantur Levesq. et Moebius. Ac primo quamquam haec praegnans, ut Fischeri verbo utar, significatio non ita rara est apud Graecos, ut ἐκμαίνειν δωμάτων Eur. Bacch. 96. ἐς τάλαιπύργας ἐξαπατῇσαι Herod. 4, 134. et quod Fisch. attulit ἐὰν μὴ σ' ἐκπάγω ἐκ τῆςδε γῆς, οὐ βιώσομαι Aristoph. equitt. 695., tamen Thucydides certe nihil probat, quum in nostro loco non μετὰ βοῆς ἐξέρχασθαι requiratur; et plures ibi codd. habent ἐκβοηθήσαντας, cui cf. Schweigh. ad Athen. L. X. p. 443. Tom. V. Deinde qualis nexus sententiarum: Amores in pectore vociferantur; quid faciam? neque enim possum tot amores clamando exigere. Quam tetra imago! Nonne aliud remedium in promptu erat? Enimvero vitium non latet in verbo ἐκβοῇσαι, quod superioribus egregie convenit, sed in verbo στένω, pro quo verbum expectes, quod significet perfero, sustineo, ita ut hic sensus sit: neque enim perfero amplius tot amores in me fritinnire. Tale verbum autem est στέγω, quod hac significatione apud seriores maxime occurrit, ita ut, si vera haec est coniectura, ne hoc quidem odarium Anacreontae aetati convenire videatur. Transire in hanc significationem videas hoc voc. ap. Thucyd. IV, 34. οὔτε γὰρ οἱ πᾶλοι ἔσσετον τὰ τοξεύματα, quod non cum Matth. Gram. p. 565. praepositione πρὸς fulciendum. Pallas Anal. II, 410. Anth. Pal. XI, 340. στέξει τὴν νόσον οὐ δύναμαι. — Constat lepidum poema quattuor strophis, quarum tertiae unus versus deesse videtur.

κς'. (16.)

Ἔρωτικόν ὁδάριον.

Σὺ μὲν λέγεις τὰ Θήβης,
 ὁ δ' αὖ Φρυγῶν αὐτάς·
 ἐγὼ δ' ἐμὰς ἀλώσεις.
 4 οὐχ ἵππος ὤλεσέν με,
 οὐ πεζός, οὐχὶ νῆς·
 στρατός δὲ καινός ἄλλος
 7 ἀπ' ὀμμάτων με βάλλων.

Var. lect. Tit. ἄλλο ἐρ. ὁδ. Spal. εἰς ἐκντόν Steph. — v. 3.
 ἐμὰς Spal. — v. 7. βαλὼν με Steph. —

v. 2 et 3. Φρυγῶν αὐταί est bellum Troianum; ἐμὰς ἀλώσεις hic passive accipiendum: αἷς ἐγὼ ἐάλων, ut ex sequentt. apparet. Jam Schneiderus notavit Barnesium et Baxterum, quorum ille in vers. 4. equum Troianum, hic v. 3. carmen, quod nomine Τροίας ἄλωσης circumferebatur, poëtae in mente fuisse putabat. —

v. 7. Stephani lectionem omnes fere editores receperunt, haud dubie propter antecedentem aoristum ὤλεσεν. Verum Palatini βάλλον non tantum ferri potest, sed etiam aliquanto praestare videtur, quandoquidem iterato ictu petitus cogitare debemus eum, qui στρατῷ amatorum victori succubuit. Accedit quod με βάλλον in fine odarii aliquanto melius sonat, quam βαλὼν με. Moebius ambiguitatem vocis βαλὼν totius odarii componendi an- sam praeuisse opinabatur. Ita poëta fit ζημάτων θηρευτήρ. Aliquanto significantius autem ἀπ' ὀμμάτων dictum pro ὄμμασι, ut Soph. Oed. Col. 319. ἀπ' ὀμμάτων σάλνει με προστείχουσα et infra od. 18, 9. βλέπτων ἀπὸ μηδενός. In meram periphrasim haec loquutio transit post adiectiva; vid. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 77., qui tamen non recte huc rettulit Eur. Med. 216., ubi ὀμμά- των ἄπο est a conspectu remotus. —

κς†. (55.)

Εἰς τοὺς ἐρωῶντας ὠδάριον.

Ἐν ἰσχύοις μὲν ἔκποι
 πυρὸς χάραγμ' ἔχουσιν·
 καὶ Παρθίους τις ἄνδρας
 4 ἔγνώρισεν τιάραις.

Ἐγὼ δὲ τοὺς ἐρωῶντας
 ἰδὼν ἐπίσταμ' εὐθύς.
 ἔχουσι γάρ τι λεπτὸν
 8 ψυχῆς ἔσω χάραγμα.

Var. lect. Tit. nullus, et totum odarium cum superiore in unum coniunctum in Cod. Pal. — v. 2. ἔχουσι Steph.

v. 1. „Suspicio τόθον esse hoc odarium.“ Steph. Addidit deinde Stephanus quaedam de versuum generibus, quae in his carminibus occurrunt. Sed quum ea proptus nihil contineant, quod hodie non multo melius demonstratum sit, non dubitavi ea qmittere. Brunckius in hoc versu scripsit ἐκ' ἰσχύοις. —

v. 2. De notis, equorum clunibus iniustis, vid. inter alios, quos Fischerus laudavit, schol. ad Aristoph. Nubb. 23. ibique Hermannum; Bouhier de prisc. Gr. et Lat. litt. p. 568 sqq. et Salmas. in exercitt. Plin. p. 626. Equi inde dicti κοκκατίας et σαμφοραί, quae verba expl. Hesychius. —

v. 3. Παρθιοὶ memorantur primo Herodoto III, 93, sed ut una ex innumeris istis gentibus, quae Persarum imperio subiectae erant. Tantum abest igitur, ut haec mentio pro antiquitate odarii loquatur, quod Barnesius putabat probante Schneidero, ut serior aetas, neque admodum incerta illa inde merito concludi debeat, illa scilicet, qua nomen Parthorum iam notum et splendidum erat. Post hunc versum sequuntur p. 52. apud Stephanum haec: Τῶν ἐξῆς μελῶν τὰ μὲν ἐστὶν Ἀνακρέοντος, τὰ δ' οὐ καὶ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἡμετέροις ἀντιγράφοις μετὰ τῶν λοιπῶν εὐρομεν, τὰ δὲ καὶ πανταχόθεν συνηγόμεν. Ἐκείνων δὲ μόνον τὸ ὄνομα αὐτοῦ προγέγραπται, ἃ σαφῶς οἶδαμεν αὐτοῦ ὄντα; ἐξ ὧν δηλαδὴ οἱ παλαιοὶ συγγραφεῖς παρέχονται μαρτυριῶν, μαθόντες. Sequuntur autem odd. νζ', νθ', ιθ', ξ', ξα', ξε', ξβ', et fragmenta. —

κξ'. (45.)

Εἰς τὰ τοῦ Ἑρωτος βέλη.

- Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης
 παρὰ Λημνίαις καμύνοις
 τὰ βέλη τὰ τῶν Ἑρώτων
 ἐποίει, λαβὼν σίδηρον.
 5 ἀκίδας δ' ἔβαπτε Κύπρις,
 μέλι τὸ γλυκὺ λαβοῦσα·
 ὁ δ' Ἑρως χολὴν ἔμισγεν.
 ὁ δ' Ἀρης ποτ' ἐξ αὐτῆς
 στιβαρὸν δόρυ κραδάλων
 10 βέλος ἠτέλιξ' Ἑρωτος·
 ὁ δ' Ἑρως, τόδ' ἐστίν, εἶπεν,
 βαρὺ· πειράσας νοήσας
 ἔλαβεν βέλεμνον Ἀρης,
 ὑπεμειδίασε Κύπρις.
 15 ὁ δ' Ἀρης ἀναστενάξας,
 βαρὺ, φησὶν· ἄρον αὐτό.
 ὁ δ' Ἑρως, ἔχ' αὐτό, φησὶν.

Var. lect. Tit. ἄλλο τοῦ αὐτοῦ βέλος Spal. Levesq. nihil monet. — v. 2. *Λιμνίαις* Cod. Pal. — v. 4. *ἐπεί* Cod. Pal. — v. 7. *ἔμισγεν* Cod. Pal. — v. 11. *εἶπε* Steph. — v. 12. post h. v. ultimus insertus in Cod. Pal., suo quoque loco positus; librarius vocab. βαρὺ repetito deceptus est. — v. 17. *φησὶ* Steph. —

v. 4. *ἐπεί* repudiavi, vid. prol. §. 24. —

v. 6. „Haud immerito Fabro suspecta fuit huius versiculi scriptura. Ultima in γλυκὺ nulla ratione prodaci potest. Similis est versiculus Odarii XXXVI. (od. v', 6.) ἀπαλὸν πῶμα ἀναλόν. Sed exemplum nihil valet a suppositio carmine sumtum. Articulum τὸ respuit linguae indoles: tum minus aptum est λαβοῦσα; res ipsa flagitare videtur βαλοῦσα, quae voces saepe confunduntur.“ Brunk. Ex his comecit Hermannus μέλιτι γλυκεῖ βαλοῦσα; sed ut ultima verba facillime ita mutari potuerint, haereo tamen in μέλιτι pro μέλι τό, in quibus genitivum μέλιτος potius latere reor, quem aut adiectivum aut substantivum eodem casu exceperit; quod quale fuerit, quum certo dici nequeat, ab omni

mutatione abstinui. Ceterum non ineleganter λαβῶν et λαβοῦσα sibi respondent. Faber coniecit μέλι λάρινον. —

v. 10. ἡ ὑτέλιξε. Observa augmentum, de quo in his vocc. dissentiunt vet. Grammat., vid. Poppo in prol. ad Thuc. T. I. p. 227. et de v. εὐρίσκω maxime Elmsl. ad Eur. Heracl. 305. ad Med. 191.; Lob. ad Phryn. p. 140. In Anth. Pal. V, 41. est ὑψη-
κην sine ulla scripturae diversitate ut h. l. ὑτέλιξεν; contra εὐρον
od. s', l. Ceterum Stephanus ait verba εὐτελίξεν et ἐξευτελίξεν
antiquis scriptoribus minime usitata fuisse existimari. —

v. 13. Hic nodum in scirpo quaerunt interpretes, solliciti, utrum Amor iaculam Marti in manus tantum dederit, an contorsit in illum, eumque vulneraverit. Bentleius in epistola supra ad od. ια'. memorata scribit: „Ceterum in loco altero, ubi quaeris de istis verbis ἔλαβεν etc. utrumne id velint, Amorem suum iaculum in manus modo Marti dedisse, an in Martem contorsisse et eum vulnerasse, neutra ex his sententia, sed alia inter utramque media vera est. Quippe Cupido non contorsit iaculum, sed manu tantum capiendum tradidit. At repente iaculum, ex vivo scilicet igne et aethereo fulgure constans, in Martis corpus se sponte insinuavit, et reconditum latuit. Inde est illud ἀνασπανάσας, gemitum et suspirium ducens, ob vulnus scilicet: et ἄρον αὐτό: tolle, quaeso; quippe qui in intima corporis penetraverat; ἔχε vero αὐτό: tedium serva, ait Cupido irridens, qui solus potuit extrahere, sed noluit. Haec ἀντοσχεδιαστέ et ex tempore tibi exaravi, quibus utere tuo arbitrato. Multa quidem in aliis Anacreontis locis emendatione indigent; non pauca etiam sunt spuria, quae a genuinis dignoscere paucorum erit hominum, etc.“ Artificiosius Pauw, rem explicat. Degèn accusat adeo poëtam negligentiae et obscuritatis, quasi vero poëta, quae ipse quisque intelligere et sentire potest, ad tædium usque explicare deberet. Si qui tamen sunt, qui hoc non intelligant, legant illi Moschi idyllium primum et habe maxime considerent, quae ille de Amore in verss. ultt.

ἦν δὲ λέγῃ, λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσα μοι ὄπλα,
μή τι θίγῃς, πλάνα δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα
βέβηπται.

quem locum apposite laudavit Schneiderus.

κ'†. (46.)
(Εἰς Ἑρωτα.)

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλεῖν·
χαλεπὸν δὲ καὶ φιλεῖν·
χαλεπώτερον δὲ πάντων
ἀποτυγχάνειν φιλοῦντα.

- 5 γένος οὐδὲν εἰς Ἑρωτα·
σοφίῃ, τρόπος πατεῖται·
μόνον ἄργυρον βλέπουσιν.
ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτὸς
10 ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
διὰ τοῦτον οὐκ ἀδελφός,
διὰ τοῦτον οὐ τοκῆς·
πόλεμοι, φόνοι δι' αὐτόν.
τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
διὰ τοῦτον οἱ φιλοῦντες.

Var. lect. nulla in singulis verbis. Adiecta autem haec omnia sine titulo et numero praecedenti carmini in cod. P.; Stephanus ea seiunxit interposito titulo. —

v. 1. „Videtur huc pertinere illud distichum, *Εἰ μισεῖν πόρος ἐστὶ, φιλεῖν πόρος· ἐκ δύο λοιπὸν. | Αἰροῦμαι, χρηστῆς ἔλκος ἔχειν ὁδόνης.* (Eueni Anth. Br. I. p. 165. Anth. Pal. XII. 172.)“ *Steph.* —

v. 5. „Propertius (I, 5, 23.): *Nil tibi nobilitas poterit conducere amanti.*“ *Steph.* —

v. 7. „Eleganter idem (II, 13, 11. sq.): *Cynthia non sequitur fasces nec curat honores: Semper amatorum ponderat illa sinus.*“ *Steph.* —

v. 8. „Quomodo ἀπόλοιτο, si iam olim ἀπώλετο; Nimirum hoc ita dicitur, ut a Propertio, (II, 14, 31 sq.) *Illi sub terris fiant mala multa puellae, Quae etc.*“ *Steph.* Scribendum fortasse erat πρῶτος οὗτος, quod Bothius posuit. —

v. 10. „Timocreon Rhodius initio cuiusdam Scolii: (ex Schol. Aristoph. Acharn. 532. et Rann. 1337. et Suid. v. Σκόλιον; recepp. Br. Anal. I, 148. Ilgen. Scol. Graec. p. 230.) *Ὀφελεις, ὦ τυφλὲ πλοῦτε, Μήτ' ἐν γῇ, μήτ' ἐν θαλάττῃ, Μήτ' ἐν ἡκείρῳ*

φανῆναι· Ἄλλὰ τάρταρόν τε ναίειν, Κἀχέροντα· διὰ δὲ γὰρ
Πάντι' ἐν ἀνθρώποις καυά." Steph. Restituerunt suis numeris
hoc carmen Brunck. et Ilgen. Ultima tamen, nisi fallor, ita scri-
bi debebant:

κἀχέροντα· διὰ δὲ γὰρ τὰ
πάντι' ἐν ἀνθρώποις καυά.

v. 13. „Quia argenti cupiditas facit, ut venales sint ami-
cae." Steph. —

De singulis huius fragmenti partibus quid sentiam, dixi in
prol. §. 23, et de sensu priorum quattuor versuum vid. ad Od. 18.
nott. ult.

κη'. (44.)

"Ο ν α ρ.

Ἐδόκουν ὄναρ τροχάζειν,
 πτέρυγας φέρων ἐπ' ὤμων·
 ὁ δ' Ἔρως, ἔχων μόλιβδον
 περὶ τοῖς καλοῖς ποδίσκοις,
 5 ἔδλωκε καὶ κίχανεν.

Τί θέλει δ' ὄναρ τόδ' εἶναι;
 δοκέω δ' ἔγωγε πολλοῖς
 ἐν Ἐρώσι με πλακέντα
 10 διολισθάνειν μὲν ἄλλους,
 ἐνὶ τῷ δὲ συνδεθῆναι.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ ὄναρ Spal. in marg. εἰς τοῦ ἑαυτοῦ
 ὄνειρον Steph. — v. 3. μόλυβδον Steph. — v. 6. τί θέλει τὸ δ'
 ὄναρ εἶναι Cod. Pal. τί θέλει ὄναρ τόδ' εἶναι Steph. — v. 9.
 διολισθάνειν μὲν ἄλλοις Cod. Pal. διολισθάνειν μὲν ἄλλοις
 Steph. —

v. 3. μόλιβδον. Ex quattuor huius vocabuli formis: μό-
 λυβδος, μόλιβος, μόλιβδος, μόλυβος tertia et quarta damnatur
 Etymologo M. p. 590, 8.: εἰ μὲν ἵ ἐστιν, τὸ δ' οὐκ ἐστιν — ἐάν
 δὲ τὸ ν τὸ δ. De quarta quidem hoc verum esse videtur, ut
 quam perraro et nonnisi fere ut unius alteriusve codicis lectio-
 nem deprehendas v. c. Apoll. Rhod. IV, 1680. Tertiā autem
 certa lectione praebet inter alios Theognis 416 et 1101. cf. Arist.
 Nubb. 913., Eccl. 1110. Secundam Ael. Dionys. ap. Eustath. p.
 1340, 30. metri causa scribi ait, ut Hom. Il. 2, 237., quod ve-
 rum videtur; feminino genere invenitur haec Anth. Pal. IX, 723.
 Prima est omnium longe frequentissima, a vett. grammatt. Atti-
 cis, ab Ael. Dionys. etiam Jonibus (Herod. III, 56.) assignata,
 in vetere Atticorum prosa oratione unice ferenda, quanquam in-
 terdum opt. codd. repudiata v. c. Thucyd. I, 93., ubi vid. inter-
 prett.; cf. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 137., Wessel. ad Diod. II. p.
 125. Tittm. ad Zonar. II. p. 1366., Sturz. ad Maithair. p. 388.
 Quum igitur μόλιβδος satis tueatur Theognis, recepi hoc ex cod.
 Pal., ut expulsam vulgari scriptura lectionem, quemadmodum
 v. c. revera superscriptum apparet illud ν in Etym. Gud. p. 397,
 21. Ceteri editores omnes μόλυβδον exhibuerunt. —

v. 4. ποδίσκοις. Hoc vocabulum alibi reperire non po-
 tui, neque in Thea. Steph. habetur. —

H

v. 5. *κίχωνεν*. Observa epicorum prosodiam in h. v. servatam, quum apud Atticos hanc mensuram habeat — —. Brunck. omisit *ν* parag. quod et Steph. et Cod. Pal. tuentur. —

v. 6. Barnesius coniecit *τί θέλει γ' ὄναρ* etc. Brunck.: *τί δ' ὄναρ θέλει τόδ' εἶναι*, quod optimum fortasse. Sed quod ego ex Zeunii coniectura recepi, propius insistit veteris scripturae vestigiis, et *δέ* post secundum voc. positum, ut omnino non, ita ne in his quidem carminibus rarum, cf. odd. *ιδ'*, 7. *να'*, 7. *πς'*, 20. 23. 27. *νη'*, 4. etc. Neque vero *τί ὄναρ* ferri poterat propter hiatus, quem qui post hoc pronomem in tragg. defenderunt, cautius addere debebant *ante longam syllabam in qua arsis esset*; nam ante brevem thesin intolerabilis manet; vid. exempla citt. Aesch. S. ad Th. 208. 704. Soph. Phil. 101. 743. 765. 943. Eur. Phoen. 892. Pors. Hippol. 984. etc.

v. 8. *με πλακέντα* pro *πλακείς* paullo rariore usu, quum hic nulla oppositionis vi adiuvetur accusativus; vid. Schaef. ad L. Bos. p. 224. Nam longe frequentissime in oppositione aliqua ita construi negari nequit, quamquam interdum minus clare expressa v. c. Apollodor. I, 9, 7. *ἔλεγε γὰρ αὐτὸν εἶναι Δία*. Sed non solum nominativus interdum in oppositione servatur cf. Schaef. ad Soph. Oed. Reg. 958. sed etiam sine illa in accusativum abit structura, ut apparet ex iis, quae huius generis contulerunt Heind. ad Euthyd. cap. 79. Mth. Gr. pag. 770. Buttm. Gr. §. 129. not. 2, 3. et Lobeckius, vir incomparabilis, ad Phrya. p. 750 sq. —

v. 9. *διολισθαίνει μὲν ἄλλους*. Omnes, quas vidi, editiones exhibent Stephani barbare lectionem *διολισθαίνειν*, miro sane consensu. Videntur pro aoristo, qui *διολισθεῖν* est, hanc formam habuisse editores, et propter sequentem *συνδεσθῆναι* retinuisse, quum tamen aptissime poeta tempora variaverit, si modo discrimen, quod inter praesentis et aoristi infinitivum est, bene consideramus. In C. Pal. lect. latet haud dubie, ut accentus iam indicat, forma *διολισθαίνειν*, quae tamen et ad numerum h. l. minus elegans, et omnino deterior, huic poetae minime imputanda erat. Itaque non dubito, me recte *διολισθαίνειν* recepisse. Praeterea quod dativus huic verbo iungi non solet, vid. Aristoph. Nub. 433., mutarunt Barnes., Baxt., Brunck., all. sequentem part. *μὲν* in *ἐν*. Sed multo hic rectius Fischerus vidit, *ἄλλους* pro *ἄλλοις* scribendum esse; vid. ad sq. vers. —

v. 10. *ἐνὶ τῷ δέ*. Ita scribendum esse iam Pauwius vidit, sed inobedientes habuit editores, quamquam neque mutatio haec

est ulla, neque offensio in part. *ὅς* post secundam vocem; vid. ad v. 6. Ita autem non opus est certum quendam amorem hic intelligere, quem si iam noverat poeta, mirum, cur post multos alios demum ad hunc se recursurum esse opinaretur. Sensus autem est: *puto me multis amoribus implicitum ex ceteris omnibus quidem expediri, (nam alatus currebat) sed uno aliquo captum esse aliquando. Quod μόλις ἔσθ' affinxit Amori, hoc, nisi fallor, voluit: aegre quidem nec sine labore, sed tamen aliquando amor me capiet, —*

αδ'. (7.)

Ἔρωτικόν.

Ἵτακινθίνην με ῥάβδῳ
 χαλεπῶς Ἔρωτος ῥακίζων
 ἐκέλευε συντροχάζειν.
 διὰ δ' ὀξέων μ' ἀναύρων,
 6 ξυλόχων τε καὶ φαράγγων
 τροχάοντα τείρεν ἰδρώς·
 κραδίη δὲ ῥινὸς ἄχρως
 ἀνέβαινε, καὶν ἀπέσβην.
 ὁ δ' Ἔρωτος μέτωπα σείων
 ἀπαλοῖς πτεροῖσιν, εἶπεν·
 11 σὺ γὰρ οὐ δύνῃ φιλησθαι.

Var. lect. Tit. ἄλλο ἐρωτικόν Spal. εἰς Ἔρωτα Steph. — v. 2. χαλεπὸς ἔρωτος βαδίζων Cod. Pal. χαλεπῶς Ἔρωτος βαδίζων Steph. — v. 3. ἐκέλευε Steph. — v. 6. πτεροῖς ὕδρωτος Steph. πτεροῖς ἰδρὸς Cod. Pal. sed Spal. ἰδρὸς. —

v. 1. Haud paucae editiones ante Brunckium contra veterem scripturam exhibent Ἵτακινθίνην, vitiose, quod Fischerus tamen defendit verbo μεσονεκτίοις ὤραις in od. λα', 1. —

v. 2. Diversissima fuerunt de hoc loco iudicia. Heinsius coni. βαδίζοντ', quod probavit Zeunius, recepit Barnesius. Et hoc quidem ad sensum optime haberet et recipiendum adeo, si vera fuerit suspicio, quam protuli ad od. να', 1. Qui retinuerunt χαλεπῶς-βαδίζων, Baxterus, Metarius, all., hos miror verba ἔχων μόλιβδον superioris odarii v. 3. non comparasse; verum illius loci est alia ratio. Fischerus χαλεπῶς ad ἐκέλευε trahit, et explicat utrumque *ferire πλήξει*, allato eam in rem Diog. Laërt. VI, 66., „nam,” inquit, „verba orationis non raro ad res ipsas et facta transferuntur, et contra, quum oratio et res fere coniunctae esse soleant. Sic ap. Sen. de ira 3, 12. est *verberibus obiurgare* et ap. Persium sat. 5, 169. *solea obiurgari*. vid. Graevius ad Flor. I, 1. 8. et Abreschius dilucc. Thucydd. p. 165.“ Haec quamquam vere observata, tamen in nostro loco sic βαδίζων prorsus otiosum et molestum adeo esset, quod lentus et gravis incessus, quem exprimit, Amori minime convenit vel propter seqq. Intellexit haec Moeb., ipse tamen infelicissimam suam coniecturam recipiens χαλεπῶς ὁ Ἔρωτος βάξων, qua, ut alia taceam, metrum pessumdat. Levesq. tribuit activam vim verbo βαδίζων,

quasi esset βαδίζων, allato aliquo loco ex Lysia pro Erat. caede, quem falso construit. Denique Peerlkampius, vir clariss., cuius observationes nunc modo mihi allatae sunt, retinet χαλκός et „Amor,” inquit, „βαδίζων ὑάκινθον ῥάβδον est manu tenens virgam hyacinthinam atque ita procedens. *Incedit virga*, ut Virgiliana, *Incedit iaculo*, *Ingreditur donis*, *Horridus in iaculis et pelle Libystidos ursae*. Atque ita Graeci ἐν ἐσθῆτι, ἐν αἰματί et sim. Conf. Burm. ad Val. Flacc. V. Argon. 349. Ἐν μύρῳ Aristoph. Eq. 1367. ἐν στεφάνοις καὶ μύρῳ Synes. Ep. p. 95. notarunt Markl. et Burm. ad Propert. III, 3, 44. Sive igitur graece dicas βαδίζων ἐν ῥάβδῳ, sive simpliciter ῥάβδῳ, eodem redit.“ Haec ille. At primo, ubinam dixit Virgilius simpliciter iaculo *incedit*, *donis ingreditur*? An forte Aen. V, 63, et 143. ? Sed ibi ablativos ad adiectiva *melior*, *proximus* referri pueri dicunt; comp. eund. ibid. VI, 857.; X, 763, etc. Deinde si quis ἐν μύρῳ, ἐν στεφάνοις etc. dicitur, num quis continuo etiam ἐν ῥάβδῳ dici potest? Hoc nemo sanus Graecorum dixerit, satis manifesta ratione, quod ῥάβδῳ circumdatus ne cogitari quidem quisquam potest. Adde, quod iam positus voculae με a tali suspicione avocare quemque debebat. Apparet autem βαδίζων ῥάβδῳ aliter dici non posse, nisi ita, ut ῥάβδῳ pro ablativo habeatur: *adiutus baculo incedens*. Tum vero satis decrepitem Amorem haberemus. Omnium optime Brunckius φανίζων reposuit, qui „si sic,” inquit, „scripserit poeta, nulla erat ratio, cur virgae meminisset. Non enim ales ille puer defatigatus erat, nec baculo inniti opus habebat.“ Antiquitas autem vocabuli φανίζειν, a Fischero addubitata, sed a Lobeck. ad Phryn. p. 175 sq. satis stabilita, ipsius Anacreontis usu firmatur in fragmento, quod Schol. ad Hom. Od. ζ, 59. protulit „ὁ φαναξιζόμενος πῶτος, quod fragmentum nondum ab ullo, quod sciam, inter cetera receptum, ipsi adiiciemus. Comparatur ibi cum Homérico φερωνομμένα, de qua reduplicatione cf. Buttm. Gr. max. §. 83, not. 3. Ceterum male Brunckius χαλκός reliquit. —

v. 3. Recte imperfectum tempus recepit Brunckius; nam per totam viam feriens eum cohortatus est. Sic etiam infra τειρεν et ἐνέβαρς positum. Ante Brunckium aoristus frequentabatur in editionibus. —

v. 6. τειρεν ἰδοός. Hanc unice veram lectionem ex Cod. Pal. primus eruit Salmastius, qui tamen τειρεν cum ἰδοός bene cohaerere posse concedebat, et post eum Dorvillius, quem vid. ad Char. p. 381 = 481. probavitque Schneid. p. 295 sqq. citt. Hom. II 2, 796.; φ, 31.; sed rursus haesitat ille p. 304 sq. quod Reiskius et Fischerus ab eo consulti optimam lectionem improba-verant. Ceterum, nisi quis (suasit hoc Ioerdens in edit. 1789.)

legi velit τροχάοντ' ἔπειθεν ἰδρῶς, pertinet hic locus ad ea, in quibus augmentum omissum esse dixi prol. §. 7., hunc male oblitus. —

v. 7. *ῥιπὸς ἄχρεε*. Vid. Casaub. ad Theocr. α', 18. Horus II. 2, 98. Agamemnonem facit dicentem

*αἰνῶς γὰρ Δαναῶν περιδαιδία, σὸδ' ἐ μοι ἦτορ
ἔμπροσθεν, ἀλλ' ἀλαλόνετμα· κραδίη δέ μοι ἔξω
στηθέων ἐκδρασκεῖ, τρομέει δ' ὑπὸ παλδίῃ γούα.*

Schneid. affert inter alia nūnus apta Aristaenetum II, 7. *ἔγγος μὲν τοῦ στόματος ἡ καρδία ἡ δὲ ψυχὴ τῶν θυρῶν*. Peerlkamp. comp. praeterea Hom. Od. ω, 517. Apoll. Rhod. Arg. II, 665. et Anth. Burm. T. I. p. 668. —

v. 9. *μέτωπα* sc. *θερμανθέντα*, quibus optime convenit ἰδρῶς. Verbum *σελεῖν*, pro quo Anacreon *σελεῖν* usurpasse dicitur Etym. M. s. v. *σείρος* vid. fragm. 55' (vulg. 43.), non ab his carminibus abiudicandum esse, hic ipse locus monstrat; temerarium enim iudico, si quis velit reponere *σελεῖν μέτωπα*: hinc etiam od. 15', 12. *ἔσεως* ex Cod. Pal. recepi. Est autem *σελεῖν* h. l. i. q. *ῥιπίζειν, ἀναψύχειν*. Apte Barnes. comp. Bion. I, 85. *ὃς δ' ὀπίθεον περὶ γούσσιν ἀναψύχει τὸν Ἀδωνιν*. Pauwius Amorem suum caput et alas movisse putabat, et nuper Peerlkamp. idem suspicatus est, qui, „puto,“ inquit, „Cupidinem hic caput suum et alas movere, quasi eum pigeret Anacreontis, qui amare non posset. Comprobat hanc sententiam imitatio Ovid. Rem. Amor. v. 89. *Haec ego, movit Amor gemmatas aureas alas. Et mihi propositum perfice, dixit, opus*. Ubi Amor Ovidio invitus scribere concedit.“ — Risum haec mihi movisse fateor. Prudentat tamen addit Peerlkamp. „Non multum tamen huic conjecturae tribuo, nec enim probare potui viro cuidam doctissimo et in his literis regnanti. Illi *σελεῖν μέτωπα* pro caput indignantem movere, nemo dixisse videbatur.“ Brunckius *σαίνων* scribi maluit, quod recepit Bothius. —

v. 11. *σὺ γὰρ* intell. *πάνου συντροχάων ἐμοῦ*, σὺ γὰρ σὺ δύνῃ φιλήσαι. De ionica forma *δύνῃ* pro *δύνῃσαι* vid. Loh. ad Phryn. p. 359. Hoc elegans odarium, si post v. 8. unum excidisse mecum suspiceris, quattuor strophis, ternis versibus constare videbitur. Eius interior sensus obscurus esse non potest, et eodem iure, quo antecedens, *ὄναρ* inscribi poterat. Facile autem attentus lector animadvertet, horum trium carminum *κῆ, κῆ, κῆ*, *κῆ* sententiam universam paene eodem redire et quattuor istis versibus *χαλεπὸν τὸ μὴ φιλήσαι* etc., quibus decem isti versus *γένος οὐδὲν εἰς ἑσώτα* etc. importune admixti sunt, quodammodo expressam esse. —

λ. (4.)

Ἐρωτικό ν.

Ἐπὶ μυρσίναῖς τρεῖναις,
 ἐπὶ λωτίναις τε ποταῖς
 στορέσας θέλω προσπίνειν·
 ὁ δ' Ἐρως, χιτῶνα δῆσας
 ὑπὲρ ἀγχιένος παπύρου,
 μέθην μοι διακονεῖτω.

Τροχὸς ἄρματος γὰρ οἷα
 βίωτος τρέχει κυλισθεῖς·
 ὀλλίγη δὲ κεισόμεσθα
 κόνις, ὀστέων λυθέντων.
 τί σε δεῖ λίθον μυρίζειν;
 τί δὲ γῇ χεῖν μάταια;

Ἐμὲ μᾶλλον, ὥς ἔτι ζῶ,
 μύρισον, ῥόδοις δὲ κρότα
 πύκασον, κάλει δ' ἑταίρην.
 πρὶν ἐκεῖσε δεῖ μ' ἀπελθεῖν,
 ὑπὸ νεοτέρων χορείας,
 σκεδάσαι θέλω μερίμνας.

Var. lect. Titul. ἄλλο ἐρ. τ. α. et in marg. addit ὁδῶν.
Spal. Εἰς ταῦτόν Steph. — v. 1. τρεῖναις Cod. Pal. μυρσί-
ναις τρεῖναις Spal. — v. 2. ποταῖς C. Pal. — v. 6. διακονεῖ-
τω Spal. — v. 7. τροχὸς γὰρ ἄρματος οἷα C. Pal. — v. 12.
κάλειν C. Pal. — v. 14. κρότα Spal. — v. 16. πρὶν ἔρως
ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν Cod. Pal. et Steph. —

v. 2. Cf. fragm. μς' (18.) nott. —

v. 3. στορέσας. Wakefield. legere voluit λωτίναις με
 ποταῖς, quo non opus; vid. Wagner. ad Alciophr. I, 1. Peerl-
 kamp. praeterea affert Hom. Od. τ, 598 sq.

ὅς δὲ λέξο τῶδ' ἐπὶ οἴκῳ,

ἢ χαμάδις στορέσας, ἦτοι κατὰ δέμνια δέντων.

Conferri praeterea iubet Brunck. ad Apoll. Rhod. III, 773. et ad
 Bacch. 1041. —

v. 5. παπύρου. Iuvenal. IV, 24. succinctus patria quondam
 Crispina papyro, quæm l. laudat Baxter. De papyri hoc et alijs

usibus vid. interprett. ad Theophr. plant. IV, 9. Caylus in Commentt. Acad. inscript. T. 26. p. 267 — 320. et de media maxime aetate Tychsenii dissertatio recitata a. 1818., reddita in Gotting. nott. litt. a. 1818. n. 120. —

v. 7. 8. Pauwius et Medenbachius coniecc. βίωτος τρέχει γὰρ οἷα τροχὸς ἄρματος κυλισθεῖς, quo minime opus cf. Theocr. εἴ, 9., ubi plurimorum codd. φερόγοντος restituendum ex id. θ', 12., ε', 16. coll. var. lect. Verbum κυλισθεῖς a κυλῖω sequitur normam verborum πρίω, χρίω; vid. Iac. ad Anth. P. p. 139. et in indice s. h. v. —

v. 9. „Sic in quodam epigrammate (Anth. P. V, 85.) ἐν δ' Ἀχέροντι Ὅστ' ἔα, καὶ σποδὴν, παρθένη, κεισόμεθα.“ Steph. cf. nos in prol. p. 26. et 29 sq. Fischerus addit Ovid. Met. VIII, 496. et ex Pont. III, 2, 28. Persium V, 152. Alia addit Peerlkamp, sed talia innumera inveniuntur. —

v. 11. 12. De χοαῖς veterum, quae vino, lacte, melle, oleo, aqua constabant, (inde placenta facta Aeschyl. Choëph. 90.) vid. Hom. Il. ψ, 219. Od. λ, 26. Aesch. Pers. 609. ibique Stanley. et Blomf. in Glossario, et Erfurdt. ad Antigonom 427. Non nego Palatini καίειν defendi posse, quum saepe in χοαῖς veterum πυρὰ quoque memoretur, v. c. Soph. Electr. 898. Eur. Iph. T. 632. Quin ipsum illud epigramma cit. in prol. p. 26., quo hoc odarium expressum esse putant, πυρὰν praebet.

Μὴ μύρα, μὴ στεφάνους λιθίναις στήλαισι χαρίζον,

Μηδὲ τὸ πῦρ φλέξῃς ἐς κενὸν ἢ δαπάνη.

Ζῶντί μοι, εἴ τι θέλεις, χάρισαι τέφρην δὲ μεθύσκων,

Πηλὸν ποιήσεις, κοῦχ ὁ θανῶν πέταται.

Vertum et alibi κ pro χ praebet Cod. Pal. ut od. κδ', 5. λα', 9., et verba γῇ χέειν redduntur in illo epigr. potius his: τέφρην μεθύσκων, quod Virgilius dicit Aen. III, 303. libare cineri. Alibi quidem dicitur aut γῆν, σῆμα, τύμβον χεῖν, centies ap. Hom., aut χοῆν χεῖσθαι v. c. Hom. Od. λ, 26. Eur. Or. 466. Aeschylus tamen Choëph. 85. τύμβῳ χέουσα τάςδε κηδείους χοάς et Strato Anth. Pal. XI, 19.:

καὶ στεφάνοις κεφαλὰς πηχασάμεθα, καὶ μυρίσμεν

αὐτούς, πρὶν τύμβοις ταῦτα φέρειν ἑτέροισ.

Nostro loco χέειν = χοάς χέειν, et γῇ ipsum corpus mortuum exprimit. Neque locus est coniecturae, quae facile occurrit, τί χοάς χέειν μάταια; vel τί χοάς μάταια χεῖσθαι; Fischer. „μάταια,“ inquit, „vim adverbii habet, ut ἄβρα ὀदार. 5, 5. 6, 3. (μβ', 5. μά', 8.) Horat. 2. od. 20, 23 s. Compesce clamorem, ac sepulcri Mitte supervacuos honores. Auctor Copae v. 35 s. Quid cineri ingrato servas bene olentia seris? Anne coronato via lapide ista tegi? Hos versus imitatione expressos esse e v. 11. 12. huius

oderii, putabat Burmannus in notis ad Anthol. Lat. p. 718. T. 1. "*Marala* quo minus scribas, obstat dialectus. —

v. 13. ὦς pro. ἔως ut od. ζ, 11. Particula ὦς a vet. scholl. passim per ἔως explicatur, ut Thucyd. VIII, 1. Soph. Oed. Col. 1361. Ai. 1096. Ed. Herm., quem vid. et ὦς ὄτε per μέχρις οὗ Hom. Od. ε, 358. add. Hesych. v. ὦς p. 1602. Ac Stephanus quidem ad Thucyd. loc. non multum certe adversatur, et prorsus adstipulantur Abresch. ad Xenoph. Eph. V, 13. Zeun. ad Vig. p. 568. Devarius doct. part. p. 1204. Krausius in Koeppl. adnot. Hom. φ, 871. all. Oppugnarunt autem hanc sententiam Duckertus ad Thucyd. l. c., et Brunck, ad Philoct. 1330. et Eur. Phoen. 89., sed hic ita, ut Anacreonti hunc usum concederet, in Atticis autem haec loca corrigenda putaret, et revera mutavit Philoct. et Oed. Col. ll. cc., quod Wolfius, maiore quidem iure, fecit in Odys. l. c.

Ac primo quidem statim monendum, nihil huc facere aelicam particulam ὦς ap. Pind. Ol. XI, 69. Theocr. αδ, 20., ubi plura attulit Toupinus, quae accentu suo contractionem manifesto prodit, et semper pro ἔως, nunquam pro ὦς ponitur. Sed defendat quis fortasse istum usum ita, ut, quemadmodum ὄς et ἔός, οὗ et ἑοῦ, ἦν et ἔην, etc. sic etiam ὦς et ἔως antiquissimo tempore eiusdem vocabuli diversae formae fuerint, retinuerint autem poetae interdum hanc priscam licentiam, ut multa alia, metri vel alia quacunque causa, quo tamen cultam Atticorum prosam orationem statim excludi appareret. Ac firmari haec ratio videtur eo, quod non tantum ὦς pro ἔως ll. cit., sed etiam ἔως pro ὦς poni dicunt, quam in rem Passovius quinque affert Odyssaeae loca. Verum, ut ab his statim incipiam, haec quoque sententia mihi valde dubia videtur: nam in primo loco Od. δ, 795 sqq.

Ἐνθ' αὖτ' ἄλλ' ἐνόησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
εἰδῶλον ποίησε, δέμας δ' ἦντο γυναικί,
Ἰφιδίμην, κόρη μεγάλητορος Ἰκαρίοιο,
τὴν Εὐμηλος ὄπνιε, Φερεῖς ἐν οἰκίᾳ ναίων.
πέμπε δέ μιν πρὸς δῶματ' Ὀδυσσεὺς θελοιο,
εἰώες Πηνελόπειαν ὀδυρομένην, γοῶσαν,
παύσειε κλυθμοῖο, γόοιό τε δακρυόεντος.

cur πέμπε, non πέμψε scripsit? Scilicet τὸ εἰδῶλον non sua vi poterat moveri, sicut animans, sed perpetuo Minervae auxilio opus habebat; itaque πέμπε est i. q. ἐβίβαζε τὸ εἰδῶλον ad domus Ulyssis, ut ipsa per illud consolaretur Penelopam, donec cessaret haec a luctu.

In secundo et tertio loco ε, 386. et ι, 376. aoristus quidem praecedat, sed facile ex tota oratione apparet, apud animum sup-

pleri debere, *et iteravit hoc donec* etc. Simili modo, quamquam diversa significatione, usurpatur *εἰως* pro *ὄπως* saepissime.

Quartus locus, uti nunc scriptus est, ζ, 76 — 80.:

μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεινέ' ἰδωδὴν
παντοίην, ἐν δ' ὄψα τίθει, ἐν δ' οἶνον ἔχενον
ἄσκαρ ἐν αἰγείῳ — κόρη δ' ἐπεβήσεν ἀπήνης —
δῶκεν δὲ χρυσέην ἐν ληπόθῳ ὑγρόν ἔλαιον,
εἰως χυτλώσασαί το σὺν ἀμφοτέλοισι γυναιξίν.

vulgarem vim part. *εἰως* utique non admittit. Sed de h. l. alia mihi suborta est dubitatio. Nam primo *χυτλοῦσθαι* hoc uno loco in Homero et ante Callimachum fortasse nusquam alibi occurrit. Deinde ne in more quidem fuisse videtur puellis *lina* loturis τὸ *χυτλοῦσθαι*, quod, ut diserte docent grammatici, οὐχ ἀπλῶς ἐπὶ τοῦ ἀλείψασθαι, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μετὰ λούτρον ἀλείψασθαι ponitur. Nam nihil tale in mentem venit puellis, quae *pila* et saltatione tempus fefellisse dicuntur in sequentibus. Cur igitur mater ad lavandum dederit oleum? Hoc non videtur poetae esse, qui nil molitur inepte. Quid multa? Debentur hi duo versus 79 et 80. imperito interpolatori, qui sollicitus, unde Ulyssi infra v. 220, 227. oleum adesset, illos inepto etiam loco inseruit; nam acceptis obsoniis Naυτικάα currum iam conscenderat. Nihil igitur mirum nisi quod non *pilam* quoque ante a matre dari voluit.

Sed hoc modo iam ad nauseam usque bonum *Homerum* petittum dicent, et fortasse in hoc quoque loco, quod me quidem fugit. Itaque quibus haec non probentur, his auctor vim, ut legant *εἰως χυτλώσασαί το*, quae particula etiam infra ι, 376. ut varia lectio legitur, vid. Schol. Buttm., ibi tamen minus apta.

Restat ultimus locus τ, 367.:

οὐ γὰρ πῶ τις τόσσα βροτῶν Διὶ τεκμηραῖον
πίονα μήρι' ἔκη', οὐδ' ἐξαίτῳ ἐκατόμβας,
ὅσσα σὺ τῷ ἰδίδως, ἀρώμενος ἔως Ἰκίοιο
γῆρας τε λιπαρόν, θρόνῳ τε παιδιῶν θέῳ.

In hoc uno non dubito scriptum olim fuisse ὥς κεν Ἰκίοιο coll. Il. τ, 331 sqq. ut, si fieri posset, venires et educares, ad similitudinem alius loci Od. σ, 109. immutatum. Neque enim vanum est discrimen inter ὥς et ὥς ἄν, vid. Herm. ad Eur. Bacch. 503., quorum posterius huic loco melius convenit. Sed in Homero huiusmodi contra libros mutare quum non liceat, vulgatam lectionem ad eas referam, quas Wolfius in praef. Il. LIX. tolerabiles appellat.

Ex his illud certe apparere arbitror, valde dubia esse exempla, quibus *εἰως* pro *ὥς* poeti praebant. E contrario *ὥς* pro *εἰως* apud Homerum, in quo, si formae tantum diversitas intercesserit, ma-

xime hoc reflectum expectes, nusquam ponitur, nisi in uno loco Odysseae q̄ 836., quem Wolfius correxit, et in aliis nonnullis iam pridem correctis v. c. quo Hesychius l. c. huic particulae hanc vim vult testari Od. δ, 389., sed ibi recte nunc legitur ὅς κέν τοι etc.

Ad seriores autem si descendimus, primo nobis obvenit Porsonus, qui ad Eur. Phoen. 89.

ἐπίσχε, ὡς ἂν προύξερνῃσά στίβον,
μή τις πολιτῶν ἐν τῷ βῶ φαντάζεται,

docet, ὡς post verba manendi suam vim retinere „qui iubet alium manere ut aliquid faciat, simul iubet manere, donec id fecerit.“ Deinde in Soph. Oed. Col. l. c.

οὐ κλαυστέ δ' ἐστίν, ἀλλ' ἐμοὶ μὲν οἴοιτά
τάδ', ὥς περ ἂν ζῶ σὺ φονέως μνηστήρης.

explicatione, non emendatione egere vidit Cl. Reisigius, qui tamen hactenus errat, ni fallor, quod verba ὥς περ ἂν ζῶ ad antecedentia refert, quum ad sequentia pertineant h. m. *sed ferenda mihi haec, quā memor sim tui, occisoris mei quoquo modo vivum i. e. te meum interfectorem putabo, sive feliciter sive infeliciter vivam, nam per te certe mortuus essem.* Hermianni editionem nondum accepi.

Porro Xenophontis Ephesii locus cit. significationem particulae ἕως propius non requirit, sed vulgato more ὡς ante participium positum est *ὑποτε*. Aduvandus autem totus locus, in quo se valde toxerunt interpretes, transpositione h. m. ὡς δὲ ἔθυσαν ἐπὶ τῆς ἡμέρας, καὶ ἐναχθήσαν, πολλὰ καὶ ποικίλα παρὰ πάντων τὰ διηγήματα, ὅσα τε ἔκαθεν ἕαστος, καὶ ὅσα ἔδρασε, ὡς αὐτοὺς ἀπολαβόντες χρόνῳ, παρεξέστιν τε ἐπὶ πολὺ τὸ συμπέσειν. ubi ἀπολαβόντες ad ἕαστος relatum ab iis, quae Matth. Gr. §. 301. posuit, tantum eo differt, quod hic ἕαστος praecedit, quum alias sequi soleat. Peerlkampii editionem nondum vidi. Denique in Thucydidis loco ὡς ἂν κακός ἢ recte interpretes ὡς προὔτι νερτρῶν. Sed, ne quid dissimulem, alium locum eiusdem scriptoris miror ab interpretibus ibi non esse allatum, qui est L. IV, 117. τοὺς γὰρ δὴ ἄνδρας περὶ πλείονος ἐπορεύετο κομίσασθαι, ὡς ἐπὶ Βρασιδᾶς εὐτόχει. In hoc loco et in alijs nostro similibus, ut infra od. ιε, 11., particulam ὡς similiter ut nostrum weil, in vulgari sermone, usurpatum esse patet, quod temporis et causae notionem involvit; ut Vossius Od. τ, 331. vertit τῷ ζωῷ weil er lebt: ita ut, si ὡς pro ἕως poni dicatur, hoc eatenus recte habeat, si vim particulae spectes, non formam; nam potuisse in his tribus locis ἕως poni negari nequit. Longus fui, sentio. —

v. 16. Recte offenderunt interpretes in Amoris compellatione, quae hic, nisi inepta, saltem frigida est et elegantissimi huius carminis poetae minime convenit. Inutiliter primo coniecerunt Valperga et Zeunius $\kappa\lambda\iota\nu$, "Ἐρως, ἐκεῖσ' ἀπελθεῖν; paulo melius Baxterus $\kappa\lambda\iota\nu$, ἔρῳ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν, ut ἔρῳ significaret *amabo*, *obsecro*, quod in od. δ', 4. $\kappa\alpha\rho\alpha\iota\nu\omega$ erat. Sed hic usus alienus a verbo ἔρῳ, neque convenit hic tam gravis exclamatio. Idem valet de Metarii coniecturis $\kappa\lambda\iota\nu$, ἔρῳ σ', ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν et $\kappa\lambda\iota\nu$, ἔρῳ, μ' ἐκεῖσ' ἀπελθεῖν. Barnesius defendit quidem veterem lectionem, sed ipse tamen coniecit $\kappa\lambda\iota\nu$, ἔρῳ σε, δεῖν μ' ἀπελθεῖν, vel $\kappa\lambda\iota\nu$ ἔρασε δαῖν μ' ἀπελθεῖν. Degen et Levetz praeferebant veterem lectionem. Moebius Pauwium sequitur, qui inde a v. undec. alius odarii fragmentum incipi statuit, ita ut Amoris compellatio in hoc aptior fuerit. Bothius scripsit $\kappa\lambda\iota\nu$ "Ἐρῳσι δεῖ μ' ἀπελθεῖν. Peerlkamp, denique, postquam ad Xen. Eph. III. p. 284. proposuerat $\kappa\lambda\iota\nu$ ἔρως ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν, ita ut ἔρως non de Amore, Veneris filio, sed in universum de cupiditate acciperetur, postea in observatt. maluit pro ἐκεῖ scribi ἔχει, eadem interpretatione, et locos attulit, ubi ἔρως ita vel cum infinitivo vel cum genitivo structum apparet. Verum hoc quidem nemo dubitabit. Illud potius erat demonstrandum, quomodo poeta se mortem aliquando *desideraturum* dicere potuerit, quod quidem nunquam illum facturum fuisse arbitramur, ut qui in vitae felicitate omnia ponat; quare haec coniectura ab indole totius carminis valde abhorrere videtur. Unice omnium optimam scripturam puto eam quam Brunckius, postquam ipse quoque prius scripserat $\kappa\lambda\iota\nu$, ἔρῳ σε, δεῖ μ' ἀπελθεῖν, in postrema editione posuit, egoque recepi. Addit ille in adnott.: „sic legendum, nisi quis malit $\kappa\lambda\iota\nu$ ἐκεῖ δέη μ' ἀπελθεῖν. Utrum praeferratur ciceum non interduim.“ Deinde, aliorum coniecturis alatis pergit: „Poterat e vestigiis veteris scripturae non absistere; $\kappa\lambda\iota\nu$, ἔρῳ σ', ἐκεῖ μ' ἀπελθεῖν. At frigidum est istud ἔρῳ σε. Tum quod Latini dicunt *amabo*, apud Comicos tam saepe obvium, et *amare* pro *amanter rogare*, Graeci non sic efferre solent. Hoc sensu $\sigma\tau\epsilon\gamma\gamma\epsilon\iota\nu$ apud Sophoclem (Oed. Col. 1994. ubi cf. Reisigium) observatum, at ἔρῳ σε nuspiam.“ Haec coniectura et simplicitate sua commendatur, neque tantum a veteri scriptura recedit, si reputamus, facillime ex his deinceps positia verbis ἐκείσδε δεῖ alterutrum omitti, et deinde, ut versus imple-retur, "Ἐρως inferri potuisse.

Constat venustum carmen tribus strophis, senis versibus, neque ulla inest offensio metrica vel dialecti. —

λα'. (3.)

Εἰς Ἑρώτα.

- Μεσονυχτίοις πότ' ὦραις,
 στρέφεται δὲ Ἄρκτος ἤδη
 κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου,
 5 μερόπων δὲ φύλα πάντα
 κέσται, κόπῳ δαμέντα,
 τότε Ἑρως ἐπισταθείς μεν
 θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας.
 τίς, ἔφη, θύρας ἀράσσει;
 10 κατὰ μεν σχίσεις ὀνείρους.
 ὁ δ' Ἑρως, ἄνοιγε, φησὶν·
 βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι·
 βρέχομαι δέ, κασέληνον
 κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 15 ἔλεσσα ταῦτ' ἀκούσας,
 ἀνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας
 ἀνέωξα, καὶ βρέφος μὲν
 ἔσορῶ, φέροντα τόξον,
 πτέρυνγας τε καὶ φαρέτρην.
 20 παρὰ δ' ἰστίην καθίξας,
 παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ
 ἀνέδαλπον, ἐκ δὲ χαλτῆς
 ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 ὁ δ' ἐπεὶ κρύος μεθήκε,
 φέρε, φησί, πειράσωμεν
 25 τόδε τόξον, εἴ τί μοι νῦν
 βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 τανύει δὲ καὶ με τύπτει
 μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἷστρος·
 ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων,
 30 ἔνευ δ', εἶπε, συγχάρηθι·
 κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἔστι,
 σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Kar. lect. Titul. ἄλλο in marg. Spal. — v. 1. ποθ' ὦραις
 Steph. Levesq. nihil monet, sed hic Spalletio credidi, vid.

prol. p. 7. — v. 2. *στραφέντην* C. Pal. — v. 6. *μεν* Spal. — v. 7. *θυράων* Cod. Pal. — *κατὰ μεν σιγῆς* C. Pal. *σιγῆς* Spal. *κατὰ μεν* etiam Steph. — v. 10. *φησὶ* Steph. — v. 11. *φοβήσαι* Spal. — v. 17. *εἰσαρῶ* Cod. Pal. — v. 19.

ἵστιν καθίσας Cod. Pal. *καθίσας* Steph. — v. 20. *παλάμους* ^{τα} *καὶ χεῖρας* Cod. Pal. — v. 24. *πειράσασμαι* Cod. Pal. — v. 25. *ἔστι μοι* Steph. et C. Pal. *ἔστι* Spal. — v. 29. *ἄλλεται* C. Pal. — v. 30. *συ... χάρηθι* Spal. — v. 31. *μὲν ἐμοὶ* C. P. — v. 32. *κέρδιαν* Spal. Levesq. nihil monet. —

v. 1. *ῶραις*. Offenderunt in hoc usu vocabuli ὦρα Fischerus et Moebius, quod serius demum duodecimam noctis partem significaverit; vid. Passov. in lex. gr.

v. 2. „Homerus Od. ε'. (v. 271 sqq.) de Ulysse loquens, — οὐδέ οἱ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἔπιπτε, Πηλιάδας τ' ἐσορῶντι, καὶ ὄψε δύνοντα Βοώτην, Ἄρκτον δ', ἣν καὶ ἄμαξαν ἐπέκλῃσιν καλέουσιν, ἥ τ' αὐτοῦ στρέφεται, καὶ τ' Ὀρίωνα δοκεύει, Οἷη δ' ἄμμορός ἐστι λοιστρῶν Ὀκεανοῖο. Ovid. lib. 1. Trist. (eleg. 3, 47 s.) *Iamque morae spatium nox praecipitata negabat, Versaque ab axe suo Parrhasis Arctos erat.*“ Steph. Palatini lectio grammatico debere videtur, qui aut hiatum expellere, aut sententiam corrigere voluit, quoniam duas ursas scilicet in coelo verti sciebat, quarum altera tamen, minor, ne dici quidem poterat *κατὰ χεῖρα τὴν Βοώτου*, a qua serpentis astro disiuncta est; vid. Cic. de Nat. DD. II, 42. et tabulas astronomicas. Neque adhibent scriptores, si hoc modo tempus denotant praeteritum, sed praesens, quod quotidie *στρέφεται ἡ ἄρκτος* vid. Theocr. κδ', 11. Dorvill. ad Char. p. 101 = 260. praesens etiam propter sequens *κείται* praefert. —

v. 4. Virg. Aen. IV, 522. *Nox erat, et placidum carpebam fessa soporem Corpora per terras.* —

v. 7. Salmasius ad Solin. p. 636. *ὄχθας* accepit de ῥόπτρῳ ianuae, quo foris percutitur. Fischero hic locus adeo documento est, poetam alium quemvis esse, qui inepte imitatus sit Hom. Od. φ, 47., quem scienter expresserit Theocr. κδ', 49. Nam quum fores intus vectibus claudi solitum fuerit, vectem pulsare Amorem non potuisse. Vectes intus fuisse verum est. Inde Peerlkamp. putat, lorum, quod extrinsecus pendebat, movisse Cupidinem. Sed non opus est his subtilitatibus, et ne Moebius quidem, qui eam partem ianuae, ubi obice fores intus clausae fuerint, percussam esse putat, prorsus verum tetigit. Quis enim fores tundere potest, quin etiam repagula quatiantur? Quae quidem nominavit poeta, quod introiturus ea maxime vult dimoveri. Ceterum de verbis solemnibus hac in re, *κόπτειν*, *κρούειν* et *ποφείν*

vid. Bachium ad Ken. Symp. p. 118. Heind. ad Prot. p. 479. Lobeck. ad Phryn. p. 177. —

v. 9. „Non est ἀνακόλουθος oratio. imitatur enim vulgarem sermonis formam, perinde, ac si dicat: Quis pulsat fores? Certe tu, quisquis es, intempestive advenis. inturbabis enim mea somnia: ut alibi (od. 8', 8—10.) dixit, *Τί μεν καλῶν ὄνειρων Ἀφῆκαςας Βάθυλλον*; Est autem κατὰ μεῦ σχίσαις pro κατασχίσει; ut alibi (infra 15, 29.) *Ἀνὰ δ' εὐθύ λήχνος ἄψας*, pro ἀνάψας et, *Ἀνὰ δ' ἄλλεται καχάζων*, pro ἀνακαχάζων. nam tmesi frequenter utitur.“ Steph. Non admodum frequenter; vid. ad od. 18', 9. Barnesius voluit σχίσας, quod vehementiori orationi minus convenit, ut sensit Fischerus. Palatini scripturae, quae sensui optime congruit, ne quis iis, quae Herm. ad Orph. p. 761. attulit et Iacobs. ad Athen. p. 287. et ad Anth. Pal. p. 89. et 624 sq. defendi eam posse putet, hoc obstat, quod vel pessimi isti versificatores ultimam tantum vocabuli literam ante ξ corripuerunt, quod in his ipsis odariis factum vid. prol. p. 30. Dorvill. ad Char. p. 670. Unus Philippus Thessal. epigr. 4. Anth. P. IX, 742. hunc trimetrum fecisse dicitur

τέχνη δ' ἐξωπόνησεν ὄψιν ἔμπνοον.

Sed hic homo, qui meris pentametris totum carmen ludere potuit, ne dignus quidem, qui sublato augmento aut transpositione sanetur, tantum abest, ut nostrae causae esse possit defensor. In Pseudo = Oppiano autem Cyn. III, 169. et II, 541. *τονθρύζου* et *τονθρύζοντες*, et in Anth. Pal. VII, 283, 1. *οἰζυρὰ* trisyllabum scribi debere, recte statuit Iacobsius, frustra dissentiente Paulsenio ad loc. poster. Ad numerum autem, quamquam non prorsus intolerabilis, tamen minus elegans in nostro loco haec syllaba produceretur, vid. prol. §. 16. Itaque futurum interrogative acceperunt Raml. Degen. et Fisch., qui unus etiam interrogationis signum apposuit, quum in ceteris omnibus editt. colon appareat. Hos igitur sequutus sum, quanquam malim εἰ δέ μεν σχίσαις aut τίς μεῦ σχίσει δ' ὄνειρους; —

v. 17. „Scio, dici posse βρέφος φέροντα τόξον eo modo, quo dicitur *τέκνον φίλε*, ut non vocis, sed significationis, ratio habeatur. Verum quia μεν particulam solet, et debet, sequi δέ, lego φέρον δέ. quod enim dicit, est eiusmodi: *Fores tandem meas aperui, et puerulum quidem conspicio, sed huiusmodi, qui arcu et pharetra instructus esset, alasque gestaret.*“ Steph. In vulgata scriptura neque μεν offendit, cui infra v. 19. δέ respondere potest, neque generis enallage, sed hoc maxime praestat Stephani coniectura, quod ea aptissime poeta, se miratum esse alatum puerulum cum sagittis et pharetra, exprimeret. Verum, quum et Steph. et Pal. consentiant in vulgata lect., mutare quid nolui. —

v. 19. „Recte *ιστήν* ionice: nec mutari debet.“ Steph. Barnesius scripsit *ιστήν*, quo spiritu apparet quidem saepe haec vox in codd. sed dialectus eum certe non poscere videtur, quum, ubicunque apud Grammaticos huius vocabuli mentio, nihil de spiritu moneatur; vid. Maithairium Sturzii p. 101. C. Duo puncta autem literis *i* et *v* imposita tantum inutili seriorum scribarum consuetudini tribuenda esse, monuerunt haud semel Schaef. et Bast. ad Greg. Cor. Habet autem *ιστήν*, sive proprium, sive appellativum nomen est (nam hoc in hac quidem causa fortasse non discernendum cum Passovio), natura sua brevem mediam, quae si producitur, id epicorum mori tribuendum, quo saepe talia producant. Probant hanc sententiam non tantum composita *ἀνέστιος*, *ἐφέστιος* semper media correpta, sed etiam hoc, quod simplex nomen tantum tribus in locis productum apparet Hesiod. Theog. 453. Hom. Od. ξ, 159. et in eodem versu τ, 304. Contra magnus numerus locorum in Homm. hymn. Callim. Hesiod. et Atticis poetis in brevi consentiunt. Neque praetermittendum, longam mediam metrum facile admissurum fuisse, brevem contra tantum ita, ut ultima elideretur. —

v. 20. *παλάμαισι χεῖρας αὐτοῦ*. Memorabilis est Pal. scriptura, unde quis fortasse coniciat:

*παρὰ δ' ἰστήν καθίξα,
παλάμαις τε χεῖρας αὐτοῦ
ἀνέθαιπον.*

v. 24. *πειράσωμεν*. Fischero abductus servare mavult Peerlkamp. *πειράσωμαι* appositis locis in quibus *πειράσθαι τόξον* invenitur. Verum probare omisit, *πειράσθαι* cum accusativo construere, quod diligentissimus Seidlerus se legere non meminerat, interpunctione adiuvans Eurip. Troad. 989. Nam in Thucyd. IV, 25., ubi vulgo legitur *τὸν λιμένα ἐπειρῶντο*, non dubium, quin Clariss. Editor exhibiturus sit *ἐπειρῶν* ex omn. mss. codd. Pindarus quidem Pyth. II, 62. dixit *ἐπειρᾶτο ἄκοιτιν Διός*. At metrum iam docere debebat, hic verbo *πειράσθαι* locum esse nullum, sed a *πειράζω* derivari debere *πειράσωμεν* ut od. κζ, 12, quod Fischerus certe intellexit. Differunt autem *πειράζειν* et *πειράσθαι τόξον* proprie ita, ut illud significet *arcus periculum facere* vel *arcum tentare, qualis sit*; hoc *sui periculum facere in arcu, vel videre, an ipse quis arcum tendere vel omnino regere possit*. Et quamquam medium interdu pro activo ponitur, tamen hoc non omnia patiuntur loca. —

v. 25. „Si pro *ἔστι* legamus *ἐστὶ*, interpunctio debet esse post *τόξον*, non post verbum *πειράσωμεν*, ut sit, *πειράσωμεν τόδε τόξον, εἴ τι μοι νῦν βλάπεται κ. τ. λ.* Alibi tamen sine casu usus est

eodem verbo, ubi ait (od. κ', 11 ss.) 'Ο δ' Ἐρως, τὸδ' ἔστιν, εἴτε, Βαρύ· πειράσας νηήσεις." Steph. ἐστὶ nullo sensu retinuerunt plurimae editt. ante Baxterum. Hic demum recepit ἐς τί allatt. Horn. II. ε, 465. et Theocr. ε', 37., quem sequutus est Brunck. et recentt. edd. Nam Brunck. „male coaluerant," inquit, „duae voculae. Non dubitat, quin madefactus nervus aliquanto remissior factus fuerit. Proinde vel ipsi sententiae minus apta est H. Stephani emendatio ἐλ τι." — Barnesius autem cum paucis aliis ἐλ τι scripsit, quod Fischero quoque placebat, maxime ob v. 31. κέρως ἄβλαβες. Schneiderus lectionem ἐς τί nimis geometram sapere dicit et indignam esse poeta. Peerlkamp. denique recte dubitat, an ἐς τί non significet *in quantum*, quod ipsum ne latinum quidem esse, docuerit Munck. ad Fulgent. III, 5. Nam ἐς τί significare *quare* coll. Valck. ad Phoen. 624. et ad N. T. p. 361 sq. Ex latino sermone depromptum argumentum quidem nihil valet, sed ἐς τί significat utique nonnisi *quare?* aut *quamdiu?* ut in Homericō l. c., aut *quo?* *quem in locum?* ut in Theocr. l. c. Quod inesse voluerunt Baxt. et Brunck., exprimunt Graeci ἐς ὅπου vel simpliciter ὅσον, ὅσοντι. Neque Stephanus hoc probaturus esse videtur, qui tam facilem coniecturam non praetermisisset. Neque quis recte proferat formulas ἐς ἐν, ἐς μίαν, ἐς ταῦτό etc. Cadit enim dubitatio nōn in voculam ἐς sed in voculam τί, quae pro ὅσον poni non solet, quum pro ποῖον usurpari possit; vid. Herin, ad Vig. p. 731. —

v. 28. Notum est, amoris sedem in hepate esse veteribus: cf. Horat. ođd. I, 25, 15. Plaut. Curcul. 2, 1, 24. Theocr. γ', 71. ιά, 16. Ut οἷστορῳ h. l. ita μελίσσαις comparatur Ἐρως ab ipsa matre Theocr. κθ', 7. Palladas Anth. Pal. X, 56, 15.:

ἀλλ' Ἀφροδίτης

οἷστων εἰρήνην οὐδὲ τὸ γῆρας ἄγει.

v. 29. καχάζων. „Sic veteres, non καγχάζων, quod verus non recipit. Nec Latini γ retinent, quum cachinnor dicunt." Steph. Littera α hic transit ap. Latinos in i, ut in τριάνη trutina, κάναστρον canistrum, μηχανή machina, notante Fabro.

λβ'. (48.)

Εἰς τέττιγα

- Μακαρίζομέν σε, τέττιξ,
 ὅτε δενδρέων ἐπ' ἄκρων,
 ὀλίγην δρόσον πεπωκώς
 βασιλεὺς ὅπως αἰδεῖς.
 5 σὰ γάρ ἐστι κείν' ἀπάντα,
 ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 χῶπόσα φέρουσιν ὥραι.
 σὺ δὲ φίλιος εἰ γεωργῶν,
 ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
 10 σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσιν,
 θέρεος γλυκὺς προφήτης·
 φιλοῦσι μὲν σε Μοῦσαι,
 φιλεῖ δὲ Φοῖβος αὐτὸς,
 λιγυρὴν δ' ἔδωκεν ὕμνη.
 15 τὸ δὲ γῆρας οὐ σε τέρει.
 σοφὲ, γηγενής, φίλυνε,
 ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε,
 σχεδὸν εἰ θεοῖς ὅμοιος.

Kar. lect. Tit. ἄλλο εἰς τέττιγα αἰδ. Spal. — v. 2. ὅτι Steph.

— v. 4. αἰδεῖς^η Cod. Pal. — v. 5. καινὰ Cod. Pal. — v. 7.
 υλαι

κοπόσα φέρουσιν ὥραι Cod. Pal. γ' ὅποσα φέρουσιν ὥραι
 Steph. — σὺ δὲ φίλια γεωργῶν Cod. P. et Steph. — v. 10.
 βροτοῖσι Steph. — v. 15. εὐ σε τηρεῖ Cod. P. — v. 16. γε-

γενῇ φίλυνε Cod. B. — v. 17. ἀπαθὲς ἀναιμόσαρκε C. P. —
 αι

Crebra mentio cicadarum apud veteres, de quarum suavi can-
 tu, alis et pedibus excitato, victu, qui rore constat, senectute
 et divinitate, quum iam omnia pervulgata sint, hic dicere nil
 attinet; vid. cum interpret. nott. Hom. Il. γ, 151. Hesiod. Scut.
 393. Theocr. δ', 16. Aristot. H. A. V, 30. Ael. H. A. I, 20. XII, 6.
 Athen. II, 7. p. 46. E. Schol. ad Arist. Nubb. 982. Plato Phaedr.
 p. 258 sq. ibid. Heind. c. 9. et Iacobus. animadv. ad Meleagri
 epigr. CXI, quod in Anth. Pal. VII, 196, ubi variorum poetarum
 epigrammata deinceps posita in cicadas et locustas num. 189 —
 201. Discernuntur enim ἡ ἀκρίς, epicoeno genere, ut videtur,

locustae, et ὁ τέττιξ cicada. Cicadae sunt. ὁ δὲ τέττιξ ἐπεδιδραμεναι, locustae κατ' ἐνέκαστον ἀδελφὰς ἐξόμεναι, vid. ibid. epigr. 192., unde Anytes vel Leonidas in epigr. 190.?

Ἰακίδι τὰ κατ' ἄρουραν ἀηθόντι, καὶ θρονουόλῳ
τέττιγι θυοῖ τὺμβον ἔτενξε Μυρῶ.

Utrumque genus μέλπει, φθείγεται, ἤκει, sed τέττιξ proprie τερπίζει, vid. Zenod. ap. Valck. ad Ammon. p. 229., quod ipsum ibid. et de luscinia et ap. Suidam de hirundine dicitur. —

v. 2. ὅτ' εἰ recep. iam Brunck., utramque lectionem bonam indicans. Causalem vim part. ὅτ' expl. Herm. ad Vig. p. 918. —

v. 3. „Quod hic πίνειν, Theocritus σιτίζεισθαι dicit eidyll. 4. (v. 16.) μὴ πρῶτας σιτίζεται, ὥσπερ τέττιξ; Et Virgilius (ecl. 5, 77.) Dumque thymo pascentur apes, dum rore cicadae. Plinius (H. N. 2, 26.) dicit, eas ore carere, sed quiddam asuleatum habere in pectore, quo rorem lambunt.“ Steph. —

v. 4. „Verti regina,“ quod cicada nomen foemininum sit, aiunt tamen cantare solum marem, tacere foeminam. unde reprehendens mulierum loquacitatem Xenarchus comicus (vid. Athen. XIII. p. 559. A.) dixit:

Ἐλτ' εἶδιν οἱ τέττιγες οὐκ εὐδαίμονες,

ὅν ταῖς γυναιξὶν οὐδ' ὁτιοῦν φωνῆς ἔστι;

Sed hic generalius locutum poetam nostrum existimare debemus.“ Steph. Peerlkamp. expl. regis instar beatus et comp. Hom. Od. VI, 309.:

τῷ ὅγε οἰνοποτάζει ἐφήμενος, ἀθάνατος ὧς.

Alii aliter. Sequentt. σὰ γὰρ ἔστι etc. σὺ δὲ τίμιος etc. continent causam, cur βασιλεύς vocetur cicada. Quaecumque videt, sua habere potest, et omnium reverentia fruitur. Levesq. καὶνὰ male tuetur. —

v. 6. Brunck. posuit χ' ὀπόσα, quem sequuntur Degen. Moeb. all.

v. 7. „Antea admonui literam φ nonnunquam praecedentem syllabam producere.“ Steph. Haec refutatione non indigent. De scriptura χ' ὀπόσα vid. ad od. η', 5. Brunck. ad postremam editionem fabulatur haec: „In membr. ὧσαι. Lectionem praetuli Salmasio nescio unde enotatam. Praeter Vaticanum codicem, cuius exemplar aeri incisum habemus, alias veteres schedas inspexerat, quarum saepe in notis MS. meminit.“ Hunc sequutus posuit ὧσαι, quod temere recepp. Degen. Moeb., quum certe ὧσαι scribi deberet. Schedae istae, si quidem, quod valde dubito, unquam fuerint Salmasio, nihil aliud praebant, quam quod bonus Brunck. ex Spalletiano suo exemplari depromere poterat. Retinui autem ὧσαι ob causam in prol. §. 4. expositam. —

v. 8. Faber coni. *ὃ δὲ φίλος εἰ γεωργαῖς*, Arnaldus c. δ. *φίλιος γεωργῶν*, quod recepp. Brunck. Degen. Moeb. *φίλλα* tuentur Baxter. et Fisch. all., ut pro *φιλότης* sc. positum. Priorem verbi *φίλος* produci non posse recte vidit Barnesius, qui propterea scripsit: *ὃ γὰρ εἰ φίλος γεωργῶν*. Melior est, quam posui, emendatio Hermannii et facillima, si quis considerat Bastii verba Comm. Pal. p. 848. „*φίλος, φίλιος, φίλων* etc. multaeque aliae voces, quae a syllaba *φι* incipiunt, indicantur a festinantibus scribis sola syllaba *φι* lambda superscripto. Itaque ut veram vocem eruas, considerata est series orationis.“ Hinc sequens *εἰ*, quod pro *α* accepit — vid. Bast. ibid. p. 706. Iacobs. ad Anth. P. p. 817. n. 18. — ad eandem vocem retulit librarius. *γεωργοῖς* autem si scriberetur, active accipiendum esset *φίλιος benignus*, quod h. l. minus aptum censeo. —

v. 9. *ἀπὸ — βλάπτων*. Duckerus hunc locum per tmesin explicandum esse arbitrabatur ad Thucyd. VII, 29. assentientibus Fischero et Pauwio. Quod schema in his carminibus tantum in uno od. 1^a. ter occurrit v. 9. 15. 29. Ibi enim tantum veram tmesin intelligo, ubi praepositionem inter et verbum nihil positum est, quod ex praepositione pendere possit, ut in illo Theocriti β', 56. *ὡς λιμῶντις ἄπαν ἐκ βδέλλα πέπωκας*. Quod tantum abest ut cadat in hunc locum, ut etiam, ubi *ἀποβλάπτειν* cum genitivo construitur, ut Soph. Ai. 994., hic genitivus non nisi ab ipsa praepositione repetendus; cf. Iac. ad Anth. Pal. p. 513. Nam *βλάπτειν* et *βλάπτεσθαι ἀπὸ τινος*, quod Duckerus in Thucydidis loco recte explicavit, eodem modo dictum ut od. 15', 7. *ἀπ' ὀμμάτων με βάλλον*, ubi vid. nott. et Hom. Il. ω, 605. *πέφνευ ἀπ' ἀργυρέοιο βιοῖο* vid. Matth. Gr. p. 836. Tmeseos apud Att. poët. exempla quaedam dedit Valck. ad Hipp. 934. add. Matth. Gr. p. 874 sq. —

v. 15. „Hoc fortasse dicit, quia, ut inquit Lucretius (4, 56.), *veteres ponunt tunicas*.“ Steph. Unus Levesquius, quod sciam, itacismo Palatini corruptam lectionem defendit. Indicatur hoc verbo immortalitas cicadae, nam *τελεῖν* est etiam *consumere, extinguere*. Gailius putat, hic ad Tithonem alludi, qui mutatus esse in cicadam narratur a Schol. ad Hom. Il, ι, 1. —

v. 17. *ἀναιμόσαρκε*. Stephanus in Thes. et Scalig. legere voluerunt *ἀναιμ' ἄσαρκε*, quos sequitur Barnes. Sed cur illud compositum, quod normam sequitur verbb. *ἀμετρόβιος, ἀμετρόκακος, ἀμβροτόπωλος* aspernemur, iusta causa est nulla, praesertim quum cicadae non *ἄσαρκοι* veteribus dicantur, sed exsanguis carne instructae. —

De universo hoc odario, quod et alii plurimi et omnium maxime Degen. in animadverss. ad ed. c. vers. vernac. summis laudibus extollunt, quid ego sentiam, dixi prol. p. 35. Levesquius Brunckio et Fabro seriore esse hanc odam contendentibus propterea non credit, quod Greg. Nazianz. certe eam pro genuina habuisse testatus sit his imitatione expressis:

δι' ὃν ὕμνος, δι' ὃν αἶνος
 δι' ὃν ἀγγέλων χοροὶ
 δι' ὃν αἰῶνες ἀπαντοί etc.

Ita vero etiam od. 15. antiquitas defendi posset propter versus 7—10. Ceterum expunctis verss. 7. et 11. hoc od. quattuor strophis, quaternis versibus, constare videri potest. —

27. (40.)

Εἰς Ἑρώτα

- Ἑρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
 κοιμωμένην μέλιτταν
 οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη
 τὸν δάκτυλον· παταχθεὶς
 5 τὰς χεῖρας, ὠλόλρξεν·
 δραμὼν δὲ καὶ πετασθεὶς
 πρὸς τὴν καλὴν Κυδίστην,
 ὦλωλα, μᾶτερ, εἶπεν,
 ὦλωλα, κάποδνήσκω·
 10 ὄφρις μ' ἐτυψε μικρὸς,
 πτερωτός, ὃν καλοῦσιν
 μέλιτταν οἱ γεωργοί.
 ἃ δ' εἶπεν· εἰ τὸ κέντρον
 πονεῖ τὸ τὰς μελίττας,
 15 πόσον δοκεῖς πονοῦσιν,
 Ἑρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

Var. lect. Tit. ἄλλο add. Spal. — v. 1. ποτ' ἐν Spal. — v.
 4. τὸν δάκτυλον δὲ δαχθεὶς Steph. — v. 5. τὰς χεῖρας ὠλό-
 λρξε Steph. τὰς χεῖρας ὠλόλρξαν Spal. Levesq. nil monet. —
 v. 8. μερ Spal. vid. de hoc compendio vetus iudicium
 Schol. ad Odys. α, 275. — v. 9. κ' ἀποδνήσκω Steph. —
 v. 11. καλοῦσι Steph. — v. 14. τὰς μελίττας Spal.

v. 1. „Antea vidimus, ut nonnulli integras odas ex hoc poeta
 in sua epigrammata transcripserint. Vide ut ipse etiam Theo-
 critus ex hac suum Ἑρώτα κηριονλέπτῃν fecerit. (Addidit Ste-
 phanus hic totum id. 40. Theocriti). Quae nos sic vertimus, ut
 cum latina Anacreontis oda conferrentur: *Improba apis quendam
 furem confixit Amorem, Dum rapit ille favos alvearibus, articu-
 losque Undique perstrinxit summos. dolet ille, manumque Ex-
 sufflans, pede pulsat humum laesumque parenti Ostendit digitum,
 et queritur, quod tantula visu Bestia, quum sit apis, tantum det
 acumine vulnus. Cui tum subridens mater, Quid? non apis et
 tu Es similis, qui tantillus das vulnera tanta?*“ Steph. Vid.
 prol. p. 25. et p. 29., ubi Nicetae imitatio posita; cf. etiam
 Schneid. p. 42 sqq. Peerlkamp. praeterea attulit epigramma
 Anth. Lat. Burm. I. p. 700. —

v. 2. Brunck. hic et v. 12, scripsit *μέλισσαν* et v. 14, *μέλισσας*, quem sequuntur recentt. editt. sed vid. prok. p. 8. et Nicet. imitat. p. 29. —

v. 4. et 5. „Ineptum est illud τὰς χειρὸς ad τὸν δάκτυλον relatum. Satis enim suapte intelligitur, manus, non pedis, digitum punctum fuisse. Tum post ἐτρώθη otiosum est δαχθεῖς. Non hic est Anacreontis stylus, illud autem δὲ δαχθεῖς iamdudum norunt eruditi, ab Orvillio ad Charit. p. 296. (= 379.) moniti, non legi in Vat. membr. sed παταχθεῖς. Reticere non debuerat in iisdem praeterea legi τὰς χεῖρας. (vid. var. lect.) Inde maximam partem locum hunc, si quis alius, corruptissimum, sanavit Salmasius, interpungendo et legendo ἐτρώθη τὸν δάκτυλον. παταχθεῖς τὰς χεῖρας ὠλόλυξε. Sed quo sensu παταχθεῖς caperet, non adscripsit. Ego mendosum esse reor („librarii error est, natus forte ex oculi aberratione in proxime sequens πεταθεῖς“ ed. poster.) et auctorem πατάξας scripsisse credam, donec me doceat aliquis, passivum παταχθεῖς pro activo πατάξας adhiberi potuisse. Nam illud hic non significare potest percussus. Qui enim ambas manus percussus diceretur, cuius unicum digitum pupugit apic aculeus? Rursus verbi vis et notio ictus cum sonitu inflicti apic puncturae non congruit. Bene sic aper de se in Theocriti Idyllio (od. ξγ', 27.): τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σεν οὐκ ἦθελον πατάξαι. At quid magis naturale in acri et subito dolore, quam manus complodere? Brunck. Contra haec quanquam recte monuit Fisch. apem dici πατάσσειν τὴν χεῖρα ap. Ach. Tat. (sed ibi haec modo leguntur VII, 3. τῷ δὲ λόγῳ ὥσπερ ὑπὸ μύθῳ παταχθεῖς) et similiter δάκτυλα χερῶν dici in citat. Theocr. idyllio v. 2.: tamen nimis languidam esse orationem, si τὸν δάκτυλον ad sequentia referas, quivis videt. Neque Nicetas hoc modo legisse videtur, qui habet ἐτρώθη δὲ δακτύλῳ μέσῳ, neque Pseudo-Theocr.: δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξεν, ridicule haec augens. Particulam δὲ abesse posse negant quidam Schneid. Zeun. Fisch., tuentes propterea Stephani lectionem; sed hoc non est quod refutem. Retinui autem παταχθεῖς, quod mediū vim habet; sibi i. e. suas manus complodens, ut saepe medium non tantum dativum, sed etiam genitivum involvit. Illud complodens Pseudo-Theocr. reddidit χεῖρ' ἐφύση, Nicetas στυφελιχθεῖς. Degen sequitur Brunckium; Moebius autem scripsit παταχθεῖς τὰς χειρὸς, quem genitivum explicat part. ἐνεκα, falsa quaedam de articuli omissione addens. Bothius denique scripsit ἀλλὰ τρώμῃ τὸν δάκτυλον παταχθεῖς τὰς χειρὸς ὠλόλυξε. Ceterum Dorvillius quoque in c. P. legit τὰς χεῖρας. —

v. 14. ποιεῖ τὸ πᾶς μέλιττας. „Dorice. Libenter autem implicat articulos hoc modo poeta, ut in illis versibus, (od.

κζ, 1 s.) Ὁ ἀνὴρ ὁ τῆς Κυθήρης τὰ βέλη τὰ τῶν ἐρώτων· et ali-
 bi (od. μγ, 7 s.) Πίωμεν οὖν τὸν οἶνον τὸν τοῦ καλοῦ Αναίου·
 illic item (od. μβ, 1.) Τὸ ῥόδον τὸ τῶν ἐρώτων, multisque aliis
 in locis. Habent enim magnam venustatem in his versibus hu-
 iusmodi articuli. at multa sunt carminum genera, quibus adhi-
 biti, aures offenderent.“ Steph. Repetitus articulus auget vim
 sequentis τὰς μελίττας. Pauwius coniecit πόνεις σὺ τὰς μελίττας,
 et Peerlkamp. quoque ita scribi vult, quod melius hoc sequenti
 πονοῦσι congruat, quum πονεῖ active vix graecum sit. At nimis
 anxie quaesivit oppositionem in poeta. Quidni ultima optime ha-
 beat: *si apis aculeus dolorem creat, quantum putas creabunt*
tuae sagittae? Activam vim verbi πονεῖν satis tuetur Pindarus
 Pyth. IV, 268., iam a Metario laudatus, tuetur Nicetas: *εἰ τῆς*
μελίττης συνθλίβει τὸ κέντριον. — Thomas Briggs ap. Gaisf.
 poëtt. min. T. IV. p. 283. ed. Lips. vult: ὁλεῖ τὸ τῆς μελίττης,
 quod nemini spero probatum iri. —

18. (23.)

Εἰς φιλάργυρον.

5 Ὁ πλοῦτος, εἴ γε χρυσοῦ
τὸ ξῆν παρεῖχε θνητοῖς,
ἐκαρτέρουν φυλάττων,
ἴν' ἂν θανεῖν ἐπέλθῃ,
λάβῃ τι καὶ παρέλθῃ.

10 Εἰ δ' οὐ τί πού πρίασθαι
τὸ ξῆν ἔνεστι θνητοῖς,
τί χρυσὸς ὠφελεῖ με;
θανεῖν γὰρ εἰς πέπρωται,
τί καὶ μάτην στενάξω;
[τί καὶ γόους προπέμψω;]

15 Ἐμοὶ γένοιτο πίνειν,
πίοντι δ' οἶνον ἡδύν,
ἐμοῖς φίλοις συνεῖναι,
* ἐν δ' ἀπαλαῖσι κοίταις
* τελεῖν τὰν Ἀφροδίταν.

Var. lect. Tit. εἰς χρυσόν Steph. quod posui est in marg.
θνητ

Cod. Pal. — v. 2. παρῆγε Steph. βροτοῖς Cod. Pal. — v. 4.
ἴν' ἀσθενεῖν ἐπέλθῃ Cod. Pal. — v. 6. εἰ δ' οὐκ ἂν μὴ τὸ πρία-
σθαι Cod. Pal. εἰ δ' οὐδὲ τὸ πρίασθαι Steph. — v. 11. ὠφε-
λεῖ Cod. Pal. —

v. 1. Particulae εἴ γε sensui repugnare censens Herm. in El. Metr. p. 479. coniecit εἰ δὲ χρυσοῦ, ita ut olim antecessisse quae-
dam statuatur, quod indoctus librarius non intellexerit. Fateor,
mihi hanc rationem nimis incertam videri, praesertim quum haec
sententia, divitiis vita redimi non potest, quare eas non curo, sed
voluptatibus fruar, satis plene nec invenuste exposita esse videa-
tur. Deinde vero non ad sensum tantum absolutum videtur oda-
rium, sed tres strophae etiam integrae apparent, si vera sunt,
quae ad vs. 9. disputari. Itaque malim aliter explicare *dummodo*
ut v. c. in Soph. Electr. 394., ita fere adhibitum in initio, ut
particula εἴ γε saepius, vid. exc. ad od. 18. Pro χρυσοῦ conj. Sevi-
nius *Κοίσιον*, quod Brunck. prius receptum, postea tamen repu-
diavit, postquam a Larchero exemplum huius locutionis accepe-

rat, Herod. II, 121, *πλοῦτος ἀργύρου μέγαν*, vid. Pors. ad Med. 542. Fischerus autem pluribus locis probat, *πλοῦτος* significare *copiam abundantiam*, quem sequuntur Degen., Moeb. all. Eodem modo etiam Peerlkamp. iunxit verba. Verum et positio et sensus verborum docet, *χρυσού* genitivum esse pretium notantem, ad quem olim *ἀντί* supplebant; cf. L. Bos. Ellips. p. 664 sqq. ed. Sch. et Matth. Gr. §. 342.: *Si divitiae auro suo redimere possent vitam etc.* Simile quid Paaewio in mente fuisse videtur, qui tamen male *χρυσῶν* coniecit. Stephanus hic: „Anacreon sua haec dicta factis confirmavit, nam a Polycrate duobus talentis donatus, ut se duas iam noctes curis affectum ob ea vidit, reddidit illi, hoc unum dicens; (vid. Stobaeus Eclogg. ethh. c. 91, p. 508, Turic.): *Ὁν τιμᾶσθαι ἀντὶ τῆς φροντίδος*, id est, non tanti sibi ea esse, ut curis propter illa vellet angī; vel pluris se quietum et solutum animum facere, quam illa: —

v. 2. Stephanī lectionem *παρῆγε* tumentur plurr. editt. ante Brunck, qui recte *Palat*, lect. recepit, nam illud nimis vage dictum videtur, —

v. 3. *φιλίσκου* scripsit Brunck, et rec. edd. vere si Anacreontis haec sunt,

v. 4. Medenbach. conj. *ἦ δὲ θάλασσας*, quod Brunck. recepit, alterum *θαλάσσης* cum Fabro graecum esse negans, quod etsi falsissimum, cf. exempla apud Matth. Gr. §. 541., Iacobs. ad Anth. Pal. p. 680., tamen sequuti sunt rec. editt., inter quos Moeb.: eo ipso loco, quem ex Aesch. Agam. 188. adducit, meliora poterat doceri. Et Peerlkamp. sibi melius adhuc nihil dicit innotuisse. Videtur autem maxime propter seqq. *λαβὴν — παρὲν* in infinitivo *θαλάσσης* offendisse, quum facetiam huius ipsius infinitivi prosopopoeam agnoscere et in hac ludicra potestati ferre deberent. —

v. 6. *εἰ δ' οὐδ' ἐὼς πῶς*. Davellus conj. *εἰ δ' οὐδ' ἐὼς*, Cleric. *εἰ δ' οὐδ' ἐὼς*, Pauwils *εἰ δ' οὐδ' ἐὼς*. Poterat etiam scribi *εἰ δ' οὐδ' ἐὼς* vel *οὐδ' ἐὼς*, sed acquiescendam putavi cum cett. edd. recent. in Brunckii coniectura, quae optimum sensum fundit. *Palat*. lect. ad nuntium vitiosa; vid. prol. §. 14 sty., etiam propter particulam *οὐδ'* molesta est. Neque enim conclusionem, sed oppositionem sententiarum series requirit: *Si dū vitam possem retinere — srenue ego illud custodirem — sin vero non venalis est vita, cur frustra gemit divitias colligens?* Depravato autem semel *οὐ* in *οὐδ'*, quod facillimum, Iac. Anth. Pal. p. 741., *πῶ* intrusum est. Invenustum *τὸ πῶ* esse iam alii senserunt. Aptè laudat Brunck. Hesiod. opp. 92.:

οὐτως οὐτὶ· πῶς ἐστὶ· διὸς· πῶς ἐπὶ πῶς ἐπὶ πῶς.

De *et* *οὐ*, quod tunc paditur, si negatio arctiſtinae cum verbo aliquo sequenti iuncta unam notionem exprimit, vid. Herm. ad Viger. p. 838. et ad Elmslei, Med. v. 87. Ita hoc loco part. *οὐ* cum *ἵνα* iuncta veritas quodam prorsus denegatum est. Exemplis ab aliis iam collectis Hom. Od. β, 271. Il. ο, 478. γ, 288. α, 326. Eur. Med. 27, Hipp. 1007. Thuc. I, 121, adde infra od. εγ', 37, Herod. I, 122. Componi haec loca, quò melius tirones intelligant, ubi locus est part. *οὐ* post *et*. Clarus enim his praecipias, adsimpliciter negatio affirmationi ita opponatur, ut negandi particula vocis sit acumen, semper *οὐ* poni, ubi contra verbum vocis imprimis notandum, *μη* esse debere. Sic Hom. Il. α, 137. *et* *δὲ* *μη* *δῶκε*, *ἵνα* *δὲ* *οὐ* *αὐτὸς* *ἔλαμαι* non voluit poeta: sin vero non dabitur, sed si dare molint, cui respondet deinde ego ipso auferam. Memorabile autem *et* *οὐ* etiam poni, ubi part. *et* accedit ad signif. part. *ita* e. indicat, praet. post verb. *ἡρώδης* apud Iulian. Aegypt. epigr. XXVIII. Anth. Plan. ap. Jacobs. IV, 180., qui de Niochae statua haec habet:

Εἰ δ' ἄρα καὶ φέρῃς οὐκ ἔλας, *μη* πόδα στήνῃ
μέμφο,

In alio epigr. adespot. Anth. Plan. n. 100. simpliciter *οὐ* pro *μη* positum est. —

v. 9. Hunc versum quomodo sine omni nota dimittere editores potuerint, ego non exputo. Nam id quod antecedenti versu iam satis graviter expressum erat, ridiculum in modum hic augeat. Nam nonnisi pauperrimus profecto, aut auri omnium avidissimus potest γόους προπέμπειν, quod aurum non habeat. Neque remouetur offensio transpositis versibus, quod Pauwio placuit, hunc in modum 6, 7, 11, 10, 8, 9, 12. Interpolatori hic versus haud dubie debetur, qui aut nexum sententiarum non satis intelligebat, aut ad *τί* καὶ alterum καὶ requirebat. Sed haec particula in interrogatione satis usitata, vid. Porz. ad Phoen. 1373, Jacobs. ad Anth. Pal. p. 296. —

v. 13. Pauwius coni. *πίνοντι*; vere fortasse. —

v. 15, 16. Scalig. coni.

ἐν δ' ἀγλαΐαι κοίταις
τελεῖν τιν' Ἀφροδίταν.

Speciosa utique coniectura, maxime in ultimo versu. Nam corrupto semel itacismo *τιν'* in *την* facile quis propter sequens *Ἀφροδίταν* articuli quoque doricam formam reponere potuit. Sed primo parum verisimile, v. ἀπαλός, frequentissimum in his carminibus, in hoc uno loco, in quo aptissimum illud esse quisque intelligebat, esse corruptum. Deinde ut quis ferat *τελεῖν τιν'* Ἀφροδίτην, universe dictum vacare Veneri, ut *τελεῖν Κυθήνην*

od. 23., et *Κέκρυδες ἔργα πλεῖν* Theocr. epigr. 4, 4.: nimis tamen lascivum et alienum ab usu videtur *πλεῖν τινα Ἀφροδίτην*. Brunekii autem coniect. *ἀπαλαῖαι ἐν τοῖς καίταις*, Degenio receptam, ob disyllabam anacrusin ferri non posse, monuit iam Herm. El. Metr. p. 484. (ubi pro XIII. scribit XXIII.) Si quid mutandum, reciperem, quod Moeb. fecit, Hermannii priorem quandam coniecturam *ἐν τῷ ἀπαλαῖαι καίταις*, sed ultimus versus ne sic quidem habet, quo se tueatur. Eandem ob causam ne alius quidem locus, ubi prima v. *ἀνάλος* producta non minus exercuit criticos, Theocr. Id. 27, 4., huc quidquam facit. Verissime monuit Herm. l. c. aliunde additos hos versus videri, cuius rei dialectum etiam facere indicium. Fuit autem mea sententia interpolator ex his, qui literas α, ε, υ vere ancipites usurpant, ut Nicetas Eugen. vid. prol. p. 82. Quid si concedis, recte habent additi versus, neque causa obscura, si eum dederit pro τῇ, nam hoc eius metrum perdidisset; itaque etiam *Ἀφροδίτην* dorice scripsit. Ceterum non simpliciter addidisse, sed duobus aliis, qui perierant, substituisse eos interpolatorem, stropharum ratio arguit. —

λέ. (8).

"Ο ν α ρ.

Διὰ νυκτὸς ἐγκαθεύδων
 ἀλιπορφύροις τάπησι,
 γεγανυμένος *Ἀναίω*,
 ἐδόκουν ἄκροισι ταρσοῖς.
 5 θρόμον ὠκύν ἐκτανύειν,
 μετὰ παρθένων ἀθύρων.

Ἐπεκερτόμουν δὲ παῖδες
 ἀπαλώτεροι *Ἀναίου*,
 δακέθυμά μοι λέγοντες,
 10 διὰ τὰς καλὰς ἐκείνας.

Ἐθέλοντα δὴ φιλήσαι
 φύγον ἐξ ὕπνου με πάντες.
 μεμονωμένος δ' ὁ τλήμων
 πάλιν ἥθειλον καθεύδειν.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ add. Spal. in marg. εἰς τὸ ἑαυτοῦ

δνειρον Steph. — v. 1. νυκτῶν Cod. Pal. — v. 2. τάπησι^η

Cod. Pal. — v. 6. παρ^θ Spal. — v. 7. ἐπέκερτόμουν Cod. Pal. — v. 10. ἐκείνας Cod. Pal. — v. 11. ἐθέλοντι δὲ φιλήσαι Cod. Pal. ἐθέλοντα δὲ φιλήσαι Steph. — v. 12. ὕπνου μοι Cod. Pal. — v. 13. γεμονωμένος Cod. Pal. Sub litera γ tria puncta posuit Spal. sua haud dub. auctoritate. —

v. 2. Barnes. voluit γεγανυμένος ut infra μῆ', 12. γανώσας, et ita certe Plutarch., nisi ipse Anacreon, in Amator. c. 5. vol. XI. p. 7. ed. Hutten., ubi vid. Wyttenb. (vid. Fragm. 126. Fisch.) Nisi fallor, debentur vv. 2. et 3. interpolatori, nam prorsus otiosi ad somnii descriptionem turbant stropharum aequalitatem.

v. 5. ἐκτανύειν penult, longa prorsus abhorret ab usu vel in his carminibus vid. od. λά', 27. Editores nihil monuerunt. Malim tamen hoc singulari cuidam usui tribuere, quem constat in verbb. in vω liberrimum fuisse, quam propterea totum carmen ad ea referre, quae ad fin. od. λς'. indicavi. Corruptum autem non videtur h. v. —

v. 11. „Nemini scrupulum hic locus iniiciat. nam constat, particulam δὲ ob φ sequens hic produci: quemadmodum et in

illo versu, (od. λβ', 7.) *X' ὁπόσα φέρονται ὦραι* in illo item, (od. δ', 4.) *Ῥόδα φέρονται ὦρην.* Steph. Dedi equidem δ' οὖν φιλῆσαι, ne aures certe offendant. Nam quod tradunt apud vetustos Ionum et Aeolum poetas literam φ interdum producere praeced. vocalem; id vero in iis, quae ad nostram aetatem pervenerunt; tantum ad vocem ὄφης cum derivatis (ὄφιοις ap. Antimach. fr. 70.) referri posse videtur. Nam quod ὑφαίνειν, si in iis temp. quae augmentum admittunt, primam producit, (vid. Iac. ad Anth. P. p. 189, 659, 832.) admirantur viri docti; huius ego rei non video idoneam causam. Barnes. δ' αὖ scripsit, quod nihili est. Bothius δ' ἓνα, cui oppositum sit πάντες; sed hoc nimis quaesitum. Itaque c. Zeunio posui δὴ pro ἤδη, quod haud dubie verum. Etsi enim aptissima h. l. part. δέ, tamen illo ipso δὴ facile eius locus expletur. Permutari autem has particulas a librariis, non est quod doceam. Palatini lect. ἐθέλοντε recte respuerunt omnes editt. Ultima syllaba τα in τε corrupta facillime, vid. Bast. ad Greg. p. 742. facilius etiam si fortasse ibi scriptum erat ἐθέλοντ' ἤδη; quemadmodum sequens — μέ in μοί e verbis μ' ἄπαντες. —

25. (41.)

Eis συμπόσιον.

Ἰλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
ἀναμέλπομεν δὲ Βάκχον·

3 Τὸν ἐφευρετὰν χορείας,
τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπάς,
τὸν ὁμότροπον Ἔρωτι,
τὸν ἐρώμενου Κυδῆρος·

7 Δι' ὃν ἡ Μέθη λοχεύθη,
δι' ὃν ἡ Χάρις ἐτέχθη,
δι' ὃν ἀμπαύεται Λύπα,
δι' ὃν εὐνάζेत' Ἀνία.

11 Τὸ μὲν οὖν πῶμα κερασθὲν
ἀκαλοὶ φέρουσι παῖδες·
τὸ δ' ἄχος πέφηνγε μυχθὲν
ἐνεμοτρόφῳ θυέλλῃ.

15 Τὸ μὲν οὖν πῶμα λάβωμεν,
τὰ δὲ φροντίδος μεθῶμεν·
τί γὰρ ἐστὶ σοι τὸ κέρδος
ὀδυνωμένῳ μερίμναις;

19 Πόθεν οἶδαμεν τὸ μέλλον;
ὁ βίος βροτοῖς ἄδηλος·
μεθύων θέλω χορεύειν,
μεμυρισμένος δὲ παίζειν.

23 . . . . .
μετὰ καὶ καλῶν γυναικῶν.
μελέτω δὲ τοῖς θέλουσιν
ὅσον ἐστὶν ἐν μερίμναις.

27 Ἰλαροὶ πίνωμεν οἶνον,
ἀναμέλπομεν δὲ Βάκχον.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ add. Spal. et ἄλλο id. in marg. —

v. 1. ἱλαρὸν πίνωμεν Cod. Pal. — v. 11. πῶμα Cod. Pal. πό-

μα Steph. — v. 14. ἀνεμοτόσσα^φ Cod. Pal. — v. 15. πόμα Cod. Pal. et Steph. — v. 16. τὰς δὲ φροντίδας Cod. Pal. et Steph. — v. 17. τὸ omitt. Cod. Pal. et Steph. — v. 18. ὀδυρόμενος Cod. Pal. ὀδυρομένην Steph. — vss. 17. et 18. iterum positi in sequenti pagina Cod. Pal. — v. 23. omissi versus vestigium nullum in Cod. Pal. et Steph. — v. 24. θέλοντες Cod. Pal. —

v. 1. Palatini scripturam *λιαρόν* probabat Salmasius, sed penultimi versus comparatio omnem tollit dubitationem, neque apte huiusmodi epitheton in initio posuisset poeta. —

v. 2. „Propter versum *ω* in *ο* mutatum videtur: quod apud Homerum novum non est.“ Steph. Aptum de hac re iudicium vide ap. Thiersch. Gr. Gr. p. 222. not. —

v. 3. Ut in omnibus ceteris odariis ita in hoc quoque ionicas formas pro doricis ubique posuit Barnesius. Ad verb. *χορείας* attentus lector non potest non articulum desiderare, cuius omissione tamen nihil frequentius in his carminibus; laudabo tantum potiora quaedam od. η', 11, 12. ε', 6. κα', 1. κγ', 8. κδ', 1 sqq. κε', 3. κς', 2, 4. λδ', 4. λα', 7 sqq. λς', 4. ηγ', 37. etc. —

v. 4. τὸν ὅλας ποθοῦντα μολπᾶς. Pauwii explicatio: *carmina integra, quae numeris suis constant et tota canuntur*, obscura et vaga est. Intelligebat poeta fortasse *cantus legitime vel ad saltationem vel ad potationem compositos*, qui partim a singulis, partim a pluribus simul (solo — tutti) decantabantur, ex quo genere hic ipse cantus esse videtur. Nam primos et ultimos binos versus ab omnibus, medias strophas a singulis cantatas fuisse verisimile est. Fortasse tamen alicui magis placeat legere τὸν ὅλον ποθοῦντα, de quo usu verb. ὅλος disseruerunt Dörvillius ad Char. p. 427. ed. Lips. Fisch. ad Aesch. diall. III, 11. Faber certe mendum verbo ὅλος inesse putabat. —

v. 5. ὁμότροπον. Barnesius, ut metrum fulciret, scripsit ὁμότροπον γ' Ἐρωτι, quae particula hic prorsus inutilis. Moebius scrips. ὁμοτροποῦντ' Ἐρωτι aliquanto melius, sed vid. not. ad fin. carm. —

v. 8. Barnes. scr. Χάρις τ' ἐτέχθη. Moeb. Χάρις ἐντέχθη. Ceterum Χάρις h. l. = Χαρά, ut recte Degen expl. cf. Seidl. de dochm. p. 205. —

v. 9. Herm. coni. ἀπαύσατο λύπη. ego olim conieceram ἀπαύετ' ὀδυμα. Verum nihil mutandum; vid. ad fin. carm. —

v. 11. πῶμα. Facile quidem huic auctori forma πόμα concedi posset, quae, ut Atticis insueta, vid. Pors. ad Eur. Hec. 396., ita serioribus haud abiudicanda cf. Achill. Tat. p. 53, 23. et p. 101, 102. ibique Iacobsium. Sed retinui priorem C. P. scri-

pturam, quam et hic, et od. v', 6. paullo certius mstrum postulat quam infra in versu 15., ubi propter sequentem liquidam in hoc auctore facilius eam quis ferat. Neq̃tē tamen Gaisfordio assentior contra libros Moscho γ', 78. antiquiorem formam inferenti. —

v. 14. *Barnesius* e *Fabri* coniectura posuit ἀνεμοτρώφῳ probante *Pauwio*. *Brunck.*, quem sequuntur fere rec. editi., posuit ἀνεμοτρώφῳ et haec addit: „In membr. scriptum ἀνεμοτρώφῳ. *Salmasius* substituit ἀνεμοτρώφῳ, bene, si compositionis ratio passivam significationem admittit; sin minus, legendum videtur ἀνεμοτρώφῳ. Verum auctori huius carminis qua sibi relinqui potestant.“ Itaque hic quoque accidit ei, quod ad od. 18', 7. notavimus. De passiva significatione non sollicitus sum, considerans *θηρίοτροφος*, *ἑμώτροφος*, *ιδιώτροφος* etc. Usitatius quidem esset ἀνεμοτρώφῳ, de unda ap. *Hom.* iam obvium *Il.* e, 625.; sed hoc potius erat quaerendum, an quod *Homerus* de unda dicit *ventō nutrita*, id etiam de *Θέλλα* recte dicatur, *procella ventō nutrita* vel *tumida*; quod sublimi tragico libentius concederem, quam huc tenui poetæ, cuius est multa alia vitia equidem non hoc quoque sermonis vicio argere velim. Neque cur *Pal.* et *Steph.* lectionem *δεσέρω* idonea causa est ulla: nam etsi pleraque composita in τρώπος ab ipso substantivo τρώπος *indoles* derivanda, tamen nonnulla etiam simplicem vertendi, agitando vim retinent. In solempni autem confusione compositorum in τρώπος, στροφή et τρώπος expuntium fere semper viri docti formam in τρώπος, sicubi ad ipsum verbum τρέπω recurrentum esset, aut repudiarunt; aut aliter explicarunt. Sic v. c. ἀλτρώπος ap. *Pseudo-Phocyl.* 133. amicis. *Passovius* pro ἀλτρώπος positum esse putat, mutatque spiritum; non recte mea sententia. Sic *Homericum* πολώτροφος *Od.* α, 1. sequentibus δε μάλα πολλὰ κλάγγῃ ut explicatum putem, contra *Wolf.* in *Anal.* III. p. 144 sq., movet me *Iliadis* initium, ubi μῆνιν ὀλομένην eodem modo sequent. δε μυρὶ Ἀχαιοῖς ἔλγῃ ἔθηκε explicatur. Ad idem genus pertinent *καλώτροφος* et *ἡλιωτρόπιον*. In *Aeschilo* quidem *Sept.* ad *Th.* 333., ubi pariter libri fluctuant inter ἀρτί-τροφος et ἀρτίτροφος, *Hermannus* in scholis me docuit scribendum esse ἀρτίδτροφος, cuius vis apparet ex sequenti ἀμώδτροφος. —

v. 16. „Ex hoc, aut ex simili, loco est illud *Μακροβόλου* ὑπάτων (*Anal.* p. 122. *N.* 39. *Anth.* *Pal.* X, 70.): Τὴν γὰρ Ἄναρ κρείοντος ἐν προκλίβει φυλάσσω Παρφασίην, ὅτι δαί φροντίδα μὴ κατέχειν.“ *Steph.* Recepi *Hermanni* emendationem in *El. M.* p. 485. propositam. Eodem modo aberraverat librarius in od. ις', 22. ις', 4. et 5. —

K

v. 17. Fabri filia articulum inseruit, quam sequuti sunt editt. fere omnes. —

v. 18. „Recte ὀδυσμένον. nam non ὀδύσσειν solum, sed et ὀδυσσάσθαι est in usu.“ Steph. Aemilio Porto, qui tamen nihil temere mutandum censebat, debetur emendatio, recepta Barnesio, Bränck. oet. editt. praeter Baxterum, qui scripsit ὀδυσμένον μερίμνας; —

v. 23. Barnesius inseruit hunc versum uncinis inclusum: μετὰ τῶν καλῶν ἰσχύβαν. Bränck. omisi versus signa apposuit, quam seq. Degen., Moeb. all. Baxter. autem negans hic versum deesse in sequenti versu pro καὶ scr. τῶν. Fisch. et ipse nihil omissum esse dicens καὶ explicat adeo, etiam. Vere versum deesse, et sensus et stropharum ratio arguit; vid. prol. §. 19. —

Huius carminis auctor, iam prol. §. 9. et 11. propter doricæ dialecti usum notatus, in prosodia quoque talia sibi permisit, quæ tantum superiorum poetarum negligentia et infimæ ætatis barbarie magis magisque sancita esse constat. De qua re quamquam hic illic a VV. DD. plura monita sunt, tamen operæ pretium faceret, qui, singulorum poetarum generum ratione habita, accuratius et enucleatius exponeret, quomodo seniores poetæ a vetere prosodia deflexi tandem ad eam barbariem paulatim delapsi sint, quæ conspicua est in politicis carminibus. Ac mihi quidem ad tam difficilem nec admodum iucundam quaestionem nunc quidem nec tempus nec librorum copia suppetit. Sed quum in prol. §. 26. nimis breviter hunc locum absolverim, hic statim indicabo, quæ in his carminibus ex hoc genere inveniantur. Pertinent autem huc ex Anacreonticis carmin. praeter hoc ipsum odarium odd. μῆ', νᾶ', νβ', γγ', νε', νς', νη', νθ', in quibus omnibus critici, quod ad hanc rem non attenderent, permulta librariis imputarunt, quæ poetæ commiserant. Ac primo quidem diphthongi correptio ante consonantem litteram in dactylicis numeris iam dudum probata, vid. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 928. et 949. hic etiam in ionicis puris admissa est, in od. quod modo tractavimus v. 9. et μῆ', 23. et fortasse ibid. vs. 5., quamquam ibi quidem longam quoque fert metrum. Neque tamen in iambico numero hoc reperi. Deinde ex epicis desumpta productio per arsin, inepte ad hos breves versus translata in od., quod modo tractavimus, v. 5. et 8. et odd. νᾶ', 7. νβ', 10. νε', 8. νς', 5. 9. 10. νη', 15. Porro penultimæ correptio in coniunctivis more epicorum in nostro odario v. 2. et ult. Denique extrema licentia, quæ vocales ι, α, υ ubique ancipites habentur, ut in νς' notavimus prol. §. 26., in his odariis admissa; νς', 8. 22. 24. νη', 1. 11. et 18. ult. ubi vid., quæ notavimus. Fortasse huc pertinet etiam od. γγ', 2.

λξ'. (47.)

Εἰς προεσβύτην.

Φιλῶ γέροντα τερπνόν,
 φιλῶ νέον χορευτήν.
 ἄν δ' ὁ γέρων χορεύῃ,
 τρίχας γέρων μὲν ἔστιν,
 τὰς δὲ φρένας νεάζει.

Var. lect. Tit. εἰς ἑαυτὸν ἢ εἰς ἑτερόν προεσβυτῶν Spal. ἄλλο
 id. in marg. — v. 2. χορευτήν Cod. Pal. χορευτάν Steph. —
 v. 3. γέρων δ' ὅταν χορεύῃ Steph. — v. 4. ἔστι Steph. —

v. 1. *τερπνόν* hic passivam vim habet, ut recte monuit Fischerus, *hilaris*, quae omissa Lexicographis. —

v. 2. Brunck., Baxter. et rec. editt. retinuerunt doricam formam. —

v. 3. Nemo editorum hic sequutus est Cod. Pal. cuius ego scripturam ne hic quidem deserui. Nam, quum in odd. *νβ'* et *μς'* haec logaoedica forma immixta reperiatur, quis hic quoque id factum esse certo neget, praesertim quum hi pauci versus nil nisi fragmentum esse videantur, olim fortasse cum ipso od. *μς'* coniuncti; vid. ad illud od. Quin nescio an ultimus quoque versus pro logaoedico haberi debeat.

* λή. (24.)

Εἰς εἰαυτοῦ.

Ἐπειδὴ βροτὸς ἐτέχθην
βίотου τρίβον ὁδεύειν,
χρόνον ἔγνων, ὃν παρήλθον·
ὃν δ' ἔγω δραμεῖν, οὐκ οἶδα.

5 μέθετε με φροντίδας·
μηδέν μοι καὶ ὑμῖν ἔστω.
πρὶν ἐμὲ φθάσῃ τὸ τέλος,
παίξω, γελᾶσω, χορεύσω
μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου.

Var. lect. Tit. ἄλλο add. Spal. — v. 1. ἐτεχθῆς Cod. Pal.

— v. 3. ἔγνων Cod. Pal. — v. 6. ἔστο Cod. Pal. —

v. 3. χρόνον παρήλθον. nescio an prorsus inusitatum pro χρόνος παρήλθι με, et recepissem, quod Barnes. posuit δὲ παρήλθον, nisi sequentia ἔγω δραμεῖν eiusdem notae vidiissem. —

v. 7. Brunckius, qui antea scripserat φθάσῃ τὸ τέμα, postea quum imperitiam poetæ bene intellexisset et supervacaneam hanc mutationem iudicaret, tamen eam in textu reliquit. —

Hoc carmen non antiqua prosodia scriptum; vid. prol. §. 19. et 26. Frustra impenderunt VV. DD. et maxime Barnesius operam in versus emendandos, quæ conamina porro propagare inutilissimum duco. Contrarie modo ridiculum se præbuit Baxterus, qui non solum pro antiquis metris hæc habuit, sed etiam singuli pedes quem animi affectum exprimant, distincte exposuit! Numeravit poeta tantum syllabas, quo Anacreonticum versum c. disyllaba anacrusi expleret, servato in penultima versus syllaba accentu ex aequalium more; vid. prol. p. 32. —

• 18'. (III. fragm.)

Εἰς τὸ ἔαρ.

- 4   Τὶ καλὸν ἔστι βαδίζειν,
       ὅπου λειμῶνες κομᾶσιν,
       ὅπου λεπτὴν ἡδυτάτην
 8   ἀναπνεῖ Ζέφυρος αὔρην;
       κλῆμα τὸ Βάκχιον ἰδεῖν,
       χ' ὑπὸ τὰ πέταλα δύναι,
       ἀπαλὴν παῖδα κατέχειν,
 8   Κύπριν δὴν πνέουσιν.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἔαρ ἦτοι καί τις Cod. Pal. —
 v. 1. τί Cod. Pal. et Steph. — v. 5. αἰδεῖν Cod. Pal. — v.
 7. κατέχων Cod. Pal. et Steph. — Barnesius sua auctoritate
 adiecit in fine huius versum: οὐ τόδε τὸ καλὸν ἔστι; —

v. 1. Fischerus exhibet τί κάλλιον, ut Barnes. —

v. 5. Fortasse γὰρ mutandum in τε et pro ἰδεῖν scrib. αἰδεῖν, barbare, sed vel propter accentum in penult. vel etiam διὰ τὸ μέτρον, cuius causa quid fecerint huius aevi φιλόλογοι, discas ex Schol. ad Odys. α, 22. —

v. 7. κατέχειν dedi cum Fischerō, quod Pauwius ita tantum probabat, ut legeretur ὑπὸ τὰ π. δ. χ' ἀπαλὴν π. κατέχειν, sed recte vidit Fischerus κατέχειν pendere s. v. δύναι. Gailius dicit in Cod. Pal. legi κατέχειν; ipse vero dedit κατέχων, neque vidit ~~illam~~ codicem. —

Plurimī editores, inter quos et Brūnck., hoc odarūm plane omiserunt. Tum vero nulla causa erat, cur superius, a simili versificatore, nisi ab eodem, profectum, retineretur; neque melior Fischeri ratio, ad fragmenta hoc reiicientis. Versus prorsus eodem modo legendi quo antecedentis odarii, missa vetere prosodia. Unde apparet ultimo versui unam syllabam deesse. Neque enim his versificatoribus longam pro duabus brevibus ponere licet, quum neque longis neque brevibus suam mensuram tribuant. In eodem versu ista quoque lex non servata penultimam versus syllabam accentu notandi. Quod utrumque mendum quum transponendo et articulo inserendo facile corrigi posset, abstinui tamen.

μ'. (42.)

Ἐρωτικὸν ᾠδᾶριον.

Ποθέω μὲν Διονύσου
 φιλοπαίγμονος χορείας·
 4 φιλέω δ', ὅποτεν ἐφήβου
 μετὰ συμπότου λυγίζω·

Στεφανίσκους δ' ὑακίνθαυ
 κροτάφοισιν ἀμφιπλέξας
 8 μετὰ παρθένων ἀδύρειν
 φιλέω μάλιστα πάντων.

Φθόνον οὐκ οἶδ' ἐμὸν ἦτορ
 φιλολοιδόροιο γλώττης·
 12 φεύγω βέλεμνα κούφα,
 στυγέω μάχης παρθίνους.

Πολυκάμους κατὰ δαίτας,
 νεοδηλέσιν ἅμα κούραις
 16 ὑπὸ βαρβίτῳ χορεύων
 βίον ἥσυχον φέρωμεν.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ add. Spal. εἰς ἑαυτὸν Steph. — v.

1. ποθέομεν Cod. Pal. — v. 3. εἴτ' ἂν Cod. Pal. ὅταν Steph.
 — v. 9. Post hunc versum sequitur hic: φθόνον οὐκ οἶδα
 δαίτην Cod. Pal. et Steph. — v. 10. φιλολοιδόροισι Cod.
 Pal. — v. 11. ἔφηνγε βέλεμνα κούφα Cod. Pal. κούφα et

Steph. — v. 12. στυγέω Cod. Pal. sed superscr. v. pertinet
 ad superius ἔφηνγε. — v. 14. νεοδηλαῖν ἅμα v. Cod. Pal.
 et Steph. — v. 16. ἥσυχον Cod. Pal. —

v. 1. ποθέω μὲν χορείας. Male Barnes. scripsit χορείης,
 quum tamen χορείας sit accusativus, quem pascit ποθέω; tan-
 tum ἐπιποθέω struxit Lucianus cum genit. D. D. 4. μηδὲν ἐπιπό-
 θει τῶν κάτω. —

v. 2. In vulgata lectione versus laborat; unde Valp. coni.
 ὅταν γ' ἐφήβου; Zeun. ὅπου ἐφήβου; Barnes. εἴτ' ἂν, quod pro-

Met. Herm. in El. Met. p. 406: Sed quam haec lectio ionictum purum efficiat, qui in hoc odario tantum primus est cuiusque strophæ; praetali *ἐκόντων*, quod antea et ipse suaserat Herm., recep. Moeb. Nunc versus, ut per mensuram possit esse ionicus purus, est tamen anacibonaeus, ut infra vers. 14. Brunckius nihil mutavit. —

v. 7. Cf. od. 2^a, 6. —

v. 9. Eieci importunum versum, qui post hunc sequebatur in omnibus edit. vid. var. lect. et prol. p. 22. et excursus ad hunc locum sub finem libelli. Brunckius *δαίτην* pro *δαίτων* scripserat ex Metarii et Pauwii coniectura, falso accentu. —

v. 11. Scripsi *κωφά* cum Brunckio ex Valckenarii coniectura, qui verissime ad Ammon. p. 133 sq. „Quod edi solet“, inquit, „et ab interpretibus, ac Barnesio, probari, *κῶφα*, habet, quo se tueatur, ad istam tamen elegantiam non adsurgit. Neque est, cur moneam, istas voces a librariis permutari, et in Orphei hymno, ubi Sali dicuntur — — *ἐπεμβάται ἔννεσι κωφοῖς*, legendum *κῶφοις*, quod Scaligero latuisse non est existimandum. sic et in Apoll. Rhod. IV. 1238. — *κῶφη δὲ σφιν ἐπιβλύει ὕδατος ἄγνη* non *κωφή*.“ Elegantia ista eo constat, quod metaphoricus usus vocis *βέλος* melius per *κωφός*, quam per *κῶφος* retinetur. Ceterum Valck. c. l. docte et copiose; ut solet, usum vocis illustrat, cui add. Coraïum ad Heliod. T. II, p. 152., qui, si bene memini, *κωφός* et *κῶφος* proprie unum idemque esse affirmat. De permutatione harum vocum vid. Jacobs. ad Anth. Pal. XII, 25.; X, 21.

v. 12. *στυγία μάχας παροίοντες*. Hic versus vulgo ad sequentia trahitur nulla interpunctione post *παροίοντες* adhibita. At non modò stropharum ratio, sed etiam sententiarum nexus hoc respuit. Nam tertia stropha comprehendit poëta quaecunque fugiat et avertetur; ultima autem ea, quae praeferat omnibus. —

v. 13. *νεοθηλέσιν*. Ita scribendum esse docet et formatio ipsius adiectivi, et vero etiam metrum; adde quod ipsa Stephani et Palatini scriptura eo ducit. Quare mirum, quod nemini adhuc editorum reposita est. Barnes. et Brunck. scripserunt *νεοθηλέσ' ἄμα*; Moeb. ex Fabri coniectura *νεοθηλέσ' ἄμα*. *νεοθηλὴς νεβρός* ipse Anacreon adhibuit fragm. 17^a (21.).

v. 15, 16. „Post hunc versum videtur aliquid deesse.“ Steph. Hunc transitum numeri singularis ad pluralem nolim ad eum

usum referre, quos omnes alii, tum tuncper Eusebii. ad Rom. Met. 552. Herm. ad Philoct. 641. illustrarunt. Sed *πρὸς τὴν* hic ipsum pro singulari vulgari modo usurpatum est, ut ed. β', 19 sq. *αὐτὸς δὲ βασιλεὺς ἦν, μέγας δὲ πρὸς τὴν*. Itaque potius ad ea pertinet, quae collegimus Musgr. ad Iph. T. 584. et Porc. in praef. Hec. p. XXXVIII. Stephano credidit Barnesius et propter ea ante ultimum versum hunc inseruit: *πρὸς τὴν βασιλεὺς ἦν*. Brunckius post *βασιλεὺς* comma, post *πρὸς τὴν* punctum posuit, quo omnis vigor orationis extinguitur.

μα'. (6.)

Ἐρωτικὸν ὁδάριον.

3 Ἐπεφάνους μὲν προτάφουσι
 ῥοδίνους συναρμόσαντες,
 μεθύμεν ἄβρᾶ μελῶντες.

7 Ἰπὸ βαρβίτῳ δὲ κούρα,
 κατακλίσσοισι βρέμοντας
 κλονάμοις φέρουσα δούρους,
 χλιδανόσφυρος χορεύει.

11 Ἀβροχαίτας δ' ἔμα κούρος,
 στορέτων ἐδὲ πινόντων,
 κατὰ κρητίδων ἀδύρων,
 προχέει λυγίαν ὀμφάν.

16 Ὁ δ' Ἐρως ὁ χρυσοχαίτας,
 μετὰ τοῦ καλοῦ Λυαίου,
 καὶ τῆς καλῆς Κυθήρης,
 τὸν ἐκέρκτον γεγαυῖς
 κῶμον μέτεισι χαίρων.

Var. Jacq. Th. sibi idem André Steph. — v. 2. εὐν ἀρμόσαντες
 Spal. — v. 3. ἀβρᾶ Cod. Pal. — v. 6. κατὰ κρητίδων Cod.

Pal. et Steph. — v. 8. χορεύει Cod. Pal. — v. 9. ἀβροχαίται

δ' ἔμα κούρος Cod. Pal. — v. 10. κατακλίσσαν ἀδύρων

Cod. Pal. — v. 11. προχέει Cod. Pal. — v. 14. Κυθήρειας

Cod. Pal. — v. 17. μέτεισι Cod. Pal. —

Inscripsit huic odario Barnesius titulum κῶμος: Brunckius
 Ἐρωτικὸν ἢ κῶμος: rec. editt. partim illum partim hunc sequun-
 tur. Equidem in his titulis non quid apte poni potuerit — nam
 tum longe plerique essent mutandi — sed quid nobis quidem an-
 tiquum sit, spectandum esse censeo. Itaque et hic et alibi sem-
 per ex cod. Pal. titulos adscivi haud dubie a Const. Cephalā pro-
 fectos.

v. 3. Ante hunc versum munus exquidissae suspicor, in quo for-
 tasse vini et poculorum mentio fiebat: stropharum ratio certe et

hic versum desiderat et infra versum 13. et 14. alterutrum damnat. Particulae *μὲν* autem in versu primo respondet *δέ* in sequenti; ut in od. *μὲν* etiam factum erat. Arnaldus coniecit iam *μεθύωμεν*, quod et aliis probatum, et ab Hermanno quoque positum in El. Met. p. 484. Equidem cum Brunckio veterem scripturam retinui, quod Steph. et cod. Pal. in ea consentiunt. Indicativo utitur poeta per totum reliquum odarium, et versus ionicus hic *οὐδ' ἔστιν ἄλλος* — certe non peior quam hic *οὐδ' ἔστιν ἄλλος* —, nam ita metiendi essent hi versus. Apparet autem per hoc totum odarium in Cod. Pal. manus correctoris, ubique pro indicativo talem formam reponentis, qua adhortatio exprimi possit; sed ab uno nostro loco abstinuit. Neque tamen nescio contra haec moneri posse, sequentis odarii auctorem, qui plura ex hoc hauserit, hic continuivum legisse videri, quum vers. 5. *πίνωμεν ἄβρα γελῶντες* scripserit. Ceterum de voce *ἄβρα*, quam et in hoc et in sequenti odario semper sine spiritu exhibet Cod. Pal., vid. Herm. in Censura Steph. Thes. p. 10.; diserte Etym. Gudian. s. h. v. *ὄζυτονον καὶ δασύνεται*, quo differt ab *ἄβρα* = *θεράπαινα*. Est autem *ἄβρα γελῶντες*, dulce ridentes, vid. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 681. Ipsum Anacreontem *ἄβρα χορεύειν* iubet Dioscorid. epigr. XXXV, 9. et apud Antip. Sid. epigr. XXXVII. *ἄβρα γελᾷ πέταλοι*. —

v. 5. „Quibusdam legendum videtur *κατακλίσσοις*, uno verbo, id est, *κισσῶ κεκαλυμμένοις* quorum ego iudicium sequor. Sed participium *βρέμοντας* mihi suspectum est.“ Steph. Zeunius coni. *κατὰ κισσίνους βρέμοντας*. Veterem scripturam *κατὰ κισσίνους* qui defendit Fischerus, vocem *κισσίνους* adiectivi loco positam esse existimabat, ita ut *κατὰ* ad *βρέμοντας* pertineret: quam rationem quum sequatur Moebius in indice, tamen in textu *κατακλίσσοις* iunctim exhibuit. Istius enallages, quamquam exempla non sunt admodum rara, tamen longe pleraque ad nomina in *αὖς ἄδος*, *αὖς ἰδος* — vid. Matth. Gr. §. 429, 4. — et in *ἐνς ἐμπνία* — vid. Reisig. ad Oed. Col. enarr. 1582. — pertinent, quorum priora ne esse quidem substantiva, sed adiect. communis generis dudum constat; alterum genus autem tam prope ad adiectivorum naturam accedit, ut vel comparativas formas admittant; vid. Buttm. Gr. max. §. 66. not. 1. Quae praeterea afferuntur partim et ipsa sunt vere adiectiva, ut *δούλος*, *φοῖνιξ*, *χοῦρος* etc., partim aliter explicari debent, ut v. c. illud Homeri Il. α, 58.

Ἐκτὼς μὲν θνητὸς τε, γυναικὰ τε θήσατο μᾶζον.

et Hesiodi Opp. 191.

*μᾶλλον δὲ καλὸν δεκτήρα καὶ ὄφρον
ἀνὴρα τιμήσουσι.*

nam hic minime *γυναικα* et *ἄφρον* prae adiectivis habenda, ut volunt interpretes, sed dictio est eadem, quae in his: *κοῖόν σε ἴκος φόνεν ἴκος ὀδόντων* et *τί δέ σε φρένας ἔκτρο πέσθος*, quae quidem explicatione oppositisque via inter *γυναικα* et *θεῶς γόνος* in priore loco multo gravior appareat mea sententia. Porro alia sunt etiam depravata ut Callim. in Dian. 239. ubi verum respuit Ernesti. Alia denique propter ipsam significationem suam et adiectivorum et substantivorum locum facile obtinent, ut ea fere, quae attulit Buttm. Gr. max. p. 253., aut singulari quodam usu emollita, ut *τόχη σωτήρ* apud tragicos. Nam quis videt longe minus esse discrimen inter haec: *gewaltthätig* et *ein Gewaltthätiger*, *rettend* et *Retter*, *alt* et *ein Alter*, quam inter haec: *Epheu* et *mit Epheu umwunden*. Sed iam longus fui de re minime dubia, neque in universum negare volui graecismum, sed tantum ad certa quaedam substantiva illum revocandum esse docere. Itaque in nostro loco lenissimam medicinam adoptavi, quam probarunt iam Steph., Faber, Salmasius, Metarius, Pauwius, Repp. Brunck. et rec. editt. Formatum autem est *κατάκισσος* ut *κατάφυλλος* infra od. μδ, 12., et *καταβόστροφος* ap. Aristanetum; cf. Valck. Diatrib. p. 131. C. —

v. 8. Salmasius voluit *ἀφρογαλακ* δ' ἄμα κοῦροις *κατὰ πηκτίδαν ἀδύρω προχέων λίγαιαν ὀμφήν*, recte improbante Brunckio. —

v. 10. „Légitur et mutato ordine *ἀδύρω προχέων*.“ Steph. Barnes. et Brunck. hanc alteram lectionem receperunt, probante Degenio; sed recte Stephani lect. retinent Baxt. Fisch. Moeb. all. Neque enim ipsa oratio tantum ita facilior fluit, sed etiam primum verbum aptissimo loco i. e. in fine strophae collocatur, ut et in ceteris strophis fecit poeta. Pauwius undecimum versum ante decimum collocare voluit. —

v. 14. Scripserunt Baxt. Barnes. probante Fischero *μετὰ τῆς καλῆς Κυθήρης*. Brunck. *καί* retinuit; recte, si versus est genuinus. Sed mihi simile additamentum videtur atque od. η', v. 18. ultimam stropham oneravit et bd. μβ. secundam. —

μβ. (5.)

Εἰς ῥόδον.

Τὸ ῥόδον τὸ τῶν Ἑρώτων
 μίξωμεν Διονύσῳ·
 τὸ ῥόδον τὸ καλλυφυλλον
 ἀρετάφοισι ἀρμόσαντες
 5 πίνωμεν, ἄβρᾶ γελῶντες.

Ῥόδον, ᾧ φέριστον ἄνθος·
 ῥόδον ἕαρος μέλημα·
 [ῥόδα καὶ θεοῖσι τερπνά.]
 ῥόδον φ' παῖς ὁ Κυθήρης
 11 στίφεται καλοῦς λούλους,
 χαρίτεσσι συγχορεύων.

Στέφον με, καὶ λυρίζων
 παρὰ σοῖς, Διόνυσε, σηκοῖς;
 μετὰ κόρυθς βαθυκόλπου,
 ῥοδίνοισι στεφανίσκοις
 16 πεπνυκασμένος, χορεύσω.

Var. lect. Tit. ἄλλο ἐμείας ἀδάριον et in marg. εἰς ῥόδον

Spal. — v. 1. ῥόδον Cod. Pal. — v. 2. τῷ Διονύσῳ Cod.
 Pal. — v. 5. ἄβρᾶ Cod. Pal. — v. 7. ἕαρος Cod. Pal. et
 Steph. — v. 9. ῥόδον ὁ παῖς ὁ Κ. Cod. Pal. ῥόδα παῖς ὁ τῆς
 Κ. Steph. — v. 10. καλοῖς λούλοις Cod. Pal. et Steph. —

v. 11. σὺν χορεύων Cod. Pal. — v. 12. στέφον σὺν με καὶ
 λυρίζω Cod. Pal., eadem Steph. sed λυρίζω. —

v. 2. Contracta est anacrusis ut v. 5. et 12. Temere scr. Baxt.
 ἀναμίξωμεν. Tribus punctis super τῷ positis librarius vocem de-
 lendam esse indicavit. —

v. 6. Lennepius conii. τὸ ῥόδον φέριστον ἄνθος, quod recepp.
 Brunck. Degen. all. Moeb. scr. ῥόδον οὐ φέριστον ἄνθος; inter-
 rogative; Bothius simpliciter ᾧ omisit. —

v. 7. „Hic nove positus est tribrachys anapaesti loco. ita ta-
 men legere malim, quam inverso ordine, ἕαρος ῥόδον μέλημα.
 Nam facile adducor, ut credam, hunc pedem fuisse admissum a
 poeta, dum captat leporem illum, qui est ex eiusdem principii

repetitione, qua mirifice gaudet: ut alibi, (15, 3 sqq.) Τὸν ἐπαινετὰν χορείας, Τὸν ὅλας ποθεῖντα πολέας, Τὸν ὁμότροπον ἔρωτι, Τὸν ἐρώμενον Κυθήρης· quibus alios quatuor subiungit, qui et ipsi initium idem habent. "Steph. Recte quod attinet ad transpositionem, sed recte etiam sine dubio *ελαφς* iam dedit Morellius, recepp. Brunck. et rec. edita.

v. 8. Hunc versum, quem Hermannus ex alio carmine fortasse adiectum censuit, et propter pluralem ῥόδα suspectum, et stropharum rationi non congruentem, uncinis inclusi. —

v. 9 et 10. ῥόδον ᾧ παῖς ὁ Κυθήρης. Lennepius coni. ῥόδα τοῖς ὁ παῖς Κυθήρης στέφεται καλοῦς λούλους, quem sequutus est Brunckius. Sed in his carminibus praepositivi articuli forma pro postpositivo nusquam deprehenditur. Stephani lectionem male defendit Fischer. ita, ut στέφεται ῥόδα λούλοις dictum putaret ut in superiore od. ἀρμόζειν ῥόδον προτάφοισιν, pluribus exemplis notissimum hunc verbi ἀρμόζειν usum comprobans, nullo, in quo στέφεται ita usurpatum esset, allato. Hunc sequuntur Moeb. Deg., qui tamen in noviss. ed. recte καλοῦς λούλους scripsit, ut Hermannus quoque El. Met. p. 485. poscente usa. Millies has terminationes a librariis permutari constat; ex his odd. cf. tantum πῆ, 9. γγ', 6. In priore versu Hermannii emendationem recepi, quae et proxime abest a Cod. Pal. scriptura, et metro bene convenit. —

v. 12. στέφον με, καὶ λυγίζων. Veterem vitiosam lectionem defendit Baxter. Lennepius coni. στεφώμεθ' οὖν λυγίζων, quod recepp. Brunck. Degen. all. improbante Moebio, qui ipse στέφον οὖν με λυγίζων inepto sensu et contra metrum posuit. Idem tamen Bothium στέφον με καὶ λυγίζων scribentem iure reprehendit. Equidem nonnisi οὖν deleui, ex praecedentis syllabae repetitione natum. —

Hoc odarium tribus strophis quinque versibus constat, abundante versu octavo. Continet autem nihil nisi rosae encomium, quum ultimae strophae quoque versum quintum decimum prae ceteris efferri voluerit auctor. Frequentissime autem recentioribus poetis rosa celebrata est, cuius ἀπαλῆς μούσης exempla sunt etiam odd. γγ' et εδ'. Huiusmodi carmen prosa oratione exposuit Achill. Tat. p. 26. ed. Jacobe. —

μγ'. (25.)

Εἰς οἶνον ὠδάριον.

"Όταν πῖω τὸν οἶνον,
 εὐδουσιν αἱ μέριμναι.
 τί μοι γόων, τί μοι πόνων,
 τί μοι μέλει μεριμνῶν;
 5 θανεῖν με δεῖ, κἄν μὴ θέλω·
 τί τὸν βίον κλανῶμαι;
 πῖωμεν οὖν τὸν οἶνον,
 τὸν τοῦ καλοῦ Αναίου·
 σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμᾶς
 10 εὐδουσιν αἱ μέριμναι.

Var. lect. Tit. τοῦ ἀντοῦ add. in marg. Spal. Εἰς ἑαυτὸν

Steph. — v. 1. ὅταν πίνω Cod. Pal. et Steph. — v. 3. τί

μοι πόνων, τί μοι γόων Cod. P. τί μοι πόνων τί μοι γόων
 Steph. — v. 5. κἄν μὴ θέλω θανεῖν με δεῖ Steph. — v. 6. τί
 δὲ τὸν βίον κ. Cod. P. et Steph. —

v. 1. „Kenophon Symposio (2, 24.) Τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἀφ-
 δων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀν-
 θρώπους, κοιμίζει· τὰς δὲ φιλοφροσύνας, ὥσπερ ἔλαιον φλόγα,
 ἐγείρει.“ Steph. Aoristum πῖω, quem et metrum et sensus po-
 stulat, et qui in huiusmodi locis ubique ponitur cf. od. μζ', 1.,
 μζ', 4., μγ', 1. etc. iam Barnesius restituit, quem sequuntur
 Brunck., Degen., Moeb. all. —

v. 2. „Observare oportet, hic quoque acatalectos duos ver-
 sus esse insertos, nimirum hunc, Τί μὲν πόνων, τί μοι γόων et
 θανεῖν με δεῖ, κἄν μὴ θέλω. Animadverti, contra facere in ver-
 sibus trochaicis poetam, miscere dimetros catalecticos cum aca-
 talectis.“ Steph. Facit hoc in od. ξβ', et multo cautius hoc Ste-
 phani iudicium quam eorum, qui hos versus in Anacreonteos re-
 digere voluerunt, ut Barnes., Davisius, Zeun., Valp., Baxt.,
 quorum tentamina hic inutile duco referre, quum partim soloe-
 cam adeo orationem exhibeant. Ego Hermannum in El. Metr.
 p. 480. sq. et hic, et in hoc toto odario scribendo sequutus sum,
 excepto v. 3., quem ita scribendum duxi, uti librarius Cod. Pal.
 litteris supra positus eum legi iussit. Nam quum haec transposi-
 tio neque ad sensum quidquam discriminis afferat, probabile est

librarium, exemplari suo iterum inspecto, scribendi errorem suum agnovisse. —

v. 9. „Fortasse primus versus odes loco huius repetendus est, *Ὁραν πίνω τὸν οἶνον*, ut vides repetitum etiam secundum. Nam sunt et aliae odae, in quibus duo primi versus in fine etiam repetuntur.“ *Steph.* Vid. od. β' et λς'. Si hoc verum, hos duos versus sequentem potius stropham, quae perierit, incepisse crediderim. Hermannus l. c. „aut primae strophae,“ inquit, „primi duo versus, secundae quattuor postremi desunt, aut v. 3' — 10. integram stropham continent.“ In re tam incerta mutare quid nolui, et penultimum versum, vitiosum ad metrum mea sententia — vid. prol. p. 16., ubi non satis accurate ionico numero eum adscripsi — suspicor hoc modo scriptum fuisse: *σὺν τῷ δὲ πίνειν ἡμεῖς*, ut hic quoque sit acatalectus, quanquam non nescio hanc quoque pronominis formam *plerumque* duabus syllabis pronunciarī debere. Barnes. scr. ex Scalig. coniectura *σὺν τῷ πίνειν γὰρ ἡμεῖς*. —

μδ. (87.)

Εἰς τὸ ἔαρ.

Ἴδε πῶς φανέντος ἥρος
 Χάριτες ῥόδα βρούουσιν·
 Ἴδε πῶς κύμα θαλάσσης
 ἀκαλύνεται γαλήνῃ·
 Ἴδε πῶς νῆσσα κολυμβᾷ·
 Ἴδε πῶς γέρανός οἱ δαίει.

6

Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τίταν·
 νεφελῶν σκιαὶ δονοῦνται·
 τὰ βροτῶν δ' ἔλαμψεν ἔργα·
 καρποῖς γαῖα προκύνει.

12

Βρομίου στραφέν τὸ νᾶμα
 κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
 καθελὼν ἤνθις καρπός.

Var. lect. v. 1. Ἴδε πῶς ἔαρὸς φανέντος Cod. Pal. et Steph.

— v. 2. βρούουσιν ῥόδα Cod. Pal. — v. 8. νῆσα Cod. P. —
 v. 10. καρποῖς C. P. et Steph. post hunc versum sequitur
 hic: καρπὸς ἑλαίας προκύνει in C. P. et Steph. — v. 11.
 Βρομίου στίφεται νᾶμα Cod. P. et Steph. νᾶμα Spal. —
 v. 12. κλόνον C. P. — v. 13. ἤνθης C. P. et Steph. —

v. 1. Vitiosam ad numeros vulgatam lectionem emendavit
 Herm. in El. Metr. p. 484. sq. —

v. 2. Χάριτες ῥόδα βρούουσιν. Verbum βρούω, quod
 et βρύζω et βρούω, βλύω, βλύω et φλύω effertur, h. l. cum acc.
 structum est, quum alias aut genit. aut dat. adiciat. Vid. ma-
 xime Fisch. indic. ad Aeschin. diall. in h. v. Neque tamen pro-
 pterea ῥόδον, quod Herm. posuit, scribendum esse putavi, quum
 in huiusmodi intransitivis verbis usus liberrimus obtineat. Hesych.
 βρούει expl. ῥέει, πηγάζει, ἀναβλύζει, πηγᾷ, ἀνθεῖ, ἀνίησιν,
 αὐξεται; formam φλύω certe cum accus. usurpari notum est vid.
 Diosc. epigr. XXIII, 6. —

v. 9. Hunc versum, qui stropharum ordinem turbat aliunde,
 huc facilius putaverim adscriptum ab aliquo, qui aptum transi-
 tum ad sequentia desideraret, quam in priore strophā unum de-
 esse, in qua omnia bene cohaerent. Alterutrum certe verum
 esse ex mea versuum dispositione apparet. —

v. 10. „Videtur postulare versum ut legatur καρποῖς, nisi et hoc diversum est carmen a ceteris.“ *Steph.* Hunc versum alii inutilissimis coniecturis tentarunt, alii, ut *Faber*, *Brunck.*, delendum censuerunt, delevitque *Moebius*, quum is potius, qui sequebatur, vid. var. lect., omitti deberet, ut qui nihil nisi huius variam lectionem eamque vitiosam referat, differt enim ab hoc nonnisi his litteris $\sigma\lambda$ et γ , $\sigma\varsigma$ et $\sigma\alpha\varsigma$, unde cum *Degenio* et *Hermann* eum eieci. —

v. 11 sqq. Etiam hos versus vario modo tentarunt interpret., quos omnes tamen audacia superavit *Bathius*. Memorabo tantum, quae suaserunt *Salmasius*: *Βρομίου στέφεται νᾶμα· Κατάφυλλον κατὰ κλῶνα Καθ' ἑλῶν ἡνθίσης καρπός.* *Zeunius*: *Βρομίου βρέει τὸ νᾶμα.* *Pauwius* in v. ult. κατέχων pro καθελόν, quae omnia parum auxilii afferunt. Contra elegantissime coniecit *Hermannus* in *El. Metr.* p. 485.:

καρποῖς γαῖα προκύπτει,

Βρομοτρεφές τε νᾶμα

κατάφυλλον, κατὰ κλῶνα

θαλῆθων ἡνθίσης καρπός.

quae recepissem, si vocabula *Βρομοτρεφές* et *κατὰ κλῶνα* satis auctoritatis haberent. Eorum quae ego posui hic sensus est: *reduntem Bromii succum per folia et palmites concipines vel cohibens, effloruit vitis.* Alibi quidem *Βάκχων τὸ νᾶμα* ipsum vinum est ut *Aristoph.* *Eccles.* 14., sed hic succus proprie intelligitur, quo quidem reviviscit vitis. Sed in hoc toto loco plura superesse, de quibus dubitari adhuc possit, non est obscurum. —

μς. (38.)

Εἰς ἑαυτόν.

Ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι,

νέων πλεον δὲ πίνω·

κἄν μὲν δέῃ χορεύειν,

Σειληνὸν ἐν μέσοισι

μιμούμενος χορεύσω,

6

κυήπιον ἔχων τὸν ἄσπιν.

Ὁ δ' οὐδὲν ἔσθ' ὁ νάρθηξ·

ὁ μὲν θέλων μάχεσθαι,

κάρεστι γὰρ, μαχέσθω.

ἔμοι κύπελλον, ὦ καί,

μελιχρὸν οἶνον ἡδύν

12

ἐγκεράσας, φόρησον·

Ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι.

* * * *

Var. lect. v. 3. κἄν δέῃ με χορεύειν Cod. P. et Steph. —
 v. 4. et 5. in fine positi sunt odaril in C. P. et Steph. et σι-
 ληνὸν habet Cod. Pal. — v. 7. ὁ νάρθηξ δ' οὐδὲν ἔστιν C.
 P. et Steph. — v. 9. κάρεστω καὶ μαχέσθω Cod. P. et Steph.
 — v. 11. μελιχρὸν Cod. Pal. —

Disposui hoc carmen ex felicissima coniectura Caroli Lachmanni; vid. prol. p. 23. Nam ita primo Cod. Pal. scriptura in vers. 4. *σειληνὸν ἐν μέσοισι* sine particula *δέ* et v. 5. futurum *χορεύσω*, et v. 6. participium *ἔχων* optime habent, quae omnia partim mutarunt, partim mutanda censuerunt editores, et Stephanus adeo partic. *δέ* fortasse versus causa omissam esse adnotavit. Deinde versus glyconeus vel potius logaedicus nunc ordine quodam, i. e. in fine utriusque strophae, collocatus apparet. Denique ipse sensus verborum et nexus, in vulgata scriptura valde perturbatus, nunc optime procedit. Neque tamen propterea ultimum versum *ἐγὼ γέρον μὲν εἰμι* abiecerim, ut Lachmannus velle videtur, quum novae alicuius strophae initium esse potuerit, quamquam hoc prorsus incertum est. Male tamen Lachmannus in tertio et septimo versu Cod. Pal. vitiosam scripturam retinuit, quorum alterum Hermannus iam in *El. Metr.* p. 481. recte correxerat, alterum ego recte ni fallor correxi, vid. infra ad v. 7. —

v. 4. — 6. Σειληνόν — χορεύσω. Silenum imitatur, quatenus ipse quoque senex vini amantissimus est, ut ille, ita ut ne in saltando quidem utrem velit e manibus dimittere, sed gerere illum pro ferula. Ceterum non de Ascoliis Atheniensium hic cogitari debere, ut voluerunt interpretes inde a Fabro fere omnes, monuit iam Moebius. Particulam δέ, quae in vulgari versuum descriptione utique requirebatur, alii post Σειληνόν, alii post μέσοις intulerunt; omnes autem Stephani ἔχω pro ἔχων receperunt. De formula ἐν μέσοις *propalam*, *coram omnibus* vid. Dorvill. ad Charit. p. 547 = 534. —

v. 7. ὃ δ' οὐδέν ἐσθ' ὃ νάρθηξ. Ita scripsi, quum vulgata scriptura Anacreontico versui cum monosyllaba anacruui minime conveniat ex mea *sententia*, vid. prol. §. 13 — 15. Eandem ob causam Barnesius scripsit νάρθηξ γὰρ οὐδέν ἐστι. Ac poteram fortasse veteris scripturae vestigiis magis insistens scribere: ὃ δ' οὐδέν ἐστι νάρθηξ, similiter ut v. c. Sophocles Philoct. 370. ὃ δ' αἶψ' Ὀδυσσεύς, sed ibi nomen proprium tantum excusat omissionem articuli, qui in huiusmodi locis fere semper infertur, ut Eur. Bacch. 275. Herm. ὃ δ' ἦλθεν ἐπὶ τάντιπλον ὃ Σεμέλης γόνος. Et habet ille similem quandam vim, atque in his locutionibus, quas afferunt Valck. ad Phoen. 1637. et Matth. Gr. §. 275. —

v. 9. πάρεστι γὰρ, μαχέσθω. „Hephaestion (p. 16. Paw.) citans hos duos versus, legit, Πάρεστι γὰρ μαχέσθω. Ut habemus, sensus est faciliior, sed non stat versus; ut legit ille, versus est integer, sed haerebimus in sensu: nisi forte πάρεστι γὰρ per parenthesin dictum sit, pro ἔξεστι γὰρ, ut sit, *Si quis pugnare vult, pugnet; per me licet*; non eum teneo: ut Virgilius (Aen. 4, 380.) loquitur. Sic alibi (odar. μς', 7.) dixit, "Ὀπλις", ἐγὼ δὲ πίνω. «Et quidam alius in hunc sensum: Δός μοι πεῖν, μάχαι δ' ἄλλοισι; καὶ πόνος, Μέλοι. Tibullus quoque in quadam elegia, (1, eleg. 10, 31 s.) sic ludit, *Ut mihi patanti possit sua dicere facta Miles, et in mensa pingere castra mero.*“ Steph. Scribendum ita utique erat, praesertim quum etiam Plotinus de metr. p. 1462. Putsch. et Schol. Aristoph. Plut. 302. eodem modo scriptum hunc versum afferant. Cf. etiam var. lect. ad od. νθ', 3. Versum octavum laudat etiam schol. Hephaest. p. 167. ed. Gaisf. Hi omnes autem consentiunt in Anacreontis nomine, unde huic carmini prae ceteris auctoritatem quandam tribuunt. Illud μάχεσθαι autem est *ferula alios lacessere*, quod adspernatur senex potationem praeferens. Ceterum de *ferula* vid. Brodaeum ad Anthol. p. 21. ed. Wechel., qui etiam Plutarchi verba affert ex Sympos. ὥσπερ ὁ θεὸς τὸν νάρθηκα τοῖς μεθύουσιν ἐνεχείριος

κουφότατον βέλος καὶ μαλακώτατον ἀμυντήριον, ὅπως, ἐπεὶ μά-
λιστα καίουσιν, ἥμιστα βλάπτουσιν. —

v. 11. μελιχρόν οἶνον ἡδύν. Duo epitheta vine tribu-
ta offenderunt interpretes, unde Pauwius coni. μελιχρόν, οἶνον
ἡδύν, Degen in priore edit. proponebat ἡδύν ἡδη, Moeb. scripsit
ἐμοὶ κύπελλον ἡδύν, μελιχρόν οἶνον, ὦ καὶ. Quae refutare nil
attinet, quum nihil frequentius Graecis, quam plura uni sub-
stantivo adiectiva iungere, eaque saepe non valde inter se di-
versa. —

μς'. (26.)

Εἰς φιλοπότην.

Ὁ Βάκχος ὅταν ἐξέλθῃ,
εὐδουσιν αἱ μέριμναι.
δοκῶν δ' ἔχειν τὰ Κροίσου,
θέλω καλῶς αἰεῖδεν·

5 κισσοστεφῆς τε κεῖμαι,
πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.

* * *

Φέρε μοι κύπελλον, ᾧ καὶ
μεθύοντα γάρ με κῆσθαι
9 πολὺ κρείσσον, ἢ θανόντα.

Var. lect. Tit. ἄλλο εἰς φιλ. et in marg. τοῦ αὐτοῦ ε. φ. Spal.
εἰς ἐαυτὸν Steph. Levesq. nil monet. — v. 1. ὅταν ὁ Βάκ-
χος ἐξέλθῃ Cod. Pal. et Steph. — v. 3. δοκῶ Cod. P. —

v. 1. Vid. prol. p. 16. Scalig. coni. ὅταν εἰς μς Βάκχος ἔλθῃ.
Barnes. scr. ὅτ' εἰς μς Βάκχος ἔλθῃ. Ceteras praeterea coniectu-
ras nova vitia inferentes, quibus longe praestat Hermannii ὅταν
Βάκχος ἐξέλθῃ, quam tantum propterea nos recepi, quod ionica
forma Anacreonticis verss. cum monesyllaba anacrusi nonnisi stro-
pharum quodam ordine immixta reperitur. Itaque, missis iis,
quae suasi in prol. p. 16., transposui tantum cum Bothio voces,
quod remedium his carminibus saepissime adhibendum; vid. in-
dic. s. v. transpositio. Soluta ars media, quamquam parum
venusta, vid. Herm. El. Metr. p. 484., tamen aliquoties in his
carminibus obvia, od. μβ', 5. μς', 2, 14. μδ', 6. —

v. 7. Reprehenditur Stephanus a Baxtero et Barnesio, quod
ὅπλις vertit ad arma currat alter, quam hic vinum parare iu-
beat minister. Si tres sequentes versus revera huc pertinent,
ita ut strophæ sit totum carmen, vere videtur vertisse Stephanus.
Sed verisimilius arbitratur Herm. El. Metr. p. 475. alius carminis
esse fragmentum tres ultimos versus. Ac tum quidem malim
ὅπλις vertere vinum para. Stephani interpretatio videtur etiam
pronomem εὖ et medii formam verbi requirere. Ceterum non
mirer, si quis ceteros versus quoque ita mutare velit ut disylla-
bam anacrusin habeant, quae contracta esset in v. 2. et 5.; sed
ut facillime hoc, ita tamen parum probabili ratione fieret.

μζ. (27.)

Εἰς Διόνυσον.

Τοῦ Διὸς ὁ παῖς, ὁ Βάκχος,
 ὁ λυσίφρων Ἀναῖος,
 ὅτ' εἰς φρένας τὰς ἁμὰς
 εἰσέλθῃ μεθυδότης,
 5 διδάσκειται χορεύειν.

Ἔχω δὲ καὶ τι τερπνόν,
 ὁ τὰς μέθας ἐραστάς,
 μετὰ κρότων, μετ' ᾠδᾶς.
 10 τέρπει καὶ μ' Ἀφροδίτα,
 καὶ πάλι θέλω χορεύειν.

Var. lect. τοῦ αὐτοῦ εἰς Διόνυσον ἦγον εἰς οἶνον Spal. in marg. Levesq. nihil monet. — v. 2. ὁ Ἀναῖος Cod. Pal. et Steph. — v. 3. ὅταν εἰς φρένας τὰς ἑμὰς Cod. Pal. et Steph. — v. 4. μεθυδότης Cod. Pal. et Steph. — v. 5. διδάσκει με χορεύειν Cod. Pal. et Steph. — v. 6. ἔχω δὲ τι καὶ τερπνόν

Cod. Pal. — v. 7. τὰς μέθας Spal. — v. 8. μετ' ᾠδᾶς Cod. Pal. — v. 9. τέρπει με καὶ ἀφροδίτα Cod. Pal. et Steph. — v. 10. καὶ πάλιν θέλω Cod. Pal. et Steph. —

Hoc poëma praecedentis imitamen esse monui iam in prol. p. 26., et propter doricam dialectum notavi p. 9, et 12., et stropharum rationem indicavi p. 16. Est autem corruptissimum, quod Brunckium movisse videtur, ut, quum in priore ed. quaedam correxisset, postea ab omni mutatione abstineret, et prorsus ἀμπερον carmen exhiberet. Equidem in hac inerti ratione acquiescendum esse non putavi, quum veterem scripturam ex subiecta varia lectione facile quisque sibi petere possit. —

v. 2. Brunckius articulum ante Ἀναῖος retinuit, quo facto voc. λυσίφρων primam corripere debet, et confirmari haec correptio posset iis, quae ad od. μῆ', v. 10. monebo. Sed non solum altera strophæ in hoc versu ionicum numerum quaerere vetat, sed etiam quater repetitus articulus nimis ineptus esset. Quare recte eum plurimi ceteri editt. deleverunt. —

v. 3. Barnesius scrips. ὅταν φρένας γ' εἰς ἁμὰς, sed corripuit auctor odarii articulum τὰς dorico more. Baxterus quoque et Moeh. scrips. ἁμὰς. De vocc. ἁμός et ἁμός vid. loca, quae citarunt Maithair. de Dial. p. 265. Sturz. Matth. Gr. p. 178. add.

Buttm. Gr. max. p. 298 sq. in nota, cui tamen formam *ἄμός* grammaticis deberi suspicanti accedere non ausim. Quin' illud ipsum, quod Apollon. de pron. p. 402. — 142., ubi de plurali *ἡμέτερος* loquitur, tantum *ἄμός* memorat, confirmare videtur eorum sententiam, qui *ἄμός* singulari, *ἄμός* plurali tribuunt. Neque illo loco cit. Apollonius, sed p. 194. ed. Bekk. de singulari *ἄμός* disserere debebat, antequam ad *ἑός* descenderet. Sed ibi, etiam aliis de causis, plura periisse suspicor. Ac profecto, nisi qui ante concepta opinione ad huiusmodi loca accedit, ut Theocr. ζ', 414. Soph. El. 279. 588., pluralem formam pro singulari positam esse nemo putabit cum Heynio ad Hom. Il. ζ', 414. Sed de his alibi dicendi locus erit. —

v. 4. *μεθυδότης*. Senioribus poëtis, quibus dactylici numeri lex permultas huiusmodi voces extorsit, praeivit Hesiodus suo *δότης* et *ἀδότης* opp. 353.; nam Homerus memorat tantum *δοτήρα* *ἐάων*. Sic procusum est ab istis *βιοδότης*, *ὀλβιοδότης*, *ἐλπιδοότης*, *ξενοδοότης*, *ὠρεσιδοότης* et ipsum *μεθυδότης* — vid. monstrosa carmina ex meris nominibus secundum elementorum seriem composita Anal. II, p. 517. Anth. Pal. IX, 524. — quae partim apud antiquiores in *οτης* exeunt, nunquam in *ωτης*. Hoc fugit Astium ad Plat. Legg. XI, 5. —

v. 5. *διδάσχομαι χορεύειν*. Ita scribendum erat ex mea stropharum descriptione, quam si quis improbat, vulgatam reponat. —

v. 6. Huius et sequentium versuum infelicissimam coniecturam protulit Lennep. ad Coluth. p. 47. Pauwius coni. *ἔχω δὲ κα' ἄλλο τεχνόν*. —

v. 8. Hic versus vulgò ad sequentia trahitur, quem ad antecedentia pertinere ipse sensus doceat. —

v. 9. *τέρπει καὶ μ' Ἀφροδίτα*. In vulgata scriptura haud dubie *καφροδίτα* primam longam haberet, ut v. 3. —

v. 10. *πάλι* scripsit iam Barnesius accedente Hermannō El. M. p. 477. Alii part. *καὶ* omiserunt. Soluta ars haec est etiam in primo versu. —

μη: (39.)

Εἰς συμπόσιον.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
τότ' ἐμεῦ ἦτορ λανθῆν

* * * * Μούσας

4 * ἄρχεται λιγάλειν.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
ἀπορίπτονται μέριμναι,
πολυφρόντιδές τε βουλαί,
8 ἔξ ἀλικτύπους ἀήτας.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
λυσίπαλγμων τότε Βάκχος
πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις
12 δονέει μέθη γανώσας.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
στεφάνους ἀνθεσι πλέξας,
ἐπιθεῖς δὲ τῷ καρήνῳ,
16 βιότου μέλπω γαλήνην.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
μύρω εὐώδεϊ τέγξας
δέμας, ἀγκάλαις δὲ κούρην
20 κατέχων, Κύπριν αἰδῶ.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις
τὸν ἑμὸν νόον ἀπλώσας,
24 διάσω τέρπομαι κούρων.

"Οτ' ἐγὼ πῖω τὸν οἶνον,
τόδ' ἐμοὶ μόνῳ τὸ κέρδος·
τόδ' ἐγὼ λαβὼν ἀποίσω·
28 τὸ θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ add. Spal. Εἰς ἑαυτόν Steph. —
v. 2. τότε μεν ἦτορ Cod. Pal. et Steph. τότε μεν Spal. —

v. 3. et 4. uno versu *λιγαλσειν ἄρξεται Μούσας* Cod. Pal. et Steph. — v. 6. *ἀπορίπτανται* Cod. Pal. — v. 10. *λυσικαίμων ὅτε μοι Βάκχος* habet Spal., sed Levesq. affert tantum *ὅτε* pro *τότε*. — v. 11. *μ'* omitt. Cod. Pal. — v. 26. *τοῦτο μοι* Cod. Pal. — v. 27. *τοῦτ' ἐγὼ* Cod. Pal. — v. 28. *τὸ*
δεῖ

θανεῖν γὰρ μετὰ πάντων Cod. Pal. *πάντων* Steph. —

v. 1. *ὅτε πῖω* ut' od. *μζ'*, 3. vid. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 100. —

v. 2. Zeunius coni. *τότε κῆρ ἐμοῦ λανθέν*, Brünck. scr. *τότ' ἐμῷ λανθέν ἦτορ*, quem seq. Moeb. Deg. et Both., nisi quod postremi duo scrips. *τότε μεν*, quod Fischerus quoque defendit od. *λα'*, 9. et *κέ*, 6., quorum locorum alia ratio est. Ego antiquam lectionem revocavi, quae purum ionicum praebet; vid. ad finem odarii. —

v. 3. et 4. „Dimeter est acatalectus sive acatalecticus: eiusmodi alios reperies alibi.“ Steph. Haec verba varie a criticis sunt tentata, quae referre omnia inutile. Supplementum esse librarii pro duobus versibus, qui hic legebantur, (neque tamen ita, puto, ut ipsa verba a librario profecta sint) monuit iam Hermannus in El. Metr. p. 480. Equidem in his tribus versibus duorum perditorum versuum reliquias agnosco, et ita disposui. Ac Moebium miror, qui post Hermanni monitum rursus nuper coniecit, in libro: Krit. Bibliothek I, 9. *λίγα Μούσας ἄρξετ' αἰεῖν*. —

v. 6. Barnes. et Both. scrips. *ἀπορίπτεται μέριμνα*. Sana est vulgata, quam malim pro puro ionico dimetro habere, correpta syllaba *ται*, ut infra v. 24.; vid. ad od. *λς'* fin. De sententia ubivis obvia cf. od. *λς'*, 13. et Horat. od. I, 26. ibique interpretes. —

v. 10. *λυσικαίμων*. Haec Palatini codicis et Steph. lectio varie tentata, olim maxime ob significationem, nunc etiam propter metrum, siquidem haec composita *λυσιμελής*, *λυσικάκος* etc. primam longam habent. Ac de significatione quidem facilius rem expedias, modo ne cum Fischero dandi significationem verbi *λύειν* adhibeas, quam tum tantum habet, ubi quis dando dandi officio exsolvitur. Sponte dare *λύειν* significare nequit. At quidni *λυσικαίμων* is dicatur, qui iocum vinculis solvit, quae sunt curae et sollicitudines? Simili modo dicitur *λυσίφρων* od. *μζ'*, 2. Sed quod ad prosodiam attinet, videndum ne poëta, prava derivatione a substantivo *λύσις* abductus, etiam inconsulto primam corripuerit. Certè ipsum *λυσικήμων*, quod Piersonus coniecit et Brünck. recepit, ita occurrit in Orph. hymn. II, 11. et

LX, 20., ubi Hermannus *λαθιπήμων* posuit. Idem in nostro loco *λυροπαλήμων* proposuit, quod ne ipsum quidem nunc probaturum esse puto, postquam per varia huiusmodi tentamina, quibus in dies nova succrescit materies, tandem didicimus, nunc lapsos esse in huiusmodi rebus seriores poëtas, nunc etiam sibi aliquid indulsisse; vid. ad od. 15', fin. Mecum sentit Cl. Passovius in lex. —

v. 11. *πολυανθέσιν μ' ἐν αὔραις*. Salmasii coniecturam *ἐν ὥραις* inconsiderate recepit Brunck. aliique. Fischerus veterem lectionem defendit, assentiente Moebio, sed non satis recte cum illo explicat. Vocantur aurae *πολυανθεῖς* propter corollas, quibus cincti bibebant; comp. Orph. hymn. 81. meris epithetis in auras compositum. Pronomen *μέ*, quod et versus et structura requirit, cum Steph. posuerunt editt. omnes. De v. *γάσας* vid. ad od. 15', 2. —

v. 16. *βίотου μέλω γαλήνην*. „Non hic tantum *μέλω* correptam habet priorem syllabam, sed et in illo versu (od. 17', 2.) *Μέλωμαι ῥόδον θειρόν'* et in illo (fragm. 17', vulgo od. 17'.) *Μέλωμαι βρούντα μίτραις*. uterque enim versus est iambicus dimeter catalecticus.“ Steph. Barnes. Brunck. all. scrips. *μέλω βίотου γαλήνην*, sed recte veterem lectionem retinuerunt Degen. Both. et Moeb., quorum postremus eam pro Bothii emendatione habuit. Verissimum esset Stephani iudicium, nisi in illis locis, quos attulit, vel ipsa oratio necessariam faceret emendationem Hermannii *μέλωμαι*; vid. ad od. 17', 3. Bona ceterum est Valpergae coniectura *μέλω βίον γαλήνην*, quum *βίος* et *βίотος* saepissime permulentur, cf. Iacobs. Anth. Pal. p. 650 sq. Soph. Oed. Col. 1619. Br. quam recepissem, nisi odarii auctor in ceteris quoque tam negligens appareret, ut haec medii amphibrachi productio non aliena ab eo videretur. De metaphorico usu verbi *γαλήνη* Fischer. citat Demetr. Cyd. de contemnenda morte c. 22., 5. *θαναστὴ δὲ τις γαλήνη ταῖς ψυχαῖς ἀντὶ τοῦ πρὶν χειμῶνος ἀντεισαχθήσεται*. —

v. 22. *ὑπὸ κυρτοῖς δὲ κυπέλλοις*. Faber coni. *ὑποκύρτοις* coniunctim; Barnes. scrips. *ὑποκύρτοισι κυπέλλοις* prob. Pauwio; Brunck. scrips. *ὑπὸ κυρτοῖσι κυπέλλοις*, quem seq. rec. editt. Hermannus denique coni. in El. Metr. p. 485.: *ὑποκυρτωθεὶς κυπέλλοις, τὸν ἐμὸν νόον δ' ἀπλώσας*. Equidem veterem scripturam, quamquam minime elegantem, revocare satius duxi, quum defendi certe possit. Nam verba *ὅτε πλώ*, quum idem valeant, quod *πλῶν*, altera sententia particula *δέ* adnecti potest. Hac ipsa particula autem in sequenti versu ad metrum fulciendum non opus esse apparet ex iis, quae ad finem odarii 15' disputavi.

Quare ne id quidem, quod mihi aliquando in mentem venit, νόον καρώσας ex od. γ', 11., amplius probo. Recte autem Fischerus κυτὰ κύπελλα expl. cava i. e. profunda, ampla pocula ut κοῖλον ποτήριον od. γ', 5. Verbum ἀπλοῦν autem Hermann. ad Orph. p. 814. inter ea numerat, quae recentioribus in deliciis fuerunt. Antipater Sid. epigr. Anal. II, 25. Anth. Pal. VII, 23. de ipso Anacreonte

ὦ τὸ φίλον στέφας, φίλε, βάρβιτον, ὃ σὺν ἀοιδῷ
πάντα διαπλώσας καὶ σὺν ἔρωτι βίον.

Ovidius hoc dixit *aperire animos*; et angustia et extensio omnino veteribus saepe metaphoram praebehit doloris et laetitiae. Alia significatione hoc verbum usurpavit auctor od. δ', 3. —

v. 24. *τέρπομαι κούρων*. Pauwius coni. *τέρπομ' ἐταίρων*, quod Hermann. l. c. non displicet, quamquam nihil certi de hoc versu pronuntiari posse iudicat. Barnes. scr. *Θιάσῳ γέγηθα κούρων*. Sed nihil mutandum, vid. ad fin. od. λς'. De thiasis veterum prolixam disputationem suae editioni addidit Gailius. —

v. 26. et 27. *τόδ' ἐμοὶ μόνῳ* etc. Brunck. tacite Baxteri coniecturam *μόνον* pro *μόνῳ* et in ultimo versu *μετὰ πάντα* pro *μετὰ πάντων* recepit, quem seq. rec. editt. Sed recte hic Fischerus vidit, opposita haec esse a poëta *ἐμοὶ μόνῳ* et *μετὰ πάντων*, nam sensus hic est: *bibendi voluptatem ego totam solus habeo, sed mors mihi cum omnibus communis*. Quam sententiam etsi partim neque veram, neque concinnam dixerim, tamen huic poëtae non sua erant eripienda. —

Hanc odam senioris aetatis esse iam alii viderunt, et nunc etiam ex iis apparet, quae ut veteri prosodiae contraria ad singulos versus notavi. Habentur autem hic septem strophae, quaternis versibus, quorum primus quisque semper idem, secundus quisque purus ionicus est, excepta septima strophā, quae propterea aliunde huc translata videri potest; quinta, sexta et ipsa septima strophā etiam quartum versum ionico numero habet compositum. Utrum vero poëta, ut Brossius putat, ita composuerit carmen, ut a duobus alternantibus caneretur, an, ut Degenius vult, ut a pluribus deinceps; ad liquidum perducī nequit. Inclino tamen ad priorem sententiam, quod secunda, quarta et sexta strophā fere idem, quod cuiusvis harum antecedens, exprimit, idque alio modo. —

μδ'. (34.)

Εἰς κόρην.

Μή με φύγῃς, ὄρωσα
 τὰν πολιὰν ἔθειραν,
 μηδ', ὅτι σοὶ πάρεστιν
 4 ἄνθος ἀκμαῖον ὥρας;
 τὰμὰ δῶρα διώξῃς.
 ὄρα καὶ στεφάνοισιν
 ὅπως πρέπει τὰ λευκὰ
 8 ῥόδοις κρίνα πλακέντα.

Var. lect. Tit. εἰς κόρην τοῦ αὐτοῦ Spal. — v. 2. αἰθραν²¹

Cod. Pal. — v. 4. ἄνθος ἀκμαῖον τὰς ἐμ⁶ Cod. Pal. — v. 5.
 δῶρα τὰ φίλτρα διώξεις Cod. P. — v. 6. καὶ ἐν στεφ. Cod.
 Pal. — v. 8. ῥοῖδοις Cod. Pal. —

Elegantissimum hoc poëmatium cum sequentt. duobus hoc commune habet, quod poëta senem se ipse ostendit, et dorica dialecto utitur. Ac posterius quidem alienum ab Anacreonte, sed prius saepe illum de se praedicasse apparet non tantum ex iis, qui eum imitati sunt, odd. ε', ν', νά', α', sed ea quoque quae verisimilius ei tribuuntur, odd. μέ', ξ', ξξ', fragm. θ' (54), hoc probant. Hinc factum ut ab iis, qui epigrammata in eum scripserunt, fere semper πρέσβυς, γέρον appelletur, ita tamen, ut vel senex adhuc iuvenum amet studia, quae sunt saltatio, potus, Venus et cantus. Ac non mirum sane, senem amatorem saepe non admissum esse a puella, vel puero, unde haud raro queritur, quod repudietur, sive ipse, sive eius imitatores, qui tamen hoc non fecissent, nisi ipso praeunte; cf. ad haec odd. κξ', ξξ', fragm. μα' (4) πβ' (23), interdum vero etiam superbit, ut fragm. μδ' (44.). Ceterum in scribendo hoc odario Hermannum maxime sequutus sum in El. Metr. p. 481 sq., praeter versus 4. et 5., quos ille ita scribi voluit:

ἄνθος ἀκμαῖον, ὥρας
 ἐμὰς δῶρα διώσῃ.

Sed voc. ὥρα aptius ad puellae aetatem refertur, mea sententia, et τὰμὰ δῶρα iam satis praebet oppositionis, in qua minus apte ἐμὰς voci ὥρας postponderetur. Verissime tamen vir praestantissimus antiquum interpretamentum φίλτρα expulit. Est autem ad numeros quoque elegantissime hoc poëma compositum: nam ex pherecrateis, solemni modo inversis, aptissime per duos iustos

pherecrateos transit poeta ad Anacreonteos, concitatio-
rem ad reprehendendum, quietiorem ad demonstrandum adhi-
bens. Horum ordinum

— — — — —
— — — — —
— — — — —
— — — — —

similitudo in eo posita, ut, iambicus numerus, primo in fine versuum collocatus, deinde in initium transeat, et basis fiat, denique totum versum occupet. Sed dicendum etiam de scriptura *διώσῃ*, quam Hermannus pro vulgari *διώξῃς* recipi iussit. Primus autem in hoc verbo offendit Faber, qui, „qui tandem fieri possit,“ inquit, „ut *διώκειν* τὰ φέλητα dicamus pro fugere et aspernari amorem, cum persequi significet? Itaque legendum putarim *διώσῃς*, levi et paene nulla mutatione, i. e. *repellas*, *reicias*, id enim est: *διώθω* seu *διωθέω*“. Nemo tamen hanc eius coniecturam recepit, et ipse Brunck., qui „*διώξῃς*“, inquit, „plane contrarium est eius, quod auctor dicere voluit,“ tamen ipsum *διώξῃς* in textu reliquit. Defenderunt autem hunc illius verbi usum praeter alios maxime Dorvillius, apposito loco ex Opi-
pian. Hal. 219. τῷ τις ἀεργείαν δυσερπεία τῆλε διώκοι. Sed non prorsus similis est hic locus nostrus, siquidem id, quod quis iam habet, ut *ἀεργείαν*, *propellere*, et quod quis nunc demum accipit ut *δωρα repudiare*, diversum est. Deinde Fischerus ex Hom. Od. σ, 8. probat *διώκειν* significare *pellere*, *abigere*, de qua significatione haud dubie nemo dubitavit, quum non tantum in illo Homeric loco, sed in aliis plurimis occurrat. At si *pellere διώκειν* significat, non continuo etiam notat *repudiare*. Nam pelluntur tantum ea, quae ipsa deinde *currere* possunt, unde de hominibus, navibus etc. ap. Homerum usurpatur; unde dicitur πόδα διώκειν apud tragicos, vid. Iacobs. ad Ach. Tat. p. 461. Itaque facilius etiam ferendum Nonni Dionys. XV.: Παρθένη μὴ με διώξῃς, καὶ εἰ βόας εἰς νόμον ἔλκω. Sed dona abigere vel depellere, quis dicere audeat? Speciosius praeterea attulit Fischerus Xenoph. Ages. III, 1. καὶ πάντων τῶν καλῶν ἦρα, καὶ πάντα τὰ αἰσχερά ἐδιώκειν, ubi oppositio inter verba ἦρα et ἐδιώκειν verisimile sane reddit, hoc posterius esse *aversari*, *odisse*: verum necessaria haec interpretatio non est, quum scriptores saepe non simpliciter contraria sibi opponant, sed etiam liberalius rem ita flectant ut, quae ex parte tantum contraria sint, sibi opponant. Nam Xenophon potest etiam hoc dicere: *quaecunque honesta amabat, quaecunque turpia persequeretur* sc. poena, odio, contemptu etc. Quum igitur aliam interpretationem hic locus certe admittat, ad probandum adhiberi non poterat. Iam quod Hermannus l. c. sua-

sit *δαώση*, rectius aliquanto quam Fabri *δαώσης*, haud dubie usui optime convenit. Sed quo minus reciperem, unum quoddam me retinuit. Etenim ut in Xenophontis loco, ita hic etiam *δαῶνεν* *persequi* significare potest, ita scilicet ut non satis habuerit puella, quaecunque dona miserit poëta, poemata, coronas, mala etc. non accipere, sed etiam irrisione, cavillatione, contemptu, superbe dictis perstrinxerit. Cuius explicationis plura fortasse argumenta proferri possent, si de auctore carminis et de puella ista magis constaret, vel plura huius carminis superessent. Nunc nitur ea tantum in rariore quodam usu verbi *δαῶνεν*, quod mutare non sinit Stephani et Cod. Pal. consentiens scriptura. —

---

v. (36.)

Εἰς τὸ ἀνέτως ξῆν.

Τί με τοὺς νόμους διδάσκεις;
καὶ ῥητόρων ἀνάγκας;
τί δέ μοι λόγων τοσούτων,
τῶν μηδὲν ὠφελούντων;

4

Μᾶλλον δίδασκε πίνειν
ἀπαλὸν πῶμα Λυαίου
μᾶλλον δίδασκε παίζειν
μετὰ χρυσῆς Ἀφροδίτης.

8

Πολιὰ κάραν στέφουσιν
βάλ' ὕδωρ, δὸς οἶνον, ὦ παῖ,
ψυχὴν δέ μοι κάρωσον
βραχὺ μὴ ξῶντα καλύπτεις
ὁ θανάων οὐκ ἐπιθυμεῖ.

13

Var. lect. Τί τοῦ αὐτοῦ εἰς τὸ ἀνέτως ξῆν Spal., unde articulum addidi, quem omisit Levesq. εἰς τὸ ἀναιμένως ξῆν Steph. — v. 4. ὀφελούντων Cod. Pal. — v. 6. πῶμα Cod. Pal. et Steph. — v. 9. στέφουσι κάραν Cod. Pal. et Steph. — v. 10. δὸς ὕδωρ, βάλ' οἶνον, Cod. Pal. et Steph. — v. 11. τὴν ψυχὴν μου κάρωσον Cod. P. et Steph. — In Steph. ed. secunda et hic et sequens versus stellula notatus. —

Hoc poëma recentioris esse poëtae, etiamsi non indicarent rhetores memorati, facile tamen ostenderet mira et putida stropharum concinnatio. Constat enim a) versibus Anacreonticis cum disyllaba anacrusi, b) Anacreonticis eiusdemmodi cum contracta anacrusi, c) puris ionicis a minore hoc ordine

a	b	a	b
b	c	b	c
a	a	b	c

Hermannus iam in El. Metr. p. 483. monuit: „hoc carmen ita aequalibus proportionibus variat pedes, ut nesciam an pro strophâ habendum sit ex tribus partibus composita, quarum priores duae quaternos, tertia quinós versus habeat.“ —

v. 3. τί δέ μοι. Brunck. scrips. more suo τί δ' ἐμοί. —

v. 6. πῶμα. „Mirum est, non solum hic, sed et in sequentibus his in eadem oda repeti hanc dictionem in illis versibus

τὸ μὲν οὖν πόμα κερασθέν et τὸ μὲν οὖν πόμα λάβωμεν (od. 15', 11, 15., ubi vid. nott.). Qui possit ex hoc verbo πόμα fieri iam-
bus non video: ποτόν autem aptius esset, sed non videtur ita
leniter cadere." Steph. Recepp. πῶμα Both. Moeb. et Barnes.
all. vid. ad od. 15', 11. —

v. 8. χρυσῆς Ἀφροδίτης ut Hom. II. γ, 64.; ε, 427. et
Hesiod. Theog. 975. πολύχρυσος. Huius Homericæ appellationis
lepidam causam profert Antip. Thessal. epigr. 2. Anth.
Pal. V, 80:

Πάντα καλῶς, τό γε μήν, χρυσὴν ὅτι τὴν Ἀφροδίτην,
ἔξοχα καὶ πάντων, εἶπεν ὁ Μαιονίδας.
ἦν μὲν γὰρ τὸ χάραγμα φέρῃς, φίλος, οὔτε θυρωρὸς
ἐν ποσίν, οὔτε κύων ἐν προθύροις δέδεται.
ἦν δ' ἐτέρως ἔλθῃς, καὶ ὁ Κέρβερος. ὦ πλεονέκτα,
ὦ πλαῦτος, πενήνῃ ὡς ἀδικεῖτε μόνον.

Sic enim scribendum videtur; cf. ibi Jacobs. et Paulsson. Hanc
vero Antipatri sententiam non nimis alienam esse a prisci aevi simp-
licitate, docet fabula de Danaë; nam ut olim castae puellae cu-
stodes, ita postea puellarum castitas corrupta est. —

v. 9. πολλὰι κάραν στέφουσι. Recte quidem post Sca-
ligerum ultimorum verborum ordinem ita constituerunt Barnes.
Brunck. et rec. editt., sed quod Scaliger praeterea κάρα pro κάραν
scribi voluit, id Brunckius, quamquam in postr. edit. adnotat:
„vereor Anacreonti hoc carmen tribuere, cuius imperitus auctor
scribere potuit v. 9. ut in membr. legitur, πολλὰι στέφουσι κάραν.
Eadem incude formati sunt tres ultimi, quibus, nisi quis operam
ludere velit, nemo medicam admovebit manum," paullo citius
recepit. Nam quum neque de auctore, neque de aetate huius
odarii satis constet, quis femininam formam eum usurpasse certo
negaverit? Eustath. p. 1198. ed. Rom. ἡ δὲ τραγῳδία καὶ τὸ κῆ-
ρα λέγει οὐδέτερος, ὡς καὶ τὸ κάρα. ἡ δὲ κάρα τῶν νεωτέρων
ἐστὶ. cf. Passovium in lex. Gr. exempla formae κάρη et κάρης ex
Theognide et Moscho afferentem. Ipsum κάραν autem legitur
Aesop. Fab. 94. Schneid. Omnino autem ferior Graecitas eo de-
flexit, ut ex accusativō tertiæ declinationis nova vocabula pri-
mae decl. procuderet. Qua de re non poenitebit legisse quae
Reiskius adnotavit ad Constant. Porphy. de caer. aul. Byz. p. 79
sq.; ubi multa ex hoc genere affert, ut χεῖραν, νύκταν, γάλαν,
θῆραν, ἔναν, θυγατέραν etc. —

v. 10. βάλ' ὅδωρ δὸς οἶνον ὦ παῖ. Ita recte trans-
posuit verba Bothius, quam seq. Moeb.; quamquam a se ipse
dissentiens in nott. —

v. 11. *ψυχὴν δέ μοι κάρωσον*. Vulgata lectio metrum pervertit. Scaliger conl. *ψυχὴν ἐμοὶ κάρωσον*, Barnes. rectius scr. *ψυχὴν δ' ἐμοὶ κάρωσον*, qua in scriptura Zeunius *ἐμοῦ* retineri malebat; quod dedimus habent et Both. et Moeb. —

v. 12. et 13. Inutilissimis coniecturis hi versus ionici ab iis tentati sunt, qui iambicos restituere voluerunt, quorum Pauwium tantum memoro, qui *καλύψεις* coniecit, quod ne ipsum quidem magis convenit commotiori orationi, quam praesens *δοριστικῶς* positum. —

να'. (54.)

Εἰς ἑαυτόν.

"Οτ' ἐγὼ σε νέοις ὁμιλεῖν
 ἔσορῶ, πάρεστιν ἦβα.
 τότε δὴ, τὸτ' ἐς χορείην
 ὁ γέροντων ἐγὼ πτεροῦμαι.
 5 περιμεινόν με Κυβήβα.

Παράδος· θέλω στέφεσθαι.
 πολιὸν ἑκάς δὲ γῆρας·
 νέος ἐν νέοις χορεύσω.
 Διονυσίης δὲ μοί τις
 10 φερέτω δοῦν ἀπ' ὀπώρας.

"Ἴν' ἴδῃ γέροντος ἀλκήν,
 δεδαηκός μὲν εἰπεῖν,
 δεδαηκός δὲ πίνειν

* * * *

15 χαριέντως δὲ μανῆναι.

Var. lect. Tit. ἄλλο εἰς ἑαυτὸν ὁμοίως Spal. ἄλλο idem in
 marg. Levesq. nihil monet. — v. 1. ὁμίλου Cod. Pal. δτ'
 ἐγὼ νέοις ὁμίλου Steph. — v. 2. ἔσορῶν Cod. Pal. et Steph.
 ἦβα Cod. P. ἦκα Steph. — v. 3. τότε δὲ Cod. P. — v. 5.
 α α α ω
 περιμεινον Cod. Pal. — v. 7. πολιὸν δὲ γῆρας ἕκας Cod. P.
 δόον
 et Steph. — v. 9. διονυσίοις Cod. Pal. — v. 10. φοιάν Cod.
 Pal. φοιάν Steph. — v. 14. nullum omissi versus vestigium
 in Cod. Pal. et Steph. —

v. 1. „Suspicio ita scripsisse poetam "Οτ' ἐγὼ νέων ὁμιλον
 ἔσορῶ, πάρεστιν ἦβα" ut antea dixit (od. 25.) Τρίκας γέρον
 μὲν ἔστι, Τὰς δὲ φρένας νεάζει." Steph. Sequenti sunt Stephani
 coniecturam fere omnes editores praeter Baxterum, qui scripsit
 ὅτ' ἐγὼ νέοις ὁμιλῶ, quod iam Salmasius coniecerat, ita tamen
 ut Stephani emendationem praeferret. Pronomen σέ iniuria ex-
 pulsum esse puto, quum νέοις monosyllabum esse possit, ex quo
 genere apud tragicos et alii, et nuper Amiciss. Wunderus quae-
 dam adnotavit in Adverss. ad Philoct. p. 37. add. Naekium ad

Ghescl. p. 147 sqq. Sic ἀργαλέη et γηγαλέος triasyllaba in od. 5, A. 10. et δευέεις et βόρνεαι diasyllaba in od. 56, 8, 9., diversa quidem ratione. Magis etiam veteri scripturae et sensui conveniret scribere.

ὅτ' ἐγὼ σε νέοις ἀμιλοῦντ'

ἐξορῶ,

sed quum ex hoc genere aliud exemplum in his carminibus non inveniatur, nolui hoc recipere. —

v. 2. πᾶρεσσι τῇ ἡβᾷ. Corruptam Stephani Tectonem ἡκα retinuerunt nonnulli antiquiores editt. ut Faber, Metar., Longopet. etc., quamquam hi ipsi ἡβα probarunt. —

v. 5. Stephanus in ed. poëtt. lyrr. coni. περὶ μοι νέφ συνήβα. Salmas. coni. περιμαλνομαι Κυβήβα. Moeb. posuit περιμεινον οὖν με κούρα et praeterea coni. περιμεινον οὖν Κυθήρη. Nomen Κυθήρα in Κυβήβα latere nec primus versus admittit, et mirum, si hoc usitatum nomen ita corrumpi potuerit. Idem Moebius, qui duplicem huius vocis emendationem protulit, denique tamen in vetere Κυβήβα Rheam intelligit. Plurimi interpret. puellae nomen hic agnoscunt, ego pueri. —

v. 6. παράδος. „Non dubito, quin hic legendum sit ῥόδα δός.“ Steph. Probarunt hoc Faber, Pauwius all. Recepit Barnesius. Recte recentt. editt. hoc respuerunt, quum ex sequenti στέφειν facile id quod ad παράδος omissum est, peti possit. —

v. 7. πολὺν ἐκὰς δὲ γῆρας. Arnaldi coniecturam, quam posui, recepp. Brunck. Degen. all. Bothius scr. πολὺν δ' ἐκὰς τὸ γῆρας, quem sequitur Moeb. Videtur formula ista, qua profani a mysteriis submovebantur ap. Callim. in Apoll. 2. ἐκὰς ἐκὰς ὅστις ἀλιτρός, antiquissimae originis fuisse, et ad eam aetatem pertinere, qua digamma aeolicum, quo instructum esse h. v. apud Homerum apparet, vim adhuc suam exercuit. Imitatos autem esse seriores huiusmodi productiones, quarum causa iam dudum evanuerat, satis notum est. —

v. 10. „Legere potes et ῥοάν. sed et ῥοιάν potest ferri, ut vidimus antea ποιῶ passim correpta priore, ubi alii ποῶ scribere malunt. Sed nihil necesse, nisi et pro τοιαῦτα, apud Theocritum, (Idyll. 11, 18.) prima brevi, scribere velimus τοαῦτα, idemque in caeteris facere. quod ego certe non probarim.“ Steph. Postea coni. Stephanus ῥύακ' ὁπώρης. Salmasius voluit φερέτω ῥόον ἀπ' ὁπώρης, quod recepp. Brunck. Degen. all. Barnesius scr. φερέτω δῶρον ὁπώρης. Baxter. ῥοιάν ὁπώρης. Moeb. ῥοήν ὁπώ-

οης. Quod ego posui, voluit etiam Pauwius. Cum verbis *διὰ
voctῆς ὀρέοης* comp. *αἰετῶν ὀρέοης* Alcmani fragm. 28. ed.
Welck. —

v. 14. Ante hunc versum unum excidisse iam monui in prol.
p. 22 sq. cuius ultima vox fortasse fuit *χαρῶν* cum adverbio,
quod verbo *χαριέντως* respondebat. Brunck. tacite posuit *χαριέν-
τως* et μ. quod retinent rec. editt. —

Hoc odarium quod doricis et ionicis formas miscet, Moebio,
nescio cur, ab Anacreonte profectum videtur.

νβ'. (85.)

Εἰς Εὐρώπην.

Ὁ ταῦρος οὗτος, ὦ καί,
Ζεὺς μοι δοκεῖ τις εἶναι.
φέρει γὰρ ἀμφὶ νώτοις
Σιδονίην γυναῖκα.

Πεῖρ᾽ δὲ πόντον εὐρύν,
τέμνει δὲ κύμα χηλαῖς.
οὐκ ἂν δὲ ταῦρος ἄλλος
ἔξ ἀγέλης ἱλασθῇς

Ἐπλευσε τὴν θάλασσαν,
εἰ μὴ μόνος ἑκείνος.

* * * * *

Var. lect. Tit. εἰς τὴν Εὐρώπην Steph. Levesq. nihil monet.
— v. 2. δοκεῖ τις εἶναι μοι Ζεὺς Cod. Pal. — v. 4. Σιδω-
^η ^η
νίαν Cod. Pal. σιδωνίαν Spal. — v. 5. παρὰ δὲ Cod. Pal.
— v. 7. οὐκ ἂν οὖν Cod. Pal. — v. 10. μόνος γ' ἑκείνος
Steph. —

v. 2. Palatini scriptura deterior multo est quam vulgata, et nemini recepta. In vocabulo εἰς Baxterus ἀστειισμόν nescio quem reperire sibi visus est, cui non adstipulari debebat Boissonade ad Nicet. Eugen. Valde alienum est hoc εἰς ab illo, quod adiectivis additur in huiusmodi formulis ἡδύς τις εἰ, κακός τις ἐγέ-
ντο. Est enim in nostro loco Ζεὺς τις statua vel imago Iovis expressa, ita ut nos dicimus: ein Apollo, eine Venus, quum scil. plures deorum earumque imagines habeantur. —

v. 4. Σιδονίην γυναῖκα. Ita scripsi cum Hermanno in El. Metr. p. 480., ut logaoedicus versus existat, quo et altera strophæ finitur, et ceteras quae sequebantur, finitas esse probabile est. Nam ita multis illis mutationibus, quibus VV. DD. versum octavum ad Anacreonticum revocare studuerunt, facile possumus supersedere. Nam illis versificatoribus, qui ancipites α, ε, ο pro labitu et produxerunt et corripuerunt — vid. ad fin. od. 15. — hoc poema tribuere non ausim. —

v. 10. Particula γέ apud Steph. inserta, hic prorsus otiosa, omnibus editt. est servata. Sed vid. ad fin. od. 15. Formula ista εἰ μὴ post negantem sententiam reddi saepe debet: sed tantum, ut Aristoph. Avv. 1681. cf. Reisk. ad Constant. Porphy. p. 51. —

νγ'. (53. v. 1 — 19.)

Ἔἰς ῥόδον.

- Στεφανηφόρου μετ' ἥρος
μέλομαι ῥόδον θεινόν,
συνέταιροι, ὅξυ μέλπειν
τόδε γὰρ θεῶν ἄημα,
5 τόδε καὶ βροτῶν τὸ χάσμα,
Χάρισιν τ' ἄγαλμ' ἐν ὥραις
πολυαυθέων Ἑρῶτων,
ἀφροδισιόν τ' ἄδυσμα.
τόδε καὶ μέλημα μύθοις,
10 χάριν φυτόν τε Μουσῶν
γλυκὺ καὶ ποιοῦντι πεῖραν
ἐν ἀκανθίναις ἀταρποῖς
γλυκὺ δ' αὖ λαβόντι θάλασσαν
μάλα καῖσι χερσὶ κούφαις,
15 προσάγειν τ' Ἑρωτος ἀνδρός.
καὶ τῷ σοφῷ τί τερπνόν,
θαλλίαις τε καὶ τραπέλαις
Διονυσίαις τ' ἐσθλαῖς,
δίχα τοῦ ῥόδου γένοιτ' ἄν;

Var. lect. v. 1. στεφανηφόρον Cod. Pal. — v. 2. μέλομαι Steph. μέλομαι ῥόδον τεινόν Cod. Pal. — v. 3. συνέταιρεῖ ἀδξεῖ μέλπειν aut μέλπει Cod. Pal. secund. Levesq. μέλην Spal. συνέταιρεῖ ἀδξεῖ μέλπειν Steph. — v. 5. βροτῶν χάσμα Cod. Pal. βροτῶν Spal. — v. 11. ποιοῦντα Steph. — v. 13. λαβόν Cod. Pal. λαβόντα Steph. — v. 15. προσάγοντ Spal. προσάγοντ Steph. Levesq. nihil monet. — v. 16. ἂ σοφῷ τὸδ' αὐτῷ τερπνόν Cod. Pal. ἀσοφῷ τὸδ' αὐτὸ τερπνόν Steph. — v. 18. Διονυσίαις δ' Steph. — v. 19. τί δὲ δίχα τοῦ ῥόδου γ. α.; Cod. Pal. τί δ' ἄνευ ῥόδου γ. α.; Steph. —

v. 1. στεφανηφόρου μετ' ἥρος. Scolion ap. Ath. XV. p. 694. habet στεφανηφόροις ἐν ὥραις. vid. Ilgen. Scoll. p. 4. —

v. 2. Salmasius scribi iussit τέρειον, quod recepit Brunck. Deg. all., Barnes. scr. θέρειον Moeb. τὸ ῥόδον μέλομαι τερ-

πρόν. Both. ῥόδα μέλομαι τέρειναν — μόλπην. Mihi in mentem venit ῥόδον ἡρινόν μέλει μοι, sed vid. ad v. 3. —

v. 3. „Quidam putant hic legendum *συνέταιρε δ' αὔξε μολπήν*. Latere certe hic suspicor magnum aliquod mendum.“ *Steph.* Ex innumeris coniecturis eas tantum afferam, quae non prorsus ineptae, et per metrum certe tolerabiles videntur. Coniecerunt Scaliger *συνέταιρ' αὔξε μέλπειν*, Heinsius *συνέταιρ' αὔξε μολπήν*, quod Bothius recepit; Barnesius *σὺν, ἔταιρ'*, αὔξε μολπήν, Arnaldus *σὺ δ' ἔταιρ' αὔξε μέλπειν*, quod recepit Brunck. in *Anal.* sed idem in edit. *σὺν, ἔταιρα, δεῖ μέλπειν*, quod rec. Deg. Moebius scr. *συνέταιρ' αὔξε τὸ μέλπειν*. Iam Hermannus in *El. Metr.* p. 486. utrumque versum ita scribi iubet:

μέλομαι ῥόδον τέρεινον
συνέταιρον ὅξυ μέλπειν.

cll. fragm. κη* (od. 58.) ubi pariter scribi iubet μέλομαι — αἰδεῖν. Ac verissima illa coniectura videtur, quod attinet ad loquutionem μέλομαι ὅξυ μέλπειν, sed τέρεινον recipere dubitavi, quum et alia auctoritas huic formae desit, et in Palatini scriptura accentus iam indicet *τερινόν* ex *θερινόν* potius, quam ex *τέρεινον* corruptum esse. Accedit quod haud paullo elegantius videtur dici μετ' ἥρος ἡρινόν vel *θερινόν ῥόδον μέλπειν* quam *τέρεινον ῥόδον*. Denique *συνέταιρον ῥόδον* paullo insolentius dictum est. Si verum est, quod cum Stephano posui, *θερινόν*, comparari hoc debet cum iis, quae attuli ad fin. od. λς. —

v. 4. Θεῶν ἄγμα nihil aliud exprimit quam quod insiticio versu od. μβ', 8. ῥόδα καὶ θεοῖσι τερνῶ, quam vim genitivus etiam v. 10. habet. Nam si quis Θεῶν ἄγμα pro Θεῶν ἄγμα accipere velit, *divinus* i. e. *praeclarus odor*, hoc sequentibus βροτῶν χάσμα minus congruere videtur. —

v. 5. βροτῶν τὸ χάσμα. Brunck. ex Salmasii coniectura scripsit βροτῶν χάσμα, quem seq. Deg. all. Bothius autem et Moeb. dederunt βροτοῖσι χάσμα. Quum in C. P. aperte syllaba desit, ego certe Stephanum sequendum putavi, etsi melior Salmasii lectio videtur. —

v. 6. „Confer hunc locum cum illo (od. μβ', 9 ss.) Ῥόδα καὶς ὁ τῆς Κυθήρης Στέφεται καλοῖς λούλοις. Χαρίττει συγχομένων.“ *Steph.*

v. 9. μέλημα μύθοις. Hoc sensu vox μέλημα plerumque quidem cum genitivo reperitur, ut od. μβ', 7. cf. quae copiose de hac formula congesserunt Lennep. ad Phalar. p. 167. Koen. et Schaef. ad Greg. Cor. p. 182. Sed ne dativus quidem insolens, ut quod Schaef. affert Aristoph. Eccles. 904. τῷ θανάτῳ μέλημα

de vetula muliere. Prorsus supervacaneae sunt coniecturae Fabri Νυμφῶν, Zeumii Νύμφαις vel μύσαις, quod Bothius recepit. Recte Fischerus μέλημα μύθοις expl. *a poetis celebratus*, unde in sequenti versu Musarum flos nominatur, vid. ad od. νθ', 3. —

v. 10. χαρίεν Attice χάριεν scribi debebat; vid. Schneid. ad Xenoph. Anab. III, 5, 12. —

v. 11. „Puto hic legendum, Γλυκὺ καὶ ποθοῦντα πείραι. nam, et parva est mutatio literarum, et sensus est, meo quidem iudicio, elegantissimus, quem ego ita expressi, hunc locum vertens, *Est grata colligenti, Spineta ut ante pungant, Viciaque senticosae*. Utor autem hic particula *ut* pro *quamvis*. Nec vero de verbo πείραι quisquam dubitet. nam ita dixit ante, (od. κθ', 6.) Τροχάοντα πείρεν ὕδρος.“ Steph. Iam Salmasius malebat ποιοῦντι et plerique postea hoc receperunt, nec abnuvit Cod. Pal., quamquam et accusativus facile ferri posset. Sed praeterea Salmasius vocem πείραν expl. ὁδός h. m. „*gratus rosae adspectus illi, qui viam facit per spineta et loca sentibus obsita*.“ Contra haec Brunck. recte monet: „In istis ποιοῦντι πείραν reconditionem quam par est sensum quaerit, et doctrina abutitur, ut carminis auctorem excuset. πείρα iuxta eum idem est ac ὁδός. Sane Sophoclis Scholiasta ad Ai. 290. πείραν exponit per πορείαν, ὁδόν, ad loci sensum bene. Sed πείρα per se nunquam eam significationem habuit. Ad eiusd. dramatis v. 2. exponitur per βλάβην, δόλον, τέχνην, ab aliis per πρόσβολήν, ἐπιχείρησιν: ad v. 1067. per ὁμήν: quae omnia ex cuiusque loci sententia eliciuntur, sed non sunt ex vocis etymo. Hic πείραν ποιοῦντι nihil aliud est, quam *periculum facienti, experimentum capienti*: et sic duobus his versiculis idem significatur, quod tribus sequentibus, tametsi diversum quid inferre voluisse videatur auctor. Quippe experimentum capere rosae nihil aliud est, quam eam naribus admove-
vere.“ Fischerus pro ποιεῖν requirebat ποιεῖσθαι. Degen Salmasium sequitur. Moeb. tentat γλυκὺ καὶ λαβόντι πείραν — γλυκὺ δ' αὖ ποιοῦντι θάλλειν μαλακαῖσι χερσὶ κούραις. Iam Medenbachius κούραις et infra προσάγειν τ' Ἐρωτος coniecerat. Alia praetereo. Equidem nihil mutavi in Palatini scriptura, quamquam malletm κούφα, pro κούφαις adverbialiter ut od. ξβ', 10. potius quam κούφως cum Brunckio et Barnesio; sed προσάγειν τ' pro προσάγοντ', scripsi minus propter dativi elisionem, nam haec non aliena ab his poetis, vid. Jacobs: ad Anth. Pal. p. 64., quam propter structuram. Ad verba πείραν ποιεῖν autem, pro quibus sane alibi usitatius πείραν λαβεῖν, non ὁδόν intelligo cum inter-
prett. sed refero illud ad ἐν ἀκανθίσταῖς ἀταρκοῖς, quod pro genitivo positum est. —

v. 16. „Vide, num legendum ὀρόφῳ, quod verbum pro tota etiam domo usurpatur. unde ὑπωρόφιοι.“ Steph. Idem postea in ed. lyricc. poëtt. „Si ὀρόφῳ legas, aliquis erit sensus: at melior, si στεφάνῳ sed paullo remotior est scriptura.“ Postea commentanti sunt Salmasius ὡς σοφῷ probante Fischero; Aem. Port. τῷ σοφῷ probante Baxtero; Barnesius ὡς σοφῷ; Trillerus τῷ σάφῳ; Medenbachius ὡς τὸ φῶς, quod rec. Brunck. et De-gen.; Bothius ἀσόφῳ, cui hoc superiori μύσταις respondere videbatur, ut rosa iucunda sit et *initiat* et non *initiat*; et Moeb. hoc recepit sed expl. ἄμουςος, *artis poëticac imperitus*. Hermannus denique coni. σάφῳ ἔστι δ' αὐτὲς τεργνόν. Haec omnia valde incerta sunt, partim propter metrum, partim propter sensum, partim quod nimis recedunt a vetere scriptura. Quod ego posui, eatenus certum esse puto, quatenus haec cum versu 19. nunc cohaerent, in quo iterum Cod. Pal. veram scripturam monstravit, deletam illam a Stephano et ceteris omnibus editt. —

v. 18. Διονυσίαις τ' ἰορταῖς. Omnes editores Διονυσίαις θ' ἰορταῖς contra Cod. Pal. Quamquam de ionico poëta hic cogitari non potest, tamen imitatores quoque hunc ionismum sectati esse videntur; vid. prol. p. 7. —

νδ'. (53. v. 20 — 43.)

Ῥοδοδάκτυλος μὲν Ἡώς,
 ῥοδοπήχες δὲ Νύμφαι,
 ῥοδόχρους δὲ κάφροδίτα,
 παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται.
 5 τόδε καὶ νοσοῦσιν ἀρκεῖ,
 τόδε καὶ νεκροῖς ἀμύνει,
 τόδε καὶ χρόνον βιάται.
 χαρίεν ῥόδων δὲ γῆρας
 νεότητος ἔσχεν ὁδμήν.
 10 φέρε θῆ φύσιν λέγωμεν.
 χαροπῆς οὐτ' ἐκ θαλάττης
 δεδρωσμένην Κυθήρην
 ἔλόχευε Πόντος ἀφρῶ,
 πολεμόκλονόν τ' Ἀθήνην,
 15 κορυφῆς ἐδείκνυε Ζεὺς,
 φοβεράν θῆαν Ὀλύμπῳ,
 τότε καὶ ῥόδων ἀγῆτων
 νέον ἔρνος ἥνθισε Χθών,
 πολυδαίδαλον λόχυσμα.
 20 μακάρων θεῶν δ' ὅμιλος,
 ῥόδον ὡς γένοιτο, νέκταρ
 ἐπιτέγξας, ἀνέτειλεν
 ἀγέρωχον ἐξ ἀκάνθης
 φυτὸν ἄμβροτον Λυαίου.

Var. lect. Omnia, quae hic sequuntur superiori odario ad-

iecta sunt ap. Steph. — v. 5. ^{οῦ} νόσοισιν Cod. Pal. — v. 10.
 φυν ^{ξεν ὁ} Cod. Pal. φυνήν Steph. — v. 15. ἐδείκνυε Ζεὺς Cod.

Pal. vid. not. Steph. — v. 16. φοβερά θῆαν Ὀλυμπ Cod. P.;
 totum versum omittit Steph. — v. 17. ῥόδον ἀγῆτόν Cod. P.

— v. 18. ἥνθησε Cod. Pal. — v. 20. ὅμοι Cod. Pal. — v.

23. ἀνέθηλεν Cod. Pal. — v. 24. ^{ου} λυαίῳ Cod. Pal.

Seiunxi haec a superioribus iubente Cod. Pal. Si verum est,
 quod nonnulli putant, amoebaeum hoc carmen esse, haec a so-

dali fortasse cani voluit poëta. Verisimilius tamen est, condita haec esse ab alio, qui id, quod postremo loco superioris odarii dictum esset, amplius persequi vellet. —

v. 4. *παρὰ τῶν σοφῶν καλεῖται*. Notandum haec verba ad omnia praecedentia pertinere, nam *σοφοί*, *poëtas* auro-ram vocant *δοδοδάκτυλον* etc. —

v. 5. *ροσοῦσιν*. Brunck. in postrema edit. scr. *νόσοισιν*, quod retinent rec. editt. Sed hoc insolentius dictum videtur. De usu hoc rosarum ablegat Fischerus ad Dioscorid. I, 190 sq. —

v. 6. *νεκροῖς ἀμύνει* i. e. *a putredine defendit*, ut recte expl. Fischerus cll. Hom. II. ψ, 186. et Plin. H. N. XXI, 4. Minus recte alii de coronis vel floribus, quibus mortui ornabantur. —

v. 7. *χρόνον βιάται* quid sit, declarant sequentes versus. —

v. 12. *δεδοσσωμένη Κυθήρη* expl. Fischerus ita, ut *δεδοσῶδες μετώπον* od. ιε', 9. ubi vid. nott. Sed rectius post Schneiderum rec. editt. *sillans, rorans*. Sic Himer. oratt. I, 20. *ἐν τὸν ἀφρόν μετὰ τὴν θάλασσαν ἐξ ἄκρων πλοκάμων στάζουσα*, ab ipso Fischero allatus. Verbo *δεδοσῶ* carent lexica. —

v. 15. „Legitur et *κορυφῆς ὁδεῖξεν ὁ Ζεὺς*.“ Steph. Cf. Hom. hymn. in Apoll. 309. Sequentem versum primus ex Codice Palatino recepit Barnesius. —

v. 18. *ἦνθ' ἴσας Χθόν'.* Ita etiam in od. μδ' ult. Cod. Pal. *ἦνθ' ἴσας* pro *ἦνθ' ἴσας* exhibuit. —

v. 23. *ἐξ ἀκάνθης*. Contra Pauwium, qui *ἐκ κάλυκος* dici debuisse putabat? Dorvillius Vann. crit. p. 108. adduxit Meleagrum epigr. II. 5. Anth. Pal. XII, 256. —

νέ. (50.)

Εἰς Διόνυσον.

5 Ὅ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῇ
 νέον, ἐν πόθοις ἀταρβῇ,
 καλὸν ἐν πότοις χορευτὴν
 τελέων θεὸς κατῆλθε,
 ἀπαλὸν βροτοῖσι φίλτρον,
 πότον ἄστονον κομίζων,
 γόνον ἀμπέλου, τὸν οἶνον,
 πεπεδημένον ὀπώραις
 10 ἐπὶ κλημάτων φυλάττων,
 ἐν', ὅταν τέμωσι βότρυν,
 ἄνοσοι μένωσι πάντες,
 ἄνοσοι δέμας θεητόν,
 ἄνοσοι γλυκύν τε θυμόν,
 ἐς ἔτους φανέντος ἄλλον.

Var. lect. Tit. ἄλλο in marg. Spal. — v. 1. πότοις Steph.

vid. eius not. — v. 2. πότοις Steph. νέον Spal. — v. 6.
 πόθον Cod. Pal. repetitus hic versus in seq. pag. Cod. Pal.
 — v. 9. φυλάττειν Steph. — v. 10. τέμνωσι Cod. Pal. —
 v. 12. θήτόν Cod. Pal. — v. 14. ἐσέτους Cod. Pal. et
 Steph.

De hoc odario quid sentiam, dixi in prol. p. 35. —

v. 1. „Legitur et sic, Ὅ τὸν ἐν πόνοις ἀτειρῇ, Νέον ἐν πόθοις ἀταρβῇ.“ Steph. Primus hanc veriore lectionem e Cod. Pal. recepit Barnes, quem seqq. Brunck. et rec. editt. —

v. 6. „Ita malim, quam Πόθον, ut πότον ἄστονον intelligamus λαθικηδέα οἶνον, ut Alcaeus (ap. Athen. p. 430. C. Gaisf. poëtt. minor. fragm. XX.) dixit: et Homerus (Od. δ, 221.,) φάρμακον quoddam νηπενθές vocavit.“ Steph. Activam vim voc. ἄστονος ignorant lexica. —

v. 8. πεπεδημένον ὀπώραις. Non apte conferunt Varg. Georg. II, 5.: ager pampineo gravidus auctumno. Ὀπῶραι sunt hic uvae, quibus inclusum vinum affert Bacchus. Moeb. scr. ἐν ὀπώραις frustra; vid. ad fin. od. 15'. Henr. Steph. hunc et sequentem versum reddidit: acinis in ebriosis Cohibens adhuc revinctum, quasi ipse quoque φυλάττων legeret. Omisit tamen vv. ἐπὶ κλη-

μάτων exprimere, quae cum ἀπώδης iungenda Degenius in vers. ad φολάττων traxit.

v. 10. τέμωσι. Hanc unice veram lectionem in τάμωσι mutarunt post Baxterum et Barnesium omnes editores. —

v. 14. ἐς ἔτους. Supplent ὥραν. At ὥρα ἔτους aut *ver* aut *aestatem* significare probant multis interpret. ad Thucyd. II, 52. cf. Ast. ad Plat. legg. XII, 6. Quid igitur? Scilicet ἔτους ὥρα simpliciter eam anni tempestatem denotat, quae in quovis loco requiritur. —

πρ. (51.)

Εἰς δίσκον ἔχοντα Ἀφροδίτην.

- Ἄρα τις τόρευσε πόντον;
 ἄρα τις μαγεῖσα τέχνα
 ἀνέχευε κῦμα δίσκῳ,
 ἐπὶ νῶτα τῆς θαλάττης;
 5 ἄρα τις ὕπερθε λευκάν,
 ἀπαλὰν χάραξε Κύπριν,
 νόος ἐς θεοὺς ἀερόθεις,
 μακάρων φύσιος ἀρχάν;
 ὁ δὲ νιν ἔδειξε γυμνάν·
 10 ὅσα μὴ θέμις δ' ὄρασθαι,
 μόνῃ κῦμα συγκαλύπτει.
 ἀλαλημένον δ' ἐπ' αὐτάν,
 βρύον ὥς ὕπερθε λευκόν,
 δέμας εἰς πλόον φέρουσα,
 15 ἀπαλοχρόοις παλάμαις
 ῥόδιον πάροιθεν ἔλκει.
 ῥοδέων δ' ὕπερθε μαζῶν,
 ἀπαλῆς ἔνερθε δειρῆς,
 μέγα κῦμα πρῶτα τέμνει.
 20 μέσον αὐλακος δὲ Κύπρις,
 κρῖνον ὥς ἴοις ἐλιχθέν,
 διαφαίνεται γαλήνας.
 ὑπὲρ ἀργύρῳ δ' ὀχοῦνται,
 ἐπὶ δελφίσιν χορευταῖς,
 25 δολερόν νόον μερόπων,
 Ἔρως, Ἰμερος γελῶντες.
 χορὸς ἰχθύων τε κύρτος,
 ἐπὶ κυμάτων κυβιστῶν,
 Παφίης τὸ σῶμα παίζει,
 30 ἵνα νήχεται γελῶσα.

Var. lect. v. 1. ποτιπ Cod. Pal. — v. 4. θαλάσσης Steph. —
 v. 7. νόος ἐς θεοὺς ἀερόθ^{εις} Cod. Pal. — v. 10. ὅσα μὴ
 θέμις ὄρασθαι Cod. Pal. ὅσα μὴ θέμις ὄρασθαι Steph. —

v. 11. *μόνα κύμασιν καλύπτει* Cod. Pal. — v. 12. *ἀλαλημένος δ' ἐπ' αὐτὰ* Cod. Pal. *ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτὰ* Steph. — v. 13. *βρόνον ὡς* — *λευκὰν* Cod. Pal. ὡς Steph. — v. 14 et 15. inverso ordine leguntur in Cod. Pal. et Steph. — v. 15.

*ἀπαλοχρόους παλαμ*⁶ et in marg. *γαλήν*⁶ Cod. Pal. *ἀπαλο-*
ει

χρόους γαλήνας Steph. — v. 18. *δηρῆς* Cod. Pal. — v. 21. ὡς Cod. Pal. et Steph. *ἐλιχθῆν* Steph. Levesq. nihil monet. — v. 22. *διαφαίνεται* Cod. Pal. — v. 23. *ὀργαίνονται* Cod. Pal. — v. 26. *ἔρως* Cod. Pal. et Steph. —

v. 1. *πόντον*. Levesqui observationem ad h. l. poni in prol. p. 4. —

v. 4. Aut vere Dacier. hunc versum pro interpretamento sequentis habuit, aut postponi illi debebat, quorum utrum verum esset, quum nescirem, intactum eum reliqui. A praecedentibus seunxit eum iam Pauwius, plene interpungens post *δίσκῳ*.

v. 5. „Quidam putant, legendum hic *θάλασσαν*.“ Steph. Recept. *ὑπὲρ θάλασσαν* Barnes. Brunck. et rec. editt. Herm. in El. Metr. p. 486. coni. *ἔρα τῆς ὑπερθε λευκῆν*. Sed interrogatio *ἔρα τις* hand dubie eodem modo ab auctore repetita est, neque offendit syllaba *τις* in hoc auctore, sive sua vi, sive per arsin, producta; vid. ad fin. od. 15. Vox *ὑπερθε* referenda ad *λευκὰν*, quod ipsum non cum Baxtero de spuma intelligendum, quae valde ingrata imago est, cf. v. 21. —

v. 7. *νόος*. Bothius, qui ex hoc carmine novum fere suo arbitrio effinxit, hic quidem recte fortasse scripsit *νόον*. Moeb. hunc versum male priori praeposuit. —

v. 8. *φύσιος ἀρχάν*. Herm. cit. loc. coni. *φύστιος ἀρχήν*; *ὅδε μὴν ἔδειξε γυνήν*, quibus non dignus est hic poeta, vid. ad fin. od. 15. —

v. 10. „Melius fortasse propter versum, *Ὅσα μὴ θέμις δ' ὀρεῖσθαι*. Sic autem in quodam epigrammate *Δημοκρίτου* (Anal. II, 260.) quod est eiusdem argumenti, *Στέρνα μόρον φαίνονσα, τὰ καὶ θίμια*.“ Steph. *χ' ὅσα* retinent editt. ante Brunckium, qui veriorum scripturam primam recepit. —

v. 11. *μόνα κύμα συγκαλύπτει*. Pal. Cod. scripturam aoristum requirere recte monet Fischerus. Recept. tamen eam Brunck. et rec. editt. Gallius vocem *μόνα* adverbialiter accepit, quod non sola pudenda sed etiam pedes unda texerit. Huiusmodi doctrinae plura nolui specimina dare. —

v. 12. et seq. „Nullum sensum ex his verbis possum eruere: propterea crediderim legendum *ἀλαλημένον δ' ἐπ' αὐτῷ*.“ Steph.

Inde Baxterus recepit ἀλαλημένη δ' ἐπ' αὐτῇ. Ceteri ἐκ' αὐτῆς retinuerunt. Stephanus praeterea in ed. poëtt. lyrr. coniecit, ἀπαλοχρόον, quod recepit Moebius, non improbens tamen Fisch-ri ἀπαλόχρουν, ad δέμας relatum, ut γαλήνας genitiuus ita accipiat, ut χρημῶνος, θέρους etc. Sed omnino parum feliciter hunc locum tractarunt, neque quisquam cod. Pal. lectionem παλάμας respexit, ex qua sola locus lucem accipit. Construe φέρουσα δέμας εἰς πλόον ἀλαλημένον ἐπ' αὐτόν, ὥς βρύον ὑπερθε λευκόν, ἔλκει ῥόδιον πρόοιθεν ἀπαλοχρόοις παλάμαις, in undas, musci superne albi instar, ad eam adludentes, corpus inclinans trahit, i. e. dissecat, teneris manibus ante se fluctum. In qua sententia quamquam neque verba optime collocata sunt, neque deest inanis ornatus, tamen hoc ipsum non alienum iudico ab huiusmodi scriptore. Verbis πρόοιθε ἔλκειν natantis motum exprimere auctor voluit, quo fluctus ante se in diversas partes dissecat Venus et ita a se removet. Ceterum iam Pauwius transposuit vs. 14. et 15. et post eum Moebius. De voc. βρύον vid. quos cit. Kiesel. ad Theocr. κᾶ, 7. —

v. 18. ἀπαλῆς ἔνερθε. Male Bothius particulam τε inseruit, quem sequitur Moebius; quasi vero non idem locus esset ὑπερθε μαζῶν et ἔνερθε δειρῆς. Ceterum hic locus non claram fuisse poetæ imaginem ostendit. Nam si ea tantum, quae cerni non decet, unda tegebat, quomodo usque ad collum unda assurgere poterat? —

v. 19. πρώτα τέμνει. In his haeserunt tantum Valperga et Gailius, quorum prior σῶμα coniecit. Videtur πρώτα hic de loco adhibitum esse pro πρόοιθε, nisi hoc ipsum fortasse rescribendum fuit. —

v. 21. κελύον ὧς ῥοῖς ἐλιχθέν. Parum apte hoc fin- git, quum argentum v. 23. caeruleum colorem non referat, unde Pauwius v. 23. ὑπὲρ ἀλμυρῶν scribi voluit, probante Heskinio ad Mosch. β, 114. —

v. 25. δολερὸν νόον μερόπων. Sic interpretatus sum: quasi legeretur δολεροί, et ad Ἐρώς et Ἰμερος referretur. At de μερόπων alii viderint. Steph. in ed. poëtt. lyrr. Scaliger coni.: δολερὸν νόημ' Ἐρώτων, Heinsius: δολεροί νέον μέτωπον, quod rec. Barnes. probant. Fisch. et Zeun. Baxter: δολερὸν νόον μ' ἐρώτων pro μὴ ἐρώτων scil. positum!! Henricus Vossius: δολερὸν νόον μετώπων, quod rec. Moeb. Denique Bothius scripsit: δολερὸν νόον μέροσιν — ἔχοντες. Haec omnia valde incerta, quibus quum certius quid afferre non potuerim, vulgatam reliqui. Totus versus salvo sensu abesse posset, quum verbum γελῶντες ad describendam istorum imaginem sufficiat. —

v. 26. Ἐρως. Hanc formam iam Barnesio et Baxtero receptam, respuit Brunckius, fortasse quod auctorem non dignum hac emendatione censebat. Qui etsi non optimus, tamen non iis accensendus est, qui veterem prosodiam prorsus neglexerunt.

v. 27. ἰχθύων τε κούρεσ. Post Barnesium Baxt. Brunck. et cett. editt. δέ posuerunt pro τε, sine ulla necessitate.

v. 29. τὸ σῶμα. Summa laude mactat Barnesius inanem Longopetraei coniecturam ἐς ὄμμα, recepitque probante Pauwio, qui malebat tamen ἐπ' ὄμμα. Recte hanc vocem de parte genitali accepit Baxterus prob. Fisch.

v. 30. Ἰνα νῆχεται. Zeunium reprehendens Herm. ad Vig. p. 852. de hoc loco, „Anacreonteii autem odarii ineptus auctor“, inquit, „quid scripserit nil attinet: potuit ille tamen per metrum νῆχεται.“ Equidem hic cum Barnesio Ἰνα de loco accipiendum esse puto, de quo usū cf. Schaef. ad Soph. Oed. Col. 621. —

νῆ.. (52.)

Εἰς οἶνον.

- Τὸν μελανόχρωτα βότρυν
 ταλάροις φέροντες ἄνδρες
 μετὰ παρθένων ἐπ' ὤμων,
 κατὰ ληνὸν δὲ βαλόντες,
 5 μόνον ἄρσενες πατοῦσιν
 σταφυλῇν, λύνοντες οἶνον,
 μέγα τὸν θεὸν κροτοῦντες
 ἐπιληνλοισιν ὕμνοις,
 ἔρατὸν κίθους ὀρῶντες
 10 νέον ἐς ζέοντα Βάκχον,
 ὃν ὅταν πῆγ γεραιός,
 τρομεροῖς ποσὶν χορεύει,
 πολὺς τρίχας τινάσσω.
 ὁ δὲ, παρθένον λοχήσας,
 15 ἔρατὸς νέος ἔλυσθεις,
 ἀπαλὸν δέμας χυθείσιν
 σκιερῶν ὑπερθε φύλλον,
 βεβαρημένην ἐς ὕπνον,
 ἐς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει,
 20 προδότιν γάμων γενέσθαι.
 ὁ δὲ μὴ λόγοισι πείθων
 τότε μὴ θέλουσαν ἄγχει.
 μετὰ γὰρ νέων ὁ Βάκχος
 μεθύων ἔτακτα καίζει.

Var. lect. v. 1. τὸν μελανόχρωτα Cod. P. μελανοχρῶτα Steph.
 — v. 5. πατοῦσι Steph. — v. 8. ἐπιληνλοισιν Cod. Pal. —
 v. 11. πῆγ Cod. Pal. et Steph. — v. 19. ἄωρος. ἄωρα Spal.

in marg. — v. 20. προδότῃν Cod. Pal. — v. 21. πεῖθων
 Spal. —

v. 1. τὸν μελανόχρωτα. Articulum postponere voluit
 Valp., quem sequitur Moeb. Bothius vero scr. *κλεινόχρωτα βό-*
τρυν. Sanissima est vulgata et versus similis in od. μθ', 1. 10.
 μ', 3. λβ', 7. —

v. 2. „Malim φέρουσι.“ Steph. Recepp. hoc Brunck. et recc. editt., praeter Bothium, qui versum quartum prorsus eiecit. Barnesius structuram, in qua nemo haerere debebat, expedivit part. *μέν* intellecta post φέρουτες, quae toties ita omittitur, ut, ubi non adsit, ne intelligi quidem debere videatur. Magis me praesens tempus in φέρουτες offendit, quod aoristus esse debebat. Apte comparatur Hom. II. σ, 568.:

παρθενικαὶ δὲ καὶ ἡῤῥοι, ἄταλά φρονέοντες,
πλετοῖς ἐν ταλάροισι φέρον μελιθία καρπὸν.

ubi Eustathius: Τάλαροι δὲ καλαθίσκοι, τάλαντες εἰς τὸ αἶρειν, ὡς βαστακτικοί. λέγονται δὲ οἱ τοιοῦτοι καὶ ἄβριχοι παρὰ τοῖς Ἀτικοῖς. —

v. 4. κατὰ ληνὸν θὰ βαλόντες. Hic versus solus in toto odario ionicam formam habet, unde malim καὶ ληνῷ ἐμβαλόντες. Mirum, neminem hic, quod alibi semper factum, praeter Bothium haesisse, qui totum versum eiecit!! —

v. 6. σταφυλῇν, λύοντες οἶνον. Pauwius coni. σταφυλῆς λύοντες sine virgula; non male. Bothius scr. σταφυλῇν λύοντες οἶνον, virgula post κατοῦσιν posita. Sed vid. ad fin. odarii. —

v. 9. ἐφατόν πίδοις. Ridicule Fisch. hunc dativum ex praecedent. ἐφατόν pendere putabat, quum nihil frequentius poetis quam dativus locum denotans. Sic od. γγ, 17. —

v. 10. εἰς ξέοντα. Fabri coni. ἐκξέοντα recepp. Moeb. Both. quasi vero vulgata non optime haberet. Pauw. voluit: ἐφατόν πίδους ὀρῶντες νέον εἰσιόντα Βάκχον. —

v. 11. πίνῃ. Ita scr. iam Baxt. Barnes. Brunck. ceti. —

v. 15. ἐφατός — ἐλυσθείς. „Quum nec stet versus, nec sensus reperiatur: malim legere μεθυθείς. Nam dixit, ὄν ὄταν πίνῃ γεγαίος· nunc περὶ τοῦ νέον idem dicit, sed aliis verbis.“ Steph. Recepp. hanc coniecturam Barnes. Brunck. all. Sed de versu vid. ad od. λς, fin. Ad significationem hoc participium fere idem quod sequens χυθείσαν. Neque tamen infitior me μεθυθείς, si librorum auctoritate niteretur, longe praelaturum fuisse. Nam longe aptius Homerus II. ψ, 893.: προπάροιθε ποδῶν Ἀχιλῆος ἐλυσθείς. —

v. 19. εἰς ἔρωτ' ἄωρα θέλγει. Baxterus defendit veterem lect. eo, quod hoc od. omnino scateat participiis. Recepti necessariam Barnesii emendationem cum Br. et recc. editt. praeter Bothium, qui hic mirum quantum hariolatur. Fischerus adnotat haec: „Ἄωρα θέλγειν est intempestive pellicere. nam ἄωρα vim adverbii habet, idemque valet, quod ἄωρα; hoc est, ἀναί-

πος, παρὰ τὸν δέοντα καιρὸν, interprete Suida: ut v. 24. ἀντα pro ἀτάκτως. Hesychius: ἄωρον. — ἀκαιρον. item: Οὐκ ἄωρον. οὐ κατὰ καιρὸν, οὐ παρὰ καιρὸν. sed οὐ ante κατὰ deleri debet, non ante παρὰ, ut in Phaverini lexico. Faber putabat, ἄωρα esse accusativum nominis ἄωρ, et ante eum Flaiderus. Gloss. vett. ἄωρ mulier. Pavus rescribi ἄωρ iubebat. "Addit deinde Hesychii et Etym. M. h. v. explicationes, quibus nunc accedit etiam Etym. Gudianum, quod damnat Etym. M. scripturam ἄωρες, cum Hesychio ἄωρες scribens. Huius voc. nominat. sing. Passovius nuper in lex. Gr. posuit ἄωρ, quem, si unquam extiterit, potius ἄωρ fuisse crediderim, quam grammaticae illud praeceptum quo haec nomina neutra esse iubentur, vid. Butt., vix patiat exceptionem. Veteres pluralem modo praebent. Profert quidem Hesychius etiam ἔωρ, θυγάτηρ, ἀνεψιός, sed hoc nihil obstat, quin pro neutro habeatur, ut τέκνον, παιδικά etc. Verissime autem videtur Passovius illud ἄωρας pro heteroclitico nominis ἄωρ = ἔλπος habere, quod confirm. Hesych. qui etiam hoc habet: ἄωρας. ἔλπη. In nostro loco Fabri explicationem cavere voluisse videtur is, qui ad marginem Cod. Pal. secund. Spal. scripsit ἄωρος, ἄωρα, vid. var. lect.

Huius odarii auctor similiter ut od. 76 sublimitatem quandam sectatur, sed aliquanto infelicius, ita ut in nequitiam adeo abeat. Quo studio ductus participiis plerumque orationem continuat, non iungit sententias per particulas, et rariorem usum et structuram verborum aucupatur. Schneiderus etiam in metaphorico usu verbi Βάρυς offendit, quod negat ob antiquioribus ita usurpatum esse. Haec monenda duxi, ne quis miretur me duriores quasdam structuras non cum editoribus mutasse. —

υῆ'. (fragm. II.)

Eis Χρυσόν.

- Ὁ δραπέτας ὁ Χρυσός,
 ὅταν με φεύγει κραιπνοῖς
 διηνέμοις τε ταρσοῖς,
 5 αἶδ' ἄλ' με φεύγει,
 οὐ μιν διώκω· τίς γὰρ
 μισῶν θέλει τι θηρᾶν,
 ἐγὼ δ' ἄφαρ, λιασθεὶς
 τῷ δραπέτῃ τῷ Χρυσῷ,
 10 ἐμῶν φρενῶν μὲν αὖραις
 φέρειν ἔδωκα λύπας,
 λύρην δ' ἐλὼν αἰείδω
 ἐρωτικᾶς ἀοιδίας.
 πάλιν δ' ὅταν με θυμὸς
 ὑπερφρονεῖν διδάξῃ,
 15 ἄφνω προσεῖπεν δραπέτας,
 φέρων μέθαν μοι φροντίδων,
 ἐλὼν μιν' ὥς μεθήμων
 λύρης γένωμαι λαρός.
 ἄπιστ', ἄπιστε Χρυσέ,
 20 μάτην δόλοισ με θέλγεις·
 πλεον τί Χρυσοῦ; νεῦρα,
 πόθους κέκλυδι ἄδεις.

Var. lect. Tit. τοῦ αὐτοῦ add. Spal. et ἄλλο id. in marg. —

v. 1. ὁ δραπέτας μ' ὁ Cod. Pal. et Steph. — v. 2. κραιπνεῖς
 Cod. Pal. — v. 5. οὐ μὴν Cod. Pal. — v. 8. τῷ δραπέτῃ τῷ
 χρυσῷ Steph. et Cod. Pal. — v. 15. ἄφνω προσεῖπ' ὁ δρα-
 πέτας Cod. Pal. προσεῖπεν ὁ δραπέτας Steph. — v. 16. μέ-
 θαν δοιφρονδύτων Spal. μέθαν δ' οἱ φροντίδων Steph. nihil

monet Levesq. — v. 17. μεθήμων Cod. Pal. μεθ' ἡμῶν
 Steph. — v. 18. λαρόν Cod. Pal. et Steph. — v. 20. μετ'

ἂν δόλοισ με θέλγεις Cod. Pal. ἔσ' ἂν δόλοισ με θέλγεις
 Steph. — v. 21. πλεον χερύσου νεῦρα Cod. Pal. πλεον χερ-

σου νευρά Steph. — v. 22. πόθους κέκλυ ἀδεις Cod. Pal.
 quod κεκλυθέν legit Spal. —

* 319 * EN 8 000

υθ'. (fragm. I.)

Εἰς Ἀπόλλωνα.

- Ἀνὰ βάρβιτον δονήσω·
 ἄεθλος μὲν οὐ πρόκειται,
 μελέτη δ' ἔπασσι παντὶ
 σοφίης λαχόντ' ἄωτον.
 5 ἔλεφαντίνῳ δὲ πλήκτρῳ
 λιγυρὸν μέλος κροαίνων,
 Φρυγίῳ θυσμῶ βοήσω·
 ἅτε τις κύκνος Καῦστρου,
 10 πολιοῖς πετροῖσι μέλκων,
 ἀνέμῳ σύνκυλος ἤχθη.
 σὺ δὲ, Μοῦσα, συγχόρευε,
 ἱερὸν γάρ ἐστι Φοῖβου
 κιδάρη, δάφνη, τρίπους τε.
 15 λαλέω δ' ἔρωτα Φοῖβου,
 ἀνεμώλιον τὸν οἶστραν·
 σαόφρων γὰρ ἐστὶ καύρα·
 τὸ μὲν ἐκπέφνευγε κέντρον,
 φύσεως δ' ἄμειψε μορφήν·
 20 φυτὸν εὐθαλὲς δ' ἐπηγεῖ.
 ὁ δὲ Φοῖβος, ἦε Φοῖβος,
 κρατεῖν κόρην νομίζων,
 χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον,
 ἐδόκει τελεῖν Κυθήρην.
 25 Ἄγε, θυμέ, πῇ μέμνηας,
 μανίην μανίς ἀρίστην;
 τὸ βέλος φέρε κρατύνων,
 σκοπὸν ὥς βαλὼν ἀπέλθης.
 τὸ δὲ τόξον Ἀφροδίτης
 ἄφες, ᾧ θεοὺς ἐνίκα.
 30 τὸν Ἀνακρέοντα μιμοῖ
 τὸν αἰοίδιμον μελιστήν.
 φιάλην πρόαινε παιδίον,
 φιάλην λόγων ἑρανήν.
 ἀπὸ νέκταρος ποτοῖο*

35

παραιτίδιον λαβόντες,
φλογερὸν φύγωμεν ἄστρον.

Var. lect. v. 8. ἐπέστα πάντη Cod. Pal. — v. 4. λαχὼν ἄστρον^ω

Cod. Pal. ἀώτων Spal. — v. 9. κοιτῶν Cod. Pal. — v. 10.

ἀνέμου σύνανλος^{ηχη} ἡχη Cod. Pal. ἀνέμου σύνανλον ἡχὴν Steph. — v. 14. λαίλων ἔρωτα Cod. Pal. — v. 15. ἀνεμόλιον

Cod. Pal. — v. 16. ἐστ' ἀκουσ⁹ Cod. Pal. et εὐτ' ἀκούσας id. in marg. — v. 17. ἐκπέφονγα Cod. Pal. — v. 18. ἀμειψα Cod. Pal. — v. 19. ἐπ' ἡχεῖ Cod. Pal. ἐπηχεῖ Steph. — v. 20. ἡε Cod. Pal. ἡε Steph. — v. 29. ὥς Cod. Pal. et Steph. — v. 36. φηγόντες Cod. Pal. et Steph. —

- Σὺ γὰρ δόλῳ, εὖ ται φθόνῳ
 ἔρῳτ' ἔδηκας ἀνδράσι.
 εὐρῆν δ' ἄλις ἂν παστέδων
 φιλαμάτων τε κεδνῶν,
 5 πορῶν κύπελλα, κρίνει
 ὅταν θέλῃς δὲ φεύγεις
 λύγῃς δ' ἐμῆς αἰοιδῶν
 οὐκ ἂν λίποιμι τυτθῶν
 ξείνοις σὺ δ' ἄγχι μουσῶν
 10 δόλοισ ἀπίστοις ἀνδάνοις.
 ἔμοι δὲ τῷ λυροκτύπῳ
 Μούσαις φρεσὶν ἀποίκουε
 ἀχάνδεας ὀρίνεις
 14 ἀγλαν τε λαμπροῖσχαν.

Var. lect. v. 3. λύγην δ' ἀλέπακαστ' ὁ Cod. Pal. λύγην δ' ἀλίπαστον Steph. — v. 4. εὖ φιλαμάτων Cod. Pal. et Steph.

— v. 5. πόθων — κρίνει Cod. Pal. πόθων Steph. — v. 9. ξεινοισιν σε δ' ἄγχι μ. Cod. Pal. ξεινοισι δ' ἄγχι Steph. — v. 10. δολοῖς Cod. Pal. et Steph. — v. 12. μουσας Steph.

— v. 13. ὀρίνεις Cod. Pal. — v. 14. ἀγλην τε λαμπρόνους Steph. et Cod. Pal., in quo tamen praeterea etiam ea leguntur quae recepi in textum. —

Numeri graeci inscripti indicant, quo ordine in Cod. Pal. haec legantur. Postremos versus quatuordecim Barnesius ad prius od. v. 7. reiecit. Reote vero iam Dacier. et Pauwius viderunt od. v. 7. eiusdem poetæ παραμυθητικὸν μέλος esse, quo solatium sibi quaerat propter infidelem suum servum. In postremis quatuordecim versibus ad hunc ipsum servum se rursus convertit, nisi, quod valde probabile est, haec ab alio peiore etiam versificatore addita sunt. Gaillius haec omnia uno tenore expressit in sua editione. Neque vero abhorret, quod idem monuit, lusisse poetam nominis Chryses ambiguitate, quod et proprium nomen servorum et appellativum esse potest. De metro vid. prol. p. 15. —

v. 1. ὁ δραπέτας ὁ Χρυσός. Pronomen μέ omisit iam Barnes. sec. Pauwii sententiam. —

v. 2. ὅταν με φεύγει. Barnesius scr. ὅταν φύγη με. Sed frequens indicativus ap. seniores post has particulas: vid. Iac. ad Anth. Pal. p. 571. et 796. Hermann. ad Vig. p. 822. Schneid. in

indice ad Aesop. fab. s. v. *ἐὼν* et *ἔων* aliosque ab illis citatos. Ac Bastio hunc usum scholiastis fuisse neganti ad Greg. Cor. p. 115. refragantur huiusmodi loca ut Schol. Hom. Od. 1, 501. *ἐὼν ἦλθον* etc.

v. 4. *ἀεὶ δ', ἀεὶ με φεύγει*. Fortasse scribendum *φεύγοι*, ut hic iam apodosis incipiat, in qua non raro part. *δέ* infertur apud optimos scriptores. —

v. 5. *οὐ μὲν διώκω*. Barnes. scr. *οὐ μὲν δίομι*. —

v. 6. *μισῶν*. Dacier. conl. *μισούν* rec. Barnes. sine necessitate. —

v. 8. *τοῦ δραπέτη*. Barnes. scr. *τοῦ δραπέταο Χρυσού*.

v. 1. *λυρὴν δ' ἐλῶν*. Observa hic rursus *ἐλῶν* pro meliore *λεῶν*, vid. ad od. 15. v. 43. —

v. 14. *ἄφνω προσεῖπ' ὁ δραπέτας*. Barnesius noluit acanlectum huic poetæ concedere scribens *προσεῖπ' ὁ δραπέτης μ*.

v. 16. *φέρων μέθαν μοι φροντίζων*. Barnes. scr. *φέρον μέθαν ἄφροστις*. Quid posui, conl. Dacier, sed rectius fortasse scribas *λήθων φέρον μοι φροντίζων*. Si sana vulgata, *μέθα* fere dem quod *λήθα*. —

v. 17. *ασφύμων*. Ita iam Dacier. et Barnes. —

v. 18. *ὑρῆς γένωμαι λαρός*. Dacier conl. *δαρόν*. Barnes, scr. *γένιμι* (sic) *δηρόν*. Pauwius conl. *λαρόν*. Sed *λαρός* paullo rarior usu hic de homine usurpatum = *προσηγῆς*, ut explicant hq; v. Hesych. et Photius. Nam Chrysus ille fuit haud dubie *αἰτῆς*, quod infra in carmine consolatorio poeta satis ostendit. —

v. 20. *μάτην* — *θέλεις*. Quod posui non solum propius abest a Cod. Pal. scriptura quam Stephani lectio, quae haud dubie correctio est illius, sed sequentibus etiam magis congruit. Editores tamen omnes Stephani lectionem servarunt. —

v. 21. *πλέον τι* — *νεῦρα*. Pauwius conl. *πλέον*, *Χρυσού νεῦρα*, Barnes. scr. *πλέον τὰ νεῦρα Χρυσού*. Ego tantum pronomén *τι* instaurui, ut sensum certe haberet locis. —

v. 22. Barnes. scr. *πόθος πλέον τ' αἰδώς*. Facile quis concipiat *πόθος ἐν πλείοι αἰδώς*, quum *ἐκλειπὶ* mediam brevem habet, sed talia ab hoc poeta non abhorrent. Sequitur nunc carmen, quod solatii quaerendi causa canit poeta. —

od. 10°.

v. 3. *μελέτη δ' ἐπέστω πάντῃ*. Servari potuisset Palatini scriptura scribingdo *μελέτη δ' ἐπέστω πάντῃ* — *λαγών ἄκρον*, quod metrum certe permisisset. Sed nimis insolens *ἐπείναι μελέτη* et eodem modo *ἐστω* et *ἐστι* permut. in od. *μέ*, 9. Hinc Stephani lectionem cum omnibus editoribus retinui. —

v. 4. *ἄωτον*. Est hoc Pindaricum verbum, ex quo omnino plura hic Victor corrasit, ut ad vs. singulos monebo. Sic cf. Isthm. VII, 25. *σώφλας ἄωτον ἄκρον*.

v. 6. *χροαίνω* pro usitatore *κρούω* usurpatum; vii. Iac. ad Anth. T. I, 2, p. 353. Fischerus praeterea citat Spanham. ad Aristoph. Rann. 1358.: Albert. ad Hesych. p. 351, To. 2.: et Villosion. ad Apollon. Lex. Hom. p. 503. —

v. 8. „*Εἴτε* legi a nonnullis, ut a Spanhemio ad Callim. h. in Del. 250., sed male, Barnesius animadvertit. De cygni Caystri fluvii Ioniae v. Hom. II. β, 459 ss., Dionysius Perieg 833 ss., et Spanhemius ad Callim.“ *Fisch.* ad Apoll. v. 5. Cf. Plat. Phaed. p. 84, A. ibique Heindorfium. —

v. 9. *πολιοῖς πετροῖς*. Hanc Stephani lectionem recepi. editt. omnes. —

v. 10. *σύνανλος ἦχθῃ*. Palatini haec lectio nullo magis inepto-poetae sublimitatis studio convenit, quam Stephani *ἦχην*, quod edd. omnes servarunt. Recepi autem dativum *ἀνέμω*, postcente usu, quem altera lectio *ἦχην* expulit. Ceterum haec formula: *ἀνέμω σύνανλον ἀγεσθαι*, procellae instar ferri, utrum proprie, an de cantu accipienda, incertum est. Quanto aptius utitur hac metaphora Pindarus Pyth. XI, 61 γ. — *ἦ μὲ τις ἄνεμος ἔξω πλόου ἔβαλεν, ὥς δ' ἄκατον ἐνδολίον*, se ipse ad rem revocans. —

v. 11. *συγχορεσθ*. Verbum *χορεῖσθαι* de cantu rursus Pindari Isthm. I, 8. *καὶ τὸν ἀκρενέμαν χορεῖσθαι*. —

v. 15. *ἀνεμώλιον τὸν οἶστρον*. Vid. ad od. *λα*, 28. Cur *ἀνεμώλιος* hic amor appelletur, docet nota fabula de Daphne; Ovid. Metam. I, 452 — 567. Parthen, Erot. XV. etc. —

v. 17. *ἐπέφηνε*, Fortasse scr. *ἐπέφηνε*. Vulgata si sana est, certe perfectum non pro aoristo positum, quod ne pessimum quidem scriptorem sibi permisisse crediderim! (Sohweigh. Herodot. VIII, 50. obtemperare debebat Martiano Gr. Gr. p. 706.). Similiter ut antea prae tempore *ἔστω*, ita hic perfectum lyricum quendam vigorem auctor affectavit. —

v. 30. ἦε Φοῖβος. Aem. Portus iam ita legi inssit, re-fragant. editt. praeter Barnesium et Fischerum. Medenbach. voluit ὁ δὲ Φοῖβος εἰς Φοῖβος, *Phoebus tenebat arborē, Phoebus putans se puellam amplecti.* Sed Homerum Il. α, 47. imitatus est auctor. —

v. 22. χλοερὸν δρέπων δὲ φύλλον. Pauwius conii. χλιαρὸν δρέπων δὲ φλοιόν. Utrum magis insulsum, quaerere nihil attinet. —

v. 23. τολεῖν Κυθήρων vid. ad od. 18, ult. —

v. 24. ἄγε θυμὲ — ἀπέλθης. Ecce rursus Pindarum, qui Ol. II, 160. verbis: ἔπεχε νῦν σκοπῶ τόξον, ἄγε θυμὲ ad propositum aptiore sane loco se revocat, quam hic auctor, qui nequitia magis quam sublimibus sententiis lectorem abripuerat. *Μαρίνη μανεῖς* dixit Callim. fragm. 63. Anth. Pal. XI, 362. Cf. Pind. Ol. XIII, 134 sqq., ubi de verbo κρατύνειν nuper multa attulit Tafelius in dilucidat. vol. I, p. 467: ne nostri quidem loci oblitus. Suspicio tamen vitium inesse verbis φέρει κρατύνων, quum ad v. βέλεις hic proprie aliquid addi deberet, quo sequenti Ἀφροδίτης τόξον opponeretur. —

v. 29. Aem. Portus recte φ̄ pro εἰς scripsit et recepp. omnes editt. praeter Gailium. —

v. 32. φιάλην προπίνει παῖσι. Pauwius conii. παῖσιν. Permutantur sane hae voces saepissime; vid. Iacobs. ad Anth. Pal. p. 216. et ad Ach. Tat. p. 704. Si vera vulgata, παῖδες paullo insolentius sign. *amantes.* Formulam προπίνειν φιάλην λόγων illustrat Davis, ad Cic. divin. I, 29, quem laudat Fisch. Saepius autem verba e re potatoria desumpta ad cantum transferuntur; vid. Iacobs. ad Antipatr. Sid. ep. 75. Anth. Pal. VII, 29., ubi si scribis:

εὔδεις καὶ Σμέρδεις, τὸ Πόθων ἔαρ, φ̄ οὐ μελίσδων

βάρβιτον ἐκρούου, νέκταρ ἐναρμόνιον.

iusta Graefii offensio lenissima medicina tollitur. Ad verba νέκταρ ἐναρμόνιον cf. Matth. Gr. §. 426, 1. §. 432, 4. Cf. praeterea Plat. Tim. p. 75. E. τὸ δὲ λόγων νῆμα — κάλλιστον καὶ ἀριστον πάντων νημάτων.

v. 36. φλογερὸν φύγωμεν ἄστρον. Barnesius vulgata retinuit, hoc versu ex suo ingenio addito: ναερὸν πίωσιν οἶνον. Vox ἄστρον, nisi depravatum est ex αἰστρον, certe eandem fere vim habet h. l. vid. vers. 15. Finitur hic τὸ παραμυθητικὸν μέλος et sequentia rursus ad Chrysen dicuntur.

His versibus acatalectos nonnullos admixtos esse, ut supra w, 15, 16, statim apparet. Pauwius tamen et Barnesius, unice in catalecticis reducendis occupati, multa ridicule tentaverunt, quae porro propagare nolui. Prioris quattuor versus tractavit Dorvilius ad Charit. p. 718. = 640., qui idem in Vanno crit. ex eo, quod *πολυκαυδής* divitem notat, quam in rem multa attulit exempla, *ἀχανδής* hic pauperes significare concludit, quem seq. Fischerus. Equidem satis habui, veterem corruptam lectionem indicasse, manifestissimis tantum vitiis e textu remotis. Porro autem in hoc ergastulo laborare alia relinquens, sensum indicabo, qui mihi his versiculis videtur inesse: Tu enim per dolum et invidiam amorem (tui) hominibus iniecisti, et satis magnum huius pretium te inventurum esse putas, pocillatoris fungentem munere. Sed ut primum tibi placet, fugis. Ego autem a lyra mea me abstrahi nullo modo patior. Tu tuis fraudibus alios a Musarum artibus alienos tibi concilies, mihi vero lyra canenti nonnisi iram moves, inamiti animo tuo, et contemptum. —

ξ'. (56.)

Πολιοὶ μὲν ἡμῖν ἤδη
κρόταφοι, κάρη δὲ λευκόν·
χαρίεσσα δ' οὐκ ἔθ' Ἥβη.
πάρα, γηράλαιοι δ' ὀδόντες·
γλυκεροῦ δ' οὐκ' ἔτι πολλὸς
βίотου χρόνος λέλειπται.

Διὰ ταῦτ' ἀνασταλύσω
θαμὰ, Τάρταρον δεδοικώς.
Ἄλδew γάρ ἐστι δεινὸς
μυχὸς, ἀργαλέη δ' ἐς αὐτὸν
κάθοδος· καὶ γὰρ ἔτοιμον
καταβάντι μὴ ἀναβῆναι.

Var. lect. v. 1. ἡμῖν Stob. — v. 2. κάρα vulgo ap. Stob. sed
κάρη attulit Ioerd. e. cod. bibl. reg.

Servavit haec Stobaeus Floril. p. 487. ed. Grot. Gaisfordii editionem, quod doleo, parare mihi non potui. Lipsiensis autem edit. alterum vol., quo hoc odarium continetur, nondum prodiit. De stroph. compos. vid. prol. p. 19.

v. 1. μὲν ἡμῖν. Ita scripsi cum Steph. quem seq. Brunck. Degen. all. Falso Moeb. ἡμῖν retinuit c. Longop. Fabro all. Cum Barn. et Baxt. ἡμῖν scribere, etsi non falsum, quum praecedat oxytonon — vid. Gramm. allatt. ab Herm. de emend. Gr. Gr. p. 28. — tamen et hic et in seq. odario vers. 1. parum aptum esse arbitror. —

v. 3. οὐκ ἔθ' Ἥβη. Et hic et in seq. odar. v. 7. fortasse τ pro θ ponendum fuit secundum ea, quae monui prol. p. 7., si quidem in nulla re minus fide digni, qui talia collegerunt; vid. insigne exemplum ad seq. od. v. 2. —

v. 4. γηράλαιοι. Huc quadrat glossa Hesychii satis mira γηράλιον· μέλαν.

v. 7. ἀνασταλύσω. Baxt. scr. ἀνασταλάσω, Scal. et Grot. voluerunt ἄλαστα λύσω quod prob. Spanh. ad Call. Del. 239. ubi tamen ut vulgatam affert ἄλασταλύσω. Brunck. in Anal. διὰ ταῦτα δ' ἀσταλύσω, sed in ed. Anacr. defendit vet. lect. ita: „Haec lectio sollicitanda non fuerat. Hesych.: ἀσταλύζει, (male scriptum ἀσταλάζει) λύζει μετὰ κλανθμοῦ. Ut autem λύσω, ἀναλύ-

ζω: στενάζω, ἀναστενάζω: eadem compositionis analogia, ἀσταλύζω, ἀνασταλύζω. — Both. denique scr. *ἂν ἀσταλύζω* quod prob. Moeb. coll. od. ιδ', 80. —

v. 9. Ἀτθεω — μυζός. De hac loquutione vid. Periz. ad Ael. Varr. Hist. XIII, 2, 8. —

v. 10. 11. ἔτοιμον — μὴ ἀναβῆναι. Neque mutandus hic locus cum Fabro, Pauwio, all. neque per hyperbaton explicandus cum Schneid. Degen. all., unde soloeca structura prodiret μὴ ἔτοιμόν ἐστι. Significat. haec formula ἔτοιμόν ἐστι μὴ ἀναβῆναι (synizesin enim servare malui cum vett. libris quam scribere μὴ ἀναβῆναι, ut post Metarium fere omnes) nihil aliud quam *verum et certum est me non redire*. ἔτοιμον εἶναι hac sign. uno verbo ἐτοιμάζεσθαι expressit auctor Apologiae Socr. Xenoph. adscr. §. 8. Ceterum de sententia hac apud vett. iam pervulgata notabo quorundam in gratiam allata loca haec Hom. II. IX, 406. Aesch. Pers. 692. sq. Eur. Alc. 1076. Theocr. ιζ', 120. Antip. Sid. ep. CX, 5 sq. Virg. Aen. VI, 126. Horat. od. II, 14, 5. Catull. III, 12.

ξά'. (57.)

Athenaens p. 427. de variis vini miscendi modis disserens pergit: *παρὰ δὲ Ἀνακρέοντι* (εὐφεται add. epit.) *εἰς οἶνον πρὸς δύο ὕδατος*.

"*Ἄγε δὴ φέρ' ἡμῖν, ὦ παῖ,
καλέβην, ὅπως ἄμυστιν
προπίω, τὰ μὲν δέκ' ἐγγέας
ὑδατος, τὰ πέντε δ' οἶνου
κυάθους, ὥς ἀνυβριστεῖ*

6 *ἀναδεύων βασσαρήσω.*

*καὶ προελθὼν τὴν ἀκρατοποσίαν Σκυθικὴν καλεῖ
πόσιν.*

"*Ἄγε δεῦτε, μηκέθ' οὕτω
πατάγω τε κάλαλητῶ
Σκυθικὴν πόσιν παρ' οἶνον
μελετῶμεν, ἀλλὰ καλοῖς*

11 *ὑποκλίνοντες ἐν ὕμνοις*

* * * * *

Var. lect. v. 1. *ἡμῖν* Ath. Eustath. — v. 2. *ὅπως* Ath. p. 475. et Eustath. — v. 3. *δύ' ἐγγέας* edd. Ven. et Bas. δ' *ἐγγέας* ms. A. *δύ' ἐγγέας* ed. Cas., sed *δέκ' ἐγγέας* Eustath. et omnes edd. et mss. Ath. p. 427. — v. 5. 6. *ὥς ἂν ὑβριστιῶσαν ἀναδευθασαρήσω* vulgo ap. Ath. et inde Steph. *ὥς ἂν ὑβριστιῶσαν ἀναδεύειν βασσαρήσω* ms. A. Athenaei. — v. 7. *δοτε* vulgo ap. Ath. *δηυτε* ms. A. Ath. —

Verba *ἄγε δὴ* — *κυάθους* iterum affert Athen. p. 475. c. et ex eo Eustath. ad Odyss. γ. p. 1476, 31. ed. Rom. Illa autem *ἄγε δεῦτε* — *μελετῶμεν* attulit etiam schol. Cruquii ad Horat. od. I, 27, 1., qui Horatium dicit haec Anacreontis expressisse. Stephanus denique omnia, quae supra posui, exhibuit in ed. Anacr. p. 144., veterem vulgatam Athenaei lectionem sequutus. — *Noit.* ad verba *Athenaei*: „pro *εἰς οἶνον* scribendum *εἰς οἶνον* censuerat Hier. Mercurialis varr. lect. I, 18. p. 21., quoniam in ipsi poëtae versiculis *πέντε οἶνον* diserte memorantur. At facile erat observatu, quinque ad decem eandem rationem servare ac unum ad duo. Deceperat autem doctum virum vitiosa scriptura, qua poëtae verba corrupta h. l. erant, cum *τὰ μὲν δύο* pro *τὰ μὲν δέκ'* esset editum.“ Schweigh. —

ἀκρατοποσίαν. Rectius habet ms. A. *ἀκρατοποσίαν*, ut paullo post *ἀκρατοποσίαν* et p. 430. *φιλοπότης* cf. Lobeck. ad Phryn. p. 456. et similem quaestionem ad od. 25, 15. —

Nott. ad verba poetæ. V. 1. φέρε' ἡμῖν. Recte ita Steph. Brunck. Degen. all. Male ἡμῖν retinuit Schweigh., ut et Moeb. all. Angli hic quoque ἡμῖν scripserunt; vid. ad od. ξ, 1. —

v. 2. ὅπως ἀμυστιν. Omnes Athenaci mss. et edd. prior loco ὅπως, posteriore cum Enstathio ὅπως præbent. Videtur autem ista forma ὅπως, quae vulgo prosaïcis tantum Ionum scriptoribus tribuitur, non recte ab iis poetis abiudicari, qui interiore ionismo utuntur. Neque enim tantum Mimnerm. fr. X, 1. ὁπόταν, Archilochus fr. XI, 2. ὁκόλην et XII ὁκόλοις, Callinus fr. I, 1. κότε et ibidem 12. πως scripserunt, sed ipse quoque Anacreon in unico fragmento, quod huiusmodi formam præbet, οὐ' (63.), κοτ' ἔλαμπε. Ex eo autem, quod Phoenix Colophonius ap. Athen. p. 530 sq. ὅκον et χάκόςα ter in duobus versibus adhibuit, etiam Choerilum Samium hac forma usum esse conicias, quem ibi expressit; vid. Naekium p. 226 sqq., quem de hac re aliquid monuisse velim. Quin etiam dorismus antiquior has formas usurpasse videtur: Simonid. fr. CCXX, 91. 106. ὅκον, 82. ὅπως, alienam illam a recentiore dorismo, ut videtur, si quidem ὅπως in Bionis fragm. XI, 1. et ὁκοῖα quorundam codicum in Theocr. id. 18, 32. ob frequentem alterius formae usum librarîs haud dubie debetur. In ceteris quidem Anacreonteis, quae Cod. Pal. servavit, unice altera forma, et haud raro quidem, ὅπως etc. reperitur. Ceterum de amystide vid. ad od. εῖ, 1. et de ἀλέβη infra ad vs. 5. —

v. 3. δέκ' ἐγγέας. Nemo, quantum scio, neque in Athenaeo, neque in Anacreonte, hanc unice veram lectionem recepit, quamquam et Schweigh. et Fisch. se non refragari fatentur, si quis eam velit reponere. Feci hoc, et plenam interpunctionem post v. προπίω delēvi, ita ut hoc participium nunc ad φέρε referatur. Disyllabum esse ἐγγέας vix est quod moneam, et valde amavit Anacreon hanc synizesin cf. od. ξβ', 2, 9. ξς', 4. ξγ', 4. fragmm. α' (5) μδ' (12) λγ' (21) etc. cf. ad od. να', 1. —

v. 5. κνᾶθος. Pauw. coni. κνᾶθοις, quod recepp. Brunck. Gail. Degen. all. Recte Fisch. omnium librorum lectionem tueretur prob. Both. et Moeb. Fuit enim κνᾶθος secundum Hesychium μικρόν μέτρον ἢ ἀνκλητήριον, trulla vid. Heind. ad Horat. Sat. II, 8, 144.; cf. Etym. M. et Suid. qui addit οὔγγιων β' ἢ κοκμᾶριον, parum accurate, si vera sunt, quae de hac aliisque veterum mensuris subtiliter exposuit Wurm. de ponderum, numerorum etc. rationibus ap. Gr. et Rom. p. 116 sqq. Qui quidem κνᾶθον duodecimam partem ξέστου sive sextarii fuisse p. 129., sextarium autem 20., vel secundum alios etiam 18 uncias cepisse docet p. 136. Huiusmodi igitur vasa quinque vino, decem aqua

impleri, omnia misceri et infundi subest poeta in κελύβην, ut fragm. 12. (122.); idem canit καθαρή δ' ἐν κελύβη πέντε καὶ τρεῖς ἀναγέσθω, ubi recte κινάθους supplent. Hinc apparet etiam κελύβην grandius poculum fuisse, unde biberent. Certius autem definire illud ipse Athenaeus non poterat, quem vid. in altero l. c. Theocriti tamen schol. ad id. β, 2.: κελύβη δὲ ἔστιν ὄνομα πόλεως· ἔστι δὲ καὶ ποτήριον ξύλινον κυλικῶδες. Εὐφροίων ἐν ποτηριοκλήπτη· ὅς τις ἐμὴν κελύβην αἰνυμένην μούσων ἀπήντα. Certa mensura autem κελύβην fuisse, si quis probare velit ex Anacr. fragm. 12. (19): ὄνοχόει δ' ἀμφίπολος — τρικύαθον κελύβην ἔχουσα, ego contrarium potius ex his verbis probari posse dixerim. — Fuit autem ista temperatio Anacreontis admodum sobria, ita ut neque nimis fervidum neque languidum vinum praeberet, ut ex his apparet, quae de miscendi modis traduntur ap. ipsum Athenaeum priore l. c. cf. Plutarch. Sympos. III, 9., Fulvium Ursinum in appendice ad Ciacconium de tricliniis p. 318 — 337. et interpretes ad Horat. od. III, 19, 11. Plaut. Stich. V, 4, 25. Hinc sequentia ὡς ἀνυβρίστει etc. bene conveniunt. —

v. 5. 6. ὡς ἀνυβρίστει ἀναδύων βασσαρήσω. Male hic Schweigh.:

κινάθους ἀνυβρίστει ὡς ἀν
ἀδεῶς τε βασσαρήσω.

Ita enim voluit, vid. eius addenda. Barnes. voluit κινάθους ὑβρισιῶσαν φρένα δεῦς βασσαρήσιν. Pauwius ὡς ἀνυβρίστως ἀνὰ δαίτα βασσαρῶμεν. Bothius posuit ὑβρίστειν ὄραν ἀναδύων, βασσαρήσω et sequentia ut diversum odarium secrevit. Moebius scr. ὑβρισιῶντας, ἀναδύων βασσαρήσω. Alius vir doctus in Diarr. Ienensis. 1807. n. 117. proposuit ὡς ἀνυβρίστει, ἄγς δεῦτε βασσαρήσω. Quam ego recepi Baxteri coniecturam, adscivit etiam Brunck. seqq. Gail. Degen. all. Non modo ad sensum illa optime habet, sed corruptelae etiam causam aperit. Syllaba ὦν enim superscripta perliit, quod pro circumflexo accentu habebatur; vid. Baxt. Pal. p. 779. et 860. Verb. βασσαρήω = βαγγεύω, unde βασσαρίδες in Anacr. fragm. 15. (61.) ap. Hephaest. p. 40., ubi de hoc voc. multa attulit Gaisford. Nonnulli codd. ibi βασαρίδες, unde quis forsan in nostro loco βασσαρήσω, ut ad metrum commodius, coniliciat. Sed in illo fragmento hanc formam vitiosam esse metrum ostendit, quare, si quidem duas strophas habemus, duodecimum versum, qui excidit, etiam anaclomenum fuisse probabile est. Similis stropharum compositio erat in od. 5. —

v. 7. ἄγς δεῦτε. Bothius finxit ἀνέοιτε μηδ' ἔθ' οὔτω. Cett. omnes Anacreontis edd. ἄγς δῶτε habent, quod quamvis ob formam Homericam δίδωθε Od. γ'. 380. certe graecum esse vi-

deatur, tamen longe praestat, quod iam Rutgersius ad Hbrat. I, 27. coniecerat, et Schweigh. primarius codex confirmat δεῦτε, idque recte Schw. recepit. Hom. Od. θ', 11. δεῦτε' ἄγρ Φαιήκων. De verbis μητίθ' οὔτω vid. ad od. ξ, 3. —

v. 9. πόσιν παρ' οἴνῳ. Bothius scr. πάροινοι, non male; recte tamen Moebius vulgatam defendit ita, ut μελετώμεν παρ' οἴνῳ iungendum esse doceat. De formula παρ' οἴνῳ inter pocula disseruit Erfurdt. ad Oed. Reg. 773. —

v. 11. ὑποκλίοντες. Hoc verbum nonnulli interpretantur largius bibere ex Aristoph. avv. 494. et Xenoph. Cyr. VIII, 4, 9. At haec significatio non simpliciter inest verbo, sed secundum ironicam quandam antiphrasin, ut nos, *ein wenig trinken*. Apud Xenophontem autem et in nostro loco est ὑποκλίειν dazu trinken, quam vim saepissime ὑπό habet in compositis. Achill. Tat. I, 5. καὶ τι κρουμάτιον ὑποκλήνας ὑποκιδυρίζουσι τοῖς δακτύλοις. Ita vero etiam subbibere in Sueton. Nero 20., quod hoc loco afferunt, accipiendum. Frequentissimam autem hanc signif. in huiusmodi verbis ὑπειπεῖν. (Eur. Hero. fur. 962. οὐδενὸς ἁμολῆν ὑπειπὼν), ὑπογελῆν, ὑποκρούειν etc. esse, satis notum. Ceterum Schweigh. coni. ὑποκλινόμεν σὺν ὕμνοις aut ὑπ. τ' ἐν ὕμνοις, quod neque orationis structura, neque stropharum ratio admittit. —

ξβ'. (61.)

Heraclides (de hoc nomine cf. Bast. ad Greg. Cor. p. 170. ibique Schaeff. et p. 881.) Ponticus allegg. Homerr. p. 16. ed. Schow. p. 414. ed. Gal.: Καὶ μὴν ὁ Τηΐος Ἀνακρέων ἔταιρικὸν φρόνημα, καὶ σοβαρὰς γυναικὸς ὑπερφανίαν, ὀνειδίζων, τὸν ἐν αὐτῇ σκιρτῶντα νῦν, ὡς ἱππον, ἡλληγόρησεν, οὕτω λέγων·

Πῶλε Θερμική, τί δὴ με
λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα
νηλεῶς φεύγεις, δοκέεις δὲ
4 μ' οὐδὲν εἰδέναι σοφόν;

Ἴσθι τοι, καλῶς μὲν ἂν σοι
τὸν χαλινὸν ἐμβάλοιμι,
ἡλίας δ' ἔχων στρέφοιμι
8 ἀμφὶ τέρματα δρόμον.

Νῦν δὲ λειμῶνάς τε βόσκειαι,
κουφά τε σκιρτῶσα παίζεις·
δεξιὸν γὰρ ἱπποπείρην
12 οὐκ ἔχεις ἐπεμβάτην.

Var. lect. v. 3. νηλεῶς Ald. — v. 4. μηδὲν εἰδέναι Ald. Steph. — v. 5. κεν ἂν τοι Ald. — v. 6. ἐμβάλλοιμι Ald. — v. 7. 8. στρέφοιμ' ἀμφὶ τέρματι δρόμονος Ald. — v. 11. ὑπόσειρην Ald. — v. 12. οὐχ ἔξεις Ald. —

v. 1. πῶλε Θερμική. Gaisford., qui hoc odarium totum in nott. ad Hephaest. repetiit, secundum nostram haec pronuntiandi consuetudinem scr. Θερμική, quod non probo in ionico scriptore, quamquam pronuntiatio eadem. In fragm. μθ'. (44) et ξς'. (43.) haec forma quattuor syllabas explere videtur; sed hic, quum aperte trisyllaba illa, pariter ferri potest vulg. scriptura atque in Homericō μάρασθαι δηλοῖσι Il. ι, 317. ρ, 148. aliisque huius modi; antiquitus autem illud i semper iuxta poni solitum esse notum est. Πῶλος saepe et puerum et puellam significare constat vel ex Euripide Phoeniss. 961. Hecub. 144. etc., neque semper αἱ ἀκόλαστοι ita appellantur, ut vult Aelian. H. AA. IV, 11. Degen. comparat fragm. λγ'. (21.) Simili metaphora Anacr. fragm. μα'. (4.) ὃ καὶ παρθένιον βλέπων, δίζημαι σε, σὺ δ' οὐ κλύεις, οὐκ εἰδῶς, ὅτι τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. —

v. 2. λοξὸν ὄμμασι βλέπουσα. Afferunt Theocr. id. x', 13. χεῖλεσι μυχθίζουσα καὶ ὄμμασι λοξὰ βλέπουσα. In bonam

partem adhibuit Musaeus 101. *λοξὰ δ' ὀκίπτυνόν.* Gaisf. scr. *ὀμνῶσιν.* —

v. 3. *δοκῆσις.* H. l. disyllabum ut infra *βόσσαι*; vid. ad od. ξα', 3. —

v. 4. *μ' οὐδὲν.* Ita recte Barnesius correxit, quem sequuntur seriores edd. omnes. —

v. 9. *λισιμῶνας βόσσαι.* Fisch. accusativum vulgari modo praepositione κατὰ expliq. Compararet fortasse quis Theocriti κς', 8. *οὐ κᾶσαι βόσκεινται λὰν βόσιν, οὐδ' ἔνα χάρον.* Sed ibi *βόσκεσθαι* sign. *depascere*, quod ab hoc loco alienum. Quare hic accusativus simpliciter de loco accipiendum ut od. ξγ', 8. Soph. Ai. 30. *αὐτὸν πηδῶντα πεδία.* Theocr. ιγ', 66 sq. *ἀλώμενος* — *ᾠρεα καὶ δρυμῶς.*

Certatim animadverterunt hos versus imitatum esse Horatium od. I, 23. et III, 11.9 sqq. eandemque Threïssem fortasse intelligi quam appellat Anacreon ap. Longin. de subl. lā. *οὐκέτι Θρηϊνῆς ἐπιστρέφομαι.*

ἐγ'. (67. Theocr. id. 30.)

Εἰς νεκρὸν Ἄδωνιν.

- Ἄδωνιν ἧ Κυθήρη
ὥς εἶδε νεκρὸν ἦδη,
στρυγνὰν ἔχοντα χάλταν,
5 ὠχρὰν τε τὰν παρειὰν,
ἄγειν τὸν ὕν πρὸς αὐτὰν
ἔταξε τὼς Ἔρωτας.
οἱ δ' εὐθέως ποτανοὶ
πᾶσαν θραμόντες ὕλαν,
10 στρυγνὸν τὸν ὕν ἀνεῦρον,
δῆσαν τε, κἀπέδησαν.
χῶ μὲν, βρόχῳ καδᾶψας,
ἔσθουεν αἰχμάλωτον.
ὁ δ', ἐξόπισθ' ἐλαύνων,
15 ἔτυπτε τοῖσι τόξοις.
ὁ δὲ θῆρ δ' ἔβαινε δειλῶς·
φοβεῖτο γὰρ Κυθήρην.
τῷ δ' εἶπεν Ἀφροδίτα·
πάντων κάμιστα θηρῶν,
20 σὺ τόνδε μηρὸν ἴψω;
σὺ μὲν τὸν ἄνδρ' ἔτυψας;
ὁ δὲ θῆρ δ' ἔλαξεν ὥδε·
ὁμνυμί σοι, Κυθήρη,
αὐτὰν σε, καὶ τὸν ἄνδρα,
καὶ ταῦτά μεν τὰ δεσμά,
25 καὶ τῶςδε τὼς κυναγῶς,
τὸν ἄνδρα τὸν καλὸν σευ
οὐκ ἤθιλεν πατάξαι·
ἀλλ' ὥς ἄγαλμ' ἐρεῖδον,
καὶ, μὴ φέρον τὸ καῦμα,
30 γυμνὸν τὸν εἶχε μηρὸν
ἔμαινόμαν φιλαῖναι·
(καὶ μὲν σίναξε κραντήρ)
τούτους λαβοῦσα, Κύπρι,
τούτους κόλαξε, τίμνῃ·

- 85   τί γάρ φέρω περισσῶς
           ἐρωτικῶς ὀδόντας;
           αἱ δ' οὐχί σοι τὰδ' ἀρκαῖ,
           καὶ ταῦτ' ἐμεῦ τὰ χεῖλη.
           τί γάρ φιλεῖν ἐτόλμων;
 40   τὸν δ' ἤλῃσε Κύπρις,
           εἰπέν τε τοῖς Ἑρῶσι
           τὰ δεσμὰ οἱ πιλῦσαι,
           ἐκ τῶδ' ἐπηκολούθει,
           κᾶς ὕλαν οὐκ ἔβαινε.
 45   καὶ τῷ πυρὶ προσελθὼν,
           ἔκαιε τῶς ἑρῶτας.

Var. lect. Tit. Θεοκρίτου Εἰδύλλιον εἰς νεκρὸν Ἀδωνιν· ἄλλοι δὲ ἄλλον τινὸς εἶναι οἰοῦνται Steph. in fragm. lyr. p. 270. — v. 4. τὴν edd. vett. — v. 5. αὐτὴν edd. vett. — v. 6. τοὺς edd. vett. — v. 11. ἡ αἱ edd. vett. — v. 19. ἦψω Cod. Pal. — v. 20. et 24. μου edd. vett. — v. 23. αὐτὴν edd. vett. — v. 31. ἐμαινόμεν edd. vett. — v. 32. καὶ μεν κατε-
 σίναξ edd. vett. — v. 33. τ. λ. τέμνω, τ. κ. Κύπρι Cod. Pal. — v. 35. περισσῶς edd. vett. — v. 36. ἐρωτικούς edd. vett. — v. 38. ἐμοῦ edd. vett. — v. 39. deest hic versus in edd. vett. et ex Cod. Pal. recc. Br. et. Valck. — v. 42. οἱ ἐπι-
 λῦσαι CalliERG. — v. 44. καὶ ὕλαν οὐκ ἔβαινε Cod. Pal. — v. 45. καὶ τε πυρὶ Call. et Steph. —

v. 1. Κυθῆρη. Kieslingius et hic et infra v. 16. doricam formam posuit. Equidem omnia ex Valckenarii recensione exhibui, quum mss. vett. inspicendorum mihi nulla copia suppetat. Neque tamen omnia quae ille in dialecto mutavit probo, praesertim quum ne de auctore quidem huius carminis satis constet. Ridicule autem Barnesius, ut in ceteris Anacreonteis, ita hic quoque ionicas formas contra vett. libros iniecit. —

v. 4. τὰν „Pro τὴν praebuit cod. Vatican. v. 5. αὐτὰν et alia quaedam huius generis.“ Valck. Pertinent ad hoc genus haud dubie quod v. 6. τὰς pro τοὺς v. 20. et 24. μεν pro μου v. 23. αὐτὰν pro αὐτὴν v. 31. ἐμαινόμεν pro ἐμαινόμεν v. 35. περισσῶς pro περισσούς etc. scripsit, quamquam quod ad v. 33. adnotavit „in proximis formas quasdam cum illo (Brunckio) admisi“ quae inde ab illo versu mutavit, prorsus ea suo arbitrio mutasse videtur. In quibus omnium maxime de forma αἱ dubito; vid. ad v. 37. —

v. 11. *χὼ μὲν*. Hec rec. editt. partim *χ' ὦ* cum vett. edd. partim *χὼ* scripserunt, vid. ad od. η', 5. —

v. 28. *ὡς ἄγαλμα' ἐς ἐῖθεον*. Immerito questi sunt de huius loci ambiguitate, dubitantes, utrum accusativus an nominativus casus *ἄγαλμα* esset. Est autem certissime accusativus omisso voc. *αὐτόν*. Nam *ἄγαλμα* est quodcumque in suo genere praestantissimum, vid. doctiss. notam Ruhnk. ad Tim. p. 4 sq. Hinc saepe in comparatione obvium. Eurip. Hec. 564. *μαστούς τ' ἔδειξέ, στέφνα θ' ὡς ἄγαλματος*. et propius ad nostrum loc. Plat. Charm. p. 154. D. *ἀλλὰ πάντες ὥσπερ ἄγαλμα ἐθεώοντο αὐτόν*, ubi pariter ac in nostro loco tantam pulchritudinem exprimit *ἄγαλμα*, quae in admiratione et stuporem abripiat, id quod aper ad excusandum impetum suum profert. Recte iam dudum de hoc loco iudicaverat Dorvillius ad Char. p. 12. = 205. cf. Jacobs ad Meleagr. ep. XI, 3. et pessime vertit Bindemannus: *ich sah ihn und versteinte*, quod miror Kieslingium probare potuisse. —

v. 32. *καὶ μὲν εἰσαγε κραντήρ*. Hanc lectionem in Cod. Pal. invenit Salmasius. Bern. Martinus coni. *καὶ μὲν εἰσε κραντήρ*, quod non displiceat Valckenario et in priorē ed. adeo receperat. Sed Brunck. „hanc lectionem“, inquit, „vix sinceram credo. Vox *κραντήρ* sua propria significatione hic posita non est: apri enim dens exsertus e *κραντήρων* numero non est. Scio generalem dentis notionem hoc vocabulum apud Nicandrum habere Theriac. 447. (vid. Zonar. s. v. *κραντήρ* ibique Tittmannum) quem versum laudat H. Stephanus in Thesaurō; sed facilis et simplex huius carminis stilus vocem hanc, minime poeticam, et physiologis solis usurpatam, aegre admittere mihi videtur. Melior itaque e sinceriore codice expectanda lectio. Et quum in Analect. Reiskii coniecturam *καὶ μὲν καταστυγνάξεν*, quamvis de media verbi *στυγνάξεν* forma dubitans, recepisset, in Anacr. editt. tamen Martini coniecturam sequutus est, prob. Degen. Ex veterioribus Anacr. editoribus alii veterem Stephani lectionem, alii, ut Baxter., Barnes., Scaligeri coniecturam *καὶ μὲν καταεἰσαγε* receperunt, quod *καθ' ὅβρις* interpretantur. Valck. in posteriorē ed. vett. edd. lect. revocavit, quae omni sensu caret. Equidem puto haec verba: *καὶ μὲν καταεἰσαγε κραντήρ* ab aliquo adscripta esse, cui sequens voc. *τούτους* ab eo ad quod pertinet, *στυγνάξεν* v. 25. longius abesse videbatur. Nam in vett. edd. post v. *περισσός* v. 35. non interpunctum. Est haec rec. critt. mutatio mihi quidem nullo modo probata. Postea verba illa duobus modis in versum redacta, pessimum quidem illum *καὶ μὲν καταεἰσαγε* et *καὶ μὲν εἰσαγε κραντήρ*. Male hoc in prol. p. 16. afferre omisi, quum *εἰσω* priorē producat, quod ipsum certo mo-

nere debeant, qui Cod. Pal. lectionem receperunt, Dahl, Kiesel, Moeb. all. —

v. 33. *τούτους λαβοῦσα, Κέπρι.* Brunck, edidit *λαβοῖσα* et praeterea transpositionem verborum ex Cod. Pal. adscribit. —

v. 37. *αὶ δ' αὖτις.* Valde vereor, ut hic recte habeat forma *αὶ* pro *ἐ*, praesertim quum Gaisford. de codd. et edd. lectione nihil adnotaverit, quamquam vet. edd. *ἐ* praebent, ita ut dorica forma Brunckii ingenio deberi videatur, qui per totum Theocritum contra codd. vulgarem formam temere removit, quem hic quidem Valck. praeter morem sequutus esse videtur; vid. eius notam ad v. 33. Vetere auctoritate quidem particula *αὶ* cum indicativo habetur tantum in uno idyllio *ἀοικιστῶν* η', 33, et 37.; deinde in aeolico *κδ'*, 35, et 44.; semel in optatione *ε'*, 32.; denique *καὶ* in fragm. Berenico. 1. In quattuor aliis locis, *ε'*, 64. η', 85. *κδ'*, 50. 56. incertum videri potest, utrum coniunctivus an indicativus sequatur. Alibi semper aut c. opt. *ε'*, 150. *κδ'*, 16, aut c. coni. *β'*, 159., *κδ'*, 21. aut scriptum *αὶ* *κς* vel *αἶκα*, quorum illud et opt. in optando *κδ'*, 73. et coni. *α'*, 23. 61. *ε'*, 10. 51. 55. *ζ'*, 55.; hoc nonnisi coni. adsciscit γ', 27. *α'*, 4. 5. 9. *ε'*, 21. *κδ'*, 61. vid. Valck. ad *α'*, 10. qui sibi ipse repugnat ad *κδ'*, 56. Iam si quis haec comparat cum eorum magno numero, in quibus *αὶ* c. ind. consent. codd. habetur *β'*, 24. 127. *δ'*, 48. *ε'*, 35. 78. 147. *ζ'*, 4. 50. *δ'*, 58. 65. *κς*, 89. *κς*, 44. 57. *κδ'*, 64. *κδ'*, 63. 171. *κγ'*, 42. *κδ'*, 67. *κς*, 45. 80. 173. 179. *κς*, 23, hisque epigrammata confert, in quibus semper *αὶ*, nusquam *αὶ* apparet, quis non miretur Brunckii audaciam, longe pleraque horum in *αὶ* mutantis? Accurata comparatio eorum carminum in quibus *αὶ* et *ἐ* occurrit, additis iis locis, in quibus *ἦν* et *εἶπεν* pro *αἶκα* scriptum est, docebit, opinor, part. *αὶ* propriam sedem habere in iis tantum idylliis, quae proprie bucolica dici possunt, aut quae ad aeolicam dialectum accedunt. Praecipue autem hoc valet de construct. *αὶ* cum ind. quam propterea igitur ab huius carminis indole prorsus abhorrere arbitror. —

v. 44. *κς εἶλας.* Ita sec. Cod. Pal. ediderunt post Valck. fere omnes et Anacr. et Theocr. editores. Neque aliter Brunck. in Anacr. edd., quum tamen in Theocr. *καὶ ὁ εἶλας* exhibuisset, haec adnotans: „Scr. *κς εἶλας*. Vat. cod. *εἶλας*. Unde feci *καὶ ὁ εἶλας*. Cl. Valchen. *κς*. Sed *καὶ* an bene in *κς* contrahatur, nescio. *κς* pro *καὶ* in frequens; at *κς* legime non memini. Saltem doricum *κς* hic praestare videtur.“ Maior etiam dubitatio de metro, vid. prol. p. 16., unde Hermann. *Ek Metr.* p. 476. scribi malit *εἶλας ἔρ' οὐκ εἶπεν*, allato de part. *ἔρ' οὐκ* Sophocl.

Trach. 161. Philoct. 1217. cf. Reisig, ad Oed. Col. p. 381. Sed poterat etiam scriptam esse $\kappa\alpha\beta\alpha\iota\upsilon\alpha\upsilon\epsilon\nu$ $\omicron\upsilon\kappa$ $\xi\phi'$ $\xi\lambda\alpha\nu$ vel $\omicron\upsilon\kappa$ $\xi\phi$ $\xi\lambda\alpha\nu$. Ita dubitans mutare quid nolui. —

v. 45. $\kappa\alpha\iota$ $\tau\phi$ $\pi\upsilon\phi\iota$. Brunck. sor. $\kappa\alpha\iota$ $\delta\eta$ $\pi\upsilon\phi\iota$, ad sensum optime, et si verum quod addit „ $\tau\phi$ in veteribus libris non est,“ unice illa lectio probanda. Sed Gaisf. lectionem $\kappa\alpha\iota$ $\tau\epsilon$, unde illud $\kappa\alpha\iota$ $\delta\eta$ facilius eruas, trihuit tantum ed. Call. Quod si est, caret illa Brunckii lectio iusta auctoritate. Brunckium sequuntur Degen. Gail. all. Sunt qui putent eum rogum hic intelligi debere, in quo Adonis combustus sit. Sed is poeta non esset laudandus, qui Venerem amati funus tantopere festinantem fecisset, quum, quos amamus, quamdiu fieri possit, vel mortuos retinere soleamus. Neque Bion hoc fecit in id. primo, qui, quamquam saepe occasio funeris memorandi adfuisset, nullam tamen eius mentionem iniecit, immo Venerem amasium suum ita ornantem exhibuit, quasi perpetuo corpus mortuum secum habere vellet; vid. maxime v. 71 — 78. —

v. 46. $\xi\kappa\alpha\iota\epsilon$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\xi\phi\omega\tau\alpha\varsigma$. Coniecerunt Scalig. et Steph. $\xi\lambda\alpha\iota\varsigma$, aut si recte habeat $\xi\kappa\alpha\iota\epsilon$, Steph. sequens $\xi\phi\omega\tau\alpha\varsigma$ pro $\xi\phi\omega\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\omicron\delta\delta\omicron\tau\alpha\varsigma$ accipit vult. Faber scr. $\omicron\delta\delta\omicron\tau\alpha\varsigma$. Martinus et Dorvill. ad Char. p. 462. Lips. coni. $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\xi\phi\omega\tau\alpha\varsigma$, quod recip. Valck. in ed. priore, in posteriore tantum memorat, vulgata servata. Ceterum nonnulli interpretes hic totum aprum se in ignes coniecisse putant, quibus praeiit antiquus oriticus ap. Bayl. Dict. crit. v. Adonis: „Notez qu'un très bon Critique m'a fait savoir que la correction $\omicron\delta\delta\omicron\tau\alpha\varsigma$ pour $\xi\phi\omega\tau\alpha\varsigma$ n'est point nécessaire. La véritable explication de ce vers, dit-il, est que le sanglier $\tau\phi$ $\pi\upsilon\phi\iota$ $\pi\rho\alpha\gamma\epsilon\lambda\theta\omicron\upsilon\nu$ en se jettant dans le feu, $\xi\kappa\alpha\iota\epsilon$ $\tau\omicron\upsilon\varsigma$ $\xi\phi\omega\tau\alpha\varsigma$, brula en même tems ses amours. Il y a non seulement de la raison, mais de la finesse, à dire que ce sanglier, brûlé auparavant par son amour, avoit trouvé à son tour le secret de le brûler. Politien a bien fait valoir cette pensée dans l'Epigramme qu'il fit sur Pic de la Mirande, qui jetta au feu ses vers d'amour. Ajoutez à tout ceci, qu'il est bien difficile de s'imaginer comment l'amoureux sanglier auroit pu mettre les dents au feu et les brûler, sans se brûler lui-même.“ Hanc sententiam suam fecerunt Moebius et Kieslingius. Vere autem, ex Valekenarii quoque sententia, Martinus monuit, qua parte quis peccet eadem censeri puniendum. Dentes voc. $\xi\phi\omega\tau\alpha\varsigma$ significari, ut quibus infectum suum amorem aper ostenderit, non dubium esse arbitror. Eos autem errare puto, qui admodum magnum pretium huic carmini tribuunt, et prorsus ab eo in Wartonii sententiam. „Hoc Idyllium Grammatici Theocriteis adscripserunt in secundo

Cod. Vat.: sed non esse Theocriti, cum metri ratio, tum magis ipsa carminis indoles haud obscure demonstrant. Anacreonti quidem tribuunt: et per me licet, inter odas illas argutulas haud incommode recenseatur, quae sub Anacreontis nomine circumferuntur. Huo forsitan irrepsit, quod eiusdem generis argumentum Bio, cuius cum Theocritiois olim confusa carmina, tractaverit; quin et noster in Adoniazusi. Conf. Schol. ad Euripid. Hippolyt. v. 1420. et ibidem Barnesium. " —

ξδ'. (62.)

Θεῶν ἄνασσα, Κύπρι,
 Ἰμερε, κράτος χθονίων,
 Γάμε, βιότοιο φύλαξ,
 ὑμέας λόγοις λιγαίνω,
 ὑμέας στίχοις κυδαίνω,
 Ἰμερον, Γάμον, Παφίην.
 δέρεο τὴν νεῆνιν, δέρεο, κοῦρε,
 ἔγρεο, μή σε φύγη πέριδικος ἄγρα.
 Στρατόκλεις, φίλος Κυθήρης,
 Στρατόκλεις, ἀνὴρ Μυρίλλας,
 ἶδε τὴν φίλην γυναῖκα·
 κομάει, τέθηλε, λάμπει·
 ῥόδον ἀνθέων ἀνάσσει·
 ῥόδον ἐν κόραις Μύριλλα.
 ἥελιος τὰ σέθεν δέμνια φαίνει·
 κυπάριστος πέφυκεν σὺ ἐνὶ κήπῳ.

Var. lect. v. 6. γάμον Παφίης Steph. Schott. all. ἡμερον pro Ἰμερον ed. Gaulm. — v. 7. τὴν νεῆν Gaulm. — v. 8. μήθα Cod. Vat. — v. 9. Κυθήρης C. Vat. φίλε Κυθήρης Gaulm. — v. 12. τέθηλε Schott. κόμας τέθηλε Gaulm. — v. 13. ῥοῶν ἀνθέων ἀναεῦει affert Gaulm., qui tamen edidit ῥόδον ἀνθος ἀνάσσει.

Sumptum est hoc odarium ex Theodori prodromi dialogo, qui inscribitur:

Ἀμάραντος ἢ Γέροντος ἔρωτες.

Edidit eum cum Rhodantes et Dosiclis amoribus Gaulmin Parisiis 1625, ex vitiosissimo, ut ipse ait in praef., apographo cod. Vaticani. Postea vero, quum hic codex cum aliis Lutetiam delatus esset, descripsit et edidit ex eo singulos Prodrōmi libellos F. I. G. la Porte Du Theil in Notices et Extraits etc. Tom. VIII. p. 78 sqq., et inter eos hunc dialogum, cuius finis est hoc odarium p. 125., quod recte intelligi non potest, nisi quis antecedentia legerit. Stratocles kippus et ruginosus senex ducit formosam puellam et nuptiae splendidae celebrantur. Denique quum iam festinet Stratocles ad thalamum, surgit ex convivis Chaerephon comicus et τούτων μετ' αἰς, inquit, ἐγὼ δέ τι τῆς Ἀνακρέοντος μούσης ὡς ἐγκατασκευαστικῶν μελῶν ὑποταραφθῆσω τῇ ἰορτῇ, καὶ ἅμα ἱλογεῖ Θεῶν etc. Ex his apparet, quam fidem

mereatur Baxterus, qui epithalamium hoc odarium esse negaverit, vel Degenius, qui in ed. cum versione vernacula satis confidenter dixit, factum esse hoc odarium in honorem Stratoclis ducis illius Atheniensis, qui incautius Athenienses contra Philippum duxerit; vel denique Bothius, qui tria carmina ex hoc uno fecit, quorum primum inscripsit: *εἰς θεοὺς ἐρωτικούς*, alterum *εἰς Μύρμιλλαν*, tertium *πρὸς παῖδα περὶ πόρης θεούσης*. Alii Anacreonti adeo hoc odarium tribuere non erubuerunt, cui ne a Prodromo quidem tribui iam dudum vidit Bentleius in ep. ad Mil. p. 89. De prosodia vid. prel. p. 82. et de stropharum compositione Herm. El. Metr. p. 489 sq., quibus adde notam 22. ad Peyronis dissert. in Theodos. adiect. Orioni a Sturzio nuper edito, ubi Isaacum monachum in cod. Taurinensi praeter vulgaria haec docuisse discimus: *δεῖ δὲ ὅντι μὲν τοὺς οἴκους ἐκτίθεσθαι, δεῖ δὲ χρῆσθαι τοῖς κοινουμένοις τοῖς καὶ ἀνακλωμένοις*.

v. 1. *Θεάων*. Baxt. scr. *Θεανῶν*. —

v. 6. *γάμος βιότειο φύλαξ*. Catull. 61.:
Nullaquit sine te domus
liberos dare, nec parens
stirpe iungier: at potest
te volente.

v. 7. *ρεῖν*. Baxt. scr. vitiose *ρεῶν*, quod retinuit Moebius. —

v. 8. *πέρικκος ἀγα*. Athen. IX. p. 388. F. de hac ave agens: *τοῦ δὲ ὀνόματος ἔνιοι συστήλλουσιν τὴν μέσην συλλάβην ὡς Ἀρχίλογος*

πρώσσουσιν ὥστε πέρικκα

quamquam nostro hac excusatione opus non esse apparet. Magis quadrat huc quod Athenaeus paullo post affert p. 389. *τὸ δὲ ζῷον ἐπὶ λαγνείας συμβολικῶς παρέρχεται*. —

v. 9. *φίλος Κυθήρης*. Bentleius l. c. voluit *φίλος Μυρίλλας*, quod si in libris haberetur non esset spernendum. Nunc *φίλος Κυθήρης* Stratoclem propterea dictum esse crediderim, quod seni iam formosissima puella obtigit. —

v. 15. *φαίς*: etc. Post Baxterum fere omnes editt. *φαίς* — *παρῆτοι* seu scripserunt et *παρῆτοι* iam Stephanus dederat. Sed indicativum et Gailmain, et Du Theil exhibent ut veterem lectionem. Sensus autem quem inesse voluit: *eudes in lecto usque ad ortum solis*, vereor ut verbis possit inesse. Neque magis in seqq. Barnesio, Fischero all. assentire possum, qui verba *παρῆτοι* et *παρῆτοι* pre-membris genitalibus acceperunt, quam significationem in voc. *κῆτος* quidem non raram esse constat,

ut ipse Anacreon fragm. ed. (82.) voc. *μανόκηκον* prostibulum significaverit: sed *κνάριστος* radium virilem, ut cum Fischero loquar, significare posse non credibile. Pauwius hoc intelligens, coniecit *κνάριστος*, quod diminutivum esse putat verbi *κνάρος* = *κνύραρος* vid. Hesych. in his voc. Equidem hic cum Baxtero *κνάριστος* *prolem* explico et totius loci sensum esse puto hunc: *sol* (qui omnia foecundat) *tua cubilia cellustrat: stirps tibi nascitur in tuo arvo.* Fateor tamen et in hoc usu verbi *φάτιν* et in tempore *πίπνυεν*, quod *φύεται* esse debebat, me offendere, et propterea ego quoque *πεφύκει* saltim scriptum esse malim. —

Ceterum quantum hoc poema differat a veteribus epithalamiis *οἱ κρηταῖοι φίλοις ἐταῖροις ἰσχυροῖς ἐκονομήσαντο δούλοις*, comparatio docet pulcherrimi id. Theocr. *ἡ'*. et Catulli carmm. 61. 62. 64. De industria qui egerint de his carminibus vid. ap. Kiesling. in argum. ad Theocr. idyll. *ἡ'*. —

ξ'. (60.)

Γουνοῦμαι σ' ἐλαφῆβολε,
 ξανθὴ καὶ Διὸς, ἀγρίων
 δέσποινα Ἀρτεμι θηρῶν.
 ἔκου νῦν ἐπὶ Ληθαίου
 δίνῃσι θρονακάδων
 ἀνδρῶν ἐγκαθόρα πόλιν
 χαίρουσ'. οὐ γὰρ ἀνημέρους
 ποιμαίνεις πολιήτας.

Var. lect. v. 3. δέσποινα Eustath. — v. 4. οἶον Codd. Fl. B. H. M. ηκον Cod. C. ap. Heph. p. 3. — v. 5. θρονακάδων calx Turnebi. —

Affert hos versus Hephaest. p. 69. ut exemplum eorum, quae dicuntur κοινὰ κατὰ σχέσιν et audiunt ei τὸ πρῶτον Ἀνακρέοντος ἄσμα, et versus tertius Eustathio quoque Anacreontis nomine laudatur ad II. φ, 470. et a Schol. ad Eur. Hippol. 58. Vers. 4. autem rursus ab Hephaest. p. 3. De duplici haec distinguendi modo quae dixit Hephaestio, attuli in prol. p. 24., cuius alteram rationem recte adoptavit Herm. El. Metr. p. 667 sq. Habetur enim hic una strophæ duobus systematis constans, quae Car. Lachmannus quidem in chor. tragg. syst. p. 4. versus ἐξ ὁμολων appellat. Equidem semper miratus sum, quod duorum summorum virorum, qui hac de re dissentiunt, neutri placuit, nomen versus ab huiusmodi systematis prorsus excludere, et singulas partes eorum cum vett. Grammatt. cola appellare, quorum totum complexum tamen systematis nomine cur privemus, prorsus nulla est causa. Sed haec κατόπιν ἐορτῆς.

v. 5. θρονακάδων. Turnebi lectionem, quam Faber iam coniectando assequutus fuerat, temere recepit Brunckius seqq. Degen. Moeb. all. repugnante ipsa sententia, ut recte iam monuerat Fischerus. —

v. 6. ἐγκαθόρα. Bothius scr. εὐ καθόρα.

v. 8. ποιμαίνεις. Ita Eros apud Longum II, 5. νῦν δὲ Λάφην ποιμαίνω καὶ Χλόην. Ita etiam in Theognide 689. hoc verbum accipiendum, ubi nescio an non recte Bekkerus πημαίσις ex quibusdam mss. posuit. —

Haec verba, quae pro fragmento ut habeamus neque Hephaestio voluit, neque alia idonea est causa, preces ad Dianam continere statim apparet. Hinc plerique interpretes Ephesum urbem

intelligunt, tum quidem illam Deam implorantem quum a Croeso oppugnaretur; vid. Herodot. I, 26. Aelian. Varr. Hist. III, 26. At Ephesus longius aberat a Lethaeo, qui inter Ephesii agri fluvios apud vett. v. c. Pausan. VII, 55. non memoratur. Straboni si fides, *Κέγχριος* potius expectatur, qui L. XIV. §. 20. de Epheso loquens refert *Διαφθεῖ δὲ ὁ Κέγχριος ποταμός, οὗ φασὶ νύφασθαι τὴν Ἀητὴ μετὰ τὰς ὠδίνας*. Iam Faber Magnesium intellexit, quae ad Maecandram dicitur. Et idem Strabo XIV. §. 39. de hac urbe „*πολὺ δὲ πλησιαιτέρον ὁ Ἀθηναῖος ἐμβάλλων εἰς τὴν Μαίανδρον*“ adde Pausan. X, 32, 4. Sed huic opinioni temporum ratio obstare videtur, si vera sunt, quae de Magnesia excidio subtiliter disputavit Franckius in Callino p. 89 — 117. De Cretensi Lethaeo autem hic cogitari posse non putō. Itaque hoc in incerto relinquere debemus. —

ξς'. (fragm. 27.)

Athen. XII. p. 533. Χαμαιλέον δ' ὁ Ποσειδῶς ἐν τῷ περὶ Ἄνα-
κρέοντος προοίσις τὸ

a) ξανθῇ δ' Εὐρυκύλῃ μέλει
ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων,

τὴν προσηγορίαν ταύτην λαβεῖν τὸν Ἀρτέμωνα διὰ τὸ
τροφεῶς βιοῦντα περιφέρεσθαι ἐπὶ κλίνῃς. Καὶ γὰρ
Ἀνακρέων αὐτὸν ἐκ πενίας εἰς τροφὴν δομῆσαι φησὶν
ἐν τούτοις·

b) 1 πρὶν μὲν ἔχων βερβέριον, καλύμματ' ἔσφη-
καμένα,

καὶ ξυλλίνους ἀστραγάλους ἐν ὧσι καὶ ψιλὸν
περὶ

πλευρῇσι . . . βυδὸς

5 νεόπλυτον εἴλυμα κακῆς ἀσπίδος, ἀρτοπώλειον
κῆτελοπόροισιν ὀμιλέων ὁ πονηρὸς Ἀρτέμων,
κίβδηλον εὐρίσκων βίον,

πολλὰ μὲν ἐν δουρὶ τιθεῖς ἀνύχνα, πολλὰ δ'
ἐν τροχῷ,

πολλὰ δὲ νῶτῳ σκυτίνῃ μάλιστα θαμικχίῃ,
κόμην

παύσαντά τ' ἐκτετιλμένους·

10 νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων, χρύσεια φορέων
καθέρματα,

καὶς ὁ Κύκῃς, καὶ θαλασσίαν ἐλεφαντίνην
φορεῖ

γυναιξὶν αὐτῶς . . .

Var. lect. Fr. a. 1. ξανθῇ δ' ἐν ed. Ath. Ven. et Bas. ξανθῇ
ἐν epit. —

Fr. b. v. 1. βερβέρινα καλύμματα vulgo ap. Athen. βερβέριον
καλύμματ' edd. Ven. et Bas. βερβέριον etiam ms. A. Schweigh.
— v. 3. Lacunae signa vulgo absunt. — v. 4. νεόπλυτον
Ath. mss. omnes et edd. vett. νεόπλυτον praebet tantum epi-
tom. εἴλυμα edd. vett. vid. not. ἀρτοπώλειον edd. Ven. et
Bas. Cas. 3. ἀρτοπώλεισι cett. et epit. ἀρτοπώλειον ms. A. —
v. 5. καὶ ἐτελοπόροισι vulgo; καὶ ἐτελοπόροισιν edd. Ven.
et Bas. articulum ante Ἀρτέμων repetit Cod. A. — v. 8.
πολλὰ δ' ἐν νῶτῳ σκυτίνῃ ms. A. et edd. Ven. et Bas., sed
σκυτίνῃ ed. Cas. — v. 10. σατίνται edd. Ven. et Bas. σατι-

πίον ms. A. *φαρέων* ms. A. et edd. Ven. et Bas. καὶ θέματα edd. Ven. et Bas. Epitomator denique totum hunc locum sic exhibet: *ὅτι ὁ παρὰ τῇ παροιμίᾳ περιφόρητος Ἀρτέμων οὕτως ἐκλήθη διὰ τὸ τροφερῶς βιοῦν*. (sic enim legendum pro *βίων*) καὶ τοὶ πρῶτον, ὡς *Ἀνακρέων* φησὶ, *πένης ἦν. φίλον μὲν ἔχων περὶ πλευρήσι βοῶς νεόπλυτον ἔλκυμα κακῆς ἀσπίδος. ἀροπαλῆσι καὶ ἐθελόπορνοισιν ὁμιλεῖν. κίβδηλον εὐρίσκων βίον. πολλὰ μὲν ἐν θοῇ τιθεὶς αὐχένα. πολλὰ δ' ἐν τροχῷ, πολλὰκι δὲ κόμην πάγωνά τ' ἐκτετιμμένος. μέμνηται δ' αὐτοῦ χαμυιλῶν ὁ Ποντικός. ξανθῇ Εὐροπύλῃ μέλει ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων*. — Exhibent haec fragm. etiam Steph. p. 150. et Ursin. p. 138 sq. ubique fere vett. edd. Athenaei sequuti. —

Hermannus in *El. Metr.* p. 429 sq. haec fragmenta suis numeris tam egregie restituit, ut ceterorum criticorum commenta omnia recensere prorsus inutile videatur, ut quae neque sensum admodum adiuvent, et metra pessumdent. Idem recte monet duo diversorum carminum hic fragmenta exhiberi, quae cohaerere inter se neque Athenaeus dicat neque poëtae verba patiantur, neque metrum, quod etsi in utroque choriambicum sit, tamen in priore basin habeat, quae in altero, quamvis longo, nusquam conspiciatur. Constat autem alterum fragm. quattuor strophis hac lege factis, ut duobus tetrametris choriambicis unus dimeter iambicus subiiciatur. Quare trium syllabarum defectum in tertio versu recte indicavit Hermannus. Plura Anacreontem in Artemonem, aemulum suum, composuisse apparet ex Plutarchi loco infra citand.: *Τούτο μὲν οὖν Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός ἐλέγχε τοῖς Ἀνακρέοντος ποιήμασιν, ἐν οἷς ὁ περιφόρητος Ἀρτέμων ὀνομάζεται*. Eurypylen amatam fuisse Anacreonti testantur Dioscorides ep. XXIV. Anth. Pal. VII, 31. et Antipater Sid. ep. LXXIII. Anth. Pal. VII, 27. De Artemone autem eiusque cognomine *περιφόρητος* vid. doctam Schweighaeus. disputationem ad Athen. l. c. Nam plures Artemones fuerunt, quorum aliis alia de causa ambiguum hoc adiectivum tributum est. Afferam tantum loca in hanc rem conferenda: Aristoph. *Acharn.* 850. ibique Schol. Plutarch. *Pericl.* c. 27. Vol. I. p. 414. ed. Hutt. Diodor. Sic. XII, 28. Eustath. p. 304, 49. Hesych. s. v. *περιπόνητος*. Suid. s. v. *ὄζων*. Plin. H. N. LXXXIV, 19. Serv. ad Virg. *Aen.* IX, 505. Fabric. Bibl. T. I. p. 575, II, 31. — Ad illustrandum h. fragm. scr. Samuel. Petit. in *Miscell.* VII, 7. disputationem, quam Fischerus totam suae editioni adiecit, Schweighaeus. vero minoris quam par erat aestimavit. Egit autem Petitus maxime hoc, ut Artemonem non servum fuisse probaret, et hoc quidem, opinor, non infeliciter, quamquam veris falsa admiscuit. Ac primo hoc tenendum, nusquam apud script. citt. servum appellari Artemonem, et quod Athen. eum *ἐκ πένις εἰς τροφήν ὀρμῆσαι* dicit,

parum accurate de servitio dictum esset. Deinde qui convenit servo ὀμλεῖν ἀποπώλισιν κῆτελοπόνοισιν, qui suo arbitrio utuntur? Denique quae v. 7. dicit poeta, etsi possint de notissima illa servorum poena accipi, vid. Pott. Archaeol. T. I. p. 132 sq. ed. Rambach., tamen eodem iure cum Petito de petauristarii sive potius κυβιστηῆρος artibus apte dicantur, quas inde ab antiquissima aetate apud Graecos in usu fuisse vel ex Homero constat: cf. Ruhnk. ad Tim. p. 140 sq. et Burm. ad Petron. c. 53. Huiusmodi praestigiis autem qui victum sibi quaerit, eius vita multo rectius etiam κίβδηλος dicitur, quam servi conditio, quemadmodum Achill. Tat. III, 20. fictas huiusmodi caedes σφαγὰς κίβδηλους dixit, ubi vid. Lac. et quem hic cit. maxime Ruhnk. ad Tim. p. 158 sq. Neque in iis haerendum quae v. 8. 9. dicuntur, a Petito male de amantium verberibus accepta, qui tamen neque tam graviter puniunt, neque tam contumeliose; quid autem paupertas non docet?

v. 1. βερεβέριον. Dalecamp. voluit βερεβένια: vid. Hesych. s. v. βερεβένια: Casaub. βερεβένιον κατάλυμα: Petit. βαρβαρικά τ' αὐλῆματα: Schweigh. denique coni. κερβερίον, quod expl. *triste, vile et miserum amiculum*, et hoc posuit etiam Hermannus. Sed vellem ut hoc voc. pluribus exemplis adstruxissent viri doctiss.: nam unica Hesychii glossa κερβερίον ἀσθενεῖς hic vix locum habet, quum aperte vestimentum quoddam vilissimum ut κερβατίνα, vel aliud instrumentum pauperiorum requiratur. Magis etiam aliena quae de forma κερβερίον ap. Schol. ad Hom. Od. 2, 14. et all. vett. Grammatt. vid. interpret. ad Hesych., pro Κιμνέριον posita, cf. Aristoph. Rann. 187., traduntur. Nam tum etiam βελβένιον vel βερβένιον coniici posset: vid. Hesych. s. v. βελβένια et interpret. In tanta dubitatione satius duxi veterem scripturam servare, in qua peregrinam vocem licet agnoscere, ut ipsum βερεβερίον apud Athen. III. p. 93. B., quod fortasse etiam aliud quid quam unionem significavit. Nam quod Casaub., quem vid. ad h. l., dixit: *nisi cui placeat βερεβέριονα καλύματα appellari pauperum gurgustiola angusta et conchae similia*, hoc parum verisimile est. Vestes autem in media corporis parte arcte adstringere ipsum quoque paupertatis est signum, unde Πενία ap. Aristoph. Plut. 561. κατ' ἐμὸν δ' ἱκενοί, καὶ σφηκώδεις καὶ τοῖς ἐχθροῖς ἀμαροί. Vesperum enim speciem talia habitus reddat.

v. 2. καὶ ἐυέλινους ἀστραγάλους ἐν ὥσιν. Dal. Cas. et Barnes. corripiebant ἐν κοῖνι: Petit. coni. ἐνώσει, quod tales proprie intelligendos esse putabat, quos Artemo attulisset, quo amatores experirentur, quis ipso pathico frueretur! Hermannus recte retinuit librorum lectionem, quam Fisch. etiam probabat,

inaures ligneas formam talorum referentes intelligens. His enim opponuntur v. 10. χρυσία καθέματα. —

Ibid. et v. 3. 4. καὶ φίλον — ἀσπίδος. Haec mea sententia de cingulo dicuntur, quod quum novum sibi parare propter paupertatem non posset, tam vetustum gerebat, ut ex cariosi olympi involucro factum esse videretur, quod lavando sibi purgasset. De his involucris, quae σάγματα postea dicebantur, cf. Schneid. ad Xenoph. Anab. I, 2, 16. Ad κλενοῦσι positum fortasse erat adiectivum ἀνχημφαῖς, vel tale quid. Trisyllabum esse νεόκλυτον vix est quod moneam; vid. ad od. νᾶ, 1. praebent hanc formam etiam edd. Cas. Dal. Barnes. all. νεόκλυτον retinuit Schweigh., qui idem „εἴλυμα praeter rem mutatum in εἴλημα ab editt. vid. Od. ξ, 197.“ —

v. 4. 5. ἀρτοπώλῃσιν κῆθρολοποροῖσιν. Prius repos. Schweigh., posterius Barnes., utrumque rec. Hermannus. Articulum ante v. Ἀρτέμων male recep. Schweigh. —

v. 6. εὐφροσων. Barnes. scr. εὐφροσεν prob. Pauwio.

v. 7. πῶτφ σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθεῖς. Mireris Barnesium dor. formam σκυτίνῃ probantem, quam Casaub. tacite reposuit. Nescio an. πῶτφ σκυτίνῃ, quod plurimam librorr. vet. auctoritatem habere videtur, ita defendi possit, ut in contemptum dictum accipiatur. Ad postremas vocc. vid. Hesych. —

v. 9. πῶγωνά τ' ἐκτετιλμένος. Haec Petitus eo refert, quod pathicus, Fischerus quod parasitus Artemo fuerit.

v. 10. νῦν δ' ἐπιβαίνει σατινέων. Sopingius ad Hesych. s. v. σατῖναι (falso accentu) voluit σάτινα τε χρυσία inusitatam formam fingens, de qua tamen persuasit Barnesio ad Eur. Helen. 1327., ubi habetur σατῖναν. Legebatur enim olim ita in Hom. Hymn. ad Ven. 13. usque ad Ernestium. Pro καθέματα, quod Schneid. in Lex. immerito in dubium vocavit, Casaubonus voluit metro repugnans καθέματα citt. Hesych. s. h. v. et Hieronym. in cap. XVI. Ezechiel, haec addens: „alioqui καθέματα fuerint, quae aliis ξήματα nominantur, Od. σ, 296. Recte vero Schweigh.: „non est, cur dubitemus,“ inquit, „καθέματα ab Anacreonte eadem notione dici ac ξήματα ap. Hom. l. c. et II. ξ, 182. ubi ἐνώτια interpretantur scholiastae.“ —

v. 11. παῖς ὁ Κύνῃς. „Fuere, auctore Casaubono ad. h. l., qui (Dalec.) reponi iuberent ἀκύνῃς, male, etiam Pavo iudice, cui in mentem venerat; rescribere κάκῃς. Casaubonus ipse putabat, nomen Κύνῃ fuisse nomen servile feminae. At praestat legere παῖς τύχῃς, filius fortunae, quae erat coniectura Toupīi opuscc. critt. T. II. p. 148. Lips.“ Fisch. Attulit Tou-

pius Sophocl. Oed. Tyr. 1080. (ubi Hermannus eius citata correxit), Plutarch. de fort. Rom. p. 318. D., Horat. Sat. II, 6, 49., et respexisse ad Anacreontem putabat Horatium in Mena. epp. I, 7, 55 sqq. Equidem Schweighausero speciosam, sed minime certam emendationem illam iudicanti accedo. Ceterum de *σνιαδίσκῳ* et de omni umbraculorum genere doctissime exposuit Valck. ad Theocrit. Adonias. v. 39., permutans tamen cum schol. Theocriti *θολίαν* cum *σνιαδίσκῳ* vel *σνιαδείῳ*, quorum illud semper ipsa femina capite suo gestabat, hoc commune cuiusvis umbraculi nomen est, quod aut ipsa femina capite, aut comitans servus manibus tenebat. Valckenarii citt. add. Casaub. ad Sueton. Aug. 82. —

v. 22. *γυναιξίν αὐτῶς*. Iacobs. in animadv. I, 2, p. 390. coni. *γυνή ξέν' αὐτῶς*; qua emendatione nihil probabilius videtur Schweigh. Hunc usum voc. *αὐτῶς*, quod Casaub. sine offensione vertit *instar*, singularem esse nemo negabit, et disputavit de eo, hoc ipso loco allato, Buttmannus in Lexil. p. 39. Homericum locum comparans Il. δ, 17. *εἰ δ' αὐτῶς τόδε πᾶσι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο*, ubi Wolfius nunc dedit *αὐ' πῶς* probante Passovio in Lex. Equidem tantum hoc video, locum illum, in quo *πᾶσι* certe non pendet ab *αὐτῶς*, ad defendendum hunc usum Anacreontis nihil conferre. Ceterum *αὐτῶς* non *αὐτῶς* est firma lectio ap. Athenaeum.

ξξ'. (fragm. 36.)

Athen. XIII. p. 599.:

Ἐν τούτοις ὁ Ἑρμῆσιανᾶξ (cuius carmen, in quo clarorum
poëtarum amores celebravit, praecessit ap. Athen.) σφάλλεται,
συγχρονεῖν οἰόμενος Σαπφῶ καὶ Ἀνακρέοντα, τὸν μὲν κατὰ Κῦρον
καὶ Πολυκράτην γενόμενον, τὴν δὲ κατ' Ἀλκμάτην, τὸν Κροίσου
πατέρα. Χαμαιλέον δὲ ἐν τῷ περὶ Σαπφούς καὶ λέγειν τινὰς φη-
σιν εἰς αὐτὴν πεποιῆσθαι ὑπὸ Ἀνακρέοντος τάδε:

Σφαίρῃ δευτέρῃ με πορφυρέῃ
βάλλων χρυσοκόμης Ἔρως
* νυνὶ ποικίλος λαμβάνω,
4 συμπαλίνει προκαλεῖται.
ἢ δ', ἐστὶν γὰρ ἀπ' εὐκλείτου
Δέσβου, τὴν μὲν ἐμὴν κόμην,
(λευκὴ γὰρ, καταμιμνέσθαι,
8 πρὸς δ' ἄλλην τινὰ χάσκει.

Καὶ τὴν Σαπφῶ δὲ πρὸς αὐτὸν ταῦτά φησιν εἰπεῖν.

κῆνον, ὃ χρυσοδόρυνε Μοῦσ', ἐνίσπεες
ὕμνον, ἐκ τῆς καλλιγύναικος ἐσλᾶς
Τῆτος χάρις ὃν αἶδε τερπνῶς
πρεσβὺς ἀγανός.

Ὅτι δὲ οὐκ ἐστὶ Σαπφούς τοῦτο τὸ ᾄσμα παντὶ που δῆλον.

Var. lect. v. 1. 2. σφῆρ' αἶρω με πορφύρ' ἐνβάλλων edd.
Ven. et Bas. unde et Steph. Sed σφαίρῃ δευτέρῃ iam Ursinus
et Casaub. rec. Schweigh. (de frequentissima permutatione
litterarum αι et ε vid. Welck. ad Alaman. fragm. p. 47.)
ex mss. πορφυρέῃ βάλλων conji. Pauw. rec. Schweigh. —
v. 3. νηὶ ms. A. — v. 5. ἐστὶ vulgo; εὐκλείτου edd. vet.
et inde Steph. Ursin., quorum ille p. 152., hic p. 185. hoc
od. repetiit. —

Barnesius. et Pauwius, ille addendo, hic resecando, ita sae-
vierunt in hoc poëma, ut horum commenta omnia recoquere
inutile videatur. —

v. 1. σφαίρῃ — βάλλων. Malis se invicem petere aman-
tium fuisse notissimum est. Ita autem Anacreon singulari mo-
do ad ipsum Amorem transtulit significaturus: *Amor* i. e. animus
meus me ad amandum vocat. Iacobs. in animadv. ad Athen.

p. 323. coni. σφαίρη δ' αὐτὴ με πορφυρέη, quod δεῦτε vix verum esset. —

v. 3. νυνὶ ποικίλος λαμβάνω. Hunc versum corruptum esse et metrum et attica forma νυνὶ ostendit, in qua nomen proprium latere suspicor. Editores nihil attulerunt, unde auxilium petas, et Schweigh. immerito tentavit innocens adi. ποικίλος, pro quo aut ποικίλα aut ποικίλως mavult. At illud adiectivum apprime Amori convenit; cf. Iac. l. c., quem quod ibi coniecit: νῆπι' ὁ ποικίλος βαμβαλῶν, ne ipsum quidem amplius probare arbitror. Transponenda esse priora vocabula et λαμβάνων scribendum facile succurrit, sed quae restant expedienda in v. νυνὶ sagacioribus relinquo. —

v. 5. ἐνκτίου. Ita iam Pauw. et Barnes. seqq. Schweigh. Fisch. coll. Hom. II. β, 592. et ε, 129. Vox ἐνκτικός certe nullo modo poterat communis generis esse. —

v. 8. πρὸς δ' ἄλλην τινὰ χάσει. Metarius hoc eo referebat quod Sappho τερπὰς fuisset, quo nomine nunc Welckeri opera liberata est. Pauwius ἄλλον scribere voluit, quod probat Fischerus. Si genuinum est ἄλλην, pertinet hoc ad κόμην: aliam comam i. e. iuvenilem, ξανθὴν inhiat.

Ceterum de temporum rationibus, quibus efficitur, Sappho Anacreontem nullo modo senem appellare potuisse, vid. Blomfieldium in addend. ad Sapphus fragmentum, in Gaisfordtii poëtt. minorr. Vol. III. p. 298 sq. ed. Lips. quem in scribendo hoc fragm. sequutus sum.

ξή. (fragm. 29.)

Ὄναξ ὦ δαμάλης Ἔρωσ,
 ᾧ Νύμφαι κυανώπιδες
 πορφυρέη τ' Ἀφροδίτῃ
 συμπαίζουσιν· ἐπιστρέφεται δ'
 5 ὑψηλῶν ὀρέων κορυφάς·
 γυννοῦμαι σε· σὺ δ' εὐμενῆς
 ἔλθ' ἡμῖν· κεχαρισμένης δ'
 εὐχολῆς ἐπακούειν.
 Κλευβούλω δ' ἀγαθὸς γένου
 10 σύμβουλος· τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ'
 ᾧδ' εὖ νῦν σε δέχεσθαι.

Vur. lect. v. 1. ὦ Ὄναξ, ᾧ Dio. Steph. ὦ Ἄναξ ᾧ Ursin. —
 v. 2. καὶ Νύμφαι Dio. Steph. Ursin. — v. 3. τὰ Ἀφρ. Steph.
 Ursin. — v. 4. συμπαίζουσ' ἐπιστρέφεται vulgo ap. Dion.
 sed συμπαίζουσαι ἐπιστρέφεται eius ed. Venet. ἐπιστρέφεται
 δὲ Ursin. Steph. — v. 10. δὲ ἔρωτα Ursin. — v. 11. ᾧδ'
 οὗ νῦν Steph. et vulgo ap. Dion. sed ᾧδ' εὖ unus cod.
 reg. —

Servavit egregiam hanc precationem Dio Chrysost. in orat. II.
 de regno T. II. p. 94. Reisk. Recepp. inde Steph. p. 150. Ursin.
 p. 194. Ad v. 3. respexisse dicitur Aelian. H. AA. ubi de colum-
 bis Erycinis narrans, quae Anagogiorum festo omnes aufugiant
 cum Venere in Libyam — cf. eund. Varr. Hist. I, 15. — post
 nonum diem unam pulcerrimam redire dicit ceteris non similem,
 sed ὡςπεροῦν τὴν Ἀφροδίτην ὁ Τήϊος ἡμῖν Ἀνακρέων ᾄδει, πορ-
 φυρέην που λέγων, καὶ χρυσῶ δὲ εἰκασμένη φανεῖν ἄν etc. Hinc
 Barnes. et Pauw. inter tertium et quartum versum hunc intruse-
 runt χρυσῶ δὲ εἰκασμένη.

v. 1. ὦ Ὄναξ ὦ δαμάλης Ἔρωσ. Casaub. coni. ὦ Ὄναξ ὦ
 δαμάλης ἐρῶν Iuppiter, qui vaccam amasti. Veterem lectionem
 ᾧ δ. E. καὶ Νύμφαι hanc habet difficultatem, ut nesciamus, quem
 Deorum hic allocutus sit Anacreon. Praeterea etiam magnificum
 illud δαμάλης aptius Amori tribuitur, si ad ipsum preces mittit
 poëta. Rarum illud vocabulum expl. Hesych. δαμᾶλ τὸν Ἔρωτα·
 ἦτοι τὸν δαμάζοντα ἢ ἀμέρωτον. Ceterum ᾧ pro καὶ in seq. v.
 coniecit primus Casaub. —

v. 4. ἐπιστρέφεται δ'. Ita primus coni. Longepierre seqq.
 Reisk. Barnes. all. Permutari hās syllabas *σται* et *σαι* docuit
 praeter alios etiam Iacobs. ad Anth. Pal. p. 167. 609. 745. —

v. 5. ὑψηλῶν. Batnae. exc. δ' ὑψηλῶν πορυφᾶς ὀρέων.

v. 7. πεξαρισμένης δ'. Adiecit particulam, quod πεξαρισμένης respondet superiori εὐμενής: alioquin aut particula omit-
tenda, quae fortasse ex v. 4, ubi deest in libris, huc irrepsit,
aut in seq. vers. ἐκακοῦσαν scribendum esset, ubi ἐκάκουν Bar-
nes. ἐκάκουν Pauw. dederunt. —

v. 9. Κλεβροῦλον. De hoc Anacreontis celeberrimo ama-
sio cf. fragm. 184. (184.) et Maximum Tyr. in locc. vett. infra
post fragmenta affertendis. —

v. 11. 12. τὸν ἐμὸν δ' ἔρωτ' αἶδ. Si vera haec lectio
librorum, casu hic Ionismum illum servatum videas, qui per
omnia Cod. Pal. Anacreontica servatus, vid. prol. p. 7., periit
ap. Athenaeum in od. ξα', 7. et ap. Stobaeum in od. ξ', 3. Barne-
sius autem, ut all. plurimi, rec. Dan. Heinsii coniecturam: οἷδ'
εὐ πῶν etc. Videntur autem in fine quaedam deesse, quum infi-
nitivus δέχεσθαι prorsus nihil habeat, quo referatur. Nam quo
minus ad σύμβουλος eum referas, impedit pars δέ, quam eicere
metrum vetat. Quod si εὐ δέχεσθαι dixisset, imperantis hoc es-
set, non precantis.

Reliqua Stephani nota ad

od. η', 3.

Caeterum vel ex his aestimare possumus, quam multa ex nostro poeta mutuatus sit Horatius: quae paterent omnibus, si, quemadmodum huius, ita et illius, opera extarent. quanquam satis netum est, plura hunc ex Alcaeo, quam ex ullo alio transcripisse. quod nec ipse dissimulat. Videamus ergo et carminum huius aliquot particulas, quas suis odis Horatius assuit. Alcaeus (Athen. p. 430. A.) *Τεῖ μὲν ὁ Ζεὺς, ἐν δ' ὠρεσσὶ μέγας Χείμων, πεπάγασιν δ' ὑδάτων ῥααί. Κάββαλλε τὸν χειμῶν' ἐπὶ μὲν τιθεῖς Πῆρ, ἐν δὲ κινὰς οἶνον ἀφειδέως.* Horatius (od. I, 9, 1 sq.) Vides, ut alta stet nive candidum Soracte, nec iam sustineant onus Sylvae laborantes, geluque Flumina constiterint acuto. Dissolve frigus, ligna super foco Large reponens, atque benignius Deprome quadrimum Sabina, O Thaliarche, merum diota. Vides ut hic Horatius non imitetur Alcaeam, sed ita eum interpretetur, ut verbum verbo reddat. Alcaeus, (Athen. p. 430. C.) *Νῦν γὰρ μεθύσκαι, καὶ τινα πρὸς βίαν πίνειν.* Horatius (od. I, 37, 1 sq.) Nunc est bibendum, nunc pede libero Pulsanda tellus. Alcaeus (Athen. p. 430. C.) *Μηδὲν ἄλλο φυνύσης πρότερον δένδρον ἀμύλω.* Horatius (od. I, 18, 1 sq.) Nullam, Vare, sacra vite prius severis arborem Circa mite solum Tiburis, et moenia Catili. Alcaeus (Athen. p. 430. B.) *Τέγγε πνέμονας οἶνον· τὸ γὰρ ἄστρον περιτέλλεται· Ἄ δ' ὦρα χαλεπὰ· πάντα δὲ διψᾷ ὑπὸ καύματος.* Horatius ad pocula Maecenatis invitans, (od. III, 29, 18.) — iam Procyon furit, et stella vesani leonis, Sole dies referente siccos. Sed haec certe sunt pauca ex multis, quae afferre possemus, si ex pleno fonte haurire liceret. Nam si haec omnia ἀποσπασμάτια inter Horatii odas latere deprehendimus: quid si corpus integrum huius Graeci poetae extaret? Certe quod ad odam illam I, 9. attinet: Vides, ut alta stet nive candidum Soracte; non puto, principium tantum eius sumtum ex Alcaeo, sed totam eius esse odam. nam et quae proxime hanc sequitur, I, 10., eius esse constat, nimirum illam: Mercuri, facunde nepos Atlantis etc. Sunt aliae odae, in quibus Alcaeam non quidem per omnia sequutus videtur, sed disperse aliqua eius dicta collocasse. quarum etiam illa est ad testam (III, 21.) O nata mecum, consule Manlio. in hac enim, cum in aliis aliquot versibus videtur expressisse quaedam Alcaeum, tum in ultimis his, (v. 23 s.,) Te vivae producent lucernae, Dum rediens fuget astra Phoebus, videri possit alluisse ad haec illius verba, (Athen. p. 430. C.) *Πίνωμεν, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν; δάκτυλος ἀμέρα.* Quid autem sibi velit in hoc versu δάκτυ-

λος ἀμέρα, quae verba nonnulli mendosa existimant, apparet ex quodam incerti auctoris epigrammate (Anth. Jacobs. p. 145. A. Pal. XII., N. 150. ubi vide Jacobs. et integro disticho auctum epigramma in fine.) cuius initium est: Πιν' Ἀσκληπιάδῃ· τί τὰ δάκρυα· ταῦτα; τί πάσχεις; sic autem clauditur: Πίνωμεν Βάχον ζωὸν πόμα· δάκτυλος αἰώς· Ἡ πάλι κομιστὴν λύχνον ἰδεῖν μένομεν; Videtur autem autor verbis Alcaei voluisse suum epigramma claudere, non legens, τί τὸν λύχνον σβέννυμεν, sed τί τὸν λύχνον ἀμμένομεν, pro ἀναμένομεν: quam lectionem habes etiam alicubi apud Athenaeum. Si tamen Horatius alludit ad hunc Alcaei versum, σβέννυμεν legit. Et de hoc quidem loco hactenus. Videtur autem et in illa ode (I, 14.) cuius initium est, O navis referent in mare te novi Fluctus, imitatus Alcaeam, ex quo extant nonnulla eodem modo ἀλληγορούμενα. Plena autem fuisse huiusmodi allegoriis eius carmina, testantur veteres scriptores. Quum enim ille aperte invehi in tyrannos non auderet, obscure loquebatur. Ex Pindaro quoque nonnulla mutuatus est Horatius, ut hoc odes initium I, 12. Quem virum, aut heroa, lyra, vel acri Tibia, sumis celebrare, Clio? Sic enim Pindarus, Olymp. 2, 1. Ἀναξίφορμιγγες ὕμνοι, τίνα θεόν; τίς ἦρωα, τίνα δ' ἄνδρα κελεύθουσα; Denique Horatius multa ex iis, quos nominavimus, poetis, aliisque, aperte transfert: quae autem aliunde ita mutuatur, ut sua tamen velit videri, ea ita in varias formas commutat, ut vix ab eo, cuius sunt, si adsit, agnosci possint. Et hoc est honeste furari. Nam non esse turpe ex antiquo scriptore furari, docuerunt nos suo exemplo ipsi Graeci, quorum furta memoriae prodita sunt quam plurima. Ipse enim Homerus ex Orpheo et Musaeo multa furatus est: ex Homero vicissim posterius fere omnes multo plura. Quid poetae tragici? Euripides multa, non Homero tantum, sed et aliis, compilavit, qui Homeri aetatem secuti sunt: Sophocles rursus haud pauca Euripidi. Sed nec ipsi comici alii ab aliorum scriptis manus abstinerunt. Ita igitur furari turpe non est, sed furti convinci, hoc vero longe est turpissimum. Nam et apud Lacedaemonios, qui caute furari potuerat, impunitus abibat: qui in furto deprehensus erat, loris caedebatur. Nec iniuria, meo quidem iudicio. nam Quam quisque novit artem, in hac se exerceat. At qui in furto deprehenditur, imperitus est artis, quam profitetur. (!!)

Excursus ad Od. ις', 40.

Duplicis generis sunt ea loca, in quibus imperfectum pro praesenti positum esse dicitur, alterum conditionalium sententiarum, alterum, in quibus categorice, ut logici loquuntur, sententia profertur. In posteriore genere, quod indicativi vim vere retinet, illud igitur probandum, tale imperfectum semper ad ante dictum factumve, vel simpliciter ad praeteritum tempus referri. Videamus primo loca a Schaefero citata, Theocr. ε', 79., ἡ στω-
 μύλος ἦσθα Κομάτα, *perfecto vana loquebaris*. Bion ιε', 4. κῆν
 μοι σπρίσδεν, Μύρσων, φίλον ἀλλὰ τί μέλω; *quin volebam*
 (iam antequam me moneres) *canere, sed quid canam?* Deinde
 huc pertinet Soph. Oed. Col. 150. ἀλαῶν ὀρμύτων ἄρα καὶ ἦσθα
 φουτάμιος, ubi Reisigius nimis benigne iudicat de scholiasta;
 ἦσθα per ἐστὶ explicante. Refertur illud ἦσθα ad id tempus;
 quo nascebatur Oedipus, ita, ut fere idem sit, quod ἔπος. Haud
 raro etiam scriptor addito imperfecto se ipse explicat: v. c. Plato
 de legg. p. 668. D. μιμήσεως γὰρ ἦν, ὡς ἔφαμεν, ὀρεόθτης;
 ubi Astius, recte quidem locum explicans, addit tamen: quam-
 quam ἦν saepenumero est i. q. simplex ἐστὶ. Saepius autem tale
 quid supplendum relinquitur ut Plato ibid. p. 622. D. καὶ δὴ καὶ
 τὸ νικᾶν, ὡς ἔοικεν αὐτὴν αὐτὴν πόλιν οὐκ ἦν (ut vidimus) τῶν
 ἀρίστων, ἀλλὰ τῶν ἀναγκαίων. Optime hoc intellexit Stallbaum;
 quem vid. ad similem locum Philebi p. 23. E. τοῦτοι πῆ ποτε ἦν.
 Sed talia vel ex uno Platone innumera possent proferri. Hein-
 dorfius quidem de hac re paullo accuratius exposuit ad Phaedo-
 nem §. 85., quam ad Theaet. §. 33. seque ipse correxit ad Cra-
 tyl. §. 10. Usitatissimum est in hoc genere particulam ἄρα ad-
 dere, ut fere omnibus in locis factum, quae Heindorfius ad Phaed.
 attulit, quibus adde, quae Schaefer. collegit ad Oed. Col. 1697. et
 ad schol. Apoll. Rhod. p. 162., quibus addi possent alia multa v.
 c. Herod. IV, 64., Eur. Orest. 1667. etc. In his omnibus parti-
 cula illa significat fere: ut *putabam*, ut *opinio erat*, ut *simula-
 bat*, ut *nunc demum intelligo*. Interdum hoc imperfectum c.
 part. ἄρα in initio totius orationis ponitur, ut Hesiod. opp. 11.
 οὐκ ἄρα μούνον ἔην ἐριδων γένος, ubi vid. Gaisfordt. Aelianus ve-
 ro in Varr. Hist. plura capita his formulis incipit: ἦν ἄρα, ἦσαν
 ἄρα, quod Hermannus ad Vig. p. 746. fere idem esse ait, quod
 εἴη ἄν. Verum modesta dubitatio, quae huic formulae inest,
 illi ἦν ἄρα; ubicunque occurrit, non convenire videtur. Immo
 non solum ipsa particula ἄρα sed etiam huiusmodi loca, ut in eo-
 dem Aeliano IX, 41. μέγα τι ἄρα χεῖμα ἦν, me movent, ut scri-
 ptorem hanc formulam nonnisi de praeterito tempore accipere
 potuisse putem, et tale quid in mente habuisse, ut *comperi*, ut
dicunt, deinde vero praesenti tempore pergere, ut rem narran-

tem, quae adhuc fieri soleat, aut more historiarum praesenti pro praeterito tempore posito. Haud raro enim tale quid in initio supplendum relinquunt scriptores, ut Theocr. Id. 18., Hesiod. scut. etc. Denique pertinet ad hunc locum etiam imperfectum in nuntiis vel epistolis usitatum, ut Aristoph. Acharn. 1073. cf. Heindorf. ad Horat. Sat. II, 6, 35.

Ceterum Latinos quoque hunc usum adoptasse constat. Horat. od. I, 87, 4: nunc — ornare pulvinar — tempus erat, ubi erat ad illud tempus referendum, quod significavit poeta sequentibus antehac nefas; sensus enim est: antehac fas erat ornatum pulvinaris in tempus, quod nunc est, differre; add. Hor. epp. I, 17, 45.

Alterum genus est conditionalium sententiarum earum quidem, in quibus conditio aut non impleri, aut non impleta esse indicatur, quod constat Graecos indicativo aut imperfecti aut aoristi exprimere: *εἰ εἴχον τι, ἐδίδουν ἄν*. Potest autem duplici modo proferri huiusmodi hypothetica sententia, aut ita, ut apodosis hypotheticam formam rursus contineat, aut ut eam non contineat, et categorice, ut logici loquuntur, rem exprimat. Sic nos his: wenn du bessere Waffen gehabt hättest, subiungere possumus, so hättest du gesiegt, aut paullo gravius, so siegest du. Sic Virg. Aen. XI, 111., *nec veni, nisi fata locum sedemque dedissent*, et alia, quae attulit Schwebel. ad L. Bos. p. 756. Iam quum Graeci particulae *ἄν* hanc propriam vim conditionem in apodosi exprimendi tribuerint, apparet hanc particulam omittere nihil aliud esse, quam latine vel vernacule indicativum ponere. Nam si ista vertuntur, *εἰ ἀμελὴς ἔσχες ὄπλα, ἐνίκας*, id proprie non significat, so hättest du gesiegt, quod esset *ἐνίκησας ἄν*, sed: so siegest du. Quum vero in plerisque locis paene nihil intersit, quomodo veritas, quum indicativus tantum paullo gravius rem exprimat, interpretes simpliciter unum pro altero poni posse putarunt. Interest vero nonnihil in iis locis, in quibus temporis significatio obstat, v. c. in illo Eur. Bacch. 1305. Herm., cuius notam vide,

τὸν γέροντα δὲ
οὐδεὶς ὑβρίζειν ἤθελ', εἰσορῶν τὸ σὸν
κάρα. δίκην γὰρ ἀέλιον ἐλάμβανεν.

si *ἄν* supplere velles, perversa sententia prodiret, ex *würde* verediente Strafe empfangen, at requiritur ex *hätte* — empfangen, quod est *ἐλάβην ἄν*; pro eo dixit poeta gravius: ex *empfang* etc. Idem valet de plerisque ceteris locis, quae ob eandem ultimam vocalem posuit Elmsleius ad Med. 416., respondentia Hermannō in praef. ad Electram p. XIV sq., idem de plerisque iis quae attulerunt Matthiae Gr. Gr. p. 715. not. et Schaeff. Melet. Crit. p. 55 sq. Thierschius autem in Gr. Gr. p. 521: prorsus fallitur, quod

Soph. Ai. 185. ad ἔβας part. ἄν deesse putat, quod meram indicativi vim ibi habet. Ceterum non nescio, aoristum in huiusmodi sententiis interdum pro imperfecto poni, at contrarium vix invenias.

Ex his apparet, ubi particula illa recte dicatur omissa, ubi non recte; non recte, ubi poni aut non potuit, aut certe non debuit. Neque aliter, nisi fallor, hanc rem diiudicat doctiss. Poppo, ut ex iis, quae in observatt. Thuc. p. 142. de huiusmodi locis disputat, conici potest (in utrisque illis exemplis, quae affert ex Thuc. I, 37. et 38. ἐβῆν vertendum est *licebat*). Sed quod hunc Aeschyli locum Agam. 866 sqq.:

καὶ τραυμάτων μὲν εἰ τόσων ἐτύγγανεν
ἀνὴρ ὁδ', ὥς πρὸς οἶκον, ὠχετεύετο
φάτις, τέτρωται δινύου πλέω λέγειν.

maiores offensionem habere ait vir praestantissimus, id equidem non intelligo. Quis enim id quod nos sine venustatis dispendio dicere possumus: und wenn der Mann so viel Wunden erhielt, wie der Ruf in seine Heimath brachte, so ist er, so zu sagen, mehr durchlöchert, als ein Fische, quis igitur hoc graecum poetam eodem modo dicere posse negabit? Nam quod in sequentibus in simili structura ἄν addidit, inde hic quoque illud ponendum fuisse certe non efficitur, praesertim quum causa non ita obscura videatur, cur hic simplici indicativo poetam usum esse putemus, quam longum est hic exponere. Amarunt vero Graeci huiusmodi apodosin per simplicem indicativum propter singularem vim eius ibi maxime subiungere, ubi sermo de eo est, quod quis facere vel omittere debuisset, in verbis *χεῖν*, *προσχεῖν*, *ἐκπεπεν*, *ἔδει*, *ὀφελον* et ipso ἦν cum praedicato aliquo, quo similem illis significationem accipit. Nam *εἰκὸς ἦν* = *προσχεῖν*; *ἀλεχρὸν ἦν* = *οὐκ ἐκπεπεν* etc., in quibus fere huiusmodi protasis reticetur: si recte agere volebat, vel: si rem accuratius consideras etc. Ac veteres quidem grammatici et scholl. haud raro talia praesenti tempore explicant, quos sequitur Steph. in Thea. sub v. *προσχεῖν*, Dorvill. ad Char. p. 610. Fisch. ad Apol. Plat. c. 1. Zenn. ad Vig. p. 214. quin etiam Reiz. ibid. p. 237. et Heindorf. ad Charinid. §. 13. (Falso hanc opinionem tribuunt etiam Hemsterhusio, qui tamen ad Aristoph. Plut. 1195. nihil nisi hoc monuit, in membranarum saepe confundi *χεῖν* et *χεῖν*, de qua re vid. maxime Elmsleium ad Heraclid. 959., mirum discrimen inter has formas proferentem.) Reiecit autem hanc sententiam iam Valck. ad Phoen. 965. Recentioribus autem haec loca plerumque ita accipiuntur, ut ἄν omissum esse statuatur. At si omissum quid esse tum tantum recte dicitur, quum hoc ipsum lectori supplendum est, falsam esse illam sententiam ex iis locis maxime argui-

tur, in quibus addita particula similiter ut in iis, quae supra posui, sensum perverteret. Sic in Soph. Elect. 519. Hrm. ἢ 20ῆν σ' ἀρῆγειν, εἰ φρονοῦς ἐτόγγανες addita particula rem in praesens tempus deduceret, inepte, quod facta iam caedes prohiberi non amplius poterat. Quae ratio quinquam non in omnibus iis locis valet, quae posuerunt Schaef. Melet. p. 55. et 130. Matth. Gr. Gr. §. 510., tamen non video idoneam causam, cur talia per coniunctivum potius, quam per indicativum vertamus, quem constat Latinos quoque in huiusmodi sententiis praetulisse. Curt. 3, 4. *Longe utillius fuit angustias aditus occupare.* Plato autem, qui in Phaed. p. 108. A. Gorg. p. 514. A. ἔδει ἄν scripsit, haud dubie illud etiam in Charm. §. 13. posuisset, si id, quod Heindorf. vult, exprimere voluisset. Sed eius verba οὐδὲν ἔτι σοι ἔδει τῶν Ζαμύλξιδος etc. signif.: non opus erat amplius commendare tibi carmina ista etc.

Neque tamen revera hanc particulam interdum deesse negaverim. Sed fit hoc plerumque in iis locis, ubi ex toto nexu orationis conditionalem sententiam significari facillime intelligitur, ut in ipso Anacr. od. 18, 3. Theocr. 15, 54. οὐδ' Ὀδυσσεύς — δηναίων κλέος ἔσχεν· ἑταιράθη δ' ὁ σφορβός, ubi praecessit τίς δ' ἄν — ἔγνω, εἰ μὴ — ὕμνησαν αἰοδοί; vel in certis quibusdam verbis ἐβουλόμην, εἰλόμην, ut in iis, quae Hermannus attulit ad Ar. Nubb. 1344., et in Aeschin. in Ctesiph. p. 383. In ipso Aristophanis loco autem acerbae Strepsiadis orationi magis convenit ἐδιδασκάζειν pro vero indicativo accipere: da hab' ich dich freilich lehren lassen den Gerechten entgegen zu reden. — Ceterum ut in his omnibus peritis quidem nihil novi me attulisse bene scio, ita permultos esse persuasum est, qui ea quae brevius hac de re hic illic moneri solent, nondum intellexerunt. Sic ut uno exemplo defungar nuperrimus editor Plutarchi vit. Tiber. Gracch. in his verbis οὐκ ἄτοπον ἦν particulam ἄν inserere voluit, quod recte improbavit. Censor in ephemeridd. litt. Ienens. suppl. 1824. n. 90. — De part. ἄρα cum imperfecto ita coniuncta, ut inexpectati quid significet, plura exempla, ut nunc demum video, attulit iteratae Wytttenbachianae edit. Phaed. Editor Lipsiensis p. 171. —

Excursus ad od. μ', 9.

De activa vi adiectivorum verbalium in τος.

Magnus Hemsterhusius ad Luc. Halcyon. p. 179. (Vol. I. p. 117. Lehm.) quum haec docuisset: „ἄγνωστος, ἄπιστος, ἄδοτος huiusque generis quam plurima utraque, et agendi et patiendi virtute gaudent, vid. Thom. M. in ἄθλιος, ἄμεμπτος, ἀνέπατος, ἀπρονόητος, ἀσύνητος, ἄφθονος, ὑποπτος: quaedam notavit Ier. Hoelzlin. ad Apoll. Rhod. II, 956., plura Aem. Port. Lex. in ἄκριτος. Fuit tamen nonnunquam ut interpretes fallant: sic in Phalarid. epist. 98. (102. ed. Lennep., qui tamen parum apta quaedam ex Latinis comparavit) τὸ ἀνεξέταστον πλῆθος, vulgus quod nihil expendit, aut ex vero aestimat, bene sciens hoc tantum de compositis huiusmodi valere: hunc primo sequutus Ruhnkenius ad Xenoph. Mem. II, 6, 21. ὑβριστός active accipere ausus est, etsi dubitanter, quia grammaticorum in compositis cum α priv. tantum id fieri docentium auctoritatem verebatur. At illud ὑβριστός nusquam in Xenophonte ipsum active ponitur, sed aut comparativus, aut superlativus ὑβριστότερος, ὑβριστότατος Cyr. V, 5, 41. Anab. V, 8, 3. 22. Mem. I, 2, 12. Hiero 10, 2. Quarum formarum positivum non ὑβριστός sed ὑβριστής ponendum esse docuerunt post alios optimi nostri grammatici Matthiae p. 153. et Buttmannus Gramm. uber. p. 267. Vitabant enim euphoniae causa formam ὕβριστίστατος, quam similitum analogia praebebat πλεονεκτίστατος, κλεπτίστατος, quod ipsum olim male ad formam κλεπτός trahebatur in Arist. Plut. Nam quae pro activa vi verbi κλεπτός afferuntur Arist. Vesp. 933. et 900., ibi κλέπτον part. recte scriptum. Ipsum ὑβριστής adiectivi instar habet Xenoph. Ages. X, 2., ut talia multa, vid. ad Anacr. od. μ', 5. Postea vero inter recentiores magis magisque invalescere coepit opinio, posse adiectivum verbale in τος simpliciter activo sensu poni. In qua re id maxime peccabatur, quod non clare sibi exponerent, quid tandem esset adiectivi verbalis activa significatio. Atque ipse Ruhnkenius iam hoc neglexit; alioquin non ita statuisset de voc. μισητὸν in illo Memorabilem loco: Vere activa significatio adiectivi verbalis ea tantum esse potest, quam habet verbum activum unde flectitur. Itaque si v. c. φιλητός significare posset eum ὃς φιλεῖ, quod nunquam potest, haec tantum esset activa vis adiectivi verbalis. Quodsi in illo loco dicitur μισητὸν φθόνος, id non est ὃς μισεῖ sed ὃς μισεῖται, qui odio habetur, vel haberi potest, odiosus; id autem utique odium excitat. Eodem modo ἀγανακτητός, quod affert Matth. Gr. p. 238. non est ὃς ἀγανακτεῖ sed ὃς ἀγανακτεῖται vel ὃ τις ἀγανα-

κτεῖ. Hoc igitur non reputantes huc traxerunt quoque πιστός, vid. Pors. ad Hec. 1125. et Reisig. ad Oed. Col. 1027. Hoc vero et in illis allatt. et in omnibus ceteris locis non est = πειθών sed πειθόμενος, quod duplici modo *passive* usurpatur, uno vulgari, ut sit = ὃ τις πείθεται certus, fidelis; altero ut sit = ὃς πείθεται, quod deinde sane = πίσυρος. Eodem iure κλυτός quoque afferri potuisset, quod = ὃς κλύεται et vertitur *celeber* vel *sonans*, ut nota sunt κλυτὰ μῆλα. Ad hoc genus, in quo perversa activae significationis derivatio interpretes fefellit, pertinet etiam locus in Soph. in Antig. 1010.

καὶ καταρρύνεις

μηροὶ καλυπτῆς ἐξέκριντο πιμελῆς.

Quo in loco, etsi alia quaedam adhuc dubia, tamen in eo recte omnes consentiunt, καλυπτῇ πιμελῇ esse *adeps tegens* vel *adipis tegumentum*. Sed quid proprie significet καλύπτειν, praestat bonus Homerus Il. ε, 315.

πρόσθε δὲ οἱ πέπλοιο φαεινοῦ πτύγμ' ἐκάλυψεν,

Il. φ, 321.

τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω.

Il. ζ, 313.

πρόσθεν. δὲ σάκος στέφνοιο κάλυψεν.

Aperte hoc non simpliciter est *tegere*, sed *circumvolvere aliquid circa aliquid* vel *superinducere*. Hinc κάλυμμα, quod ex derivationis lege non minus passivam vim habet, non *occultum* denotat, sed id, quod circa aliquid *volutum* vel *alicui rei superimpositum est*, i. e. involucrium. Sufficiant haec, quamquam plura possent moneri, ut v. c. γαμετή quidem dicitur, Xen. Oec. III, 10., quod femina γαμίζεται, sed non γαμετός, quod vir γαμεῖ, qui γαμέτης dicitur. —

Alio modo erratum est, quod *deponentium* verbalia ad probandum adhiberent. Nam μεμπτός ex Soph. Trach. 446. advocatum a Ruhnkenio et Brunkio Il. cc. ὤπιοτος a Porsone ad Hecubam 1125. Quid? si *hortatus* eum sonat, qui monuit, num propterea etiam *dictus* significabit eum, qui dixit? Nemo certe miratur δυνατόν eum significare ὃς δύναται, ut φθεργτόν eum, ὃς φθέγγεται, λιτόν eum ὃς λίσσεται Pind. Ol. VI, 132. et λωβητόν id quod λωβάται Soph. Phil. 607.: itaque μεμπτόν eum sonare ὃς μέμψεται legitimum est, et illud potius notandum, quod horum deponentium (non tamen omnium) pleraque verbalia passivam quoque significationem obtinent, ut δεκτός, ἀγαστός, σῦκτός, λατός, μιμητός, αἰνιχτός, ἀρατός, postrema quidem duo ita ut minus offendant. Sed talia etiam apud Latinos inveniri notum est. Porro quod Latinos in paucis et certis quibusdam neutralibus verbis fecisse constat, ut participiis passivis activam vim tribue-

rent, ut in *ausus, gavisus, solitus, fisus, adultus, pransus, potus, iuratus, penetratus*, et paullo rarioribus *successus, occasus sol, ventus*, vid. Taubmann. ad Plaut. Pseudol. prol. 8. (nam antiquior sermo liberior in his fuisse videtur): id Graeci pro more suo liberales in plerisque neutralibus verbis sibi permiserunt, ut *θυτός* et *λευστός* = *ὁ θέει*, *έτός* = *ὁ έστι* et *θυητός, κροητός, κρεπτός, βδελυκτός, σκηπτός, στακτός, αλακτός* Aesch. Pers. 1070., ita ut *μενετοί θεοί* in Aristoph. Avv. 1620, ut *μενετοί καιροί* Thucyd. I, 142. nihil habeant singulare. Quod si quaedam talium verborum active adhiberi possunt, continuo etiam adiect. verb. passive usurpari potest, ut *βαδιστός, per quem incedi potest*. Nolim tamen huc trahere illa *εραπετόν, δάκετον*, etc. quae cum significatione etiam formam substantivorum acceperunt, retracto accentu pleraque, ut *εμετος, νίφετος, κινάπητον, φνάχτος, λαλάπητος, βράκετον* vid. Hesych., quaedam non retracto, ut *ύετός, βρυχητός, σνοφετός, πυρετός*, ita ut, si nonnulli libri praebent *δακετών*, vid. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 451., id correctoribus debere videatur, qui aut formam *δακέτης* intelligerent, aut verball. accentum retinendum esse putarent. Nam optimi antiqui auctores proparoxytonon servant: vid. Schaeff. ad Lamb. Bos, p. 188. —

Restant igitur nonnisi composita, quorum hunc usum per totam graecam linguam liberrimum fuisse negari nequit. Quamquam enim talia nolim afferre, quorum activa vis in superioribus iam stabilita est, quod vel a deponentibus flectuntur, ut *άπύστος, πανδήλητος, άμάχητος* Xen. Cyr. VI, 4, 14. *πανόδυρετος, ύποπτος, έποπτος*, *) vel a verbis neutralibus *άμείδητος, πυρίφλετος, πανός* Eur. Ion. 198. *igne splens*, vel medii vim retinent, ut *παλίσαντος* Eur. Suppl. 404. *πολυπλάνητος, άφόβητος, δίκας* Oed. T. 885., *άπαστος*, vel duplicem explicationem admittunt, ut *αίγιβοτος* Hom. Od. δ, 606. quod et *ύπό αίγών βοσκόμενος* et *αίγας βόσκων* esse potest: tamen magnus numerus restat eorum, quae cum compositione activam vim suam se accepisse vere et indubie testantur. Ac quum triplex sit compositio, aut

*) a γ. *έπόψομαι*. Schol. Apollon. Rhod. II, 1124. et Paris. et edit. *έπόψιος* explicat per *έποπτος*, ubi Cl. Schaeferus in nott. ita: „Scholiastes scripsit, aut scribere debuit *έπόπητος*, nam significatio vocis *έπόψιος* hic activa est, vid. Albert. ad Hesych. T. I. p. 1408. n. 18.,“ ubi hic idem contendit, sed, ut apparet, duplici de causa non recte. Quod egregii viri iudicium eo magis miror, quod idem iam antea ad Dion. Hal. p. 236 sq. in Maneth. IV, 234. *θεολωβήτους* pro *θεολωβήτας* activa vi scribendum censuit, id quod in hoc quidem scriptore ne ipsum quidem necessarium.

cum homine, aut cum adverbio, aut cum praepositione, postremum genus longe paucissima activae significationis praebet. Pertinent huc *περίβλυτα πεδία* Eur. Phoen. 216. *ἀμφιπλήκτων φοδίων* Soph. Phil. 638. *περίοντος* et *ἀπερίοντος* Thuc. I, 41. Longe plurima autem praebent cum adverbio aut cum nomine composita. Quid autem valeat compositio ad activam vim efficiendam, apparet maximè si adiect. verb. eum α priv. composita percenseas, quorum simplicia nunquam active usurpantur. Sic nusquam *βρωτός* et *γευστός* eum denotat qui gustavit, sed *ἀγευστος* et *ἄβρωτος*, ita ut *ἄπαστον* usurpari notissimum est. Neque *γέλαστος* eum significat qui risit, sed aut *risum* aut *ridiculum* (nam eorum significationem, quae in eos finiuntur, saepe adsciscunt, ut *πλεπτός*, *ἀκουστός*, Oed. T. 1337. 1313. *ἐριστός* Soph. Electr. 220., cui Doederleinus in Spec. p. 90. immerito activam vim tribuit), *ἀγέλαστον* autem Heraclitum dictum fuisse constat, ut qui nunquam, et Marcum Crassum, qui semel riserit. *Γνωστός* semper est *cognitus*, sed *ἀγνωστός* non solum *incognitus*, sed etiam *ignarus* Pind. Ol. VI, 113. et Lucian. Halcyon. l. supra allato, ubi sit quae Hemsterhusius attulit haec accedant: *ἄδᾶκντος* Soph. Trachin. 106, 1300. *ἄδᾶστος*, *ἄδηρευτος* et *ἄδηρατος*, *ἄκλαντος* Eur. Alc. 172. *ἄφαντος* Oed. T. 969. *ἄπρακτος*; deinde haec quoque *πανδᾶκντος* et *πολυδᾶκντος*, *πάμφθατος* Aesch. Choëph. 294. *πανάλωτος* Aesch. Ag. 362. *πανάντος*, *διπαλτος* Ai. 408. Troad. 1102. *εὐθυκτος*, *ισοτέλεστος* Oed. Col. 1221., quorum praeter activam etiam passivam vim obtinent. Sed singulari modo *βαρυνάλητος* significat non tantum eum *ὃς βαρέως ἄλγει*, sed etiam *ὃς βαρέως ἄλγειν ποιῇ* S. Ai. 200. Cum nominibus denique haec adiectiva ita componuntur, ut nomen praepositum aut subiectum, aut obiectum sit. Prius si est, significatio fit passiva, posterius activa. Perspicuum hoc est in *κρεάγρακτος*, *κρεόβοτος* Aesch. Suppl. 236. quod est = *γράφων*, *βόσκων κρέας*; contra *μηλόβοτος* et *οιόβοτος* = *ὑπὸ ὄτων*, *μήλων βοσκόμενος*. Sic *οἰνοπλανήτοις κύλκων ἀμύλλαις* Eur. Rhes. 363. *κρηίστακτος πέτρα* Cycl. 297. *δορὶπαλτος* Aesch. Ag. 117. *ἀντάγρετος*, *αὐθαίρετος*, *αὐτόγνωτος* S. Antig. 875. *αὐτοβόητος*, *αὐτολάλητος*, *οἰνόφυτος* vel activam solam, vel cum passiva simul usitatam habent, quamquam horum nonnulla etiam ita accipi possunt, ut praepositum nomen pro adverbio habeatur, quod tum maxime fieri consentaneum est, cum singulari praepositum nomen plurali numero intelligendum. His igitur demonstratum esse arbitror primo hoc: *verbalia in eos exeuntia quae a deponentibus deriventur, posse activam vim accipere, quae a mediis mediam, quae a neutralibus neutralem, sive composita sive simplicia illa; deinde vero quae*

cunque verbalia a meris activis deriventur, nonnisi composita active usurpari. —

Ac plura quidem hic doctius explanari possent, maxime etiam de variabili accentu in verbalium *συνθέτοις* et *παρασυνθέτοις*, quae Hermannus nuper ad Soph. Antig. 1171. monuit, secundum ea, quae Et. M. p. 269., §. praecipit, formari debere, et ipsa rei ratio hoc suadere videtur. Sed permulta quidem hic obstant, ut intellexit censor in ephemeridd. Ienenss. 1821. n. 154.; deinde inquirendum, quid omnino compositio valeat ad vim verbi vel activam vel passivam immutandam, quod et aliis et his quoque negligi video, qui deponentibus statim passivam vim tribuunt; nam verbi causa ex eo, quod *ἀπεργάζεσθαι* et *προεργάζεσθαι* Xen. Anab. V, 9, 21. active adhibitum, continuo etiam simplex *ἐργάζεσθαι* ita adhiberi non sequi videtur. Sed haec hactenus. Ad Anacreontis locum, cuius causa haec scripsi, me convertam. Et hic Fischerus quidem, quo vulgatum *δαίκτρον* contra eos qui *δαίκτην* scriberent, defenderet, attulit *ἀθέατος* ex Xen. Mem. II, 1, §1. active ibi usurpatum. Sed hoc duplici de causa nihil probat, primum quod compositum est, deinde quod *θεάομαι* deponens. Illud enim si non curabat, multo speciosiora afferre poterat ex Aesch. Pers. 105. *πυργοδαίκτους πολέμους* Choëph. 857. *ἀνδροδαίτων κοπάνων*, vel ipsum *ἀδαίκτος* ex Hesychio, qui hoc explicat *καθαρόν* hoc est qui a laceratione abstinuit. Sed haec omnia nihil probare nunc perspicuum esse arbitror, nihilque hic versus continet quam superioris corruptam lectionem, ut in prol. p. 22. significavi. —

ADDENDA ET CORRIGENDA.

- §. 1. v. 5. a fine post v. *negari* adde: Iacobinus quidem acerbius iudicium suum ad Anthol. animadv. II, 3. p. 371. mitigavit nunc in Encyclopæd. Erschii et Gruberi sub v. *Anacreon*, ubi de vita et scriptis Anacreontis eleganter disseruit.
- §. 2. v. 11. Adde: De Leidensi codice autem, qui exstare ferebatur, Peerlkampius in observatt. Anacreontt., haec refert p. 121.: „Sed Stephanum bona fide egisse mihi apparuit, qui MS. viderim, ex quo suam ille editionem confecit. Hoc opera nobilissimi Kemperi ex Bibliotheca Leidensi utendum habui. Constat paginis fere XXII. forma quarta. In fronte legitur *Ἀνακρέωντος Τῆτον Συμποσία καὶ ἡμετέρα. Κτῆμα ἐξέδινον Στεφάνου*. Huc illuc notulas suas adpersit, easdem fere, quas postea cum literata civitate communicavit. Sequuntur paginae XXVIII. in quibus Graeca Latine vertit et mutando emendavit. Carmina Graeca incipiunt ab *Ἀνακρέων ἰδὼν με*. Hinc et ex reliquo eorum ordine constat, Stephanum Anacreontica descripsisse ex Codice Vaticano, aeri postea insculpto a Iosepho Spalletti.“ Ac suspicionem quidem, quae Stephani notas legenti non poterat non subnasci, usum esse hunc illo codice, propellebat tamen semper illud, quod nimiae negligentiae accusandus fuisset vir summus, ut qui optimas illius codicis lectiones non modo receperit, sed ne commemoraverit quidem. Nunc eius rei fortasse praecipua causa in apographo isto quaerenda est. Ceterum de discrepantia editionum Spalletii vid. Harles. in Fabric. Bibl. T. II., nam alteram ipse non vidi.
- §. 2. v. 5. a fine post verb. *exstare* et v. 2. post verb. *periusse* adde virgulam. Immerito autem nomen doctissimi viri saepius corrupti, qui se nominat *Paulssen*.

- §. 4. v. 22. post *ceteris* dele virgulam.
- p. 5. v. 12. adde hanc Levesquii observationem: Il n'y a dans l'original aucune lettre maiuscule.
- §. 5. v. 23. post *quintum* adde: et inter Latinos Iul. Hyginus qui 81^{mum}. Ibidem paullo ante pro *ipse* scr. *ipse*.
- §. 6. v. 7. pro citt. odariis repone haec: δ', λη', λδ', ςζ', ςθ', ξδ'.
- p. 7. v. 8. post *factum* adde: in iis quidem, quae Cod. Pal. continet. Sed non tantum Stobaei libri constanter οὐκ ξθ', sed etiam Athenaeus in od. ξα', 7. μυκξθ' οὐτω exhibet. Contra Dio Chrys. servavit in od. ξη' ξρωτ' ωδς, ita ut nunc quidem incertus haeream, praesertim quum in fragmentis tale quid non occurrat.
- §. 7. v. 8. scr. disyllaba et ita alibi semper.
- p. 8. v. 13. Augmentum omissum est in his odd.: α', 5. πη', 5. κθ', 6. λς', 12. ςς', 1. 6. ςθ', 18. ξγ', 10. 16.
- Ibid. v. 16. pro *bis* scr. *ter*.
- §. 9. v. 3. a fine post *posita* adde virg.
- p. 11. v. 16. Deserui tamen hanc opinionem; vid. ad ipsum ed.
- p. 14. v. 5. Dele virg. post *anacrusi*, et pone post *initio*.
- §. 14. v. 9. Scribe in od. ιγ'. In hac computatione autem memorare omisi odd. ιγ', 18. et ξγ', 32., de quibus vid. nott. ad ipsa odd.
- p. 17. v. 3. a fine adde citt. odariis λς', quamquam maculis quibusdam laborans.
- p. 19. v. 3. Dele od. κθ* et ηγ'.
- p. 23. v. 1. scribe *caussa* et ita alibi semper.
- p. 23. v. 7. Adde: his indicibus igitur inductus non dubitavi ea carmina, in quibus unus alterve versus etiam alias ob causas suspectus aut supervacaneus esset, ita in strophas dispescere, quasi illi versus non adessent, ut odd. ζ', η', ι', ιδ', ιζ'. et ιη', κς', λδ', λς', μα', μβ', μδ', nam prorsus elicere eos non ausus sum. In aliis ubi minus certa ratio esset, suspensiones meas in notis tantum significavi.
- §. 20. v. 8. Post *extinxisset* adde virg.
- §. 21. v. 12. Pro *diversa* — *ceteris* scribe eorum diversa ratio ab his Anacreonteis, in quibus talis versus in stro-

pharum initio non usque repetitur. Quin in illo etiam Anacreonteo $\mu\eta$ hunc versum $\sigma\tau'$ $\epsilon\gamma\alpha\ \pi\acute{\iota}\sigma\ \tau\acute{\omicron}\varsigma\ \omicron\iota\upsilon\omicron\nu$, non recte versum intercalarem appellaveris, nam sensu cohaeret cum ceteris.

§. 22. v. 7. Scrib. debetur.

§. 22. v. 19. Adde: fecerunt hoc cum alii plures, tum omnium maxime Drexelius in vernaculo sua Anacreonte edit. a. 1816., cui tamen cave credas, ubi de graecis literis loquitur.

§. 23. Ad Nicetae versus recte legendos consulat lector quae infra dicta sunt §. 26.

p. 37. in not. v. 7. Adde virg. post $\alpha\nu\alpha\kappa\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\iota\alpha$.

p. 40. var. lect. leg. *adscivi*

Ibid. not. ad v. 4. adde in fine: variables tamen illi, vid. Lacillii epigr. in Anal. II, 323. A. Pal. XI, 10.

p. 41. not. ad v. 1. post *citat* scr. lib. 19, c. 9.

p. 45. v. 3. scr. $\tau\epsilon\lambda\epsilon\tau\acute{\omega}\nu$,

p. 46. v. 3. scr. $\kappa\omicron\tau\omicron\tau\acute{\omicron}\varsigma\alpha$

p. 47. var. lect. post $\alpha\nu\alpha\kappa\epsilon\acute{\omicron}\nu\tau\omicron\varsigma$ adde: quod solum Levesquius praebuit.

p. 48. var. lect. Falso scripsi Levesquium $\tau\omicron\upsilon\ \alpha\upsilon\tau\acute{\omicron}\varsigma$ omittere.

p. 50. in fine adde: Peerlkamp. comp. etiam Liv. I, 25. *Et maiora cum gaudio, quo prope metum res fuerat.*

p. 51. ad v. 12 sqq. Peerlkamp., quod $\kappa\acute{\iota}\nu\epsilon$ et $\sigma\kappa\acute{\epsilon}\nu\delta\epsilon$ v. 1. idem sit, Venus autem utique memoranda fuerit, coniecit: $\kappa\alpha\iota\ \kappa\alpha\lambda\acute{\iota}\varsigma$ (sic) $\kappa\alpha\iota\ \kappa\acute{\upsilon}\beta\epsilon\upsilon\alpha$. Itacismo enim corruptam esse lectionem, „quo $\kappa\alpha\lambda\acute{\iota}\varsigma$ (sic) et $\kappa\acute{\iota}\varsigma$ (?) eodem prorsus sono efferebant“!!!

p. 54. var. lect. ad v. 5. scr. χ' á Steph.

p. 56. not. ad v. 5. Peerlkamp. ex eo, quod $\lambda\epsilon\upsilon\kappa\acute{\omicron}\varsigma$ in omnibus ceteris idem valeat quod $\acute{\alpha}\gamma\gamma\acute{\omicron}\varsigma$, etiam celeritatis notionem hoc cum illo communem habere contendit. Sed quamvis multus ille in voce $\acute{\alpha}\gamma\gamma\acute{\omicron}\varsigma$ illustranda, ad $\lambda\epsilon\upsilon\kappa\acute{\omicron}\varsigma$ tamen nihil attulit, quam $\lambda\epsilon\upsilon\kappa\omicron\theta\acute{\epsilon}\alpha$ et $\lambda\epsilon\upsilon\kappa\acute{\omicron}\nu\omicron\tau\omicron\varsigma$, in quibus $\lambda\epsilon\upsilon\kappa\acute{\omicron}\varsigma$ *seler* significare falso putat. Ceterum totum hoc odarium odarii $\iota\epsilon\alpha$ imitationem esse contendit Wolperus.

p. 60. not. ad v. 6. In eandem fere sententiam, quamquam non eadem qua ego ratione usus, concessit Peerl-

kampius, qui „est ergo *δοκιμάζειν*,” inquit, „non simpliciter Doricis verbis uti, sed dura et auribus ingrata loquendi ratione, quamvis etiam Attice aliquis loqueretur.” Ceterum ad Anacreontis fragmentum citatum rem amplius persequar. Ad ultimorum versuum sententiam Peerlkamp. contulit Himer. or. XIV. p. 612.

p. 62. Peerlkamp. coni.

Οἱ μὲν καλὴν Κυβήβην
τὸν δ' ἡμίθελον ἄτιω
ἐν ὄρεσιν βοῶντας,
θεύουσιν ἐμυανῆναι.

de quo nihil attinet dicere.

p. 64. In carminis v. 5. pro ὁδ' εὐδὺ scr. ὁ δ' εὐδὺ vel ᾧ δ' εὐδὺ sec. Reizii sententiam, quem sequi solet Hermannus. In ult. versu scr. *ἐχούσης*; interrogative.

p. 65. Ad v. 15. adde haec: Peerlk. disputat de significatione part. *εἰς* h. l. instar cit. Herm. ad Vig. p. 857. Vid. etiam interpret. ad Theocr. *ιδ'*, 28. Iam Stephanus verterat: *velut sagittam*.

Ibid. ad v. 19. adde hanc notam: *βάλωμεν*. Ita edidit Brunck. et post eum recentt. plerique omnes. Sed addit ille haec: „*τί γὰρ βάλωμεν* ἔξω. Sic membr. quibus verbis examussim convenit T. Fabri versio: *Quid enim extra, aut foras, tela mittamus, quum intus pugna sit?* Verum aliud sonant verba, quae sibi proposuerat interpretanda, *τί γὰρ βαλόμεθ' ἔξω*; quae Stephani et editorum omnium lectio est. Hanc non temere damnaverim, quum sic sententiae partes melius connecti videantur. Nam causalis γὰρ proxime praecedens confirmat, *frustra se scutum habere*: *Quid enim extra tutamen obtendam, quum intus pugna sit?* βάλλεσθαι positum esset vice compositi προβάλλεσθαι. Cum βάλωμεν haec αἰτιολογία refertur ad versus decimi δοῦρα.” Canterus βαλόμεθα pro προβαλόμεθα accepit prob. Barnesio et Fischero. Sed Moeb. et Degen, eadem signif. activam formam posuerunt. Iam Peerlk. Canteri rationem denuo defendit cit. *θήμενος* pro *περιθήμενος* ex Etym. M. quo profecto non opus erat, vid. Schneid. in indice Anab. Xenoph. s. v. *τιθέναι*. Optime hic iam Baxterus vidit voce *βοείην* arma in universum exprimere voluisse poetam, ita ut sequen-

tia bene cohaereant: nam quid extra ferimus i. e. pugnamus, quum intus me teneat pugna? De plur. pro sing. vid. ad od. μ'. 16. ubi pro β' scr. ιβ'. In ultimis μάχης μ' ἐξούσης quidam haeserunt, quos nunc delegare licet ad doctiss. Passovii Lex. Gr.

p. 68. Verbum ἀνακτεροῦν illustravit etiam Passovius ad Longum p. 319.

Ibid. in not. ad v. 20. adde locis citatis, ubi κάρπφος scribitur, ex antiquioribus Aesch. Prometh. 852. Herod. II, 113. et Klopferum in lib. inscr. Mythologisches Wörterbuch s. v. Canopus.

p. 71. not. ad v. 6. post Fischeri verba insere haec: ex his apparet etiam, non recte columbae hunc versum tribui a Peerlkampio.

Ibid. not. ad v. 15. De hoc usu verbi ὀφῆς delegat ad Brunck. S. Phil. 832. et Valck. Phoen. 726. Peerlkamp ipse quoque de hac re, quamquam non omnino apta quaedam afferens.

p. 72. not. ad v. 31.: Peerlk. coni. καὶ δεσπότῃν κάρφηα „Librarii in describendo Codice facilius errabant, quo propius ΚΑΡΗΝΑ ad glossam τοῦ δεσπότῃν ducebat.“ Hoc quidem non est verisimile. Verum ut minime ineptam dixerim hanc coniecturam, ita ne certam quidem illam esse liquet. In his praestat Fabri iudicium: quod periit perisse ducas.

p. 73. not. ad v. 32. in fine adde nomen *Levesquii*.

p. 75. not. ad v. 3. Wolperus ex eo, quod neque Rhodi neque in tota Graecia Anacreontis temporibus *perfectior* fuerit ars pingendi, seriore hanc odam esse colligit. Equidem contra seriore tempore vix poetam verbis 'Ροδῆ τέχνη artem pingendi significaturum esse putem, quum iam ubique illa ars exerceretur, nisi forte eius inventores intelligeret Rhodios; sed hoc neque aliunde constat, neque, si constaret, Anacreontis temporibus dici poterat, quibus iam diu inventam certe istam artem notum est, quum Mileti excidium iam pictum esset a Bularcho. Ac Rhodios antiquitus iam artibus excelluisse testatur Pindarus l. c., eorumque divitias, coniunctas fere cum huiusmodi artibus, Homerus Il. β, 663 sq. a Strabone iam hanc in rem citatus XIV. p. 654.

p. 75. not. ad v. 10. Fortasse haec explicatio sufficiet Peerlkampio, qui, in priorum interpretum explicatione non acquiescens, ampliandum esse putavit maxime propterea, quod εὐρυμέτωπος prodiret puella, idque Graecis non pulchrum fuisset. Sed in hunc errorem a Fischero abductus est, qui illud ex his verbis colligere non debebat. Ceterum sunt qui putent, hoc loco maxime freti, poetam ex obliquo (en profil) pictam puellam intellexisse, quod verss. 13 — 17. minime permittunt; neque imitator hoc ita intellexit, ut ex sequenti odario, maxime ex v. 39. apparet.

Ibid. not. ad v. 15. scr. μεσόφρονον.

p. 77. v. 17. interpunge post πρώτον post λοιπόν post ταῦν

Ibid. v. 21. scr. τὴ λεληθότως

Ibid. not. ad v. 20. male omisi locum in parenthesi indicare, quod liber non statim ad manus erat. Est ille in Priapeis n. 36, 4. ed. Anton. p. 70. Lindenbr. Paullo ante accentus omissus in μεσόφρονον et in κελαινήν.

p. 78. not. ad v. 32. scr. ἐλέγχειν et μανύειν

p. 78. not. ad v. 30. Honoris causa nomino Becherum, illustris Academiae, quae Lignitii floret, meritissimum Directorem, qui in programme aliquo ed. a. 1808. p. 42. se offendi dixit in verbis τὸ λοιπὸν αὐτῆς, quae adverbii loco posita Grammaticum saperent, et in εὐποροφύροισιν. Hinc scribendum censuit τὸ λοιπὸν αὐτῆς vel αὐτῇ ὑπὸ πορφύροισιν (πορφυροῖσιν) πέπλοις, ut sensus esset: orna reliquam omnem corporis partem stola i. e. veste longiore sub peplo vere purpureo. Sed haec ne ipsum quidem praestantissimum virum adhuc probare puto. Τὸ λοιπόν est hic deinceps; vid. Fisch. ad Anacr. od. 1. (κῡ.) 10; alias commode redditur iam: vid. interpret. ad Alciphron. epp. I, 21, 9. Dörvill. ad Char. p. 387.; vel posthac, in posterum: vid. Herm. ad Vig. 706., qui subtiliter illud discernit a τοῦ λοιποῦ rursus aliquando. Nec raro sine articulo usurpatur, ut in ipso Anacr. od. κῡ. Theocr. κα'. 59. 61. Ceterum in var. lect. ad nostrum locum monendum erat Stephanum scribere τολοιπόν, coniunctim.

p. 79. Numeri ad quintum quemque versum apponendi sunt. In carm. v. 8. scr. ὡς θέλουσι et v. 19. χροίην et v. 34. dele comma post ὑπερθε.

- p. 80. In carm. v. 45. scr. ἐς pro *σις* et in var. lect. ad v. 8. ad-
de *Θέλωσι* Spal. et ad v. 27. scr. *μύγα* Cod. Pal.
- p. 81. not. ad v. 8. in fine scr. *ἐλευθέρους*;
- p. 82. not. ad v. 10. post 50 sqq. adde: Reg. prosod. ap. Herm.
de emend. Gr. Gr. p. 450.
- p. 84. not. ad v. 20. lin. 21. dele comma post *posteris* et in fine
adde Soph. Phil. 67.
- Ibid. not. ad v. 24. scr. *πειθούς*
- p. 87. in carm. v. 9. scr. *συσπάζω*; interrogative.
- p. 89. not. ad v. 9. scr. „odarium — adsequi“.
- p. 90. not. ad v. 11. scr. *καλέω*. Fischerus h. v. reddit pro-
cerus et admovit etc.
- p. 97. carm. v. 10. scribe *λόυσω*.
- p. 100. carm. v. 5. scr. *ἤμισυα*
- Ibid. not. ad v. 1. nimis multa commata Stephani verba occupa-
runt, quae dele post *eo* post *id est* post *idque* post
cupidinem. In v. 11. Peerlk. offendit in verbo *ᾄδει*
de lyra usurpato, de qua alibi *ῥήξιν, ἀντιφωνεῖν* di-
catur, et pergit: „Si ergo Codex aliquis addiceret,
ego malle
μόνους Ἐφωτας ἀχελ.
Si, cui terminatio Dorica minus placeat, is cogitet
Anacreontem passim Dorica Ionicis immiscuisse, ut
in huius carminis v. 3. *ἃ βάρβιτος*.“ De Doricis for-
mis nunc aliter eum iudicare spero. Sed quod ad
ᾄδειν attinet, id clarum esse arbitrabar propterea
h. l. apte de lyra adhiberi, quod lyra hic *sua quasi*
voluntate praedita et veluti *viva* cogitatur.
- p. 106. v. 5. a fine scr. *πῖλοι* pro *πᾶλοι*. Peerlk. defendit Brun-
ckii *ἐκσοβῆσαι*, sed locis allatis nihil aliud probavit
quam v. *ἐκσοβεῖν* in usum fuisse, de quo nemo dubi-
tat; vid. Jacobs. ad Anth. Pal. p. 161.
- p. 116. carm. v. 9. scr. *Ἐφως*, pro *Ἐφως*
- p. 117. v. 13. scr. *Aen. V, 68. et ibid. 543.*
- Ibid. v. 27. Fischerus scilicet negabat v. *φασίγειν* apud antiquio-
res i. q. *τύπτειν* significare, qua vi tamen iam apud
Herodotum apparet, VIII, 59. VII, 223.
- p. 118. not. ad v. 7. scr. *ἡ καὶ δία, ἡ δὲ* etc.
- p. 121. v. 28. post *loca* adde: cf. Herm. ad Viger. p. 853.

Ibid. v. 37. scr. *πέμψε* pro *πέμψε*

p. 123. in Xenoph. Eph. loco cit. post *διηγῆματα* intelligendum esse *ἐγένετο* quorundam in gratiam monendum erat.

p. 125. carm. v. 9. scr. *ὄνελφους*; et in v. 23. scr. *ὁ δ'*, *ἐπεὶ* etc.

p. 126. v. 3. a fine pro *nominavit* scr. *pro ipsis foribus pesuit*.

p. 127. v. 24. post Pseudo dele haec =

Ibid. v. 29. scr. *huius syllabae productio*, pro *haec syllaba produceretur*

p. 130. carm. v. 3. scr. *πεπωκώς*,

p. 136. v. 4. a fine scr. *ἐλ τῆς* pro *ἐλ τῆς*

p. 137. carm. v. 1. dele comma post *πλοῦτος*

p. 138. v. 9. scr. *Stephanus* pro *Siephanus*

Ibid. not. ad v. 4. lin. 4. post p. 680. adde: Ast ad Plat. legg. p. 342.

p. 139. v. 13. scr. sed: si *dare* nolint, cui opponitur deinde: ego *ipse auferam*. Ceterum loca ista multis aliis augeri possent, ut nunc statim succurrat Musaeus, 82. Xenoph. Anab. I, 7, 18., nuper correctus, et *ἐλ οὐδέ* S. Oed. Col. 596. ed. Herm. quem vid.

p. 142. v. 2. scr. *Malim* pro *Dedi*

Ibid. v. 6. vid. tamen Passovium in Lex. Gr. v. v. *ἐκύφος*.

p. 145. v. 22. scr. *substantivo τρόπος* sine linea supra posita.

p. 146. v. 3. a fine scr. in his odariis admissa *νς'*, 8. 24. et *λδ'*, ult.

p. 149. carm. v. 4. scr. *αὔρη* pro *αὔρη*;

p. 152. v. 3. scr. ut od. *ιβ'*, 19 sq.

p. 154. v. 8. post *sequenti* adde *strophæ*

Ibid. not. ad v. 5. lin. 11. adde: cf. etiam Musgr. ad Eur. Hecub. 137. In fine huius notae scr. 231. C. pro 131. C. et adde Seidler. ad Eur. Iph. Taur. 1213. de voc. *κατάχαλκος* disputantem.

p. 155. not. ad v. 8. scr. *κούραις* — pro *κούραις*

p. 156. Debebam ad huius carminis v. 13. Hermannum memorare, qui in El. Met. p. 484. *Ἀσύνους* scribendum censuit, quum et ancipitis syllabae solutio nimiae licentiae foret, et Etym. M. p. 259. hanc formam Anacreonti usurpatam esse docuerit. Sed quum in

hoc carmine non Anacreon loqui videatur, neque eius imitatores hac forma uti soleant, quin in ipso hoc odario v. 2. vulgaris forma compareat, malim hoc imperitiae auctoris tribuere, qui aut numerum non perspectum habuerit, aut per synizesin contrahi, male quidem, voluerit. Multo probabilior videbatur Hermannii ratio in od. θ'. in v. κατίλη, quum nihil illud habeat, quod indignum Anacreonte videri possit.

- p. 160. Postrema nota in hac pagina pertinet ad versum octavum.
- p. 161. v. 5. a fine scr. *concupiens pro concipines*
- p. 163. v. 2. a fine post Wechel. adde: Musgrav. ad Bacchas 703.
- p. 165. Male excidit versus odarii septimus:
ὄπλις', ἐγὼ δὲ πίνω·
- p. 166. not. ad v. 3. De hac correptione cf., si tanti est, Gaisf. ad Hesiod. opp. 562.
- p. 167. v. 3. scr.: p. 402. = 142.,
- p. 169. not. ad v. 3. 4. Totum versum supplet Bothius in Lex. Sophocleo p. 653. De verbo δουρεῖν in v. 12. agit Iacobs. in praef. ad Bion. p. XXII.
- p. 172. var. lect. v. 5. adde: τὰμὰ φίλτερά διαώξης Steph.
- p. 176. v. 19. scr.: castitas auro corrupta est.
- p. 179. not. ad v. 7. scr. πολίων ἐκός
- p. 191. var. lect. ad v. 22. scr. διαφαινεται C. Pal.
- p. 192. v. 10. Comma dele post *instar* et pone infra v. 16. post *Venus*
- p. 194. v. penult. et ult. scr.: et versus similis adfuit in od. μ', 1. 10. λβ, 7. Cum hoc toto odario comp. Agath. Schol. epigr. XXIV. ibique Iacobs. Anth. Pal. XI, 64.
- p. 196. v. 3. a fine scr. *ab pro ob*
- p. 197. var. lect. ad v. 1. scr. ὁ δραπέτας
- p. 200. var. lect. v. 3. scr. post Pal.: πόθων = κρήνη Steph. — v. 6. φεύγης G. P. et Steph. — v. 9. etc.
- p. 201. not. ad v. 15. scr. ἄφνω προσεῖπεν δραπέτας et ad v. 16. scr. φέρων pro φέρων et ad v. 18. in fine scr. *satis pro satis.*
- p. 203. not. ad v. 32. Comp. etiam od. κ'. not. ad v. 4. Ad Antipatri locum habere quaedam mihi videbar, quibus κρούεσθαι medii vim habere probare possem.

quae quum nunc videam valde incerta esse, non probabilis est mea coniectura.

p. 205. Gaisfordt. in Stob. Vol. III. p. 451. ed. Oxon. affert ex cod. Paris. A. ad v. 2. *κάρη* et ad v. 10. *ἀργαλή*.

p. 208. v. 16. scr. *vellem* pro *velim*

p. 209. v. 2. Dele hoc signum; post (122.)

Ibid. v. 28. scr. *ἄγε, δεῦτε, βασσαρήσω. Hermannus denique ἀνέδην τε βασσαρήσω.*

Ibid. v. 83. scr. *Bast.* pro *Bart.*

p. 210. v. 78. scr. de formula *παρ' ὄλῳ*, inter pocula, disse-ruit etc.

p. 211. in carm. v. 1. et in nota scr. *Θρηϊνή* pro *Θρηϊνή*

p. 215. v. 16. scr. *Kieslingium* et *Moebium*

p. 216. v. 6. a fine scr. *σύλαν* pro *σύλαν*.

p. 219. Ad hoc odarium haec monenda restant: Antè Gaulminium editum est a Stephanò in lyricc. poett. p. 296. et ab Andrea Schotto observatt. humann. p. 120. Anacreonticorum editores permulti, et rectius quidem omiserunt, et Brunckius in Analectis tantum I. p. 116. illud exhibuit. In notis scr. *Prodromi* pro *prodromi*. In v. 6. scripserunt *γάμον Παφίης* Steph. Schott. all. In carm. v. 7. scr. *κοῦρε* pro *κοῦρε*. In v. 10. editores habent *Μυρρίλλης* contra veterem scripturam. Prosodiae scilicet caussa quaedam mutavit Moebius et plura etiam Bothius, quae adnotare nihil attinet.

p. 220. v. 9. scr. *viderat* pro *vidit*

p. 229. v. 3. a fine scr. *Id autem* pro *Ita autem*

p. 235. v. 11. sqq. Male hic multa confusa sunt, quae ita scribenda fuerunt: Deinde huc pertinet Soph. Oed. Col. *τίς ἄρ' ἦν*, ubi Reisigius nimis benigne iudicat de scholiasta *ἦσθα* per *ἐστὶ* explicante. Imperfecto utitur chorus, quod in animo habet: *qui hic adesse dicebatur*. Sic infra v. 151. *ἄρα καὶ ἦσθα φυνάλμιος* refertur illud *ἦσθα* ad id tempus etc.

p. 239. v. 12. scr. *aestimat*, pro *aestimat*

Ibid. v. 8. a fine scr. *statuisset*. pro *statuisset*: nam quae sequuntur ibi, non Ruhnkenii sunt sed mea verba.

Index eorum quae corrupta apparent in Codice Palatino.

NB. Quibus c. l. additum, ea correxit iam librarius.

Positum α	pro αι (αἰετ) in Od.	κς, 11.
— α	— αν	— — υς, 12.
— α	— ε	— — μη, 6. υθ, 17. 18.
— αων	— εων	— — λα, 7.
— παρα	— περα	— — υβ, 5.
— αι	— ας	— — μα, 9.
— αι	— ε	— — μ, 14. μθ, 2.
— καίεν	— χείεν	— — λ, 12.
— αι	— ει	— — λβ, 5.
— α	— ο	— — κγ, 3.
— αν	— ον	— — υς, 13.
— απδ	— υπδ	— — ις, 3.
— ας	— ε	— — ις, 22.
— δας	— δος	— — λς, 16.
— γα	— τα	— — ις, 27.
— γε	— τε	— — α, 7.
— δ	— μ	— — υς, 16.
— δ	— ν	— — κα, 3.
— δει	— δε	— — ζ, 15.
— ε	— α	— — κη, 9.
— εμας	— εμας	— — μς, 3.
— ε	— αι	— — κβ, 13. c. l. λβ, 17. c. l.
— ε	— ει	— — μβ, 7.
— ε	— η	— — α, 15. ιδ, 11. ις, 14. c. l.
— δε	— δη	— — λς, 11. να, 3.
— ε	— ι	— — δ, 5. c. l. ις, 3. ηη, 3.
— ει	— ει	— — ιβ, 2.
— ει	— η	— — ζ, 15. ις, 16.
— ει	— ος	— — υς, 2.
— ει	— ει	— — κβ, 16.
— ει	— ω	— — ιγ, 24.
— ει	— ων	— — μα, 11.
— εις	— ις	— — λα, 17.
— εις	— ης	— — μθ, 5.

Positum ες	πρὸς ες	in Od. κε', 11.
— ἐστι	— εἰ τι	— ιδ', 6. λα', 25.
— εἰ	— οὐ	— λβ', 15.
— εἰ	— οὐ	— ι', 5.
— η	— ε	— ις', 28. κς', 10.
— η	— εἰ	— γ', 9. λβ', 15. μδ', 2. c. l.
— η	— ι	— δ', 1. ιδ', 34. μδ', 13. νδ', 18.
— η	— οἱ	— ζ', 5. νη', 20.
— ης	— ης	— δ', 10.
— θ	— τ	— ιγ', 16.
— ἀνέθελαι	— ἀνέταίλει	— νς', 6. μς', 8. c. l.
— μεθίησι	— μέτεσι	— νδ', 23.
— κυμαδῶδες	— κύματ'	— μα', 17.
— ι	— ε	— ιγ', 3.
— ι	— εἰ	— ιβ', 6. ιδ', 5. νς', 12.
— ι	— η	— ιβ', 4. c. l. ις', 15. λ', 1.
— ι	— η	— κδ', 6. c. l. κς', 2. κς', 2. λς', 2.
— ι	— ρ	— c. l. μα', 10. c. l.
— σιν	— σιν	— ιδ', 15.
— κ	— χ	— νς', 11.
— κ	— χ	— κδ', 5. λα', 8. λβ', 7.
— κ	— χ	— λα', 24. c. l.
— ο	— α	— κδ', 6.
— ο	— οἱ	— κς', 4. λ', 2.
— ο	— ο	— η', 5. ιβ', 19. ις', 23. ις', 18. λς', 11.
— ο	— ο	— κδ', 3. λ', 6. λγ', 5. λδ', 11. λς', 15. λη', 3.
— ο	— ο	— μ', 1. c. l. μβ', 9. μδ', 12. μς', 4. ν', 4. 6.
— ο	— ο	— νη', 1. c. l. κδ', 15.
— οἱ	— οἱ	— μα', 9.
— οἱ	— οὐ	— κη', 9. νδ', 5. c. l.
— οἱ	— οὐ	— κδ', 5.
— μοι	— μη	— ις', 29.
— μοι	— με	— λς', 12.
— οἱς	— ης	— να', 9.
— οἱς	— οὐς	— μβ', 10. κη', 9.
— οἱς	— οἱς	— μδ', 10.
— ον	— ος	— ζ', 18.
— ον	— οὐ	— ιγ', 16.
— ον	— οὐ	— νς', 12.
— ον	— οὐ	— νδ', 17.
— ος	— ον	— νς', 12. κβ', 14. c. l.
— ος	— ος	— κδ', 2.
— ον	— ο	— γ', 6.
— ον	— ο	— μ', 11. νδ', 10.
— ουν	— εἰν	— να', 1.
— ουν	— ον	— με', 41.
— ουσ	— οἱς	— νς', 15.
— π	— μ	— λβ', 16.
— π	— τ	— κδ', 6.
— κρδ	— κρδς	in comp. — α', 3.
— ρ	— ν	— λς', 18.
— ς	— σς	— μδ', 5. c. l.
— σι	— ο	— μ', 10.
— σιν	— σιν	— μς', 9. νδ', 3.

Positum	τας	pro τα	in Od.	15, 4. 5. 15, 16.
—	την	— ται	—	1α', 2.
—	τι	— τα	—	1ε', 11.
—	το	— τα	—	1γ', 4.
—	το	— τα	—	15, 24.
—	τον	— το	—	15, 17.
—	υι	— υ	—	νδ', 24.
—	ω	— ο	—	μβ', 1. c. 1.
—	ω	— ου	—	δ', 7. νδ', 24. c. 1.
—	ω	— ων	—	μβ', 12. μ5, 3.
—	ων	— ειν	—	λδ', 7.
—	ων	— ω δ'	—	νδ', 14.
—	ων	— οντ	—	νδ', 4.
—	ων	— ος	—	1ε', 1.
—	ων	— ω	—	να', 2.
—	ως	— ος	—	ν5, 26.
—	ως	— φ	—	νδ', 29.

Graviores corruptelae.

Positum	ας και	pro αἰσι	in Od.	1α', 20.
—	ἀσθενεῖν	— ἄν θανεῖν	—	λδ', 4.
—	αἰε κηρώθεις	— ἀνεπτρωθής	—	1γ', 18.
—	ἀσσοφῶ τόδ' αὐτῶ	— καὶ τῶ σοφῶ τι	—	νγ', 16.
—	αὔξει	— δέξυ	—	νγ', 3.
—	βαδίζων	— ῥαπίζων	—	κδ', 2.
—	βροτοῖς	— θνητοῖς	—	λδ', 2. c. 1.
—	δεήση με	— μὲν δέη	—	μ5, 3.
—	δὲ δαχθεῖς	— παταχθεῖς	—	1γ', 4.
—	διδάσκει με	— διδάσκομαι	—	μζ', 5.
—	δότε	— δότ' ὦ	—	1ε', 1.
—	Ἔρως ἐκεῖ	— ἐκείσε δεῖ	—	λ', 16.
—	ἔστ' ἀκούσας	— ἔστι κούρα	—	νδ', 16.
—	εὐσω	— εὐω	—	ιδ', 30.
—	ἔφενγε	— φεύγω	—	μ', 9.
—	καλλιγυναῖκες	— καλαὶ γυναῖκες	—	1γ', 13.
—	κοίρανε	— κάρανε	—	1ε', 3.
—	κραδίη	— καρδίη	—	κε', 7.
—	κραδίης	— καρδίας	—	ιβ', 16.
—	λιαρόν	— ἱλαρόν	—	1ε', 1.
—	μετ' ἄν	— μάτην	—	ν5, 20.
—	ὄρχουνται	— ὀχούνται	—	ν5, 23.
—	ὅτε	— τότε	—	μη', 10.
—	ὅταν	— ὁπόταν	—	μ', 3.
—	ὅταν εἰς	— ὅτ' εἰς	—	μζ', 3.
—	οὖν μὴ τό	— οὖνί που	—	λδ', 6.
—	πάλιν	— πάλι	—	μζ', 10.
—	παρέστω καὶ	— πάρεστι γάρ	—	μ5, 9.
—	πίνω	— πίνω	—	μγ', 1.
—	πίνη	— πίνη	—	νγ', 11.
—	ποικίλον	— ποικίος	—	νδ', 9.
—	ποῶ	— ποιῶ	—	1γ', 6.
—	πυρωθεῖς	— προσηθεῖς	—	1ε', 4.

Positum	ῥοῖδοις	pro ῥόδοις	in Od.	μδ', 8.
—	σθένω	—	—	κε', 18.
—	σεν	—	—	κβ', 10.
—	στέφεται	—	—	μδ', 11.
—	τὰς ἐμὰς δῶρα τὰ φίλτρα	—	—	ωρας τὰ μὲν δῶρα — μδ', 4. 5.
—	τέμνωσι	—	—	νέ', 10.
—	τοῦτ' α	—	—	μῆ', 26. 27.
—	φίλια	—	—	λβ', 8.
—	φύγοντες	—	—	νδ', 36.
—	χ' ὅσα	—	—	νε', 10.

Omisit librarius:

τὴν — δ', 2. τὸ — λς', 17. μ' — μῆ', 11. τὸ — νγ', 5.
integros versus — κδ', λς', να'.
et fortasse μα', κδ'.
plura vocabula — δ', 5. μῆ', 2, 3.
in fine quaedam — ζ', με', νβ'.

Intrusit librarius:

singula vocabula

Ἀναγκάοντα	—	ιδ', 31.
δέ	—	μγ', 6.
δεῖ	—	μῆ', 28.
εἰς	—	κ', 6.
ἐμοὶ	—	λα', 31.
ὄ	—	μς', 2.
οὖν	—	μβ', 12. νβ', 7.
τί δὲ	—	νγ', 19.
τῶ	—	μβ', 2.

integros versus — γ', ι', ις', κς', μ', μβ', μδ'.

fortasse — η', ιδ', κη', λδ', λα', μα', etc.

in fine quaedam adiecit od. ζ'.

Transposuit librarius:

singula vocabula — κα', 2. κς', 1. κη', 6. λ', 7. μγ', 3. μδ', 1.

2. με', 3. 7. μς', 6. 9. ν', 9. 10. 11. να',
 7. νβ', 2.

integros versus — κδ', νς', με'.

NB. Quae praeterea in accentibus peccata et quae vocabula male distracta aut coniuncta sunt, hic afferre nolui, praesertim quum ne Levesquius quidem omnia memorasse videatur, cuius notam vid. p. 5.

I N D E X

RERUM, SCRIPTORUM ET VERBORUM.

- ἄρκη γελᾶν. p. 154.
 ἄγαλμα, ὡς ἄγαλμα. 215.
 αἰ, αἶκα etc. constr. ap. Theop-
 critum. 216.
 ἀκρατοποσία vel ἀκρατοπασία.
 207.
 ἀκρίς et τέττιξ. 190.
 ἀμός et ἀμός. 166. sq.
 ἀμύνειν νεκροῖς. 187.
 ἀμυστὶ πῖσιν. (cf. od. η', 2.).
 88.
 ἄν (ἔάν) c. Indic. 72. c. Opt.
 104.
 ἀναιμόσαρκος. 132.
 ἀναπτέρον. 68. cf. add.
 ἀνασταύω. 205.
 ἀνέμοτροπος et ἀνέμοστρεφος.
 145.
 ἄνθρωποι Ἑσπετες. 47.
 ἀπαλός. prima producta. 140.
 ἀπέρχεται περὶ. 50.
 ἀπέρχει sufficit. 78.
 ἀπλοῦν. 45. 171.
 Ἀπόλλω. 86.
 ἀπὸ τίτος βλέπειν. 132. ἀπ'
 ὁμμάτων et simill. 107.
 ἄρα c. imperfecto in initio ora-
 tionis 235. sq. cf. add.
 Ἄρης. 79. cf. prol. p. 8.
 ἄς. 121.
 ἄσπετος active. 188.
 ἀστράγαλοι. 226. sq.
 ἄστρον de amoris flamma. 203.
 ἄστις. 62.
 αὐτως. 228.
 ἀφελής. 85.
 Ἀφροδίτη χερσεῖ. 176.
 ἀωρα θέλειν. 195. sq.
 ἄωρον σοφίης. 202.
 Accentus vocabulorum in ω,
 82. in ω et ως. 85. — Ver-
 baliū variabilis. 243.
 Accusativus locum indicans. 212.
 — c. inf. pro simpl. inf. 114.
 Adiectiva duo eidem substantiva
 tributa. 164. cf. Elmsl. ad Med.
 816. 867.
 Adspiratio neglecta. 7. 245.
 Adverbium insolenter relatum.
 37.
 Aelianus expl. 235.
 Aeschylus expl. 236. emend.
 Hermann. 72.
 Agathias Schol. imitator. 53.
 Amoris tela ignea. 110.
 Anacreon ποσειδ. 172. — Ana-
 creontis primum carmen. 223.
 — fragmentum quoddam. 117.
 — verborum antiquissimuste-
 stis. 5. 245.
 Anacreontea raro citata ap. vet.
 5. — quae spuria, quae ge-
 nuina. 34 sq. cf. p. 146.
 Antipater Thessalon. emend.
 176.
 Aristophanes expl. 238.
 Ars media soluta in versa. Ana-
 creont. 165.
 Artemones plures. 225.
 Articulus adverbis iunctus. 76.
 sq. — male positus. 95. —
 deest 103. 144.
 Augmentum omissum. 245. —
 in ω. 110.
 βαλῖν pro ἐμβαλῖν. 84. add.
 βαρναλήτος. 242.

- βαρβαρίων. 209.
 βερβέριον. 226.
 βλέπτειν ἀπό. 132.
 βρύειν, βρύειν, βλύειν etc. 160.
 Basilius, auctor Anacreontei. 40.
 Barbiton, 100. sq.
 γαλήνη βιότου. 170.
 Γάμος *Hymenaeus*. 230.
 γαγούη. 141.
 γὰρ in responsione, 113.
 γαργαλίω. 48.
 γλαυκός. 77. sq.
 γοργός. 93.
 γυνή *puella*. 99.
 Genitivi usus *quidam*. 45. 183.
 δαίχτος an active. 243.
 δαμάλη. 231.
 δέ post plura vocabula. 71, 114.
 δεινύσος. 156. add.
 δή pro ἤδη. 142.
 ῥῆθεν. 39.
 διολισθάνειν constr. 114.
 Διόνυσος εἰσελθών. 94.
 διώκειν an *repudiare* significet. 173.
 *δραστικῶς. 27.
 δροσώδης, δροσερός. 81. sq.
 *δροσώ. 187.
 δύνῃ pro δύναται. 113.
 δωρίσκειν. 60. sq. cf. add.
 Deponentium verbalia. 240.
 Dialectus Anacreonteorum. 6. sqq.
 Diminutiva in ὤλλος. 42.
 Divitiae abominandae. 111.
 *ἐγκατενναστικός pro κατακαί-
 μητικός. (vid. schol. ad Theocr.
 iij init.) 219.
 ἐγγεῖν μέλος. 93.
 εἰ γὰρ. 137.
 εἰ μὴ sed tantum. 181.
 εἰ οὐ. 139. cf. add. εἰδὲ γένε-
 μιν. 98.
 εἰλυμα ἀσπίδος. 227.
 ἔκας. 179.
 ἐκβοῆσαι. 106.
 ἐκπαιεῖν μέλος. 93.
 ἐκταρύνει penultima longa. 141.
 ἐλέγγειν. 78.
 ἐλυσθῆς. 195.
 ἐλών = λαβών. 201.
 ἐν μέσσις. 163.
 ἐξ inde a. 75.
 *ἐξορνεόμαι. 23.
 ἐπόμνυμι *omiss.* 54. sq.
 Ἐπανάληψις. 85.
 Ἐπιβολή. 156. sq.
 ἔποπτος active. 241.
 ἐραβήλη. 70.
 ἐράζεσθαι an *passivum*. 243.
 ἐρεθίζειν. 90.
 ἐριστός. 242.
 Ἐρμού χεῖρες. 85.
 ἐρῶ an significet *quiesco*. 124.
 ἔρωτες = ἐρωτικοὶ ὀδόντες. 217.
 ἐρωτιδεύς. 106.
 ἐς τί *quid significet*, 129.
 ἔσπερον. 49.
 ἔτοιμον μὴ ἀναβῆναι. 206.
 εὐ pro οὐ contractum. 8.
 εὐδία ἐστίν. 52.
 εὐχτικός. 230.
 εὐνάζειν. 143. add.
 εὐρεῖν τὰ κύματα. 67.
 εὐτελίζειν. 110.
 ἔως pro ὡς. 121. sqq.
 Epicae formae in Anacreontt. 3.
 Equi, quibus nota inusta. 108.
 Eurip. expl. 236.
 Eurypyle Anacreonti amata. 225.
 ἡλιώσαι κόμαι. 80. sq.
 ἡμέας trisyllabum. 159.
 ἡσμεῶν κύπελλα. 40.
 Θρηνική Ionicum. 211.
 Hederaceis corallis capitis do-
 lores reprimuntur. 88.
 Hepar amoris sedes. 129.
 Hephaestion emend. 14.
 Hermippus Athenaei expl. 102.
 Hesiodus expl. 155.
 Hiatus post τί, ubi. 114.
 Hômerus expl. 155. 139. 121.
 emend. 122.
 Horatius imitator Anacreontia,
 55. aliorum poetarum. 233. sq.
 ἴνα ubi i: a. ea corporis parte,
 qua. 193.
 ἰατὴν media syllaba. 128.
 ἰατόρημα. 46.
 ἴσως βλεφάρων. 75. sq.
 Ἰφίτειον τόξον. 53.
 Imitatores Anacreontia. 25. sqq.
 Imperfect. pro praesenti an po-
 natur. 85. sq. 235. sqq.
 Infinit. sine artic. pro substant.
 133.
 Interpunctio mala. 64.
 καθελών. 161.

- καθελών = λαβών. 86.
 καθέρματα pro ξέρματα. 227.
 καί interrogantis. 139.
 καλλιτέχνα. 44. sq.
 καλυπτός quid significet. 240.
 κακωβος. et. κάκωπος. 68. cf. add.
 κάρα, ἡ. 176.
 κάρανος. 75.
 κατάκτιστος et simill. 154. sq. add.
 καχάζω. 129.
 κένλυσι media longa. 201.
 κέλιβη quid? 209.
 κέρατα. 102.
 κερβέριον. 226.
 κίβδηλος. 226.
 κίχων. 114.
 κοινά γενικά Anacreontea ple-
 raque. 23. sq.
 κοῦφος et κωφός. 151.
 κραντήρ. 215.
 κρατύνειν. 203.
 κροαίνω. 202.
 κροτεῖν. 46. sq.
 κναθός quid? 208. sq.
 κνάβεος. 82. sq.
 Κυβήβα. 179.
 κυλίω. 120.
 Κύκη. 227. sq.
 κυκάριτος. 221.
 κύπελλα θεσμών. 40.
 κυρτά κύπελλα. 170.
 κωτίλος. 59.
 Columbae Eryciniae. 231.
 Constructio diversa eiusdem lo-
 ci. 83.
 Contracta anacrusis anapaesti-
 ca. 85.
 Corruptio Anacreonteorum. 19.
 sqq.
 Corruptio ante litt. ζ. — 127. —
 diphthongi ante vocalem in
 mediis vocabulis. 31. et 55. sq.
 Cygni Caystri. 202.
 λάλος, λάλη. 58. 63.
 λέγειν μή νύταρε. 53.
 λέγων pleonastice additum. 38.
 λευκόπους. 56. cf. add.
 *λευκόταρσος. 28.
 λιπαρός. 80.
 λοξὸν βλέπειν. 211. sq.
 λύγδιος. 78.
 λύειν οἶνον. 195.
 λύειν quid signif. 169.
 λυσικαίμων prima brevi. 169.
 Lethaeus flumen non in Ephesio
 agro. 223.
 Λευεσquivi collatio. 3.
 μαστός et μασθός. 99.
 μάχεσθαι ferula lacessere. 163.
 μεσόφρονον. 75. sq.
 μεταμάξιον. 85.
 μέλημα c. Genit. et Dat. 183. sq.
 *μοίριον pro μόριον. (obscena
 quaedam ambiguitas ibi). 219.
 μόλιβδος, quattuor eius formae.
 113.
 μύστις νάματος. 46.
 μυχός Ἰλδεω. 206.
 Meretrices apud Graecos. 67.
 Metrum Anacreonteorum. 12.
 sqq.
 Mare quid bibat. 95. sq.
 νάμα τὸ Βρομίον. 161.
 νάρθηξ. 163.
 νεοδηλῆς. 151.
 νόμους κεράσσω. 40. cf. add.
 Neutralium verborum verball.
 et ap. Latinos. 240. sq.
 Nicetas Eugeniapianus emend. 27.
 29. — Anacreontis imitator.
 26. sqq.
 Nomina tertiae declinationis se-
 riores transferunt in primam
 declinationem. 176. — com-
 posita in τροπος, τροφος et
 στροφος. 145. — in δωτης.
 167. — Nomina in στος, στον.
 241.
 Numeri enallage. 152.
 ὀδυρεσθαι et ὀδυνάσθαι. 146.
 οἷστρος de amore. 129. 202.
 ὅκως et similia apud poet. Io-
 nicos. 208.
 ὀλαι μοικαί. 144.
 ὀμβροτέλευτα. 97.
 *ὀξυκέντητος. 27.
 ὀπλίξειν. 165. cf. add.
 ὀπίρα Διονυσία. 180.
 ὀρῶς in media oratione. 71. cf.
 add.
 ὄσφ c. positivo. 50. cf. add.
 ὅταν c. indicat. 200. sq.
 ὅτε στρέφεται Ἄρκτος. 126.
 ὄφρως. 82.
 ὀχῆας κόπτειν quid. 126.
 ὀχθος et ὀχθη. 97. sq.

Ordo Anacreonteorum diversus. 33. sq.

Oxymorum. 84.

πανοπλία. 41.

πάπυρος. 119.

παρ' οὐφ. 210.

παραινῶ. 45. sq.

παρελθεῖν *superare*. 84. — παρ-
ελθεῖν χρόνον. 148.

πατάσσειν. 135.

πειθῶ. 78.

πείραν ποιεῖν. 184.

πειράσθαι et πειράζειν constr. 128.

πέρδινα media brevi. 220.

πετάσθαι etc. 70.

πίνειν, ἐπίον. 43.

πιστός quid significet. 240.

ποδίσκος. 113.

ποδίω. 150.

πόθος. 105.

ποιμαίνειν de diis. 222.

πολυανθείς αὐραί. 170.

πονεῖν active. 136.

ποῶ. 67.

προκαλεῖσθαι constr. 65.

πρῶτα. 192.

πυκάζω constr. 89.

πῶλος de hominibus. 211.

πῶμα et πόμα. 144. sq.

Palatinus codex. 4.

Perfectum non pro aoristo. 202.

Pindarum imitatur auctor od. 202.

Plato expl. 235. 238.

Pleonasmus v. λέγων. 38.

Politici versus. 32.

Positivus pro comparativo. 50. 246.

Praegnans vis verborum quorundam. 106.

Productio ante liquidam. 109.

— inediae in κέφατα. 102. —
in ἐπίον. 43.

Prosodia in Anacreonteis. 30. sqq. — licentior seriorum. 146.

ράβδω βαδίζων. 117.

ραπίσειν. 117.

ρίνος ἀγροίς κραδίη ἀνέβαινε. 118.

Ροδίη τέχνη. 75. cf. add.

Rore pascuntur cicadae. 131.

Rosa celebrata frequenter recent. 157.

Rhodii artium periti. 15. cf. add. σατίναι. 227.

σειεῖν μέτωπα. 118.

σηιή Βαθύλλου. 90.

σηιαδίσκη. 228.

σκώμμα in marg. positum. 66. cf. add.

στέγω *sustineo*. 106.

στέφασθαι constr. 157.

στορέας intrans. 119.

σύνανλος ἀνέμω. 202.

Salmasii schedae. 131.

Schema ἀπὸ κεινοῦ. 71. sq.

Sol quid bibat. 96.

Sophocles expl. 123. 240. 235.

Spalletius et Levesquius quomodo differant. 3. sq.

Stephani codex. 244.

Strophae in Anacreonteis. 18. sq. 22. sqq.

Substantiva quaeenam potissimum adiectivorum instar ponantur. 154. sq. cf. add.

Syllepsis. 63.

Synesis. 127.

Synizesis. 177. sq. 208.

ττ pro σσ in Anacreonteis. 8.

τελεῖν. 139. sq. — Κυθήρη. 203.

τέρεινος. 183.

τερπνός *hilaris*. 147. — *τερπνὰ*
παίζειν. 49.

τέττιξ et ἀκρίς. 131.

τί μάχαισι κάμω et simil. 41. sq.

τί quando hiatum faciat. 114.

τις. 181.

τὸ λοιπόν. 78. cf. add.

τορεύειν. 41.

τυχθέν. 60.

Theocritus expl. 235. — emend. 120.

Timocreon Rhodius emend. 112.

Tituli Anacreonteorum. 37. 153.

Tmesis. 132.

ύβριστός, ύβριστότερος etc. 239.

ύδατινος. 81. sq.

ύποπίνειν et simil. 210.

ύποπόρφυρος. 78.

ύφαίνειν quando primam producat. 142.

Verba gentilia in *αἴζω* et *ἰζω*. 61.

Verba rei potatoriae ad cantum transferuntur. 203.

S

Positum	τας	pro τα	in Od.	15', 4. 5. 15', 16.
—	την	— ται	—	1α', 2.
—	τι	— τα	—	1ε', 11.
—	το	— τα	—	1γ', 4.
—	το	— τα	—	15', 24.
—	του	— το	—	15', 17.
—	τι	— υ	—	νδ', 24.
—	ω	— ο	—	μβ', 1. c. 1.
—	ω	— ου	—	δ', 7. νδ', 24. c. 1.
—	ω	— ων	—	μβ', 12. μς', 3.
—	ων	— ειν	—	λδ', 7.
—	ων	— ω δ'	—	νδ', 14.
—	ων	— οντ	—	νδ', 4.
—	ων	— ος	—	1ε', 1.
—	ων	— ω	—	να', 2.
—	ως	— ος	—	νς', 26.
—	ως	— ος	—	νδ', 29.

Graviores corruptelae.

Positum	ας και	pro αἵσι	in Od.	1α', 20.
—	ἀσθενεῖν	— ἄν θανεῖν	—	1δ', 4.
—	αἰ κηρωθεῖς	— ἀνεπτρωθεῖς	—	1γ', 18.
—	ἀσσοφῶ τὸδ' αὐτῶ	— καὶ τῶ σοφῶ τι	—	νγ', 16.
—	αὔξει	— δξύ	—	νγ', 3.
—	βαδίζων	— ῥαπίζων	—	κδ', 2.
—	βροτοῖς	— θνητοῖς	—	1δ', 2. c. 1.
—	δεῖσθαι με	— μὲν δέη	—	με', 3.
—	δὲ δαχθεῖς	— παταχθεῖς	—	1γ', 4.
—	διδάσκει με	— διδάσκομαι	—	μς', 5.
—	δότε	— δότ' ὦ	—	1ε', 1.
—	Ἔρωε ἐκεῖ	— ἐκείσε δεῖ	—	1', 16.
—	ἔστ' ἀκούσας	— ἔστι κούρα	—	νδ', 16.
—	εὖσω	— εὖω	—	1δ', 30.
—	ἐφευγε	— φεύγω	—	μ', 9.
—	καλλιγυναῖκες	— καλαὶ γυναῖκες	—	1γ', 13.
—	κοίρανε	— κάρανε	—	1ε', 3.
—	κραδίη	— καρδίη	—	πε', 7.
—	κραδίης	— καρδίης	—	ιβ', 16.
—	λιαρόν	— ιλαρόν	—	1ε', 1.
—	μετ' ἄν	— μάτην	—	νς', 20.
—	ὀρχοῦνται	— ὀχοῦνται	—	νς', 23.
—	ὅτε	— τότε	—	μη', 10.
—	ὅταν	— ὁπόταν	—	μ', 3.
—	ὅταν εἰς	— ὅτ' εἰς	—	μς', 3.
—	οὐν μὴ τό	— οὐεῖ που	—	1δ', 6.
—	πάλιν	— πάλι	—	μς', 10.
—	παρέστω καὶ	— πάρεστι γάρ	—	με', 9.
—	πίνω	— πίνω	—	μγ', 1.
—	πίνη	— πίνη	—	νη', 11.
—	ποικίλον	— ποικίλεις	—	νδ', 9.
—	ποιῶ	— ποιῶ	—	1γ', 6.
—	προρωθεῖς	— προρωθεῖς	—	1ε', 4.

Positum	ῥοῖδοις	pro ῥόδοις	in Od.	μδ', 8.
—	σθένω	— στέγω	—	— κε', 18.
—	σεν	— σε	—	— κβ', 10.
—	στέφεται	— στραφέν τό	—	— μδ', 11.
—	τάς ἐμάς δῶρα τὰ φίλτρα	— ὡρας τὰ μὲν δῶρα	—	— μδ', 4. 5.
—	τ. μνωσι	— τέμωσι	—	— νε', 10.
—	τοῦτα	— τόδε	—	— μη', 26. 27.
—	φίλια	— φίλιος εἰ	—	— λβ', 8.
—	φυγόντες	— φύγωμεν	—	— νδ', 36.
—	χ' ὅσα	— ὅσα	—	— νε', 10.

Omisit librarius:

την — δ', 2. τὸ — λς', 17. μ' — μη', 11. τὸ — νγ', 5.
integros versus — κδ', λς', να'.
et fortasse μα', κδ'.
plura vocabula — δ', 5. μη', 2, 3.
in fine quaedam — ζ', με', νβ'.

Intrusit librarius:

singula vocabula
Ἀνακρίοντα — ιδ', 31.
δέ — μγ', 6.
δεῖ — μη', 28.
εἰς — κ', 6.
ἐμοί — λα', 31.
οἶ — μζ', 2.
οὐν — μβ', 12. νβ', 7.
τί θε — νγ', 19.
τῶ — μβ', 2.

integros versus — γ', ι', ις', κς', μ', μβ', μδ'.
fortasse — η', ιδ', κη', λδ', λς', μα', etc.
in fine quaedam adiectis od. ζ'.

Transposuit librarius:

singula vocabula — κα', 2. κς', 1. κη', 6. λ', 7. μγ', 3. μδ', 1.
 2. με', 3. 7. μς', 6. 9. ν', 9. 10. 11. να',
 7. νβ', 2.
integros versus — κδ', νς', με'.

NB. Quae praeterea in accentibus peccata et quae vocabula male distracta aut coniuncta sunt, hic afferre nolui, praesertim quum ne Levesquius quidem omnia memorasse videatur, cuius notam vid. p. 5.

I N D E X

RERUM, SCRIPTORUM ET VERBORUM,

- ἄβρα γελᾶν. p. 154.
 ἄγαλμα, ὡς ἄγαλμα. 215.
 αἰ, αἶα etc. constr. ap. Theocritum. 216.
 ἀκρατοποσία vel ἀκρατοπωσία. 207.
 ἀκροῖς et τέττιξ. 130.
 ἀμός et ἄμός. 166. sq.
 ἀμύνειν νεκροῖς. 187.
 ἀμυστὶ πικρῖν. (cf. od. η', 2.). 88.
 ἄν (ἑάν) c. Indicat. 72. c. Opt. 104.
 ἀναιμόσαρκος. 132.
 ἀναπτέρουν. 63. cf. add.
 ἀνασταύζω. 205.
 ἀνεότρητος et ἀνεμόστρητος. 145.
 ἄνθρωποι Ἑρῶτες. 47.
 ἀπαλός. prima producta. 140.
 ἀπέρχεσθαι perire. 50.
 ἀπέρχει sufficit. 78.
 ἀπλοῦν. 45. 171.
 Ἀπόλλω. 86.
 ἀπό τίος βλέπειν. 132. ἀπ' ὁμμάτων et simill. 107.
 ἄρα c. imperfecto in initio orationis 235. sq. cf. add.
 Ἄρως. 79. cf. prol. p. 8. 85. 121.
 ἄστρον active. 183.
 ἀστράγαλοι. 226. sq.
 ἄστρον de amoris flamma. 203.
 Ἄττις. 62.
 αὐτως. 228.
 ἀφελής. 85.
 Ἀφροδίτη χερσῇ. 176.
 ἄωρα θέλγειν. 195. sq.
 ἄστρον σοφίης. 202.
 Accentus vocabulorum in α, 82. in ω et ος. 85. — Verbalium variabilis. 243.
 Accusativus locum indicans. 212. — c. inf. pro simpl. inf. 114.
 Adiectiva duo eidem substantivo tributa. 164. cf. Elmsl. ad Med. 816. 867.
 Adspiratio neglecta. 7. 245.
 Adverbium insolenter relatum. 37.
 Aelianus expl. 235.
 Aeschylus expl. 236. emend. Hermanno. 72.
 Agathias Schol. imitator. 53.
 Amoris tela ignea. 110.
 Anacreon πρῶτος. 172. — Anacreontis primum carmen. 223. — fragmentum quoddam. 117. — verborum antiquissim� testis. 5. 245.
 Anacreontea raro citata ap. vet. 5. — quae spuria, quae genuina. 34 sq. cf. p. 146.
 Antipater Thessalon. emend. 173.
 Aristophanes expl. 238.
 Ars media soluta in versu. Anacreont. 165.
 Artemones plures. 225.
 Articulus adverbis iunctus. 76. sq. — male positus. 95. — deest 103. 144.
 Augmentum omissum. 245. — in α. 110.
 βαλὶν pro ἐμβαλῖν. 34. add. βαρυνάλητος. 242.

- βαρβαρίζω. 209.
 βεβήκειον. 226.
 βλαπτειν από. 132.
 βρούειν, βρούζειν, βλύειν etc. 160.
 Basilius, auctor Anacreontei. 40.
 Barbiton, 100. sq.
 γαλήνη βίοντον. 170.
 Γάμος *Hymenaeus*. 230.
 γαρούνη. 141.
 γάρ in responsione, 113.
 γαργαλίζω. 48.
 γλαυκός. 77. sq.
 γοργός. 83.
 γυνή puella. 99.
 Genitivi usus quidam. 45. 183.
 δαίχτος an active. 243.
 δαμῆλης. 231.
 δέ post plura vocabula. 71, 114.
 Δείνυσος. 156. add.
 δῆ pro ἡδῆ. 142.
 δῆθεν. 39.
 διολισθάνειν constr. 114.
 Διόνυσος εἰσελθών. 94.
 δῶμαι an repudiare significet. 173.
 *δραστηκῶς. 27.
 δρασιώδης, δρασερός. 81. sq.
 *δρυσός. 187.
 δύνῃ pro δύνασαι. 118.
 δρασιόζειν. 60. sq. cf. add.
 Deponentium verbalia. 240.
 Dialectus Anacreonteorum. 6. sqq.
 Diminutiva in -ῶλος. 42.
 Divitiae abominandae. 111.
 *ἐγκατευναστικός pro κατακοιμητικός. (vid. schol. ad Theocr. in init.) 219.
 ἐγγεῖν μέλος. 93.
 εἰ γε. 137.
 εἰ μὴ sed tantum. 181.
 εἰ οὐ. 139. cf. add. εἰς γε γυνή.
 μῦθ. 98.
 ἐλῶμα ἀσπίδος. 227.
 ἔκας. 179.
 ἐκβοῆσαι. 106.
 ἐκπικνύν μέλος. 93.
 ἐκταρύνειν penultima longa. 141.
 ἐλέγγειν. 78.
 ἐλυσσάει. 195.
 ἐλῶν = λαβών. 201.
 ἐν μέσοις. 163.
 ἐξ inde a. 75.
 *ἐξορνεόμαι. 23.
 ἐκόμενυι emiss. 54. sq.
 Ἐπανάληψις. 85.
 Ἐπιβολή. 156. sq.
 ἔποτρος active. 241.
 ἐραβμή. 70.
 ἐραύεσθαι an passivum. 243.
 ἐρεθίζειν. 90.
 ἐριστός. 242.
 Ἐρμού χεῖρες. 85.
 ἐρῶ an significet quiesco. 124.
 ἔρωτες = ἐρωτικοὶ ὀδόντες. 217.
 ἐρωτιδεύς. 106.
 ἐς τί. quid significet, 129.
 ἔσποτρον. 49.
 ἔτοιμον μὴ ἀναβῆναι. 206.
 εὐ pro οὐ contractum. 3.
 εὐδία ἐστίν. 52.
 εὐκτιτος. 230.
 εὐνάζειν. 143. add.
 εὐρεῖν τὰ κύματα. 67.
 εὐτελίζειν. 110.
 ἔως pro ὥς. 121. sqq.
 Epicae formae in Anacreont. 3.
 Equi, quibus nota inusta. 108.
 Eurip. expl. 236.
 Eurypyle Anacreonti amata. 225.
 ἡλιώσαι κόμαι. 80. sq.
 ἡμέας trisyllabum. 159.
 ἡσεμῶν κύπελλα. 40.
 Θρηνική Ionicum. 211.
 Hederaceis corallis capitis dolores reprimuntur. 88.
 Hepar amoris sedes. 129.
 Hephaestion emend. 14.
 Hermippus Athenaei expl. 102.
 Hesiodus expl. 155.
 Hiatus post τί, ubi. 114.
 Hömerus expl. 153, 139. 121. emend. 122.
 Horatius imitator Anacreontis. 55. aliorum poetarum. 233. sq.
 ἵνα ubi i: a. ea corporis parte, qua. 193.
 ἰατὴν media syllaba. 128.
 ἰατόρημα. 46.
 ἵπτος βλεφάρων. 75. sq.
 Ἰπρίτειον τόξον. 56.
 Imitatores Anacreontis. 25. sqq.
 Imperfect. pro praesenti an ponatur. 85. sq. 235. sqq.
 Infinit. sine artic. pro substant. 138.
 Interpunctio mala. 64.
 καθελῶν. 161.

- καθελών = λαβών. 86.
καθέματα pro ξήματα. 227.
καί interrogantis. 139.
καλλιτέχνα. 44. sq.
καλυπτός quid significet. 240.
κάκωτος, et κάκωπος. 68. cf. add.
κάρα, ἡ. 176.
κάρανος. 75.
κατάζισσος et simill. 154. sq. add.
καζάω. 129.
κέλυθι media longa. 201.
κελίβη quid? 209.
κέρατα. 102.
κερβέριον. 226.
κίβδηλος. 226.
κίχων. 114.
κοινὰ γενικά Anacreontea ple-
raque. 23. sq.
κούφος et κωφός. 151.
κραντήρ. 215.
κρατύνειν. 203.
κροαίνω. 202.
κροτεῖν. 46. sq.
κναθός quid? 208. sq.
κνάεος. 82. sq.
Κυβήβα. 179.
κυλίω. 120.
Κύκη. 227. sq.
κυνάριτος. 221.
κύπελλα θεσμών. 40.
κυστά κύπελλα. 170.
κωτίλος. 59.
Columbae Eryciniae. 231.
Constructio diversa eiusdem lo-
ci. 83.
Contracta anacrusis anapaesti-
ca. 85.
Corruptio Anacreonteorum. 19.
sqq.
Correptio ante litt. ζ. — 127. —
diphthongi ante vocalem in
mediis vocabulis. 31. et 55. sq.
Cygni Caystri. 202.
ζαλος, ζάλη. 58. 63.
λέγειν μή vetare. 53.
λέγων pleonastice additum. 38.
λευκόπους. 56. cf. add.
*λευκόταρσος. 28.
λικαρός. 80.
λοξὸν βλέπειν. 211. sq.
λύγδιος. 78.
λύνειν οἶνον. 195.
λύειν quid signif. 169.
λυσιπαίγμων prima brevi. 169.
Lethaeus flumen non in Ephesio
agro. 223.
Lavesquii collatio. 3.
μαστός et μασθός. 99.
μάχεσθαι ferula laceessere. 163.
μεσόφρον. 75. sq.
μεταμάξιον. 85.
μέλημα c. Genit. et Dat. 183. sq.
*μοίριον pro μόριον. (obscena
quaedam ambiguitas ibi). 219.
μόλιβδος, quattuor eius formae.
113.
μόστις νόματος. 46.
μυγός Ἄλδω. 206.
Meretrices apud Graecos. 67.
Metrum Anacreonteorum. 12.
sqq.
Mare quid bibat. 95. sq.
νάμα τὸ Βρομίον. 161.
νάρθηξ. 163.
νεοθηλής. 151.
νόμους κεράσω. 40. cf. add.
Neutralium verborum verball.
et ap. Latinos. 240. sq.
Nicetas Eugenianus emend. 27.
29. — Anacreontis imitator.
26. sqq.
Nomina tertiae declinationis se-
riores transferunt in primam
declinationem. 176. — com-
posita in τροπος, τροφος et
στροφος. 145. — in δωτης.
167. — Nomina in στος, στον.
241.
Numeri enallage. 152.
ὀδύρεσθαι et ὀδυνᾶσθαι. 146.
οἶστος de amore. 129. 202.
ὄκως et similia apud poët. Io-
nicos. 208.
ὄλαι μοιπαί. 144.
ὀμβριότρευτα. 97.
*ὀξυκέντητος. 27.
ὀπλίξιν. 165. cf. add.
ὀπώρα Διονυσία. 180.
ὀρῶς in media oratione. 71. cf.
add.
ὄσφ c. positivo. 50. cf. add.
ὅταν c. indicat. 200. sq.
ὄτε στρέφεται Ἄρκτος. 126.
ὄφρως. 82.
ὄχῃας κόπτειν quid. 126.
ὄχθος et ὄχθη. 97. sq.

- Ordo Anacreonteorum diversus. 83. sq.
 Oxymorum. 84.
 πανοπλία. 41.
 πάπυρος. 119.
 παρ' οὐν. 210.
 παραινώ. 45. sq.
 παρελθεῖν *superare*. 84. — παρ-
 ελθεῖν *χρόνον*. 148.
 πατάσσειν. 135.
 πειθώ. 78.
 πείραν ποιεῖν. 184.
 πεிரᾶσθαι et *πειράζειν* constr. 128.
 πέριδικα media brevi. 220.
 πετᾶσθαι etc. 70.
 πίνειν, ἐπίον. 43.
 πιστός quid significet. 240.
 ποδίσκος. 113.
 ποθίω. 150.
 πόθος. 105.
 ποιμαίνειν de diis. 222.
 πολυνανθείς *αἶραι*. 170.
 πονεῖν active. 136.
 ποῶ. 67.
 προκαλεῖσθαι constr. 65.
 πρῶτα. 192.
 πνυάζω constr. 89.
 πῶλος de hominibus. 211.
 πῶμα et πόμα. 144. sq.
Palatinus codex. 4.
 Perfectum non pro aoristo. 202.
 Pindarum imitatur auctor od. 178. 202.
 Plato expl. 235. 238.
 Pleonasmus v. λέγων. 38.
 Politici versus. 32.
 Positivus pro comparativo. 50. 246.
 Praegnans vis verborum quorundam. 106.
 Productio ante liquidam. 109.
 — inediae in κέρτα. 102. — in ἐπίον. 48.
 Prosodia in Anacreonteis. 30. sqq. — licentior seriorum. 146.
 ῥάβδω βαδίζων. 117.
 ῥαπίειν. 117.
 ῥινός ἄχρως κραδίη ἀνέβαινε. 118.
 ῥοδίη τέχνη. 75. cf. add.
 Rore pascuntur cicadae. 131.
 Rosa celebrata frequenter recentt. 157.
 Rhodii artium periti. 15. cf. add. *σατίναι*. 227.
 σεῖν μέτωπα. 118.
 σιγή Βαθύλλον. 90.
 σιαδίσκη. 228.
 σκῶμα in marg. positum. 66. cf. add.
 στέγω *sustineo*. 106.
 στέφασθαι constr. 157.
 στορέσας intrans. 119.
 σύνανλος ἀνέμω. 202.
 Salmasii schedae. 131.
 Schema ἀπὸ κοινοῦ. 71. sq.
 Sol quid bibat. 96.
 Sophocles expl. 123. 240. 235.
 Spalletius et Levesquius quomodo differant. 3. sq.
 Stephani codex. 244.
 Strophae in Anacreonteis. 18. sq. 22. sqq.
 Substantiva quaeenam potissimum adiectivorum instar ponantur. 154. sq. cf. add.
 Syllepsis. 63.
 Synesis. 127.
 Synizesis. 177. sq. 208.
 ττ pro σσ in Anacreonteis. 8.
 τλεῖν. 139. sq. — Κυθήρη. 203.
 τέρενος. 183.
 τεργνός *hilaris*. 147. — τεργνὰ παίζειν. 49.
 τέττιξ et ἀκρίς. 131.
 τί μάχαισι κάμοι et simil. 41. sq.
 τί quando hiatus faciat. 114. τίς. 181.
 τὸ λοιπόν. 78. cf. add.
 τορεύειν. 41.
 τυχθέν. 60.
 Theocritus expl. 235. — emend. 120.
 Timocreon Rhodius emend. 112.
 Tituli Anacreonteorum. 37. 153.
 Tmesis. 132.
 ὑβριστός, ὑβριστότερος etc. 239.
 ὑδάτινος. 81. sq.
 ὑποπίνειν et simil. 210.
 ὑποπόρφυρος. 78.
 ὑφαίνειν quando primam producat. 142.
 Verba gentilia in ἰάω et ἰζω. 61.
 Verba rei potatoriae ad cantum transferuntur. 203.

Vocativi quaedam formae. 59.

Xenophon Ephesius emend. 123.

φ an producat praeced. vocal.
142.

φιᾶλη λόγων. 203.

φίλος et φίλιος. 132.

φρόνημα. 103.

φύλαξ βιόταιο. 220.

Ferula. 163. sq. cf. add.

Frons lata. 75. cf. add.

Futurum in ἔω. 9.

χάραγμα πρὸς. 108.

χάρης i. q. χαρά. 144.

χάσμα. 102.

χέειν γῆ. 120.

χελιδών, quattuor eius vocativi.
59.

χνόιος. 83.

χοαί veterum. 120.

χορεύειν de cantu. 202.

χρῆν, προσῆκεν et simill. 237.

χρυσῇ Ἀφροδίτῃ. 176.

χά non χα. 56.

ῶρα ἔρους. 189.

ῶραι. 126.

ὥς pro ἕως? 121. sqq. — pro

ἕσων. 84.

